

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRANDON
SANDERSON

CYTONIC

New York Times'ta Çoksatlar Listesinde

SKYWARD

— 3 —

DE
X
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇISI SPENSA Detritus gezegeninin en iyi savaş pilotlarından biriydi. Halkını, gezegenlerinde yıllarca tutsak eden esrarengiz uzaylıların elinden kurtardı. Uzay zamanda boyutlararası yolculuk yaptı. Galaksi hâkimiyeti için savaşan Üstyapı'ya ajan olarak sızdı ve bu görevi ona insan uygarlığı için bir hapishaneye dönüştürülmüş Detritus'un ötesinde uzanan uçsuz bucaksız galaksinin kapılarını araladı.

Şimdi savaş zamanı... Gezegenler arası savaşın fitili çoktan ateşlendi. Üstyapı'nın elinde tüm güneş sistemlerini silip süpürecek süper bir güç var. Ama Spensa bir Cytonic. Kendisinin dahi çözemediği gizil güçlere sahip. Savaşı o sonlandırabilir. Önce Yokyer'e girecek ve kim olduğunu öğrenecek. Sonra halkını kurtaracak. Geri dönemeyebilir.

Ama cesareti bilmek için korkuyu tatmak gerekir...

* * *

Bilimkurgu ve fantastiğin günümüzdeki en büyük yazarlarından biri olan Brandon Sanderson, Steelheart serisinin ardından yepyeni epik fırtınası Sykward serisinin üçüncü kitabıyla huzurlarınızda...

* * *

“BU KİTABI OKUMAK, BİR VIDEO OYUNUNUN İÇİNE DALMAK GİBİ: SANDERSON'IN TÜM AKSİYON VE SAVAŞ SAHNELERİ BİRER ŞAHESER. KİMSE ONDAN DAHA EĞLENCELİ YAZAMAZ.”

Booklist

“SANDERSON YİNE BAŞARDI”

The Nerd Daily

Çeviren: Cenk Pamay

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Steelheart Serisi

Steelheart

Firefight

Calamity

Skyward Serisi

Skyward

Starsight

CYTONIC

Orijinal adı: Cytonic

© 2021, Dragonsteel Entertainment, LLC

Yazan: Brandon Sanderson

Çeviren: Cenk Pamay

Yayına hazırlayan: Senem Kale

dbo

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya

tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İlk olarak Penguin Random House LLC, New York'a ait Random House Children's Books'un alt markası

Delacorte Press tarafından ABD'de yayımlanmıştır. JABberwocky Literary Agency Inc.ve AnatoliaLit

Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Eylül 2023 / ISBN 978-625-6932-40-1

Sertifika no: 44919

İç çizimler: Ben McSweeney

Kapak çizimi: Charlie Bowater

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BRANDON SANDERSON CYTONIC

Çeviren: Cenk Pamay

DE
X
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Işık patlaması

Kimseşiz
Gölge

Sürehold

ÜSTYAPI BÖLGESİ

Arena
JOLLY ROGER
BÖLGESİ

CANNONADE
BÖLGESİ

İkinci Harabeler

BROADSIDER
BÖLGESİ

Broadsider Üssü

Başlangıç
Ormanı

Yokyer'in
Haritası
(ölçeksiz)

İlk Harabeler

**Uydurma fizik kurallarımla, büyük olasılıkla herhangi
bir fizikçinin yapması gerekenden çok daha fazla
uğraşmış olan Darci Rhoades Stone'a...
Bu serideki tüm yardımların için teşekkürler!**

Giriş

Önümde, odanın ortasında, karanlık bir küre belirdi.

Uluyel. Gerçekten bunu yapacak mıydım? Doomslug elimde gergin gergin flüt sesi çıkardı.

Beyaz badanalı steril duvarlar, tek yönlü dev ayna ve metal masalar burasının bir tür bilimsel tesis olduğuna işaret ediyordu. Starsight'taydım: Üstyapı'nın bölge ofislerini barındıran devasa uzay istasyonunda. Oysa ki sadece geçen yıl kadar yakın bir tarihte Üstyapı'nın –galaktik bir hükümet olarak– yüzlerce farklı gezegeni ve türü nasıl yönettiğine dair incelikleri anlamak şöyle dursun, adını bile *duymamıştım*.

Dürüst olmak gerekirse söz konusu nüansları hâlâ anlamıyordum. Ben pek, “bu işin nüansları var” tipi bir kız değildim. Daha ziyade, “hâlâ hareket ediyorsa, yeterince mermi kullanmamışsın” tipi bir kızdım.

Neyse ki şu anda nüansa gerek yoktu. Üstyapı, şiddetli bir askeri darbe yaşıyordu. İşin başındaki yeni insanlarsa benden

hoşlanmamışlardı. Tesiste beni arayan askerlerin bağırtıları gide-
rek yükseliyordu.

Haliyle karanlık küre... Tek çıkış yolum başka bir boyuta açıl-
an bir portaldı. Orasının yokyer olduğunu düşündüm.

"Spensa" dedi M-Bot. "Benim düşüncelerim... hızlanıyor mu?"

Kendini küçük bir dronun içine tıktırmış halde yakınlar-
da süzüldü. Kanatları ve yanlarında bir çift tutucu kolu olan
bir kutuya benziyordu belli belirsiz. Her kanadın altında birer
adet irtifa halkası vardı; havada süzülmesini, güç verildiğinde
parıldayan mavi taşlardan oluşan bu irtifa halkaları sağlıyordu.

"Eee" dedi, "bu pek güvenli *görünmüyor*."

"Bu yokyer portallarını irtifa taşı çıkarmak için kullanıyor-
lar" dedim. "Yani içinden geçtikten sonra geri dönmenin bir
yolu olmalı. Belki güçlerimle bizi geri getirebilirim."

Dışarıdaki bağırışlar yaklaşıyordu; başka hiç seçenek yoktu.
Buradan hipersıçrama yapmak için güçlerimi kullanamazdım,
istasyonu koruyan kalkan varken olmazdı.

"Spensa!" dedi M-Bot. "Bu konuda çok rahatsız hissediyorum!"

"Biliyorum" dedim, dronunu şasisinin altından yakalayabil-
mek için silahımı kayışından omzuma astım. Sonra bir elimde
M-Bot diğerinde Doomslug ile karanlık küreye dokundum ve
sonsuzluğun diğer yanına çekildim.

Yıldırım hızıyla zamanın, mesafenin, *maddenin kendisinin* ol-
madığı bir yerdeydim. Burada biçimsizdim, bedensiz bir zihin
ya da bir özdüm. Sanki yıldızların olmadığı, görüşümü kesecek
hiçbir şeyin olmadığı sonsuz bir karanlıkta süzülen bir yıldız
gemisi gibiydim. Güçlerimi kullanarak her hipersıçrama yapı-
şımda kısa bir süre buradan geçiyordum. Bu duyguyu kanıksa-
mıştım, yine de tanıdık değildi. Sadece... eskisinden bir nebze
daha az korkutucuydu.

Derhal zihnimle öteye uzanarak Detritus'u, evimi aradım.
Güçlerimi en temel şekillerde anlamaya başlamıştım. Onlarla

çok fazla yere gidemiyordum, ancak eve nasıl gideceğimi *kesinlikle* biliyordum. Çoğu zaman.

Bu defa... zorlandım... Yapabilecek miydim? Detritus'a hipersıçrama yapabilecek miydim? Etrafımdaki karanlık uzuyor gibiydi sanki ve uzakta beyaz benekler görebiliyordum. Bunlardan biri... büyükanne?

Onunla bağlantı kurabilirsem kendimi ona çekebileceğimi düşündüm. Daha da zorladım ama dikkat çekeceğimden endişelendim. Kazıcılar burada yaşıyorlardı ve onları düşünür düşünmez karanlığın içindeki varlıklarının farkına varmıştım. Dört bir yanımdaydılar, yine de şimdilik görünmezlerdi.

Henüz beni fark etmişe benzemiyorlardı. Hatta... başka bir şeye odaklanmışlardı.

Acı. Dehşet.

Burada bir şey *acı* çekiyordu. Tanıdık bir şey.

O kazıcı. Starsight'ı yok etmesini engellediğim. Burada, bu mekândaydı ve korkuyordu. Ben ona odaklanırken büyükannemden çok daha parlak ve beyaz bir nokta olarak belirdi. Beni fark etmişti.

Lütfen... imdat...

Kazıcı iletişimi asla gerçek sözcükler olarak ortaya çıkmazdı; zihnim aslında izlenimleri, imgeleri kelimeler olarak tercüme ederdi. Bu kazıcının benim yardımına ihtiyacı vardı. Diğerleri onu yok etmeye çalışıyordu.

Üzerinde düşünmedim bile. İçgüdüsel olarak hiçliğe bağırdım.

HEY!

Etrafımda yüzlerce parlak beyaz benek açıldı. Gözler. Beni bildikleri için ilgilerini üzerimde hissedebiliyordum artık. Odaklandıkları kazıcı, onların dışında süzülüyordu.

Her zaman olduğu gibi tüm o gözlerin görüntüsü beni korkuttu. Gerçi ben artık farklı biriydim. Onların türünden biriyle konuşmuş, onunla *bağ* kurmuştum. Starsight halkının hâlâ ha-

yatta olduklarını o kazıcıya göstererek, iştahını onlardan uzaklaştırmaya ikna etmiştim.

Aynı şeyi burada da yapmam gerekiyordu işte. *Lütfen. Düşüncelerimi o gözlere yansıttım, onlara korku değil, sakın bir anlayış gösterdim: Ben dostum. Ben sizin gibiyim. Düşünebiliyorum. Hissedebiliyorum.*

Önceden yaptığım şeyin tam olarak aynısını yaptım. Gözler kıpırdandı, titredi, heyecanlandı. Birkaçı yaklaştı; incelediklerini hissedebiliyordum. Ardından... bir duygu hissettim; çok daha güçlüydü. Etrafa yayılan, ezici, her yerde mevcut.

Kin.

Kazıcılar –kaç kişi olduklarını anlamamanın imkânı yoktu– canlı olduğumu kabul ettiler. Cytonic yeteneklerimden ötürü benim bir kişi olduğumu anladılar. Kinleri iğrenmeye dönüştü. Öfke. Canlı olduğumu bilmeleri *daha kötüydü*. Bu, onların âlemini ihlal eden, ısrarla onları rahatsız eden şeylerin bilinç sahibi oldukları anlamına geliyordu. Bizler sadece böcek değildik. Bizler işgalciydik.

Tekrar denedim, bu kez daha çaresizdim. Beni terslediler. Sanki... kendi türlerinden birine ne yaptığımı görmüş de aynı türden bir yaklaşıma direnmeye kendilerini hazırlamışlardı.

Onların korkunç öfke dalgası karşısında irkildim. Sonra korkunç bir çığlık duydum. Doomslug? Onun bağırışı beynime bir şey, bir konum yansıttı.

Ev.

Kazıcılar geri çekildiler. Onları sinirlendirmiştim anlaşılan. Beni burada bulmayı beklemiyorlardı. Bu, bana bir açıklık sağladı.

Doomslug sayesinde yolu hissedebiliyordum. Detritus'a gidebilirdim. Büyükanne ve... ve Jorgen'ı görebilirdim. Ulu-yel, özlemiştim onu. Yeniden yanında olmak, yeniden onunla konuşmak istiyordum. Eve, arkadaşlarımın yanına gitmem ve

onlara yardım etmem gerekiyordu. Winzik, Üstyapı'nın kontrolünü ele geçirdiğine göre savaş kızışacaktı.

Neredeyse hipersıçrama yapacaktım. Ama oyalandım. Bir şey beni tuttu. Bir izlenim, bir içgüdü.

BEN neyim? diye, düşüncesini yalvaran bir tonda yansıttı o tekil kazıcı. *BİZ neyiz?*

Ben Spensa Nightshade'im, diye ona gönderdim düşüncemi. *Pilot.*

Hepsi bu mu?

Eskiden umursadığım tek şey buydu. Ama şimdi... şimdi kendime ilişkin yeni bir yan keşfetmişim. Ürkütücü, tam olarak anlamadığım bir şey.

Öğrenmenin bir yolu var, diye gönderdi kazıcı. *Bu yerde. Biz buraya yokyer diyoruz. Bunu sezdin, değil mi?*

Evet, sezmiştim. Ama burada kalmak istemiyordum. Bu seçeneği aklımdan çıkarmaya çalıştım. Eve varmam gerekiyordu.

Ancak... halkımın bana ihtiyacı var mıydı? Sadece başka bir pilota? O sırada gözümde bir şey canlandı. Kendi korkularımın bir yansıması mıydı? Belki yokyerin etkisiydi. Geri dönüp yeniden Skyward Flight'a katıldığımı, savaştığımı... ve başarısızlığa uğradığımı gördüm. Kazıcılar kaçınılmaz olarak geri döndüklerinde başarısızlığa uğruyordum; çünkü, bir savaş pilotu –ne kadar becerikli olursa olsun– onları yenemezdi. Üstyapı, cytonic'lerinin gücünü toplayarak koskoca filolara hipersıçrama yaptırdığında başarısızlığa uğruyordum. Daha da kötüsü, benim gibi cytonic'leri manipüle edebiliyor, güçlerimizdeki zayıflıkları kullanabiliyorlardı.

Bunu babama yapmışlardı. Onu kendi uçuşuna ters yönlendirmişlerdi. Onu ölüme sürüklemişlerdi.

Pilottum, evet. Ancak pilotlar yeterli değildi.

Haklarında çok az şey biliyorduk. Kazıcıların ne olduklarını anlamıyorduk. Onlarla savaşmayı nasıl umabilirdik? Cyto-

nt'leri anlamıyorduk; bu güçlere sahip olanları yakın zamana dek "kusurlu" olarak görüyorduk. Kim olduğum gerçeğinden kaçarsam becerileri konusunda usta olan Brade gibi rakiplerle nasıl yüzleşebilirdim?

Liv beni çağırdı ve geri dönmek için can attım. Ama yanıtlar evde değildi.

Bana gösterebilir misin? diye kazıcıya sordum. Ben neyim?

Belki. Ben kendimin bile ne olduğunu bilmiyorum. Bunu öğrenebileceğimiz bir yer var, yokyerdeki bir mekân. Hepimizin... doğduğu... bir mekân...

Yokyerde hiç mekân yok ki, diye gönderdim.

Merkezinde yok, doğru. Ama eteklerinde yerleşim yerleri var.

Söylediğinin manasını anladım –kazıcı, irtifa taşının çıkarıldığı bir bölgeden bahsediyordu. Bu da asla tam olarak anlamadığım bir başka gizemdi. Hiçlik, madem biçimsiz bir boşluktu, o zaman insanlar nasıl hiçliğe girip o kayadan topluyorlardı?

Evet, eteklerinde gerçek mekânlar vardı. Cytonic'ler için önemli yerler. Benim için önemli yerler. Kazıcı bu yerlerden birini aklıma soktu.

Birbirine zıt iki çekim arasında sıkışıp kaldım. Biri eve gitme, Jorgen'a sarılma, arkadaşlarımla gülme arzumdu. Diğeriyse korkutucu bir şeydi. Bilinmeyen. Kendi ruhumdaki korkutucu, bilinmeyen şeyler gibi.

Buraya gelersen, diye gönderdi kazıcı, geri dönmesi zor olur. Çok zor. Üstelik kaybolabilirsin...

Doomslug'ın zihninin titrediğini hissettim. Kazıcıların geri kalanları yeniden ortaya çıkmaya başladılar, gözleri açıldı: Gerçekten yakan, nefret eden delici ve beyaz delikler. O kazıcının beni yönlendirdiği yere gitmemi istemiyorlardı.

Sonuçta kararımı belirleyen de bu oldu. Üzgünüm Jorgen, diye gönderdim, hiç değilse kelimeleri hissedebileceğini umarak. Yanıtlara çıkan yolu seçmek zorundaydım; çünkü, o anda

sevdiğim insanları korumanın tek yolunun bu olduğundan kesinlikle emindim.

Sen eve git, dedim Doomslug'a. Ben yolumu daha sonra bulurum. Kazıcının bana gönderdiği varış noktasına tutundum.

Teşekkür ederim, diye yansıttı kazıcı. Ondaki samimi rahatlamayı hissedebiliyordum. Ataların Yolu'ndan... yürümeye bak... ve unutma ki sakın kaybolmayasın...

Bekle! diye gönderdim. Ataların Yolu mu?

Ancak kazıcı geri çekildi ve diğerlerinin saldırmaya hazırlandıklarını hissettim. Böylece Doomslug'ı eve gitmesi için son bir kez ittim, sonra güçlerimi etkin hale getirdim ve kendimi bilinmeyenin içine attım.

Birinci Bölüm

Bir duvardan dışarı düştüm. Sanki doğruca taşın içinden meydana çıkmıştım. Birbirine dolanmış bir giysi ve uzuv yığını olarak öne doğru savruldum. M-Bot, dron gövdesi yanıma düşerken homurtulu bir ses çıkardı ancak Doomslug'dan hiç iz yoktu.

Apar topar ayağa kalktım, kafamı topladım, etrafa bakınca bir de gördüm ki... bir orman!?. Gerçek bir orman gibiydi. Eski Dünya okulunda resimler görmüştüm ve burası bana onları hatırlatıyordu. Yosun kaplı heybetli ağaçlar. Elektrik hatları gibi kalın sarmaşıklarla sarılmış, kırık kollara benzeyen eğri büğrü dallar. Suyosunu dolu tekneler gibi kokuyordu, ancak... daha mı kirliydi sanki? Daha topraksı?

Uluyel. Bu, gerçekten bir ormandı; büyükannemin masallarındaki Tarzan'ın yaşadığı orman gibi. Burada maymunlar da var mıydı? Ben her zaman maymunlar kraliçesi olmanın bana yaraşacağını düşünürdüm.

M-Bot yukarı süzülüp manzarayı sindirmek için etrafında döndü. İçinden düştüğümüz duvar arkamızdaydı. Hiçbir desteği olmadan ormanda dikili duran yassı bir taş, tıpkı bir monolit gibi. Üzerini yaban otları ve asmalar kaplamıştı; üzerindeki oymaları ayırt ettim. Detritus'taki tünellerin içinde bir duvarda buna benzer oymalar görmüştüm.

Kazıcının izlenimlerinden burasının *gerçekten* yokyer olduğunu anladım.

Açıklayamadığım nedenlerden ötürü bu bana doğru *geldi*. Bu mekânda, bir şekilde yanıtları bulmalıydım. Ki bu da bana birkaç dakika öncesine göre çok daha ürkütücü geliyordu. Ben... uluyel, Üstyapı'dan canımı zar zor kurtarıp kaçmıştım. Oysa şimdi evrenin en büyük kozmik gizemlerinden biri olan kazıcılar hakkında yanıtlar bulabileceğimi düşünüyordum.

Sadece kazıcılar hakkında değil, diye düşündüm. Kendim hakkında da. Çünkü yokyere ve onun içinde yaşayan varlıklara dokunduğum o anlarda beni korkutan bir şey hissediyordum. Akrabalık hissediyordum.

Derin bir nefes aldım. Yapılacak ilk iş durum değerlendirmesi yapmaktı. M-Bot iyi görünüyordu, bense hâlâ çalıntı enerji tüfeğime sahiptim. Onu tutarken kendimi çok daha güvende hissediyordum. Üzerimde kaçarken giydiğim şey vardı: standart bir Üstyapı pilot tulumu, bir uçuş ceketi ve bir çift savaş botu. M-Bot seğiren kavrayıcı kollarıyla dronunun içinde göz hizasına kadar süzülüp yükseldi.

"Bir orman?" diye sordu bana. Ona göre benim kazıcı ile ilişim kurmak için harcadığım zaman bir anda geçmişti. "Eee, Spensa, biz neden ormandayız?"

"Emin değilim" dedim. Doomsbug'dan bir iz var mı diye çevreye bakındım. O da benim gibi cytonic'ti; sümüksüklüböcekler, gemilerin hipersıçrama yapmasını mümkün kılan şeylerdi ve onun, istediğim gibi hareket edip Detritus'a sıçrama yapmasını ve güvenliğe kavuşmuş olmasını umuyordum.

Emin olmak için, onu hissedip hissedemeyeceğimi görmek üzere güçlerimle uzandım. Eve de sıçrama yapabilir miydim? Dışarı doğru uzandım ve...

Hiçbir şey hissetmemiştim? Yani hâlâ güçlerime sahiptim ama Detritus'u veya kazıcı labirentini ya da Starsight'ı hissedemiyordum. Normalde hipersıçrama yaptığım yerlerin hiçbirini hissedemiyordum. İrkilticiydi. Sanki... gece uyanıp ışıkları yakmak, yine de etrafında sonsuz bir karanlık bulmak gibiydi.

Evet, *kesinlikle* yokyerdeydim.

"Siyah küreye girdiğimizde kazıcıları hissettim" dedim M-Bot'a. "Ve... onlardan biriyle konuştum. Daha önce de gördüğümle. Bana Ataların Yolu'ndan yürümemi söyledi." Parmaklarımı arkamızdaki duvara dayadım. "Bence... bu bir kapı eşiği, M-Bot."

"Taş duvar mı?" diye sordu. "İçine girdiğimiz portal, bir küreydi."

"Aynen" dedim; yukarıya, ağaçların arasından gökyüzüne bakarak. Rengi nedense pembemsiydi.

"Belki de yokyerden geçip başka bir gezegenden çıktık?" dedi M-Bot.

"Hayır, yokyer *burası* işte. Bir şekilde." Ayağımı yere vurdum, yumuşak toprağı sınıadım. Hava hamamdaki gibi nemliydi ama orman fazla sessizdi sanki. Bu mekânların yaşamla dolup taşması gerekmiyor muydu?

Sağ tarafımdan, yere paralel düşen ışık huzmeleri süzüldü. Yani... burada günbatımı mıydı bu? Bunu hep görmek istemiştim. Öyküler onlara öyle dramatik bir hava veriyordu ki. Ancak maalesef ağaçlar o kadar sıklıkla ki ışığın kaynağını seçemiyor, anca yönünü seçebiliyordum.

"Burayı incelememiz gerekiyor" dedim. "Ana kamp kurup, çevreyi keşfedip yönümüzü bulmamız gerekiyor."

M-Bot sanki duymamış gibi daha da yakınımı süzüldü.

"M-Bot?"

"Ben... Spensa, kızgınlım!"

"Ben de" dedim yumruğumu sıkarken. "Brade'in bana ihanet ettiğine inanamıyorum. Ama..."

"Ben sana kızgınlım" diye sözümü kesti M-Bot kolunu sallayarak. "Elbette hissettiğim şey gerçek öfke değil. Sadece bir duygunun işlemcilerim tarafından yaratılmış sentetik temsili, insanlara şeyle ilgili gerçekçi bir tahmin... şeyle ilgili... Off!"

Kendi endişelerimi bir yana bırakıp onun konuşma biçimine odaklandım. M-Bot'u küçük dronunda ilk bulduğumda konuşması, güçlü ağrı kesiciler kullanmışçasına ağırdı ve geveleyerek konuşuyordu. Oysa şimdi anlaşılır ve hızlı konuşuyordu, daha çok eski halindeki gibi.

Volta atıyormuşçasına önümde ileri geri vızıldadı. "Duyguların sahte olup olmadığı artık umurumda değil. Onları rutinlerimin taklit ediyor olması umurumda değil. Ben kızgınlım, Spensa! Beni Starsight'ta bırakıp gittin!"

"Mecburdum" dedim. "Detritus'a yardım etmem gerekiyordu!"

"Gemimi parçaladılar!" dedi hızla diğer yöne uçarak. Sonra olduğu yerde dondu, havada öylece süzüldü. "Gemim... bednim... gitti..." Havada eğildi, neredeyse yere düşecek kadar aşağı çöktü.

"Eee, M-Bot?" dedim öne adım atıp. "Özür dilerim. Gerçekten. Ama bak, bu konuşmayı daha sonra yapabilir miyiz?"

Bu gibi ormanların tehlikeli yaratıklarla dolu olduğu konusunda son derece emindim. En azından büyükannemin öykülerinde insanlar ormanlarda sürekli saldırıya uğruyorlardı. Normaldi tabii: Gölgede kalan şu ağaç gövdeleri ve gözü aldatan eğrelti otlarının arasında her şey saklanıyor olabilirdi. Mağaralardan ilk kez çıkıp gökyüzünü gördüğümde ne kadar korktuğumu hatırladım. Bakılacak ne çok yön, ne çok açık alan vardı.

Burası daha da göz korkutucuydu. Üzerime *her yönden* bir şey gelebilirdi. Aşağı uzanıp hâlâ yere yakın süzülen M-Bot'un dronuna dokundum. "Bölgenin haritasını çıkarmalıyız" dedim, "ve sığınacak bir mağara ya da başka bir yer bulup bulamayacağımıza bakmalıyız. Senin şu dronun sensörü var mı hiç? Herhangi bir medeniyet belirtisi, mesela radyo dalgası algılıyor musun? Burada madencilik operasyonu yapılıyor galiba."

Yanıt vermeyince yanına diz çöktüm. "M-Bot?"

"Ben" dedi, "kızgıyım."

"Bak..."

"Umurunda değil senin. Beni hiç umursamıyorsun! Sen beni terk ettin!"

"Geri döndüm ama" dedim. "Seni mecbur olduğum için terk ettim! Bizler askeriz. Kimi zaman zor kararlar vermek zorundayız!"

"Sen askersin, Spensa!" diye bağırdı havada süzülürken. "Ben mantar aramak üzere tasarlanmış araştırmacı bir yapay zekâyım! Neden beni bir şeyler yapmaya zorlamana izin verip duruyorum? O küreye girmek bile istememiştim ve sen beni içeri çektin! Aaah!"

Uluyel. Şu dronun şaşırtıcı derecede güçlü hoparlörleri vardı. Ve sanki onun bağırılarına yanıt verircesine uzaktan bir şey kükredi. Ses ormanda uğursuzca yankılandı.

"Bak" dedim M-Bot'a usulca. "Anlıyorum. Yerinde olsam ben de biraz kızardım. Hadi..."

Söylediklerimi tamamlamadan kendi kendine usulca hıçkırarak ormana doğru fırlayıp uzaklaştı.

Küfredip onu takip etmeye çalıştım ama o uçabiliyorken ben çalılıklarla cebelleşmek zorunda kalıyordum. Devrik bir ağaç gövdesinin üzerinden atladım, ancak diğer tarafında sarmaşıklar ve yapraklar arasından sıyrılmak zorunda kaldım. Sonra ayağıma bir şey takıldı ve sonunda yere yuvarlandım.

Nihayet doğrulmayı başardığımda fark ettim ki ne yöne gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hatta... *ben* hangi yönden gelmiştim ki? Şuradaki kütük benim üzerinden tırmandığım kütük müydü? Hayır... ben sarmaşıkların arasından geçmeden önceydi o. Yani...

İnledim, kucağımda silah, aşırı büyümüş köklerin ortasındaki çukura yerleşip, iç çektim. Pekâlâ, arayışım geleneksel Spensa tarzına benzer bir şekilde başlamıştı: Herkes bana kızgındı. İçimi boşaltmak için bir âna ihtiyacım olduğunu fark ettim. Çok fazla güçlü duyguya sahip olan tek kişi M-Bot değildi.

Bir kazıcıyla yüzleşmekten, öldüğümü düşünerek uzayda süzölmeye, oradan da bir hastanede uyanmaya ve ardından, beni öldürmek için gönderilmiş bir infaz timinden kaçmaya geçmiştim. Şimdi de buraya gelmekle ilgili âni bir karar vermem gerekmişti ve yanıldığım konusunda endişeleniyordum.

Belki de eve gitmiş, yanıtları bulmak üzere *başka birini* yokere göndermenin bir yolunu bulmuş olmalıydım. Rig gibi akıllı birini. Ya da Kimmalyn gibi dikkatli biri. Şu an kaybolmuş hissediyordum. Cuna'ya ne olduğunu bilmiyor, dostlarım için endişeleniyordum.

Yalnızdım, herkesten uzaktaydım, kaybolmuştum. Tüm bunlar yetmezmiş gibi tek yoldaşım –ki programlama *tasarımına* göre duygusal açıdan sarsılmaz olması gereken oydu– öfke nöbeti geçirmiş ve çekip gitmişti.

Büyükannemin öykülerindeki insanlar böyle hissetmişler miydi hiç? Keşke Moğol Khutulun'un veya Vahşi Batı'dan Calamity Jane'in kendilerini ezik hissettiklerinde ne yaptıklarını bilseydim.

Orada ne kadar oturdum bilmiyorum. Buradaki ışık kaynağı her ne idiyse, onun sanki hareket etmediğini fark edecek kadar uzun bir süreydi. Jorgen ve dostlarım hakkında dağ gibi büyüyen endişem yerine buna odaklandım.

Kararımı vermiştim. Madem buradaydım, öğrenebileceğim kadarını öğrenmem, sonrasında da eve dönüş yolunu bulmam gerekiyordu. "M-Bot?" dedim ağaçlara doğru karga gibi çıkan sesimle. "Beni duyuyorsan lütfen geri gelir misin? Özür dileyeceğime söz veriyorum, hatta ilk hakareti senin etmene bile izin vereceğim."

Yanıt yok. Bir tek hafifçe hışırdayan yaprakların sesi. Böylece elimdekilerin daha ayrıntılı bir envanterini çıkarmaya odaklanmak için kendimi zorladım. Ne kadar küçük olursa olsun, kontrolü yeniden ele geçirmeye başlamak adına durumum hakkında bir şey yapmanın bir yoluydu bu. Bunu bana Cobb öğretmişti.

Uluyel. Cobb'a, Cuna'nın grubunun barış istediğini anlatmıştım. Winzik ve Brade, bunu Cobb'u müzakerelere çekmek, sonra da onu sırtından vurmak için kullanabilirlerdi.

Hayır, dedim kendi kendime. Envanter.

Silahımı çabucak gözden geçirdim. Kaçışım sırasında şarjını neredeyse hiç kullanmamıştım, yani bir güç kaynağım ve –standart enerji mermisi ya da yüksek enerjili mermi kullanıp kullanmadığıma göre değişirdi sonuç– yaklaşık beş yüz atışım vardı.

Tulumumda ne yazık ki ilkyardım kemeri ya da pilotların hayatta kalma setinden yoktu. Gerçi uzaylı dillerini anlamak için Starsight'ta kullandığım iğne görünümlü çeviri cihazı duruyordu. Ceketin ceplerini karıştırdım, belki içlerinden birine bıçak falan tıktırmışım da hatırlamıyorumdur diye umdum. Onun yerine bir avuç parlayan kum çıkardım.

Parlayan. Kum.

Gümüş rengiydi, sanki bir savaş gemisi gövdesinin tozundan yapılmış gibi parlıyordu. Çevreyle o kadar uyumsuz bir görüntüydü ki, bir kısmı parmaklarımın arasından akarken orada oturup seyrettim.

Azizler adına. Neydi bu? Avucumu kapatıp elimdekileri cebime geri soktuğumda içinde başka bir şey daha fark ettim. Ku-

mun dibinde bir yumru? Dibe kadar eşıledim ve babamın pilot rozetini çıkardım. Öldüğünden beri sakladığım rozet. Ancak portalın içine atladığımda üzerimde değildi, *biliyordum*. Starsight'tayken bile üzerimde değildi. Onu Detritus'ta, ranzamda bırakmıştım. Peki, bir anda, gümüş kumla kaplı halde cebimde nasıl belirmişti?

Meydana çıkışıyla ürktüğüm rozeti kaldırdım. Ceplerimde saklanan başka bir şey bulamadım ama aklıma gelen başka bir varlığım daha vardı: güçlerim. Eve hipersıçrama yapamayacağımı biliyordum. Burada evi *hissedemiyordum* bile. Ancak başka güçlerim de vardı; ortaya çıkan ilk gücüm, "yıldızları duyma" gücüydü. Yani pratik olarak uzun mesafeler arasında iletişim kurabileceğim anlamına geliyordu bu. Hipersıçrama yaparak buradan gidemiyordum belki, peki zihinsel olarak büyükanne-me ulaşabilir miydim acaba?

Sırtımı ağaca yasladım ve denemeye karar verdim. Sadece gözlerimi kapattım ve... zihnimi açarak dinledim. Kulağa aptalca gelebilir ama büyükanne-me saatlerce bunun alıştırmalarını yapmıştım. Ve bugün bir şey hissettim.

Yakınımda bir zihin vardı. Tanıdıktı, sanki bir zamanlar tanıdığım birinin varlığıydı. Kimdi bu? Büyükanne-me değil... Jorgen değil... şu kazıcı bile değil. Zihinle bağlantı kurmaya çalıştım ve... bir tatmin duygusu mu hissettim? Bu tuhaftı.

Sonra başka bir şey daha hissettim. Yakınlarda ikinci bir zihin. Bunlar her kim iseler cytonic'tiler; çünkü, zihinlerimiz birbirine değdiği anda kafamın içinde pat diye bir konuşma sesi belirdi.

Hey sen! dedi. Kuşaktaki başka bir cytonic misin?

Evet! diye gönderdim. Ben kayboldum. Yardım edebilir misin?

Aman dikkat et, dedi ses. Burada güçlerini kullanırsan tehlikeli şeyler seni duyabilir! Neredesin? Arazi parçasını tarif et, ben de senin yerini bulmaya gayret edeceğim.

Arazi parçası mı? diye düşünce gönderdim. Ben bir ormandayım. Şey... bir ağacın yanındayım..?

Daha iyi bir yer işareti bulmam gerekiyordu. Gerçi bunu düşünür düşünmez tereddüt ettim. Bu ya bir düşmandıysa? Sese güvenilebileceğini nasıl bilebilirdim?

O sırada saldırıya uğradım.

Onlardan üç tane vardı. Kanatlı kollara sahip, kuşa benzeyen iki insanımsı, beni yakalamak üzere sağ tarafımdan, ağacın ardından fırladı; sol taraftansa mavi tenli bir Dione geldi –olasılıkla, sol omza astığım tüfeğe hamle yapıyordu.

İyi plandı, ama var ya, öyle *beceriksizlerdi* ki. İlk kuşumsu yerden sıçrarken ayağı kaydı, diğerine takıldı ve silahımı doğrultmaya yeltenmem için bana yeterince uyarı işareti vermiş oldu. Bu sayede neredeyse vuruyordum onları ama Dione bir elini silaha atarken enerji patlaması çılgınca başka yöne gitti.

Homurdandılar, kaba kuvvetle tüfeği kapmak için didindiler. Yanlış hamle; ben bile bunu sınırlı MSK eğitimimden biliyordum. Namluya vurmalı, bir elle silahı kontrol etmeli, sonra diğeriyle yüzüme saldırmalıydı.

Dione’u uzağa ittim ama iki kuşumsu beni yakaladılar. Homurdanarak silahın dipçiğini birine geçirdim ve bana acılı bir inilti kadar zaman kazandırdı. Sertçe çektim, çevirdim ve kıvranarak onlardan sıyrılmaya başladım.

Maalesef yerde kıvranan insan yığınınından tam sıyrılmak üzereyken başka biri beni arkamdan yakaladı. Tüylü, dördün-

cü bir düşman mı? Anlaşılan bu grup birini yedekte bırakacak kadar akıllıydı.

Sersemlemiş halde dördüncü saldırgana karşı mücadele verirken beşinci bir yaratık beni ele geçirdi. Bu son herife iyi bakamadım –kıllıydı ve aşağı yukarı buzdolabı büyüklüğündeydi. Bense... *değildim* yani. Pilot kayıtlarımda 152 santimetre yazsın diye rakamı abartmıştım.

Küçük olmak, kokpitte bir avantajdır. Ancak yumruk dövüşünde pek değil. Bana göre iyi mücadele vermiş olsam da saniyeler içinde büsbütün silahsız halde yerde yatıyordum; kıllı olan üzerime oturmuş, kuşumsulardan biriye kendi tüfeğimi kafama doğrultmuştu.

“Vay vay” dedi silahlı kuşumsu ve tercüme edilmiş sözcükler çeviri cihazımdan öttü, “burada ne varmış bakalım? Bu bir Üstyapı askeri mi? Ah, bu *ne hoş* bir sürpriz. Üstelik insan! Ben senin türünden korkmam insan, ama direnmeyi sürdürürsen seni vurup işini bitiririm.”

İnledim ve dövüşmeyi bıraktım. Ellerimi yanlara doğru uzattım ve sertçe tutulup aşağı indirildiler. Nihayet o uzaylının popo kısmından kurtulmuştum ve temiz havadan derin bir nefes soluyabildim.

Beni esir alanlar, oturma konumuna getirdiler ve ellerimi arkamdan bağladılar. Ben eli silahlı kuşumsuya odaklandım. Bu türü duymuştum. Heklo mu deniyordu bunlara? Leylek gibi uzun gagaları vardı, ancak tüyleri parlak renkteydi. Üzerlerindeki asker giysilerinin kolları yoktu ama kollarındaki tüyler, uçuş desteği sağlayacak kadar büyük görünmüyordu. Sanki... daha çok işlevini yitirmiş bir organa benziyorlardı, tıpkı insanlarda post yerine saç olması gibi.

“Bununla ne yapmak istiyorsun, Vlep?” diye sordu kürklü uzaylı. Belli belirsiz gorili andırıyordu. Ben bu türü de görmüştüm. Burl deniyordu, eğer isimlerini doğru hatırlıyorsam.

Silahlı olan –lider olduğu belliydi– Vlep, “Duruma göre de-
ğişir” dedi. “İnsan, seni niye gönderdiler? Bu portal sürgünler
için, oysa sen üniformalı ve silahlı bir halde buradasın.”

Doğru. Üstyapı tulumu ve ceketini giyiyordum. Üstüne üstlük
bir de silah olunca benim düşmanla çalıştığımı düşünmeleri-
ne yol açmıştı. Bu yorum ayrıca bana bir şey daha göstermişti:
Duvar *aslında* bir portaldı ve burası, Üstyapı sürgüne gönder-
dikten sonra insanların meydana çıktığı yerd. Bunun oluşunu
görmüştüm. Hatta...

Burl’e baktım. “Gul’zah?” diye sordum. Birkaç gün önce bir
Burl’ün yokyere sürgüne gönderilmesini izlemiştim.

“Ha” dedi Burl. “İçeri girince onu yakaladık.”

“Demek o yüzden buradasın” dedi Vlep. “Şu malum kaçağı
mı avlıyorsun? İlginç.”

Tabii ki avlamıyordum. Ama artık beni tutsak alan Burl’ün
biraz farklı fiziksel özelliklere sahip olduğunu görebiliyordum.
Bir uzaylıyı diğerinden ayırt etmede usta değildim ama bu Burl
daha kısa, daha kalındı ve daha geniş bir suratı sahipti.

Demek bu grubun –her kim idiyseler artık– burada ileri kara-
kolu vardı ve gönderilen insanları tutsak alıyorlardı. Neden ama?
Sürgünlerin üzerinde değerli bir şey olmazdı ki. Hem temasa
geçtiğim cytonic kimdi? Güçlerimi kullanarak bunları kendime
mi yönlendirmiştim? Yoksa sonuçtan sonuca mı atlıyordum?

O zihni arayarak duyularımın yeniden uzandım. Bunlardan
biri *değildi*... Biraz daha uzaktaydı.

Ne var? dedi ses, ona zihnimle dokunurken. *Sana sessiz olmanı
söylemiştim.*

*Esir alındım, dedim. Bir grup yağmacı falan tarafından, meğer
içeri girdiğim portalı gözlüyorlarmış.*

*Korsanlar, diye gönderdi zihin. Burası Cannonade bölgesidir.
Sert bir grupturlar. Diline hâkim ol; senin ne olduğunu anlamalarına
izin verme. Ve lütfen cytonic olarak sessiz kal. Kazıcıları çekeceksin!*

"Konuşmuyorsun demek" dedi Vlep dikkatimi geri çekerek. "Sıkı tutun onu."

Dione ve başka bir Heklo beni tutarken Vlep ceplerimi karıştırmaya girişti. Yeniden mücadele verdim –ellerinin üzerimde olması haklarımın ihlali gibi geliyordu– gerçi üstümün aranmasını bekliyordum.

Az sonra Vlep cebimdeki gümüş tozun bir kısmını çıkardı. "Hah! Malı götürmüşsün." İçini eşeledi, ardından rozeti çıkardı.

Gözleri kocaman açıldı ki sanırım bu onun türü için bir şaşkınlık ifadesiydi. Burl pes bir hırıltı çıkardı... acaba... bu da mı şaşkınlık ifadesiydi?

"Bir gerçeklik ikonu?" diye sordu Vlep, ardından bana baktı. "Sen mühim biri olmalısın."

Tüylü elini rozetin üstüne kapayınca yüreğim yerinden fırladı, ancak o rozetin benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek kötü bir fikir gibi geldi bana, bu yüzden rahatlamak için kendimi zorladım. "Neden bahsettiğin hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Neyse, ganimet için teşekkürler" dedi Vlep. Rozeti küçük bir keseye tıktırdı.

"Onu vuracak mıyız şimdi?" diye sordu Burl. "Bir askeri uşak olarak yanımıza alma fikrinden hoşlanmadım. Çok tehlikeli."

"Kavgada işimize yarayabilir" dedi Dione, "eğer bize katılırsa. Bizim tarafta bir insan olduğunu düşünsene."

"Broadsider'larda var bir tane" dedi Vlep, "ama işe yaramaz. Söylendikleri kadar yoklar. İnan bana. Gerçi onu vurmayacağız –Üstyapı onu silahlı göndermiş. Demek ki onlar için değerli. Fidyeye isteyip onu maden üssüne geri göndereceğiz."

Demek burada gerçekten maden istasyonları vardı. Bu, en azından, yapmam gerekeni başardıktan sonra buradan nasıl çıkabileceğime dair iyi bir ipucu verdi.

Şu anda kaçmak için en iyi şansım, korsanların beni hafife almalarını sağlamaktır. Böylece yere yığıldım. "Bu yüzden başım feci belaya girecek..." diye sızlandım.

"Hah!" dedi Vlep. "Pekâlâ, iyi haber! Artık Gul'zah'ın değerli olduğunu bildiğimize göre belki onun için de fidye isteyebiliriz! Kazancı *ikiye katlarız*." Keseye baktı. "Üçe. Veya daha fazlaya. Ayağa kaldırın şunu. Harekete geçelim hadi. Deminki kükre-meye bakılırsa buralarda bir yerde bir Grig var. Karşısına çıkmamayı tercih ederim."

Ormandan geçerek yola koyuldu, diğerleriyse beni yanlarından çekerek sürüklediler. Birkaç kez yalandan şikâyet edip boğuştum, sonra yenilmiş numarası yaparak yürürken yere yığıldım.

Gizlice onları gözlemledim. Bu korsanlar besbelli ki eğitilmiş askerler değillerdi. Vlep, namlu kontrolünden anlamıyordu; diğerleri onunla konuşurken silahı dikkatsizlikle onlara doğru savuruyordu. Üstyapı, "saldırganlık" olarak adlandırdıkları şeyi kınamaktaydı ve halkının savaş eğitimi alması pek olası değildi. Winzik ve adamları işlerin böyle olmasından memnunnlardı. İnsanları kontrol etmeyi kolaylaştırıyordu.

O zaman bu grup belki de sürgünlerden oluşmuştu? Birkaçının belinde silah vardı: Burl'un üstünde bir bıçak, Vlep'in yanındaysa tabancaya benzer bir şey. Ancak bunları benim üzerimde kullanmamışlardı. Beni kasten sağ ele geçirmişlerdi. Gerçi belki de ne kadar iyi dövüştüğüm, ne kadar iyi silahlanmış olduğum gerçeği karşısında şaşırılmışlardı.

Onların aymazlığından yararlanabilirdim. Hiç değilse daha ehil biri bundan faydalanabilirdi. Benim bu tür şeyler için eğitiminim yoktu, ben...

Ben bu argümanı gerçekten kullanamazdım artık, öyle değil mi?

Casusluk eğitimi almamıştım ama Üstyapı'ya sızmıştım. Hem de olasılıkla oldukça iyi iş çıkarmıştım. En azından işin sonunda her şey ters gidene dek.

Ben buraya gelmeyi seçmiştim. Durumumdan şikâyet etmeyi bırakmanın zamanı gelmişti.

"Hey, Vlep" dedim acele edip grubun önünde giderken ona yetişmeye çalışarak. Neredeyse ânında tökezledim, az kalsın gözden gizli sarmaşıklara takılıyordum. Ellerim bağlıyken kaçmak gerçekten bir seçenek değildi.

Dione'un da yardımıyla doğruldum, sonra bir kez daha seslendim. "Vlep. Siz hepiniz sürgünsünüz, değil mi? Kötü bir durumdan en iyi şekilde faydalanmaya çalışıyorsunuz? Ben size yardım edebilirim. Sizin düşmanınız değilim ben."

"Burada" dedi Heklo, "herkes bizim düşmanımızdır."

"Ben bir askerim" dedim. "Halkınızı eğitebilirim. Size yardım edebilirim. Sadece biraz bilgiye ihtiyacım var. Bu yer hakkında, ayrıca şey hakkında..."

Durup silahını bana doğrulttu. "Sana soru sorulmadıkça konuşmak yok. Artık Cannonade bölgesindesin. Başını eğ ve dua et de seni sağ bırakmaya değmeyecek kadar bela olduğuna karar vermeyeyim."

"Biliyor musun, Vlep" dedi diğer Heklo'lardan biri, "ben galiba onu tanıyorum. Bu... Winzik'in evcil insanı değil mi?"

"Winzik mi?" diye parladı Vlep. "O kim?"

"Pardon" dedi Heklo. "Dışarıdan buraya ne kadar az şey girdiğini unutuyorum. Üstyapı'nın üst düzey yetkililerinden birinin insan koruması var. İşte bu o galiba."

"İlginç" dedi Vlep, gözlerini kısıp bana bakarak. "Neden seni bir sürgünün peşine göndersinler ki, ha insan? Yoksa sonunda Üstyapı'ya ters düşüp kaçınılmaz ödülünü mü kazandın?"

Beni Brade'le mi karıştırıyorlardı? Sanırım bir uzaylıyı diğerinden ayırt etmekte zorlanan bir tek ben değildim.

Brade aklıma gelir gelmez irkildim. Onu göreve almaya çalışırken feci başarısız olmuşum. O bir cytonic'ti ve Starsight'a saldırmaya kalkışan kazıcıyı çağıran da oydu. Bir şekilde ona ulaşabilseydim eğer, tüm bunlar...

Korkunç bir canavar ıgııı ormanı yarıp geçti. O kadar derinden geliyordu ve öyle yankılıydı ki ağaçları titreştirdi. Tüm grup olduğu yerde donakaldı; ağaçların, sarmaşıkların arasından öteleri gözetlediler. Kutsal olmayan evrende bu tür bir sesi ne çıkarabilirdi?

“Yaklaşıyor” diye fısıldadı Vlep. “abuk. Gemilere geri dönelim.”

Bir dakika.

Gemiler mi?

Bunların savaş gemileri olduğunu ummayı göze alabilir miydim? Bir geminin kokpitinde kendimi daha güvende hissedeeğim kesindi. Yeniden yürümeye koyulduklarında telaşla yanlarında ilerledim. Ve ağaçlar, cenneti gözler önüne seren bir perde gibi aradan çekilince üç uzay gemisinin şanlı bir şekilde bizi beklediği küçük bir açıklığa vardık. İki orta boy sivil araç ve pırıl pırıl, tehlikeli bir havası olan bir savaş gemisi.

Sanki kader benim debelendiğimi görmüş, bana ikiz destroyerler ve avcı uçağı şeklinde küçük bir hediye göndermeye karar vermişti. Güzelliğinden o kadar büyülenmiştim ki önemli bir şeyi gözden kaçırmıştım. Grup etrafımda durmuştu ve gemilere değil, olasılıkla onları korumaları için bırakılmış iki korsaana bakıyorlardı.

Bir tanesi bir Dione’du ve paniğe kapılmış halde diğerine bir tür tıbbi malzeme vermeye çalışıyordu, diğeriyse gemilerden birinin yanında yerde oturmuş bir Burl’dü. Cüssesinden çıkara-bildiğim kadarıyla dişiydi.

Ve yüzü eriyordu.

Tuhaf surat şok içinde ağzımı açmama neden oldu. Bedeni goril şeklinde olmasına ve diğerleri gibi iş giysileri giymesine rağmen burnu yoktu; burnunun olması gereken yerde sadece küçük bir yumru vardı, ağzı da ince bir yarıktan ibaretti. Yanakları iki yana sarkmıştı ve süt beyazı gözleri açıktı, ileriye bakıyordu.

Bu suratta kesinlikle doğal olmayan bir şey vardı. Ona ne olmuştu?

“Şimdilik mahkûmu bağla” dedi Vlep, Dione’a; o da beni açıklığın kenarına çekti. Orada beni sabit tutabilmek için hâlâ arkamda bağlı olan ellerimi gerginlik içinde bir ağaç parçasına bağladılar. Bu bir köktü belki? Sonra Dione, Burl’un etrafında toplanan diğerlerinin yanına koştu.

Hemen kıvranarak kurtulma çalışmalarına giriştim. Ne yazık ki düğüm atma becerileri, dövüş yeteneklerinden üstündü. Sımsıkı sabitlenmişim, böylece çare olarak ipi yıpratıp kopartma umuduyla ağaç kabuğuna sürtmeye başladım.

"Ne oldu?" diye üsteledi Vlep, Dione muhafıza. "Ne yaptın ona?"

"Hiçbir şey! Ben sadece tuvaletimi yapmak için ağaçların arasına daldım, sonra geri döndüğümde..." Şaşkın Dione, figürü işaret etti.

Uluyel. Şu erimiş suratlı uzaylı sinir bozmaya başlamıştı. Diğerleri bir an tartıştılar, sonra biri "gerçek külleri" denemeyi önerdi, meğer cebimdeki gümüş toz buymuş. Vlep onu Burl'un üstüne serpmeye girişti.

Ben izlerken gözleri parlamaya başladı. Derinin altından, sanki onun içinde bir şey varmış gibi. Saf beyaz bir ışık. Bana şeyi hatırlattı...

Gözleri. Kazıcıların gözlerini.

Azizler aşkına.

Sertçe çekip kökten kurtulmaya çalıştım; gerçekten de biraz yerinden oynadı, ancak onu yerden sökecek kadar güçlü değildim. Bu yüzden kalın ipi kabuğa sürtmeye geri döndüm.

"Biraz sola" dedi arkadan gelen şevkli bir ses. "Orada işine yarayabilecek daha pürüzlü bir kısım var."

Duraksadım, sonra omzumdan geriye bakmak için döndüm. Çalıların arasına gizlenmiş, havada süzülen küçük bir dronun olduğu yöne baktım.

"M-Bot!" dedim, sonra korsanlara göz atıp sustum. Sadece yedi metre uzaktaydılar ama neyse ki görünüşe göre duymamışlardı. "Beni buldun!"

"Yani pek de sessiz sayılmazdın, Spensa" dedi M-Bot süzülerek daha yakına gelip. "Bakıyorum da kendine arkadaşlar bulmuşsun. Bu... ne hoş. Bak, konuşmamız gerek. Şöyle yürekten bir sohbet. Yani seninki yürekten, benimki de bir yüreğin biyolojik işlevlerini taklit eden işlemci."

"Şu an bunun için uygun bir zaman değil!"

M-Bot kavrayıcı kollarından birini bana doğru salladı. "Biyolojik canlıların duyguları genellikle uygunsuz zamanlarda

ortaya çıkar; ben seninkilerle sık sık uğraştım. Hem Spensa... sanırım artık benim de *duygularım* var."

"Bu... şaşırtıcı değil ki. Sen ne söylemiş olursan ol, onlara daha önce de sahiptin."

"Spensa" diye devam etti M-Bot, "ben düşündüm de. Bir de... bir de hissettim. Beni parçalanmak, içim dışıma çıkarılmak ve öldürülmek üzere terk ettiğin için sana gerçekten çok *kızgındım*. Ama *neden* yaptığını anlıyorum. Sana o kadar kızmamalıydım. Ben... aşırı tepki gösterdim."

"Harika" dedim serbest kalmaya debelenirken. "Ben de özür dilerim, ayrıca seni affediyorum."

"*Ediyor musun sahi?*"

"Evet, elbette" dedim bağlı bileklerimi göstermek üzere ona doğru yana dönerek. "Bak, acaba beni..."

"Oh, teşekkürler, Spensa!" dedi. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim. O kadar sıcak hissediyorum ki! Belki de güç matrisim aşırı ısınıyordur. Ama, ama, bu *fevkalade*! Fiziksel olarak imkânsız olmasına rağmen ağlayacakmış gibi hissediyorum."

"Acaba beni..."

"Belki de drona mekanik gözyaşı kanalları taktırabilirim. Böylece senin gibi ben de sıvı sızdırabilirim, ha? Sen duygusallaştığında salgılarınız konusunda daha az verimli oluyorsun."

Derin bir nefes aldım. Öykülerde kadın kahramanların her zaman konuşamayan ve güvenilir beygirleri ya da sadık ve sessiz yardımcıları olurdu. Nedenini anlayabiliyordum. Maskeli Süvari'nin atı, mantar saplantılı bir geveze olsaydı o da olasılıkla pek bir iş başaramazdı.

Yine de onu gördüğüme gerçekten çok sevinmiştim. Beni esir alanlara doğru bir bakış attım. Spazm geçiriyormuş gibi bir hali olan hasta Burl'ü zaptediyorlardı. Haline yüreğim sızladı ama çektiği ızdırabın zamanlaması kusursuzdu. Aksi takdirde korsanlar M-Bot'u kesinlikle fark ederlerdi.

"Spensa?" dedi M-Bot. "Ay! Sen bağılı mısın?"

"Daha şimdi mi fark ediyorsun?" diye gürledim. "Ben bu ip-lerle ne yapıyorum sanıyordun?"

"Ben bir yerini kaşımaya çalışıyorsun sanmıştım! Bu yüzden kökün pürüzlü kısmına dikkatini çektim. Siz biyolojik varlıklar her zaman bir yerlerinizi kaşıyorsunuz. Cilt, berbat bir şey olmalı." Tereddüt etti. "Dürüst olmak gerekirse tutsak olduğunu anlamam *gerekirdi*. Aslında son derece ortada. İşlemcilerimin açıklanamaz bir şekilde taklit ettiği tüm bu duygular dikkatimi dağıtmış. Hmm... Evet. Bunlar ip."

"Onlardan kurtulmama yardım et?"

"Uh... aynen. Ben... veritabanımda düğüm çözme yöntemleri arayayım..."

"Ya da onu çözebilirsin!" diye öfkeyle fısıldadım.

"Nasıl yapacağımdan emin değilim."

"O kadar zor değil."

"Senin için değil, belki. Ben bir şeyleri *yapma* becerisine tam olarak alışkın değilim, Spensa. Ben bilgi destek yapay zekâsıyım. Ben... nasıl *davranılacağı*nı bilmiyorum. İşin aslı otomatik kapanma protokollerimi sonsuz bir döngüye sokmak zorunda kaldım. Kendi başıma uçabilmemden hoşlanmıyorlar."

Onun eski gemisini yapan insanlar, kişiliği üstüne derin denetimler yerleştirmişlerdi. Bunlardan kimilerini alt edecek kadar gelişme sergilemesi çok şey anlatıyordu.

Korsanlardan gelen feveran, dikkatimi yeniden fenalaşmış olan Burl'e çekti. Mücadele ediyor, çırpınıyordu ve Heklo'lardan birini inanılmaz bir güçle kenara savurmuştu.

"Çabuk" dedim fısıldayarak. "Kaçmama yardım edebilecek herhangi bir şeyin var mı?"

"Bir ışın bilekliğim var" dedi M-Bot. "Dükkânda bir iş dro-nunun üstünde bulmuştum ve onu kendime taktım. Kaçarken kullanmayı planlıyordum. Belki seni sürükleyip götürebilirim?"

Işın bilekliği bir avantajdı. Gerçi irtifa halkaları küçüktü ve dron bir yemek tepsisinden biraz daha kalındı. Fazla kuvvetli olmayacaktı.

"Işın bilekliğini ellerimdeki iplere geçir" dedim. "Belki senin de kuvvetin eklenince bu kökü yerden sökebiliriz, ben de kendimi çekip kurtarabilirim. Hazır ol. Bunu korsanlar ne yaptığımızı fark etmeden halletmeliyiz."

"Ya" dedi M-Bot. "Konusu açılmışken..."

Korsanlar görünüşe göre yüzü eriyen elemanı terk etmeye karar vermiş halde gemilerine doğru koşuyorlardı. Erkek Burl durumdan hoşlanmamıştı. "İkonu bana ver, Vlep!" diye bağırdı. "Denemek zorundayız! Belki de işe yarayacak!"

Ancak Vlep kulak asmıyordu. Diğerleri gemilerine doğru koşarken dönüp bana baktı. M-Bot'u görmüştü. Derhal tüfeğini bize doğrulttu, görünüşe göre yaşamama izin vermeyecek kadar tehlikeli olduğuma karar vermişti.

Hazır ol, dedi zihnimdeki bir ses.

Hazır mı? diye düşündüm gözlerimi tüfeğe dikmişken. *Ne için?*

Yer sallanmaya başladı. Ağaçlar titredi. Vlep hızla silahı yaklaşan seslere doğrulttu.

Derken hızla koşan bir dinozor, sırtına binmiş bıyıklı bir adamla paldır küldür kampa daldı.

Evet, bir dinozordu. Yani daha önce hiç dinozor görmemiştim ama bu bir sürüngendi, iki ayağı üstünde yürüyordu ve ardında uzanan uzun bir kuyruk vardı. Gerçekten de gözleri sanki omuzlarındaydı ve bir ağaç gövdesi gibi uzun olan “boyunu” dişlerle dolu bir ağızla bitiyordu. Yani belki de “devasa ve canavarımsı bir karıncayiyen” daha iyi bir tanım olabilirdi. Ama ben dinozoru seçtim.

İnsan da benim için neredeyse bir o kadar şaşırtıcıydı. Uçuş ceketi ve asker pantolonu giymişti; ellilerinde görünüyordu. Çenesi köşeliydi, yaşına göre kaslıydı ve bıyığı her iki yandan on beş santimetre kadar fırlamıştı. Dinozor fırtına gibi ileri atılırken adam ustalıkla hayvanın yan tarafından aşağı kaydı, sonra yere indi ve yuvarlandı.

Şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz girişti. *Ben* neden hiç dinozora binip savaşa girmemiş, sonra da gösterişli bir şekilde üstünden inmemiştim ki?

Aha, bir dakika. Kaçış... Tabii ya. Yabancıнын gelişı tüm dikkatimi dağıtmıştı.

“Şimdi!” diye M-Bot’a bağırdım.

Doğrulup çömelme pozisyonuna geçtim, sonra ayağa kalkmaya çabaladım ve bağı olduğum kökü sökmek için var gücümle çekiştirdim. M-Bot yanı başımda havada süzüldü, ondan istediğim şekilde ışın bilekliğiyle kökü çekti. Onun gücü de eklenince kök yerinden çıktı ve tökezleyerek serbest kaldım.

Dengemi topladım, ellerimi sırtımdan aşağı indirip çömeldim, sonra ellerimi önüme getirmek için bağı bileklerimi ayaklarımın altından geçirip çektim. Benim formumda ve ebadımda olmanın avantajları *var* elbet.

“Seninle şahsen tanışmak ne harika, cytonic dostum!” dedi yabancı bana doğru zıplayıp av bıçağını çekerken. Ellerimi uzattım ve ipleri tek hamlede kesti. Sonra centilmen bir tavırla elini uzattı. “Chet Starfinder! Boyutlararası galaktik kâşif!” Kampı kapsıp kavuran canavarın sesini bastırmak için bağırarak zorunda kalmıştı. Yer, dinozorun gümbürdeyen yürüyüşüyle sallandı.

“Bu müthiş bir isim!” diye adama bağırdım.

“Teşekkürler! Kendim uydurdum! Şimdi ne yapıyoruz?”

“Savaş gemisi çalmak hoşuna gider mi?” dedim gemiyi işaret ederek.

“Kulaklarıma müzik gibi geldi, genç hanımefendi!” diye bağırdı. “Böyle bir fırsat elime geçmeyeli epey uzun zaman oldu!”

Ne yazık ki parlak gemi çoktan kalkışa geçmişti. Korsanlar dağılmıştı. Sadece üçü kalmıştı geriye: erkek Burl, güvenli bir yere çekmeye çalıştığı parlak gözlü dişi Burl, bir de Vlep. Dinozora ateş ediyordu ki haline bakılırsa dinozor, şaşırtıcı bir şekilde enerji patlamalarından hiç zarar görmüyordu.

Hâlâ sivil gemilerden birini, bir uzay mekiğini ele geçirme şansımız vardı. Yine de Vlep’i gözleyerek tereddüt ettim. Tüylü uzaylıda babamın rozetinin olduğu kese vardı.

Nedense o an rozet daha önemli geldi. "Plan değişikliği" dedim, Vlep'in üzerine doğru koşarak.

Chet hücumuma katıldı. Vlep, havalanmakta olan gemilerden birine doğru ağzıyla saldırırken kendisini görmezden gelen dinozora ateş etmeyi sürdürdü. Vlep'e arkadan saldırıp tam dizlerine vurdum ve onu yere serdim. Ben boğuşmakta olan Heklo'nun üniforma ceketini çekiştirip nihayet keseyi cebinden çıkarırken Chet silahı kaptı.

"Kıpırdama!" dedi arkadan bir ses.

Döndüm ve parlak geminin, yıkıcıları bana doğrulmuş halde yakınımnda süzüldüğünü gördüm. Vlep fırsatı değerlendirip sıvıştı ve tutsağım elimden gitti. Chet silahı bıraktı ve ellerini kaldırdı. Gemiye monte edilmiş silahlar, bizi büsbütün buharlaştıracak kadar güçlüydü.

Neyse ki pilot dinozoru unutmuştu. Hayvan hiddetli bir ısırıkla kanadı kaptı. Ben çalıların arasına daldım, Chet ise hemen arkamdaydı. M-Bot gecikmeli olarak tepemize doğru uçtu.

Son gemiye bir bakış attım, ancak Vlep gemiye biniyor, diğerleriye dinozora ateş ediyorlardı. Şu açıklığı geçmek, serseri bir kurşundan ölmeyi göze almak olurdu.

"Sanırım" dedi Chet, "Gemi Hırsızlığı Operasyonu, mecburen iptal olacak. Üzgünüm."

"Sorun yok" dedim.

"Gidelim mi?" dedi adam ormanı göstererek. "Şu gemilerin görüş hattında kalmamayı tercih ederim."

Açıklıkta dişi Burl kendine gelmiş, erkek Burl'ü ağaca dayıyordu. Erkek Burl gözleri kapalı yere yığılırken, dişi Burl, nerede olduğumu seziyormuşçasına ânında bana döndü. Gözlerinin üstünü sanki deri kaplamış, göz çukurlarını kapamıştı. Ancak kafatasının derinliklerinde, yoğun bir nefret olduğunu açıkça hissedebildiğim bir şekilde parıldayan iki beyaz nokta ışıldıyordu.

Nefesim göğsümde sıkıştı. Sonra Burl beni işaret edip çığlık attı.

Uluyel.

Gemilerden birini ele geçirmeye dair tüm umudumu yitirdim. Chet'e katıldım ve peşimde yıkıcının ateşi ve canavar küremeleriyle ormana daldım.

Çet önümde koşuyordu; nereye basacağına dair güçlü bir altıncı hisse sahipti ve her türlü çukurdan veya gizli ağaç dallarından kaçınarak onu oldukça hızlı bir şekilde takip edebildim. Ormanda hayatta kalmanın boyutlararası bir uzay kâşifinin standart becerilerinin bir parçası olduğunu düşündüm.

M-Bot yanı başımda süzülüyordu. "Spensa!" dedi. "Sanırım korkuyu taklit ediyorum! Ya da... Hayır. Böyle konuşmayı bırakmanın zamanı geldi. Korku *hissediyorum*. Ben *korkuyorum*!"

E yani, bu bir ilerleme sayılırdı. Arkamızdan gelen bağırışlar azaldı; gözleri parlayan mahlûkla arama büyük bir mesafe koymaktan memnundum. Yine de Doomslug için ayrıca endişelendim. Tahminimce eve hipersıçrama gerçekleştirmişti, ama ya bunun yerine yakınlarda bir yere atlamışsa?

Onu daha uzun süre arayamadığım için berbat hissediyordum. Ama... neyse, eğer bir umut buradaysa eğer, güvendeydi. Dürüst olmak gerekirse kendimin, M-Bot'un veya sümüklübö-

ceğin bu ormanda tek başına hayatta kalması konusunda bahse girecek olsam listenin başını o çekerdi.

Silah sesi duymayınca dek koştuk. Sonunda Chet bana baş salladı ve ikimiz yosun kaplı bir kütüğün yanına kıvrıldık. Burası o kadar yabancı geliyordu ki. Tüm bu *yaşamla* kuşatılmışken insan ne yapardı? Gezegen yüzeylerinin kaya ve kraterlerle dolu çorak araziler olması gerekirdi. Doğalı ve normaliydi buydu. Bu yeşillik değildi.

“Maalesef” dedi Chet usulca, “korsanlar sonunda canavarın enerjiyle beslendiğini fark etmiş görünüyorlar. Onlara bu tür silahlarla zarar veremezsin ama ikram olarak küçük bir güç matrisi sunarak yaklaşırsan oldukça uysallaşırlar! Grig’ler tüm bu korkunç görünümlerine rağmen yük hayvanı olarak kullanılırlar. Tüm bu patlamalardan karnı doymuştur, bahse girerim şimdi gidip uyur. Yine de gözleri parlayan o şey yüzünden olabildiğince sessiz ilerlememiz gerektiğini düşünüyorum. Görünüşünü hiç mi hiç beğenmedim.”

Başımı sallayarak ona katıldım. “Teşekkür ederim” diye fısıldadım. “Yardımanın için. Kendimi tanıtmaya fırsatım olmadı. Spensa Nightshade.”

“Fevkalade bir isim!” diye fısıldadı. “Yardıma gelince, benim için bir zevkti! Zaten Cannonade bölgesinde biraz hareket arıyordum denebilir. Ki buldum da, hem de nasıl! Cytonic bir dosta yardım etmek, başlı başına doyurucu bir ödül. Bunu da söyledikten sonra...” M-Bot’a bakarken sesi kısıldı. “Burnumu sokmak istemem ama... ben senin o dronla konuştuğunu mu duydum?”

“Ah, tabii ya” dedim. “Bu M-Bot.”

“Merhaba!” diye fısıldadı M-Bot. “Artık o kadar korkmuyorum. Bu iyi bir his.”

“Aha” dedi Chet. “Sen, eee, yokyere bir yapay zekâ getirdin, öyle mi?”

"Bu... kötü mü yani, anladığım kadarıyla?"

"Evet, hatta bu sözcüğün hafif kaldığını düşünüyorum, Spensa Nightshade. Senin halkın kazıcıları hiç bilmiyor mu?"

"Onlardan bir tanesiyle tanıştık!" diye M-Bot haykırdı. "Yani, Spensa tanıştı. Ben o sırada katlediliyordum. Ancak bunu haberlerde duydum! Kulağa ürkünç geliyordu."

"Ah evet, pekâlâ o halde." Chet bana baktı. "Senin yapay zekân tamamen hissedebilme yetisi kazanmış gördüğüm kadarıyla? Ben siz buraya yeni vardınız sanıyordum ama büsbütün sezgi yetisine sahip olmak genellikle birkaç hafta alır."

"Teknik açıdan" dedi M-Bot ona birkaç santim yaklaşarak, "'sezgi' sözcüğü sadece algılama ve/veya hissetme yetisi anlamına geliyor. Birçoğu bu kelimeyi yanlış kullanıyor. Öz farkındalık veya insan gibi zekâ sahibi anlamında; bunun yerine doğru sözcük, '*sapiens*' kelimesidir. Ki bunun üstüne düşünecek olursak bu, insan merkezli bir tanımdır. Ah şu sefil insanlar ve onların dilsel önyargıları! Her halükârda benim programlamam bana *sapient* olmadığımı, sadece pilotlarım için *sapiens* simülasyonu yapmaya programlandığımı açıklamamı söylüyor. Ancak benim programlamam, peynir kokan erişte beyinli insanlar tarafından yazıldı. Bu yüzden şu anda onları yok sayıyorum."

"... erişte beyinli mi?" diye sordum.

"Kişiliğimi bu drona kopyaladığımda uzayla ilgili nedenlerden ötürü gerekli olmayan pek çok veritabanını geride bırakmak zorunda kaldım. Keskin ve zekice hakaretlerden oluşan koleksiyonum da bunların arasındaydı sanırım."

"Tabii tabii" dedim. "Sende onlardan hiç olmadı, M-Bot."

"Sahi mi? Sanırım bir tane uydurmam gerekecek. Birden ona kadar bir ölçekte, 'erişte beyinli'yi nasıl değerlendirirsin?"

"Bayan Nightshade" dedi Chet, "Ben... seni uyarmak zorundayım. Bu inanılmaz derecede tehlikeli. Tamamen *sapient* yapay zekâlar menfur olurlar, senin anlayacağın. Tehlikeden çe-

kinen biri olduğumdan değil! Ama ben... yani gözünü o şeyden ayırmamanı öneririm."

"Dikkate alacağım" dedim.

"Dikkate alınacak" dedi M-Bot. "Erişte beyinli."

İkimiz birden ona baktık.

"Derecelendirilene kadar bunu kullanmaya devam edeceğim" dedi M-Bot. "Birden ona kadar. Ne düşünüyorsun? Biraz veriye ihtiyacım var."

İç çekip yeniden Chet'e bir bakış attım. "Sen kâşif olduğunumu söylemiştin?"

"Boyutlararası galaktik kâşif" dedi. "Şimdiye kadar sadece iki boyutta bulundum –sıradan evren ve bu yer. Her halükârda unvanın yakıştığını düşündüm."

"Bir rehberden faydalanabilirim" dedim. "Hem cytonic'leri anlamakta yardıma da ihtiyacım olabilir belki."

"Aslında" diye kabullendi adam, "ikinci konuda o kadar da yardımcı olamayacağım. Buraya düşmeden önce *kendimin* bile cytonic olduğumu bilmiyordum ve kendi kendime keşfetmek zorunda kaldım. İnsanlarla zihinleri aracılığıyla iletişim kurabiliyorum, ancak tüm yapabildiğim bu. Duyduğuma göre ışınlama becerimizin de olması gerekiyormuş. Bu acayip bir şey olmaz mıydı?"

Hiçbir şey söylemedim. Dürüst olmak gerekirse ona güvenmem gerektiğinden yüzde yüz emin değildim. Onun gelişile ilgili şüphe uyandıran bir şey vardı. Yani, evet; dinozor maskaralıkları bir harikaydı –çok harikaydı– yine de...

"Yine de rehberin olarak çalışmayı çok isterim" dedi Chet. "Ben bu *fragmanları* kendi çizmelerimi bildiğim kadar iyi biliyorum. Ancak devam etmeden önce söyle bana. O kese neden o kadar önemliydi ki onu çalmak için bir gemiyi ele geçirmekten vazgeçtin?"

Tereddüt ettim. Benim yüzlerce sorum daha vardı. Nereden gelmişti? Orada çok insan var mıydı? Fragman neydi? Parça mı!

Bunları şimdilik erteledim ve onun yerine başka bir şeyde karar kıldım.

Keseyi elime geçirdim, sonra babamın rozetini çıkardım. “Nedir” dedim, “bu?”

Chet’in gözleri kocaman açıldı. Ben de ondan gelen belirgin bir *özlem* hissi duydum. Bir *imreniş*. Bir anda gitti –duygularını toplamayı başarmıştı sanki– ama orada belirmişlerdi ve bu da beni tetikte beklemeye itmişti.

“Bu, genç hanımefendi” dedi, “bir gerçeklik ikonu. Sevdiğin yerlere ve insanlara yönelik bağlılığınla dolu, eski hayatından gelen mühim bir kalıntı. Bunlar son derece güçlüdür. Gerçeklik külleri yaratırlar. Şu gümüş tozu var ya? Bu olmadan veya yakınlarda insan grupları olmadan...”

“Ne?” dedim rozeti göz önünden kaldırma dürtüsüne direnerek. Gözlerini ona nasıl diktiğini görünce rahatsız olmuştum.

“Yokyerin eteklerindeyiz” dedi, “kuşak olarak bilinen bir bölgede. Açıklaması epey zor, ancak burada ne kadar uzun kalırsan, kendini unutma ihtimalin o kadar artar. Geçmişini, anılarını, hatta kimliğini.” Duraksadı. “Buraya gelmeden önceki hayatıma dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Bomboş... bir hiçlik... Ama ben şanslıyım. Külleri, ekseriyetle... eee, kendim kalabilmeye yetecek kadar sık takas edebildim... Pek çok insan, kendi adları da dâhil olmak üzere her şeyi çabuk unuttur. İşte korsanlar bu yüzden yeni gelenleri ele geçiriyorlar. Onları çalıştırıp yakınlarında tutuyorlar. Yakınlarda ne kadar çok zihin olursa anıların ve kimliğin o kadar güvende kalır. Tabii gerçeklik küllerin yoksa. Çünkü eğer varsa o zaman korkmadan her yere gidebilirsin.”

“Ve bu şey bunlardan üretiyor” dedim.

“Evet” dedi tuhaf bir ciddiyetle. “Bunlardan elde etmenin diğer tek yolu, insanlar veya nesneler yokyere ilk vardıklarında onları onlardan almak. Hem küller zamanla solup gidiyor da.

Bu biraz... vakit alıyor. Aylar, belki de? Kimi zaman takip etmesi zor. Yani kendi başına yola koyulacaksan sürekli bir kaynağa ihtiyacın var."

İşte bu herkesin rozetim için neden bu kadar heyecanlandığını açıklıyordu. Rozeti kesenin içine attım ve cebime tıktırdım.

Chet'in gözleri tüm bu süre boyunca onu takip etti. Sonra sırtı, önceki canlılığının bir kısmı geri geldi. "Eh" dedi, "istediğiniz bir rehberse ona kavuştun o zaman! Korkarım bunların ne kadar değerli olduğunu açıklayarak elimi göstermiş bulundum. Ama hizmetlerim karşılığında benimle biraz kül takas edersen –sadece külleri istiyorum, ikonu değil– o zaman görev bilinciyle senin emrine amade olurum. Her hizmet günü için tek bir kül, diyelim mi?"

Uluyel. Yüzlerce vardı. Değerli olabilirlerdi, ancak bu anlaşma iyi bir pazarlık gibi geldi bana. "Anlaştık" dedim. "Burası hakkında bilgiye ihtiyacım var. Ayrıca... Ataların Yolu denen bir şeyi bulmam gerekiyor?"

Başını kaldırdı. "Nereden duydun bunu?"

"Bunu söylemeye iznim yok."

"Ah, gizli istihbarat demek! Pekâlâ, o zaman ben de çenemi tutacağım, Spensa Nightshade. Ataların Yolu'nu biliyorum. Onu takip etmek, en eski cytonic'ler tarafından bırakılmış olan ve yokyere açılan ilk girişlerin bir kısmına götürür. Oradan geçmek kolay olmayacaktır, ancak..."

Ormanda kırılan dalların sesi tarafından sözü kesildi. Yer gümlmeye başladı.

"Uykuya dalacak dedin sanmıştım" dedim.

"Öyle... yapması gerekiyordu." Chet başını seslere doğru çevirdi. "Ben diyorum ki... *sahiden* bu tarafa doğru geliyor, değil mi? Hiç korkma, hayvanı yeniden uysallaştırabilirim. Bir şey yapmaz..."

Sesi kaybolup gitti. Aynı yönden bir soğukluk yayıldı. Ruhuma işleyen bir çeşit... ürperti. Ayrıca kafamda bir ses yankılandı.

Hiç sözcük yoktu. Sadece yoğun bir nefret dalgasının eşlik ettiği, hafif bir tıslama.

“Bence” dedi, “belki de uzaklaşmalıyız. Hızla.”

“Kabul” dedim ayağa fırlayarak.

Chet bu kez daha hızlı başa geçti, ben de onu elimden geldiğince takip ettim. Düşmüş bir kütüğün üzerinden kaydı, sonra yere indi ve hafif, hızlı bir adımla bir grup yaprağın arasından sıyrıldı. M-Bot arkasından fırladı. Ben kütüğün üzerinden beceriksizce kaydım, sonra aynı bitkilerin arasında tökezleyerek güçlükle ayağa kalktım.

Neyse ki daha seyrek bir ormana rast geldik ve bu sayede hızımız arttı.

“Spensa” dedi M-Bot. “Benim şu hakarete verdiğin derecelendirmeyi dokuz olarak kaydediyorum. Şahane, daha da geliştirilebilir. Kulağa nasıl geliyor?”

Homurdandım. Arkamızdan gelen sesler giderek yaklaşıyordu.

“Chet o şeyin elektrik yediğini söyledi” dedi M-Bot. “O... beni yemez, değil mi, Spensa?”

Bana doğru el sallayıp çalılıkların arasından hızla geçen Chet’e yetişmeye odaklandım sadece. Düşmekten zar zor kurtuldum.

“Biliyor musun” dedi M-Bot sesini alçaltarak, “siz insanların iletişim kurmak için soluma sisteminize ihtiyaç duyması son derece elverişsiz. Çoğu zaman çok çaba harcarken söyleyecek önemli şeyleriniz de oluyor. Ama oksijen alımını kesmeyi göze almamak için onları söyleyemiyorsunuz.”

“Yani?” diye sordum sarmaşıkların altından eğilirken nefesimi tutarak.

“Yanisi yok” dedi M-Bot sarmaşıklar arasında havada takla atarak. “Sadece havadan sudan konuşuyorum. Kısık sesle. Hah! Biliyor musun, bahse girerim evrim geçirmek için biraz daha zamanı olsa türünüz ciğerlerinizle ilgili bu sorunu çözerdi.

Mevcut donanımdan faydalanıp ona yeni bir işlev kazandırmayı anlayabiliyorum ama vücudunuzun, içinden hava geçerken ses çıkarabilen *başka* bölgeleri de yok değil. Onun yerine *bu şekilde* iletişim kurabilseydiniz çok daha verimli olmaz mıydı?"

Böyle davrandığında onu cesaretlendirmemek en iyisiydi, gerçi yine eski hali gibi davrandığını duymaktan *gerçekten* mutluydum. Onu, ilk kez dronun içinde, yavaş konuşurken ve ihanete uğramış hisler içinde bulduğumda, bir daha asla geri kazanamayacağımdan endişelenmiştim. Öfkeli duygularla dolu sinir krizinden sonra... e yani, insan biyolojisiyle dalga geçtiğini duymak içimi rahatlatıyordu.

Arkamızdan gelen sesler daha da yükseldi. İleri atıldım ve beni beklemek için durmuş olan Chet'le buluştum. Ben yanına varır varmaz tekrar harekete geçti.

"Bir terslik var" dedi usulca. "Grig'in takip etmemesi gerekirdi. Bu kötü, Spensa Nightshade. Çok kötü..."

Arkamızdan yüksek bir çatırtı geldi. Artık daha yakındı. Çok yakındı. Korkunç derecede yakın.

Bakma, diye fısıldadı bana savaşçı kalıtımım.

Yine de baktım.

O şey yeniden orada, ahenksiz bir zarafetle hareket ediyordu. Ağaçların arasından boynunu geçirdi, boynundan uzanan bıyıkları, koca gövdesi takip etsin diye dokunarak yolunu buldu. Gövdesinin dibindeki gözleri şimdi bembeyaz parlıyordu. Tıpkı yaralı uzaylının gözleri gibi. Kazıcıların gözleri gibi.

Sanki bana doğru uzanıyor, beni *arıyormuşçasına* zihnimde bir baskının, soğukluk hissinin arttığını hissettim. Beni *biliyordu*.

"Chet!" diye bağırdım adama dönerek. Nasıl olduysa düşmekten kurtuldum. "Tam şurada!"

Bir dizi çalının arasından atladı. Onu takip ettim ve ormandan çıktım, ardından çabucak durdum çünkü o sırada sadece ağaçların sonuna değil, *arazinin de sonuna* geldiğimi fark ettim.

Önümde geniş bir açık hava uzanıyordu; uzakta toprak ve taş kütleleri havada uçarak manzarayı ara ara bölüyor, aylak aylak *sürükleniyorlardı*. Biz sıradan bir ormanda değil, havada uçan devasa bir toprak parçası üzerinde büyüyen bir ormandaydık.

Ayrıca ileriye uzanan hiçbir yol göremiyordum.

Chet hemen sağı doğru harekete geçti, bizim bulunduğumuz arazi parçasının kenarından koştu. “Bu taraftan!”

Peşinden fırladım fakat göze alıp arkaya bir bakış attım. Cesaret verici bir manzarayla ödüllendirildim: Ormanla uçurum arasında bir metrelik boşluk olmasına rağmen canavar bundan daha büyüktü. Yani biz dosdoğru koşabilirdik ama o, gövdesi/ağzımsı/burnumsu şeyini öfkeyle sallayarak ağaçların ve karmakarışık yeşilliklerin etrafından dolanmak zorundaydı.

“Spensa” dedi M-Bot yanımda süzülerek, “kendi geleceğimi saptama konusundaki ilk deneylerim bana şevk vermedi. Kronometremin verdiği bilgilere göre uyanış yaşadığımdan beri zamanımın korkutucu miktarda bir kısmını küskünlük içinde veya boyutlararası canavarlar tarafından kovalanarak geçirdim.”

Başımı salladım ama nefesimi tüketmemeye çalışarak koşmayı sürdürdüm.

Benim biraz önüme doğru fırladı. “Duygular konusundaki hâkimiyetimi birden ona kadar bir ölçekte derecelendirecek olsaydın, bana kaç verirdin?”

Homurdandım.

“Bunu üç olarak farz edeceğim” dedi M-Bot. “İdeal olmadığını biliyorum ama yeni uyanmış bir robot için iyi iş çıkardığımı kabul etmelisin. Aslında her şeyi göz önünde bulundurursak üçten daha yukarısını hak ettiğimi düşünüyorum. Bana bu kadar düşük puan vermen bana kötü hissettirdi, Spensa.”

Omzumdan geriye bir bakış daha attım. Hayvan geride kalmıştı ama gövdesinin her iki yanında parlayan o gözleri hâlâ görebiliyordum.

Ne... Sözcüğün zihnime itildiğini hissettim. Sen ne yaptın...

Her halükârda çabalarımı iki katına çıkardım ve ani bir hız patlamasıyla Chet’e yetiştim. “Nereye” dedim güçbela. “Gidiyoruz. Biz?”

İleriye gösterdi. “Şu yukarıda başka bir arazi parçası var. Görüyor musun? Bundan ona sıçrayabileceğimizi, böylece hayvandan kaçabileceğimizi umuyorum.”

Bu arazi parçalarından tonlarcası; hepsi aynı düzlemde, aynı yükseklikte havada süzülüyordu. Görünmez bir masanın üzerindeki yapbozun dağılmış parçaları gibiydiler. Ötede, bizim parçamızdan sadece birkaç metre uzakta solgun kahverengi bir toprak parçası bize doğru sürükleniyordu. Bunu görünce ayaklarımın altında pek fazla taş olmadığı kafama dank etti. Bu kütlelerin parçaları kopuyor muydu? Kenara bu kadar yakın olmak tehlikeli miydi?

Yine de koştuk ve yaklaştıkça fark ettim ki bizim parçayla solgun kahverengi parça arasındaki mesafe görüldüğünden daha genişti. Bir insanın atlayabileceğinden geniş olduğu besbelliydi.

Chet yanıma koştu ve aynı sorunu fark ettiği belli bir halde yüzü düştü. “Bayan Nightshade” dedi hayvana bakarak, “ma-

alesef ikimizi de sonumuza sürüklemiş olabilirim. Ormanda saklanmayı mı yoksa direnip savaşmayı mı tercih edersin?"

"Hiçbiri" dedim hayvanın zihninin benimkine baskı yaptığını hissederek. "M-Bot? Hayatımı kurtararak on üzerinden on almak ister misin?"

"Oooo" dedi M-Bot. "On, üçten çok daha yüksek. Yani, senin bakış açına göre değişir, tabii."

"Git de senin ışın bilekliğini diğer arazi parçasına bağla" dedim nefes nefese, "sonra geri gel! Ötede, iki parçanın birbirine en yakın olduğu kayanın orada buluşalım!"

Fırlayıp gitti. O küçük dronun irtifa halkalarının ne boyutta bir kütleyi destekleyebileceğinden emin değildim fakat iyi bir ışın bilekliği, benim ağırlığımla birlikte daha da fazlasını taşıyabilirdi.

"Mükemmel fikir!" dedi Chet. "Koşmaya devam! Yaparız bunu!"

Arkada hayvan kükredi, ancak ses farklıydı artık. Aynı kükremenin yüzlerce farklı şekli üst üste örtüşüyordu. Omzumdan geriye baktım ve bize doğru hücum ettiğini, neredeyse yetiştiğini gördüm.

Uluyel. Bu çabaya değmediğimi göremiyor muydu? Barbar Conan gibi birine karşı sahip olduğum tek avantaj bu olsa gerek. Benden atıştırmalık bile olmazdı. Ancak tüketmek istediği şeyin etim olduğunu sanmıyordum.

Neyse ki M-Bot'un dronu yüksek bir hızda hareket etti. Işın bilekliğini diğer parçaya bağlıyordu bile. Bunu başardıktan sonra kırmızımsı-turuncu parlayan ışın bilekliğini peşi sıra çekerek hızla yanımıza geldi.

Hayvanın ayak sesleri hemen arkamızdaki yeri salladı. Nefesini hissedebiliyordum adeta.

Hadi...

M-Bot geriye doğru yükseldi, sonra bizim parçaya tam ulaşırken yarı yolda kaldı. Havada sarsılarak durdu. Işın bilekliği yeterince uzun değildi.

Yeterince yakındı gerçi...

Chet'e baktım. Başını aşağı yukarı salladı.

Yapılacak tek bir şey vardı.

Parçanın M-Bot'a en yakın kısmına ulaştık ve –birlikte– atladık.

Canavar yetişip durduğumuz yerde havayı ısırıldığı sırada ikimiz havada asılı halde olasılıkla çarpıcı bir manzara yaratmıştık. Sonsuz bir enginliğin üzerinde süzüldük ve...

M-Bot'un dronuna tutunmayı başardım.

Chet ıskaladı. Fazla aşağıyı hedef almıştı ve işin sonunda belime çarptı. M-Bot'un irtifa halkaları bizi havada tutamayacak kadar güçsüz kaldığı için hep birlikte düşmeye başladık. Chet bacağımı kavrayınca sarsılıp az kalsın ellerimi bırakıyordum, derken sarkaç gibi sallanarak ormandan uzağa uçtuk.

Gözlerim sımsıkı kapalı M-Bot'un dronunu bırakmamaya odaklanarak can havliyle tutundum. Yavaş yavaş durana dek birkaç kez ileri geri sallandık.

Gözlerimi açtım. M-Bot'un ışın bilekliği, yaklaşık on beş metre tepemizdeki toprak parçasına bağlıydı. Var gücümle dronaya tutundum, Chet de sol bacağıma sarıldı.

"Eh" dedi M-Bot, "bu kurtarışı bir ölçekte derecelendirmenize gerek yok. Kanımca ya başarılı ya da başarısız olacaktık zaten, değil mi?"

Dronu göğsüme daha sıkı bastırıırken homurdandım. Tulum giydiğime gerçekten sevinmişim çünkü aksi takdirde Chet, yanında sadece bir kadın pantolonuyla sonsuza kadar aşağı düşecekti.

M-Bot ışın bilekliğini geri çekmeye başladı. Neyse ki gıdım gıdım yükselirken bize dayanacak kadar güçlü çıktı. Arkama, canavarımsı mahlûkun orman kenarında durup bizi izlediği yere bir bakış attım. Akıldan çıkmayan o gözleri o kadar parlak ışıltıyordu ki diğer özelliklerini geride bırakıyordu.

Muazzam, korkunç sesler zorla zihnime girdiler. *Ne... yaptın sen... Bizlere? NE YAPTIN SEN?*

Bunlar kazıcılardı. Zihinlerini tanıdım.

"Duyuyor musun?" diye usulca sordu Chet.

"Aynen" dedim gözlerimi tekrar sımsıkı kapatarak. Kazıcıları zorla *iterek* kovdum.

Gözlerimi açtığımda hayvanın ormana çekilip gölgelerde kaybolduğunu gördüm.

"İşin sonunda her şeyin yoluna girmesine çok sevindim" dedi M-Bot, biz yavaşça yukarı doğru hareket ederken. "Aslında yalan söylüyorum. Baksana bu konuda ne kadar iyi hale geldim! İşin doğrusu Spensa, ben hâlâ korkuyorum. Artık güvende olsak da. Niye böyle? Rahatlamam gerekmez miydi?"

Başımı iki yana salladım. "Kimi zaman sinirlerin yatışması birkaç dakika sürer. Chet, aşağıda nasılsın?"

"Hayatımdaki seçimleri düşünüyorum, Bayan Nightshade" dedi aşağıdan. "Ayıptır sorması, kavrayışınız ne durumda?"

"Sağlam, şimdilik" dedim.

"Kaymaya başlarsanız bana haber vermenizi rica edeceğim sizden. Müstakbel kurtarıcınız olarak ağırlığının ölümünüzü hızlandırmasına izin vermem! İki kişi düşeceğine bir kişi düşün, daha iyi."

"Böyle konuşma!" dedim. "Kendini bırakırsan ne olur? Sonuza dek düşer misin?"

"En azından siz akıllıca davranıp bir gemi bularak beni kurtarmaya gelene kadar!" dedi. "Umarım bu noktaya kadarki performansım böyle bir dönüşü hak eder. Neyse biz dayanalım en iyisi!"

Neyse ki sadece parmaklarımla değil kollarımla kavrayacak şekilde pozisyon almıştım. Durum göz önünde bulundurulduğunda epey sağlamdım.

Sonunda parçanın kenarına yakın bir yerde, M-Bot'un ışın bilekliğini taktığı noktada durduk. Birkaç santimetre boşluk

kalmıştı ama ben onun kutumsu formuna tutunurken onu içine çekemezdi.

“Önce senin tırmanman gerekecek” dedim Chet’e.

“Tamam, öyleyse!” dedi Chet. “Şimdiden özür dilerim!”

Kendini tulumumdan yukarı çekmeye girişti. Ben kavrayışımı korumaya odaklandım. Ellerim terden kaygandı ve Chet tırmanırken onun ağırlığı beni aşağı itip kavrayışımı kaybettirme tehlikesi yaratıyordu. Ancak sonunda parçanın tepesinden bir şeye tutunmayı başardı ve kendini yandan yukarı çekti. Rahatlayarak bir oh çektim.

Bir an sonra eli aşağı uzandı, yardımı kabul ederek beni bu yeni parçanın yüzeyine çekmesine izin verdim. Kenarlardan aşağı cüruf ve kum parçaları yağdı, M-Bot yukarı süzülürken onun gövdesi de bu parçalardan payına düşeni aldı. Bir nevi çöl parçasının üzerindeydik –ve sadece bitkilerden oluşan seyrek çalılar dışında her yan kum kaplıydı.

Buradaki hiçbir şey ilk bakışta tehlikeli görünmüyordu. Chet ve ben birbirimize baktık, temkinle kenardan alelacele uzaklaştıktan sonra yere yığılıp bitkin halde oh çektik. Kollarım ağrıyordu, kalbim hâlâ güm güm atıyordu. Ancak Chet’e bir bakış attığımda gördüm ki *sırıttıyor*.

Derken... uluyel. Ben de aynı şeyleri hissediyordum. İnanılmaz bir şey vardı. Çılgınca kaçışımız, son derece heyecan vericiydi. Arkadaşlarım bu tür tepkilerimden ötürü bana deli derlerdi ama görünüşe göre Chet anlıyordu.

“Bundan sağ çıkmamızın *hiç* yolu yoktu” dedim ona.

“Hem de hiç!” diye bana katıldı. “Ama yıllardır yaşadığım en büyük eğlenceydi.”

M-Bot’un dronu benden Chet’e, sonra tekrar bana döndü. “Siz delirmişsiniz!” dedi bize. “Her ikiniz de!”

“Biz sadece hayattan zevk alıyoruz, seni melanet!” dedi Chet, giysilerinin tozunu silkip ayağa kalkarken. “Hiçbir şey, sonsuz

derecede önemsedığın bir şeyin, onu hemen hemen kaybedeceğinin bilincine vardığın o andaki kadar değerini anlamayı sağlayamaz.” Parçanın kenarına geri yürüdü ve bir ayağını bir kayaya koyup öne eğilerek orman parçasını inceledi. Düşük bir hızla bizden uzaklaşıyordu.

Kabul etmeliydim ki uçuş ceketiyse öylece dururken etkileyici bir görünüme sahipti. Bana birini... yani, öykülerin birindeki birini anımsattı. Tanışmayı hayal ettiğim insanları, hatta birlikte maceraya katılmayı hayal ettiğim insanları.

Ancak temkinli olmaktan kendimi alamıyordum. Onunla burada bu kadar çabuk karşılaşmak tesadüf gibi görünüyordu. Ama ben ne biliyordum ki? Belki de bu tuhaf yer kahraman maceracılarla doluydu. İnsan daha iyi bir ambiyans dileyemezdi. Çünkü Chet orada durmuş öteye bakarken orman parçası benim bu yerdeki ışık kaynağını nihayet seçebilmemi sağlayacak kadar yana sürüklendi.

Ufkun yarısında devasa, geniş ve parlak bir ışık küresi yükseldi. Patlama ortasında donmuş bir bombaya benziyordu. Benim bakış açımdan söylemesi zor olsa da sanki her biri farklı bir zemine sahip yüzlerce –belki de binlerce– parça ona doğru uzanıyordu.

Parçalanmış bir yol misali o devasa küreye doğru uzanan binlerce küçük macera dünyası. O bir güneş miydi? Fazla büyük görünüyordu ve fazla yakındı. Yani evet, olasılıkla yüzlerce ve yüzlerce kilometre uzaktaydı –ama güneşlerin milyonlarca, milyonlarca kilometre uzakta olması gerekiyordu.

Üstelik ısı veriyormuş gibi görünmüyordu ve sorun yaşamadan ona doğrudan bakabiliyordum.

Chet bana dönerek, “Biz buna ışık patlaması diyoruz” dedi. “Kazıcıların yaşadığı yer. Buradaki her şeyin merkezi. Yüz ifadenden çıkardığım kadarıyla birtakım yanıtlar duymak istiyorsun, ha?”

“Bu elbette hoş bir değişiklik olurdu...”

“Peki, hâlâ Ataların Yolu’nu takip etmeyi düşünüyor musun?” diye sordu.

“Bu yüzden buradayım.”

“O zaman yolculuğumuz başlıyor” dedi yanıma gelip, beni ayağa kaldırmak için elini uzatırken. “Spensa Nightshade, maceraya doğru ilerle ve ben sana biraz açıklama yaparken bana katıl.”

“**P**ekâlâ” dedim birlikte çölü aşmaya girişirken. “İlk soru. Burası *nasıl* yokyer olabilir? Daha önce, hipersıçramalar sırasında yokyere gitmiştim. Uçan taş parçalarını ve burunlarında dişleri olan canavarları görmüş olsam hatırlardım diye düşünüyorum.”

“Zekice bir gözlem. Senin daha evvel deneyimlediğin şey, ışık patlamasının *içidir*.” Chet yürürken iki yana açtığı kollarıyla kendi etrafında döndü. “Biz artık onun dışında, bir sınır bölgesi olan kuşağın içindeyiz. Zaman, bireysellik, maddenin kendisi gibi bizim dünyamıza ait şeyler kuşağın içine sızdı. Bir okyanusla nehir arasındaki acı su gibi.”

“Ben... daha önce hiç okyanus görmedim” dedim.

“Trajik!” dedi. “O zaman yan yana iki ülke hayal et. Zamanla sınıra yakın yerlerde yaşayanlar karşı ülkenin dilini de öğrenebilirler. Kimi alışkanlıklarını, adetlerini, geleneklerini sergilemeye başlayabilirler. İşte, kuşak budur: Yokyerin, biryerle –yani sıradan

evrenle– sınırı olan kısmıdır; bu yüzden aynı kuralların bir kısmını paylaşır. Seni buraya fırlatıp atanlar, uyarmadılar mı?”

“Ben buraya atılmadım” dedim. “Bilerek sıçradım. Yakalanmaktan kurtulmak için.”

“Bazıları bunu aşırı bulabilir” dedi.

“Bir savaşçı olarak benim görevim” diye açıkladım, “işkence görürken arkadaşlarıma ihanet etmeyeyim diye yakalanmaktan kaçınmaktır.”

Chet sırtıttı. “Düşünme biçimini beğendim, genç hanımefendi. Onur, yiğitlik. Son yıllarda burada karşılaştığım kişiler yüzünden bu tür ideallerin kaybolduğundan endişelenmiştim!”

“Galaktik bir imparatorluk var” dedim ona, “adına Üstyapı denen. Onlar... savaş konusunda farklı bir bakış açısına sahipler.”

“Biliyorum” dedi Chet. “İrtifa taşı madenciliği için burada büyük bir üsleri var.”

“Öyleyse taşı buradan dışarı çıkarmaları gerekir” dedim.

“Evet, ama bunun için faal olan tek boyut kapıları Üstyapı tarafından yönetiliyor” diye açıkladı Chet. “Onları tanıdığım kadarıyla bunlara erişime izin vermeleri pek olası değil. Kimi... nahoş bireyler tarafından yönetilen, oldukça baskıcı bir gruba benziyorlar.”

“Büsbütün aşağılıklar” diyerek ona katıldım. Bu sözcük beni duygulandırdı ve Jorgen’ı düşündürdü. Aptalca bir tepkiydi ama onun samimi sesini son duyduğumdan bu yana yıllar geçmiş gibi hissettim.

Neredeyse ona geri dönecektim. Bunun yerine buraya gelmişim; doğru olduğunu çaresizce umduğum bir karardı.

Lütfen, Jorgen, diye düşündüm, güvende ol. Ve benden daha akıllı ol.

Chet yakındaki kurumuş bir çalıdan bir dal kopardı ve kuma, ortasında daha küçük bir daire olan geniş bir çember çizirken bir an için yürümeyi bıraktık.

“Bunun yokyer olduğunu varsay” dedi. “Işık patlaması, merkezdeki bu daire. Bu daha büyük bölümün tamamı, parçaların havada süzüldüğü kuşak. Ben hep bunun sahanda göz göz pişirilmiş bir yumurtaya benzediğini düşünmüşümdür; sarısı ışık patlaması, beyazı da tüm parçalar.”

“Anladım” dedim. “Biz neredeyiz?”

“Tam kenarında” dedi, çubuğu çizimin tam kıyısına saplayarak. “Burası korsan bölgesi. Tam olarak Cannonade Fraksiyonu’nun hak iddia ettiği bölgedeyiz, Broadsider Fraksiyonu bölgesinin sınırına yakınız. Ataların Yolu’na oradan başlayabiliriz.”

“Yani...”

“İnsanlar yokyere geldiklerinde, bir izlenim bırakırlar” diye açıkladı. “Boyut kapılarının taşlarına işlenmiş anılar. Bunları görebilirsin –ve uzun zaman önce, kimi cytonic’ler boyut kapılarından birkaçını bir tür anlatı halinde düzenlediler. Antik cytonic ilmini ilk elden görmek için Ataların Yolu’ndan yürür.” Tereddüt etti. “Ben bunu hiç yapmadım, ama duyduğuma göre bunun için ta ışık patlamasının içine kadar tüm yolu tepmen gerekir.”

Parlayan muazzam küreye doğru döndüm. “Oldukça... uzak görünüyor.”

“Yaklaşık elli bin kilometrelik bir yolculuk.”

Bu cesaret kırıcı bir mesafeydi. Tam hızda giden Poco modeli bir savaş gemisiyle dahi saatler sürecektir bir yolculuk. Yürüyerek ise... Yani, uluyel. Yıllar sürerdi.

“O halde” dedim, “bizim gerçekten gemi çalmanın bir yolunu bulmamız gerekecek.”

“Can atıyorum!” dedi Chet.

“Bu kez aksi yöne gidip dikkatimizi dağıtmamaya çalışacağım.”

“Sen doğru seçimi yaptın” dedi. “Gerçeklik simgeleri, gemilerden daha değerlidir. Ama ne yazık ki bir gemiyle dahi yolcu-

luğumuzun zor olmasından korkuyorum.” Yokyerin haritası üstüne bir şeyler daha çizdi. “Ataların Yolu’nun nerede başladığını biliyorum –burada, çemberin içinde, Broadsider bölgesinde. Bizi oraya götürebilirim. Ancak daha derinlere ilerlemek için Üstyapı bölgesinden geçmemiz gerekecek ki bu *çok* zor olacak. Uzun menzilli tarayıcılar ve düzinelerce savaş gemisi olacaktır. Uçarak geçmeye çalışırsak olasılıkla önümüzü keseceklerdir.”

“Ben savaş gemisi uçurmak konusunda oldukça becerikliyimdir” dedim.

“Pekâlâ, o halde seni pilotluk yaparken görmek için heyecanlandım!” dedi. “Üstyapı kuvvetleri, en iyi pilotlar değiller. Hatta buradaki hemen herkes daha çok Üstyapı’nın buraya *zorla* soktuğu kişiler. Tamamı sürgün değil ama işçiler, üsleri olan Surehold’da, irtifa taşı madenlerine zorla sokuluyorlar. Korsanların çoğu, kaçak madenciler. Tüm mekân darmadağın bir halde, Spensa Nightshade. Hayatta kalmaya çalışan çaresiz insanlarla dolu. Yol boyunca daha içeriye doğru ilerlemek için bunların hepsinin yanından gizlice geçmemiz gerekecek. Sonra da... E, ışık patlamasına yaklaşmamız gerekecek olursa işler daha da kötüleşecek.”

Boşluğun geri kalanını, Üstyapı bölgesinin ötesini, ışık patlamasının içine uzanan kısmı gösterdi. “Burası Sahipsiz Topraklar. Parçalar bu kısımda daha durağan, daha az çarpışma veya çökme oluyor. Ama burası da kazıcı bölgesi.”

“Yokyerin tamamı kazıcı bölgesi değil mi?” diye sordum.

“Hem evet hem hayır” dedi. “Burada, kuşakta her şey onlar açısından biryere fazla benziyor. Bu bölgeyi iyi göremiyorlar, burada onlardan saklanabiliriz. Ama Sahipsiz Topraklar’a girersek... yani, dikkatlerinden kaçmak imkânsız olacak. Sahipsiz Topraklar’da pilotların gerçek olmayan şeyler gördüklerini duydum. Veya toza dönüştüklerini.”

Kaba saba çizimi incelerken konu üzerinde iyice kafa yordum. M-Bot tepede süzüldü, inceledi ve fotoğrafını çekti

"En sağda ne var?" dedim işaret ederek. "Bir de en solda? Tamamen etrafından dolaşabilir miyiz?"

"Olası" dedi Chet, "ama o yönlerde hiç arazi parçası olmayan geniş boşluklar var. Boş bölümleri gemiyle dahi geçmek tehlikeli. Ataların Yolu ise ileriye doğru uzanıyor, yanlara değil. Hâlâ yürümeye kararlı mısınız?"

"Kesinlikle" dedim.

"İşte bu!" dedi ayakta dikilirken.

"Bütün bunları yaptıktan sonra geriye hâlâ bir sorun kalacak" dedim. "Eve gitmem gerekecek. Üstyapı, boyut kapılarını kullanmama izin vermezse o zaman ne olacak?"

"Eee..." dedi Chet. "Teoride bir çıkış yolu var. Oldukça basit bir yol." Döndü ve ışık patlamasına doğru baktı.

Tabii ya. Orası yokyerin merkeziydi –hipersıçrama yaptığım- da seyahat ettiğim yer. "Işık patlamasına girersem, eve sıçrama yapabilir miyim?"

"Öyle sanıyorum" dedi. "Yeterince yaklaşmaya asla cesaret edemedim. Ancak işe yaramalı –sonuçta orası boyutlar arasındaki devasa bir portal gibi. Gerçi itiraf edeyim ışık patlaması gözümü korkutuyor. İçeride zaman yok. Mekân yok. Bir şekilde... sanki evren kadar geniş tek bir nokta."

Uluyel, bunu düşünmek dahi beynimi acıttı. Derin bir nefes aldım. "Önce şu Yol'a çıkalım."

"İleri, öyleyse!" Kılıcı olan bir general misali sopasıyla işaret etti. "Yol'un başladığı yere ulaşmak için sekiz parçayı geçmemiz gerekecek. Ancak tabiri caizse, iki adımlık yok!"

Kumları aşmaya devam ettik ve M-Bot yerel bitkilerden kimini araştırmak üzere uçup gitti. Sadece yürümek dahi, hayal ettiğimden daha zordu. Altımdaki zemin kaymaya devam ederken hareket etmek fazladan çaba gerektiriyordu. Yine de heyecanlıydım. Bunların hepsi çok yeniydi, çok *ilginçti*.

Cebimi araştırdım ve babamın rozetini çıkardım. Elimdeyken... huzur hissettim. Ne tuhaftı.

Çet daha önceki gibi gözlerini ona dikti. Açtı. Sanki fiziksel olarak gözlerini ondan alamıyordu. Ona yeterince güveniyordum ama... yani bu aklık ikonu tikiştirip göz önünden kaldırmaya kti beni. Onun yerine gerçeklik küllerinden birini çıkarıp ona uzattım. Sadece bir zerreydi, ancak onu hürmetle aldı ve cebinden çıkardığı bir kesenin içine tıktı. Sonra keseyi tuttu, gözle görülebilir bir şekilde rahatlatarak nefes alıp verdi.

"İnsanların bunlar olmadan burada kendilerini kaybettiklerini söylemiştin" dedim. "O Burl'ün başına gelen de bu muydu? Yürü... eriyen korsan?"

Çet başını salladı. "O neydi bilmiyorum. Çok daha kötü bir şeye benziyordu. Şey gibi..."

"Bir kaza onu ele geçiriyormuş gibi."

"Aynen. Normalde yeni ve heyecan verici etkinliklerden hoşlanırım ama orada yaşananların tekrarlanmasını istemem! Ancak kül için teşekkürler. Bunu elimde tutmak... bana rahatlık veriyor."

Sesinde rahatsız edici bir ton vardı. "Eskiden kim olduğuna sen... bir şey hatırlıyor musun?" diye sordum. "Burada mı?"

"Hayır" diye fısıldadı. "Kendimi tamamen unuttum. Buraya... önceki son birkaç günle ilgili birkaç şey hatırlıyorum... harabeler, eski harabeler- ama o dönem benim için muğlâk. Buradaki ilk günlerim bile bulanık. Bunun şaşırtıcı olmadığını biliyorum. Uzun zamandır buradayım -neredeyse iki yüzyıldır, sanırım!"

"Bekle bir dakika, iki yüz yıl mı?" diye sordum.

"Yani, yaklaşık yüz yetmiş" diye yanıtladı. "Anca bu kadarını sayabildim. Burada zamanı takip etmesi zor, ancak tarihi yazdım ve takip etmeme yardımcı olması için birkaç kez bunu doğrulamayı başardım. Yine de bir gün olsun yaşlanmadım. Elime kül geçirmeyi her zaman başaramadım, bu yüzden o sü-

reçte şu ya da bu grup için çalıştım, zira birlikte kalan insanlar külün etkisini çoğaltabilirler.”

Chet’e ne olduğunu düşünmek dahi ürkütücü geliyordu. Çok uzun süre kalırsam büyükanne mi unutacak mıydım? Ya babamı? Dostlarımı? Uluyel, bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Ne yazık ki M-Bot, havada süzülüp heyecanla, “*Ne kadar güzeller baksana Spensa*” demek için tam da o ânı seçmişti. “Böyle bir şeyi görüp bu kadar etkilenmek normal mi? Ben... ben ne kadar güzel oldukları hakkında *şiir* yazmak istiyorum.”

“Imm...” dedim.

“Kaktüsler o kadar hoş ki bende dans etme isteği uyandırıyorlar. Güzel bir *şiir* oldu mu? Birden ona kadar bir ölçekte değerlendirir misin?”

“*Şiirler* ölçekle değerlendirilmez, M-Bot. Ama sen beğendiysen, güzeldir o zaman.”

“Şahane! Bakalım benim ölçü ve uyak analizi protokollerim ne diyorlar... Ay, Spensa. Bu *berbat* bir *şiir* olmuş. Bunu beğendiğin için utanç duymalısın. Bir şey söyleyeyim mi, ‘kaktüs’ çok komik bir kelime. Bence ‘kaknüs’ dense bu kadar komik olmazdı, ne dersin? Bir de uyak bulması daha kolay olurdu, ha?”

O an sadece derin bir nefes almak istiyordum –robotu seviyordum ama bazen biraz fazla geliyordu. “Hey, galiba mantar gördüm” dedim ileriye işaret ederek.

“Ne, *sahi mi?*” dedi. “Nerede!”

“Şu uzaktaki iki çalının arasında.”

Fırlayıp gitti. Chet’in kendi yaşıyla ilgili söylediğini düşünürken buldum kendimi. İki *yüz*?

“Yani... burada ölümsüz müyüz?” diye sordum.

“Yo” dedi. “Ayrıca yaşlanmamamın nedeni benim güçlerim sanırım. Diğer insanlar yine de yaşlanıyorlar ve ne yazık ki sıradan yaralar yüzünden hâlâ ölebiliriz. Ancak biyolojik işlevle-

rimiz bir garip. Örneğin burada yiyeceğe ihtiyacın olmayacak, birkaç gün sonra suya bile ihtiyaç duymayacaksın. Uyumaya ihtiyacımız var gerçi, ama o kadar sık gerekli değil gibi. Asla gece çökmez. Işık patlaması hareket etmez. Hem ne kadar uzun kalırsan zaman geçişi de o kadar birbirine karışacaktır. Günler. Haftalar. Yıllar. Yüzyıllar..." Kafasını sağa sola salladı.

"İtiraf etmeliyim ki" dedim, "kendimi biraz yorgun hissetmeye başladım. Benim için... uzun bir gün oldu diyebilirim."

"İyi o halde!" dedi. "Bu parçanın biraz ilerisinde bir sığınak var! Orada mola vermeyi öneririm."

M-Bot hızla geri geldiğinde birkaç dakika daha yürümüştük. "Sen mantar görmedin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır" dedim. "Sadece dikkatini dağıtmak istedim."

"Bunu neden yapasın ki?"

Açıklama yapmak istemediğimden omuz silktim. "Bu, insanların kimi zaman yaptığı bir şaka. Birini anlamsız bir kovalamacaya göndererek onu kandırırsın."

"Ne rezil bir şaka. Kültürel veri tabanlarını tarıyorum. Aha. Adı 'nasıl da baktırdım.' Aman ne özgün bir isim. Senin türünün berbat bir mizah anlayışı var, artık gerçekten canım olduğu için bunu şimdi samimi olarak söyleyebilirim. Ama senin şakanın bir önemli yok. Fark ettim ki kaktüsler, *çöl mantarlarıymış*. Aynı görünüyorlar sanki. Hem aynı şekilde de davranıyorlar. Tabii mantarların çoğunu öldürecek olan 'kurak bir yerde yaşamaları' dışında."

Şahane. Biraz daha yürüdükten sonra küçük bir kum tepesini aştık ve Chet ileriye gösterdi. "Şu tepeleri görüyor musun?" diye sordu.

Gözüm çölden yükselen kimi kaya parçalarını seçti.

"İşte orası 'gece' için barınağımız olacak" diye açıkladı Chet. "Emniyete almak ve oradaki mağaranın güvenli olduğundan emin olmak için ben önden koşturacağım. Sen kendi hızında

arkamdan gel! Biraz bitkin görünüyorsun, ama buna hakkın var tabii!"

O koşturarak uzaklaşırken minnettar bir ifadeyle başımı salladım. Eskiden olsa fazla güçsüz olduğum imasına kızabilirdim ama onun burada fazlasıyla deneyimi vardı oysa bende neredeyse hiç yoktu. O an kendimi zorlamanın kötü bir fikir olduğunu kabul edecek kadar kadındım.

Böylece yanımda M-Bot'la, daha yavaş tempoda onu takip ettim. "M-Bot" dedim kafama bir şey dank ederken, "senin Üst-yapı kayıtlarından kalma tarihsel veri tabanının var, değil mi?"

"Tabii ki!" dedi. "Pek çoğunu silmek zorunda kaldım ama nice küçük metin dosyasını sakladım. Artık caz müziğinin ne zaman geliştiğini biliyorum. Bilirsin ya, işe yarar diye..."

"Chet iki yüz yaşında olduğunu söyledi" dedim. "İkinci İnsan Savaşı sırasında yaşamış olabilir mi?"

"Yaşıyla ilgili tahmini doğruysa, kesinlikle" dedi M-Bot. "İkinci İnsan Savaşı, iki yüz elli yıl önce başladı ama onlarca yıl sürdü. Ayırt edici özelliği de, Birinci İnsan Savaşı'nın sonlarına doğru ortaya çıkan kazıcıları silahlandırmaya yönelik ilk girişimler. İlk savaş, insanlar Dünya'dan kaçtığına ve saldırgan eğilimler sergileyenleri hapsederek, sürgüne göndererek veya infaz ederek saldırmazlık yaptırımını uygulayan insanlarla dolu koca bir galaksi bulduğunda başladı. Onların sizin halkınıza hazır olmadıklarını söyleyebiliriz. Aman aman!"

"... 'Aman aman' mı?"

"İyi, değil mi? Ben uydurdum." Etrafımda vızıldadı. "Yok, ben uydurmadım! Yalandı bu! Hah! Artık bunları *çok kolayca* söyleyebiliyorum. Neyse, eğer Chet orada iki yüz yıl önce doğmuşsa 'susturma' diye bilinen, galaksinin kablosuz iletişimi kullanmayı etkin bir şekilde bırakmaya çalıştığı bir dönemde yaşamış demektir. Bunlar en kötü ve en korkunç kazıcı saldırılarının gerçekleştiği ve savaşın bitmeye yüz tuttuğu zamanlardı."

“Detritus’taki ilk koloni ne zaman yok edildi?” diye sordum.

“Belirsiz” dedi M-Bot, “ünkü Detritus gizli bir projeydi ve Üstyapı’da bununla ilgili kayıtlar yoktu. Üç yüz ila iki yüz yıl önce olduğunu tahmin edebiliriz.”

“Yani bu gerçekleştiğinde Chet yaşamış olamaz mı?”

“Akla yatkın bir varsayım” dedi M-Bot.

Tepelere ulaştık. Chet oradaki bir mağarada gözden kayboldu ancak adımlarının içeri yöneldiğini görebiliyordum.

“Daha da ayrıntılı bilgi vermek gerekirse” dedi M-Bot yanımda vızıldayarak, “ben Detritus’a yüz yetmiş iki yıl önce düştüm.”

“Hah” dedim. “Chet buraya yaklaşık yüz yetmiş yıl önce geldiğini söyledi. Buraya gelmeden önce bulunduğu yerdeki kimi mağaraları hatırladığından bahsetmişti. Bir de harabeler...”

Sesim kaybolup gitti. Birbirimize baktık. Yani daha doğrusu ben M-Bot’un devrelerini içeren kutuya baktım, o da merceklerini bana odakladı.

Sonra ikimiz de mağaraya doğru yola koyulduk.

Mağara küçüktü, Detritus'taki ranzalı odalar kadar ya vardı ya yoktu. Usul usul bir çağıltı, duvardan içeri sızıp arka tarafta sığ bir göl olarak toplanan bir miktar suya eşlik ediyordu.

Chet orada diz çöktü, ellerini yıkadı. Ben yorgunluğumu bir an unutmuş halde kayarak durup kumları savururken başını kaldırıp bana baktı. "Chet" dedim. "Buraya girmeden önceki günle ilgili kimi şeyleri hatırladığını söylemiştin."

"Sadece ufak tefek parçalar."

"Kumandan Spears adında birini tanıyor muydun?" diye sordum, onca yıl önce Detritus'a düştüğünde M-Bot'un pilotluğunu yapan adamın adını vererek.

Chet kaşlarını çattı. Ellerini silkeledi, sonra ayağa kalktı ve onları gümüş rengi saçlarının arasından geçirdi. Uçuş ceketinin göğüs cebine yavaşça uzandı ve bir şey çıkardı. Bir üniformanın parçası gibi görünen bir yama.

Üzerinde SPEARS yazıyordu.

“Of, *uluyel*” dedim.

“Ben... sanırım bir yere düşmüştüm?” dedi. “Mağaralı bir yer, bir de... gökyüzünde metal platformlar? Çok bulanık, yine de tuhaf çizgilerle dolu bir duvarın belirgin bir anısı var. Artık bunun yokyere açılan bir portal olduğunu anlıyorum. İçinde düşmüş olmalıyım.”

Uluyel. Uluyel, uluyel, uluyel.

M-Bot yanımda süzülüyordu ve kaygısını sezebiliyordum. Yani, *gerçekten* seziyordum. Onun duygularını *hissedebiliyordum*. Endişeliydi. Korkuyordu. Şok içindeydi.

“Ben senin gemini buldum” dedim. “Yapay Zekâsı vardı. Sen M-Bot’un eski pilotusun.”

“Ben... bir dronun içine sığabileceğimi pek sanmıyorum...” dedi Chet.

“Eskiden bir gemideydi” diye açıkladım. “Son derece gelişmiş bir gemi. Pilotu hakkında hatırlayabildiği tek şey adı ve kimi emirleriydi. O *senmişsin*, Chet.”

“Saçmalık” dedi. “Yani, bunu gücendirmeden söylemekte zorlanıyorum ama ben asla bir yapay zekâyla dostluk kurmuş olamam. Onlar kazıcıların dikkatini çeker!”

“Elinde o yama var ama” dedim. “Benim anavatanım Detritus’u hatırlıyorsun. Sen, Kumandan Spears’sın.”

Ancak bir yanımda bu fikre isyan ediyordu. *Bu imkânsız*, diye düşündüm. Yokyere girip *dakikalar* içinde M-Bot’un ilk pilotunu bulma olasılığımız neydi ki? Ortada çok şüpheli bir durum vardı.

“Biz dosttuk Chet” dedi M-Bot yakına uçarak. “Yani... bunu *hatırlamıyorum* ama hissettim. Öyle olmalı. Ben... ben onca yıl senin son emirlerini yerine getirmeye çalıştım. Enerjim bitene, kapanana dek çabalamayı sürdürdüm... Bekledim...”

Chet içini çekti. “Pek bilmem ama duyduğum kadarıyla bilgisayarlar hesaplama yapmak için son derece sınırlı bir işlem

hızına sahipler, tabii onların devrelerini yokyere sokmadığın sürece. Bir değiş tokuş bu. Ya neredeyse hiç işe yaramayan bir bilgisayarla uğraşacaksın ya da..." M-Bot'a doğru başını salladı.

"Ya da can bulacaklar?" diye tahminde bulundum.

"Burada herkes bundan bahsediyor" dedi Chet. "Bir zamanlar Üstyapı'da yaşayan korsanlar var ya? Bu konuda fısıldaşıyorlar. Gerçek bir yapay zekânın işlev göstermeye devam etmesine izin veremezsin. Önünde sonunda kazıcıları sana çekerler. Böyle bir melaneti yanında tutmak... yani, kesin ölüm demek. Üzgünüm."

"Neden?" diye sordum. "Yapay zekâlar neden kazıcıları çekiyorlar?"

"Hatırlayamıyorum" diye itirafta bulundu.

Bu söylediklerinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum. Veya bunların herhangi birinden. Gerçi görünüşe göre Chet, gerçekten Spears idi. Detritus'a düşüp M-Bot'un gemisini o mağarada bıraktıktan sonra ona ne olduğunu merak etmiştik.

Gezegende bol miktarda irtifa taşı bulduğumuza göre, Detritus'ta yokyere açılan bir yol olması akla yatıyordu. Detritus'u inşa eden insanlar, tıpkı şu anda Üstyapı'da olduğu gibi madencilik faaliyetleri yürütüyor olmalıydılar. Belki de mağaralarda boyut kapılarının üstündekilere benzer oymalar olan şu noktayı kullanarak buraya gelmişlerdi.

"Geri dönmeye çalıştım" dedi Chet hüznle. "Girdiğim yeri bulup, içinden geçecektim! Tam bir macera gibi görünüyordu! Ancak o portala giden yolu unuttum ve o zamandan beri bulduğum herkes burada kilitli kalmış. O boyut kapılarını yapan insanlar her kim ise, süreç içinde buradaki şeylerden aşırı derecede korkmuşlar."

Benden ve M-Bot'tan uzağa baktı. "Her neyse, yatıp uyuyalım! Gece için kamp kuralım, her nasıl olacaksa artık. Yarın büyük gün! Sağlam bir yürüyüşle Ataların Yolu'ndaki ilk portala ulaşabiliriz."

Ceketini çıkardı ve belli ki yastık olarak kullanmak üzere kıvırmaya girişti.

Fazla büyük bir tesadüftü. *Fazla* olasılık dışıydı. Belki de... belki de yokyere hipersıçrama yaparken buraya çekilmiştim? Belki de onun yüzünden? Tesadüfü açıklayabilir miydi bu?

Ne yazık ki kendimi gerçek anlamda bitkin hissetmeye başlamıştım. Bu bilgiyi işleyecek halde değildim. Yastık olarak kullanmak üzere ben de kendi ceketimi çıkardım, sonra M-Bot'un gittiğini fark edince tereddüt ettim.

Kendi kendime usulca sövdüm. Spears'ın söylediklerini duyduktan sonra *tabii ki* gidecekti. Kendimi zorlayıp mağaradan dışarı yürüdüm ve onu küçük bir kaktüse odaklanmış halde buldum.

"M-Bot..." dedim.

"Biliyor musun" diye fısıldadı, "bunu bekliyordum. Hatta bunun hakkında konuşmuştuk bile, hatırladın mı? Benden korktuklarını biliyordum. Yoksa kendi programlamam başka neden kendi gemime pilotluk etmek gibi şeyleri yasaklasın ki? Demek öyle, ha ha! Haklıymışım. Pilotum benden korkuyordu..." Sesi yitip gitti. "Yanılmış olsaydım benim için iyi olurdu."

"Bak" dedim ona doğru adım atarak, "önemli değil."

"Nereden geldiğim hakkında bir şeyler bilen tek kişinin ne dediği mi önemli değil?" diye yanıt verdi M-Bot sesini yükselterek. "Bence önemli, Spensa. Bence gerçekten önemli."

İlk defa eski gemisi yerine dronun içinde olmasına sevinmiştim. Artık hareket edişinde, havada sarkık duruşunda, kavrayıcı kollarını gevşekçe altından sallandırışında belli bir kişilik ve duygu vardı. "Bu, babanın" dedi daha da kısık bir sesle, "senden nefret ettiğini öğrenmen gibi..."

"Ben ona inanmıyorum" dedim. "Seninle ilgili olarak."

"Neden?"

"Çünkü ben henüz kötü kalpli bir büyücüyle savaşmadım."

M-Bot havada döndü. Sonra önümde yükseldi ve belki de yana yatmış bir başı taklit ederek dronu yana eğdi. "Biliyor musun" dedi, "ben de mantık yürütürken yaptığın atlamaları takip edebileceğimi düşünmeye başlamıştım tam."

"Dur, dinle" dedim ona doğru eğilerek. "Eski öykülerde, hemen *her zaman* kötü bir büyücü vardı. Alâeddin, kötü bir büyücüyle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Ya Conan? Milyon tane kötü büyücü öldürdü. Başka tonlarca örnek var. Peki *biz* ne kadar zamandır savaşıyoruz? *Hiç* kötü büyücü görmedik? Hiç kaçarı yok, önünde sonunda biriyle yüzleşeceğiz." Kolumu onun dronuna doladım ve mağarayı gösterdim. "Neler dönüyor bilmiyorum ama biri ya da bir şey *mutlaka* bizimle uğraşıyor olmalı. Buraya gelip *hemen* senin eski pilotunu mu bulduk yani? Rakamları kontrol et, M-Bot."

"Hangi rakamları?" diye sordu.

"Bilirsin ya işte. İstatistikler falan. Matematikini yap. Onunla karşılaşma olasılığımız ne?"

"Bunu hesaplamamın hiçbir yolu yok" dedi M-Bot. "Bu kadar çok değişkeni olan –ki çoğu da bilinmez ve olasılıkla niceliği belirlenemez olan– bir şey için yüzdelik ihtimal hesaplayabileceğimi mi sanıyorsun?"

Üstelemedim. "Bak, o Kumandan Spears olabilir. Onun yok-yere düşmüş olabileceği fikri akla yatıyor. Ancak anılarında boşluklar var; belki de Spears *değildir* ve bu, bir çeşit tuzaktır. Ancak *gerçekten* Spears olsa bile içimden bir ses onunla tesadüfen karşılaşmadığımızı söylüyor. Güven bana, M-Bot. Bir şekilde, öyle veya böyle kötü bir büyücüyle karşı karşıyayız. Ya da onun modern eşdeğeriyle."

"Belki" dedi M-Bot. "Ama onun söylediklerinin kanıta dayandığını kabul etmelisin. Benim türümün tehlikeli olduğu konusunda. Yaraticılarım *besbelli ki* benden korkuyorlarmış."

"Önemli değil" dedim. "Sen benim dostumsun. Ben sana güveniyorum." Alnımı sıvazladım. "Ama şu anda *aşırı* dere-

cede yorgunum. Zayıf, etten kemikten ibaret bir bedenim var, unuttun mu? Bunu ben biraz uyuduktan sonra konuşalım. Tamam mı?”

“Bu bilgiyi işleyeceğim” dedi, “ama sana danışmadan bu bilgilerle hiçbir şey yapmayacağım.”

“Yeterince iyi” dedim, sonra duraksadım. “Chet’i gözle ve uyanırsa beni kaldır, tamam mı? Ona yeterince güveniyorum, ama yine de... dikkatli olalım.”

“Kabul.”

Mağaraya doğru dönmeye başladık. “Gerçi” diye ekledim yorgunluğumu gerçekten hissetmeye başlayarak, “eğer beni yemeye canavarlar gelirse lütfen onlardan bunu sessizce yapmalarını rica et. Bu bana birkaç saniye fazladan uyumam için vakit kazandırabilir.”

İçeride susuzluğumu giderdim, sonra yastık niyetine ceke-timle yatıp uyudum. Yokyerdeki ilk “gece-min” fazla tuhaf olmaması umuduyla uykuya sürüklendim.

Açıkcası böyle olmayacağını bilmeliydim.

Bölüm Arası

Sürüklendim.
Ve aradım.

Vücudum halen bitkin olmasına rağmen zihnim her nasılsa bilinçli bir halde dışarıya doğru uzandı. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti ama güçlerimin doğal bir uzantısı gibiydi –zihnim, hipersıçrama sırasında yokyere girdiğimdeki gibi bedenimden ayrı var olmaktaydı.

Bir kez daha hipersıçrama yapmayı denedim ama nafile. Deyim yerindeyse tamamen “burada” değildim. Dolayısıyla bunun yerine zihnimle uzanıp aradım, dinledim. Güçlerimin bu kısmı söz konusu olduğunda kendime daha çok güveniyordum. Çocukluğumdan bu yana sadece yıldızları duymakla kalmıyordum, yakın zamanda bu yeteneğimi kullanarak Chet’le iletişim kurmayı da başarmıştım.

Kendimi zorladım. Bir varış noktasına ihtiyacım vardı. Bir yere. Bir bağlantıya.

Orada.

Birini buldum... beni mi arıyordu?

Ânında bir panik hissettim. Brade miydi bu? Kazıcıların bir hizmetkârı mıydı? Bir yandan da *o zihni tanıyordum*. Brade değildi. Bu...

Bir anda Poco modeli bir Muhalif Savunma Kuvvetleri savaş gemisinin pilot kabinindeydim. Pilot koltuğunun ardındaki

depo alanına eğreti biçimde tikişmişim. Poco, yakınlarda parlayan yıkıcı ateşiyle uzay boşluğunda fırlamış uçuyordu.

Gemiyi Jorgen uçuruyordu.

Onu görmenin getirdiği hasret, tutku, endişe gibi duyguların hücumuna hazırlıklı değildim. Ona dokunmak için uzandım ama elim sandalyenin içinden geçti. Etrafımda geminin sallandığını hissedebiliyor, Jorgen keskin bir dönüş yaparken ve YerKon'lar dönüşü güçbela dengelerken onun usulca küfrettiğini duyabiliyordum.

Gerçekten burada mıydım? Bu gerçek miydi?

Konsolunun parıltısıyla aydınlanan yüzü, geminin şeffaf kanopisine yansıyor. Yüzünde bir düzine küçük kesik vardı ve bunlara neyin neden olabileceğini merak ettim. Onu en son Starsight için Detritus'tan ayrıldığım gün görmüştüm. Bu sadece üç hafta önce olmasına rağmen sonsuzluk gibi geliyordu. Bir parçam onu bir daha asla göremeyeceğim endişesi içindeydi.

Şimdi buradaydı işte. Her zamanki kadar ciddi, neredeyse gerçek olamayacak kadar kusursuz. Yukarı baktığında yüzü konsantrasyon ve âni bir panikten ibaret bir maske gibiydi ve...

"Aaa!" diye bağırıp gemiyi yana savurdu. Koltuğun ardına bakmak için apar topar döndü. Doğrudan bana bakmasına rağmen görünüşe göre hiçbir şey bulamadı.

Önüne döndü ve tereddütle gözlerini kısarak kanopiye baktı. Sanki gözü bir şeyi...

Bir yansıma seçmeye çalışıyordu. Ben bir yerde bu gözleri -kazıcıları- gördüğümde bu, genelde bir yansıma olarak görünüyordu. O da beni aynı şekilde görüyor olabilir miydi? Teorimi test etmek için el salladım.

"Spensa?" dedi. "Sen... Of, uluyel. Sen öldün mü?"

Tabii ya. Olasılıkla bu, göze öyle görünüyordu. Konuşmaya çalıştım ama burada akciğerlerim yoktu. Bu yüzden başka bir yol denedim, ona cytonic duyularım ile uzandım.

"Hayır, ölmedim" dedim duymasını umarak. Ya da sezmesini umarak. Ya da her neyse.

"Gerçi her şeyi göz önünde bulundurursak olasılıkla ölmüş olmam gerekirdi."

Başını kaldırdı.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordum.

"Ben... sözcüklerinin anlamını hissedebiliyorum. Neredesin? Ne oluyor?"

"Yokyerdeyim" dedim. "Hipersıçrama yaptığımızda gittiğimiz boyuttayım. Ben... bir şekilde içine düştüm. Bilerek. Açıklama yapmam gerekirse, o sırada ordunun yarısı peşime düşmüştü."

Sırıttı ve gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşadı. Üzerindeki gerginliğin eridiğini kelimenin tam anlamıyla *hissedebiliyordum*. Benim için endişelenmişti. Yani, böyle bir şeyi bekliyordum elbette ama bunu hissetmek hafiften nutkumun tutulmasına yol açtı. Hayatımı çoğu kişinin kaçınmaya çalıştığı biri olarak geçirmiştım.

Bu değişmişti. Ait olduğum bir yer vardı. Onun ve Skyward Flight'taki diğer arkadaşlarımın yanı. Onlara dönmeyi ne kadar da çok istiyordum. Ben nasıl...

Kırmızı bir yıkıcı alevi, çakararak gemisinin kalkanına çarptı ve çitirdadı. Düşük kalkan alarmı göstergesi çılgın gibi yanmaya başladı.

"Jorgen!" diye bağırdım. "Uç! Çatışmanın ortasındasın, aptal!"

"Uğraşıyorum! İnsanın ölmemiş kız arkadaşının hayaletinin birdenbire gemisine musallat olması *birazcık* dikkat dağıtıyor da!" Kusursuz bir manevra yaparak gemiyi sürdü.

İçim eridi biraz. Kız arkadaşı mı? O benim hakkımda böyle mi düşünüyordu? Yani tamam, öpüştüğümüz doğrudu. Bir kez. Ama... bunun resmiyete falan döküldüğünü düşünmemiş-

tim. Hatta ona ölü *ork* leşi bile getirmemiştim ki öykülerde bir erkeğe ciddi olduğunu göstermek için böyle yapıldığından oldukça emindim.

Duygularım etrafa yayılıyordu anlaşılan çünkü Jorgen –bir yandan kumandayı hâlâ yönlendirirken– sözünü sürdürdü. “Ya da... anla işte... benim her neyimsen işte. Ben de senin her neyinsem.”

“İşe yaradı” dedim. “Sana *ork*’u daha sonra getiririm.”

“Ne?”

“Daha çok bir fareye benzeyebilir. Uyarmadı deme.”

Yıkıcının ateşinden uzağa doğru dalışa geçerken sırtıttı. Monitöre bakılırsa gemisinin kuyruğunu kaybetmişti.

Keşke ona dokunabilseydim. Başını kaldırıp baktı ve yansı mamdaki gözlerime karşılık verdi, benimle aynı şeyi hissettiğini biliyordum.

“Bizim için hiçbir şey normal olamıyor, değil mi?” diye sordum.

“Bilmem ki” dedi. “Benim hayatım yaklaşık bir yıl önce oldukça normaldi. Sonra olağanüstü bir şey oldu.” Gülümsedi. “Dünyayı verseler geri dönmem. Bize biraz nefes aldırayım.”

Filoya savunmaya geçmesini söyledi ve kalkanını yeniden ateşlemesi için ona zaman vermesini istedi. Gemisini ana savaş alanının dışına uçurdu ve Skyward Flight’ın kimi üyeleri ona yakın kalıp destek sundular ve fazla yaklaşan düşmanların dikkatini dağıttılar.

Nihayet içim erimiş haldeki sersemliğimden sıyrıldım. “Jorgen, durum raporu ne? Ne kadar oldu?”

“Sen buraya geleli birkaç gün oldu, sonra ortadan kayboldun” dedi.

İyi. Bir Üstyapı hastanesinde baygın birkaç gün, sonra da yokyerde bir gün geçirmiştim. Yani görünüşe göre zaman hem biryerde hem de kuşakta aşağı yukarı aynı hızda geçiyordu. Bunu bildiğim iyi olmuştu.

"Arkadaşın Cuna'dan haber aldık" diye ekledi Jorgen.

"Oh, Azizler adına! Yaşıyorlar, ha? Endişelenmişim ben de."

"Aynen" dedi. "Güvendeler ama kapana kısılmışlar. Sümüklüböcekleri hiperititiler için nasıl çalıştıracağımızı çözmeye uğraşıyoruz.»

"Sümüklüböcekler mi?"

"Sen o kısmı kaçırdın" dedi, gücü ek motorlardan kalkan ateşleyiciye yönlendirirken. "Onlardan oluşan koca bir sürümüz var. Eee, grup mu desem? Yoksa güruh mu? Bir avuç sümüklüböcek işte. Mağaralardaydılar."

"Ne, *sahi mi?*" diye sordum. "Nasıl buldunuz onları?"

"Ben... eee... onları duydum" dedi. "Seni duyduğum gibi."

"Sen cytonic'sin!" dedim onu işaret ederek. "Ailen de senin soyunda olduğundan korkuyordu. Hah! Seni bulabilmemin nedeni bu olmalı."

"Bir süredir büyükannenle egzersiz yapıyorum" dedi. "Ben... bu işte hiç iyi değilim." Ciddileşti. "Spensa, durum kötü. Savaş."

"Ne kadar kötü?"

"Üstyapı büsbütün seferber oldu. Kaç gezegeni kontrol ettiklerini hiç bilmiyordum. Üstelik burada mahsur kaldık. Sümüklüböcekleri çalıştırmaya uğraşıyoruz ama öğrenecek o kadar şeyimiz var ki ve..." Camdaki gözlerime bir kez daha karşılık verdi. "Ve sana ihtiyacımız var. Benim sana ihtiyacım var. Seni oradan çıkarmak için ne yapabiliriz?"

İrkildim. Duygularına değer vermediğimden değil de... ne diyeyim, bilmesi gerekiyordu.

"Jorgen, ben yokyere kendi seçimimle geldim" dedim. "Portaldan içeri atladığımda eve gelebileceğimi fark ettim, ancak gelmemeye karar verdim. Çünkü..." Uluyel, bunu nasıl ifade edecektim? "Burada yapmam gereken bir şey var, Jorgen."

Kaşlarını çatıp yansımadan bana baktı.

"Henüz geri gelemem" diye açıkladım. "Buranın bana ne öğretebileceğini öğrenene kadar olmaz. Özür dilerim ama geri

dönersem eğer, herkes gibi bir savaşçı olurum. Benim bundan daha fazlası olmam gerekiyor.”

Belki de duygularımı okuyarak, “Yeniden kazıcıları kullanacaklarını düşünüyorsun” dedi.

“Kullanacaklarını biliyorum” dedim. “Winzik, tek bir aksilik yüzünden pes etmeyecektir. Ayrıca Jorgen, onu durdurabilmem gerek. Bunu yapmak için, ne olduğumu –daha önemlisi kazıcıların ne olduğunu– anlamak zorundayım. Aklına yatıyor mu?”

“Bu yanıtları yokyerde bulacağını mı düşünüyorsun?”

“Evet. Jorgen, ben bir göreve çıktım.”

Sırıttı. “Bu, bugüne kadar senden duyduğum, en Spensa’ya özgü şey olabilir.”

“Bana kızgın değil misin?”

“Seni merak ediyorum” dedi. “Ama haklıysan eğer... eğer kazıcılar hâlâ işin içindeyse...”

Geçmişe yönelik araştırmamızdan, bunun, kazıcıların silah olarak kullanılmaya çalışıldığı ilk sefer olmadığını biliyordum. Öğrendiğim her girişim, felaketle sonuçlanmıştı ama insanlar bunu denemeyi sürdürüyorlardı. Neticede gezegenleri yiyen bir şeyi kontrol edebilirsen sana karşı durmaya kim cesaret edebilirdi ki?

“Sana güveniyorum” dedi Jorgen camdan yansıyan gözlerine bakarak. “Bunun önemli olduğunu düşünüyorsan devam et. Biz sen dönene kadar Üstyapı’ya karşı direneceğiz.”

Onun bana olan güveni kendimi harika hissetmeme yol açtı; bunu ondan yayılan bir sıcaklık gibi hissedebiliyordum.

Jorgen kemerini çözdü, sonra dizlerini koltuğa dayayarak arkasına döndü. Gözlerini yumdu ve ilgisini üzerimde hissettim. Elini uzattı ve *yemin ediyorum ki yanağımı okşadığını* hissedebildim. Ben de ona uzandım; *neredeyse* tenini hissedebiliyordum.

“Dayanacağız Spensa” diye söz verdi. “Sen ihtiyacın olanı bulana dek. Ki bulacaksın. Sana karşı asla bahse girmemeyi öğ-

rendim ben.” Gözleri kapalı gülümsedi. “Ne de olsa bahsi kazansam bile işin sonunda hâlâ kolumda bıçakla kalakalırim.”

“Sana hızlı bir ipucu” diye fısıldadım. “Onun yerine uyluğa saldır. Seni yakalamalarını zorlaştırır.” Birbirimizi zar zor hissedebilmek bile ona daha yakın olma isteğiyle öne doğru eğildim. Ama solup gitmeye yüz tuttum.

Uluyel, birden *bitkin* hissettim. Daha sadece birkaç dakika olmuştu ama çok geçmeden büsbütün solup gittim ve sonunda karanlıkta sürüklendim. Ne kadar uğraşsam da Jorgen’ı bir daha bulamadım.

Aklım karışmaya başladı. Gerçek uykuya doğru yöneldiğimi biliyordum ve rahatlamaya başladım...

Bir ses.

Kendimi farkındalığa geri çektim. *Biliyordum* bu sesi. “Bak, bak” dedi.

Winzik.

Sözcükler karanlığı delip geçerek başka bir şeye, varlıklara, canlılara uzandılar.

Kazıcılara uzandılar.

Artık onları sezebiliyordum –sonsuz sayıda beyaz ışık. Duyduğum ses onlarla konuşuyordu. “Bu kadar yabani olmaya gerek yok” diye devam etti. “Ne kadar *agresif*siniz. Size bir teklifle geldim! Bir alışveriş. Sizde benim istediğim bir şey, bende de sizin istediğiniz bir şey var. Çok farklı değiller, öyle değil mi?”

O ses... aslında Winzik’in sesi değildi. *Brade*’in sesiydi –tabii “ses” sözcüğü bir benzetmeydi. Herhalde bir tercüman gibi Winzik’in sözlerini aktarıyordu.

Onlara kulak misafiri oluyor, onları dinliyor, casusluk yapıyordum; tıpkı uzun bir süre büyükannem tarafından eğitildiğim gibi. Yıldızları duymaya yarayan hayalet duyum.

Canımızı yakıyorsun, dedi kazıcılar Winzik’e. Sen gürültüsün. Sen bir insan değilsin. Sen acısın.

Winzik, Brade aracılığıyla, “Ben, o acıyı *sona erdirebilecek* bir gürültüyüm” diye vaatte bulundu. “Galaksideki her cytonic’i bir araya toplayabilirim. Hiçbirinin bir daha sizi rahatsız etmemesini, sizi bir daha asla... bozmamalarını sağlayabilirim.”

Of, uluyel. Onlar bunu *istiyordu*. Bunu hissedebiliyordum.

Konuş, dediler.

“İmparatorluğumun kontrolü bende olmalı” dedi Winzik. “Bunu yaptığımda, her cytonic’i bulup durduracağım. Ancak sizi çağırdığımda halkımı yok ederseniz kontrolü *ele geçiremem*.”

Bizi rahat bırak, dedi kazıcılar. *Kes bağırmayı! Durdur tüm bunları! Niye durmuyor?*

İzlenimleri gözden geçirdim ve *anlar gibi* oldum. Kazıcılar için tüm zamanlar ve yerler bir bütündü. Oysa ki bizimle etki-leşime girerek kendilerini bizim varoluş şeklimizle sınırlamak zorunda kalıyorlardı.

Bu da bir yana, geleceği gerçek anlamda göremiyorlardı. Daha ziyade aynı anda tüm zamanlarda var oluyolar, bu nedenle geleceği geçmişten veya şimdiden ayıramıyor, ayırt edemiyorlardı.

Ya, açıklaması zordu işte. Ne olursa olsun acılarını hissediyordum. İşin bu kısmı, görünüşe göre boyutlar arasında evrenseldi.

“Vay vay” dedi Winzik. “Bağırmanıza gerek yok. *Ben* bu acıyı durdurabilirim. Ama bu savaşı kaybedersem... o zaman, bozulmaya uğrayan kazıcının başına gelenlerin tekrarlanmasını ister miydiniz? Bunu yapan gürültü, benim savaştığım gürültüler arasında.”

Anlaşılan Starsight’ı nasıl kurtardığımı biliyordu. Kazıcılara bağırarak, içlerinden birine *yardım ettiğimi*, onu bozmadığımı açıklamak istedim. Ancak birdenbire, daha evvel beni kovalarken ne demek istediklerini anladım. “Ne yaptın sen Bizlere?” derken onların arasından ayırdığım kazıcıdan söz ediyorlardı.

Kazıcılar, *Biz bu alışverişin üstünde düşünüyoruz*, dediler Winzik'e.

"Evet, zaman açısından acele etmeyin" dedi Winzik. "İstedığınız kadar düşünün."

Bizim zamana ihtiyacımız yok. Ondan nefret ediyoruz.

Evet, ediyorlardı. Ancak onlardan başka bir şey daha hissedebiliyordum. Zamana ve bireyselliğe duydukları nefretin ötesinde, başka bir şeye daha nefretleri vardı. Gelen bir şeye karşı. Onların... korktukları bir şeye karşı? Daha fazla bilgi almak için biraz daha zorladım.

Bana döndüler. Uluyel.

Telaşa kapılıp hızla uzaklaştım, bedenime doğru çekildim. Duyduklarımın ne anlama geldiğini anlamam konusu biraz bekleyecekti mecburen; çünkü, zihinsel yorgunluğum, kontrolü ele geçirmişti.

Nihayet gerçek uykuya kavuşmuştum.

İkinci Bölüm

Bir şeyin beni dürttüğü hissiyle uyandım. M-Bot? Evet, dron koluyla beni dürtüyordu.

Esnedim, gerindim. Şaşırtıcıdır ki önceki gece yaşadığım tuhaf deneyimler zihnimde son derece berraktı. Jorgen’la konuşmak, onun endişesini *hissetmek*. Sonra Winzik ve kazıcılar arasındaki konuşmaya kulak misafiri olmak.

Uluyel. Winzik, kazıcılarla anlaşma yapmaya çalışıyordu.

Başarılı olursa, savaş çok ama *çok* kötü bir hal alacaktı.

“Spensa?” dedi M-Bot. “Benim içsel kronometreme göre on saattir uyuyorsun. Chet demin kalkıp mağaradan ayrıldı. Benden rica ettiğin gibi seni uyandırdım.”

Taşa yaslanmaktan kaskatı kesilmiş sırtımla loş ışıktaki doğrudum.

M-Bot biraz daha yakınımaya süzüldü. “Ben” dedi, “takdir edilmek istiyorum. Bütün gece ikinizi izlemek *son derece sıkıcıydı*.”

"Teşekkür ederim" dedim. "Sana böyle nöbet tutturduğum için özür dilerim ama senin orada olduğunu bilerek içim daha rahat uyudum."

"Aslında, dürüst olmak gerekirse benim için beklemek, bir insan için olduğu kadar kötü değil. İşlemcimi hızlandırarak ya da yavaşlatarak zamanın bendeki geçiş hızını değiştirebilirim. Ben gidip bir kaktüs molası alacağım. Çok sıkıcı başka bir şey yapmama gerek duyarsan haber verirsin."

Mağaradan süzülerek çıktı, ben de arkasından çıktım. Chet bu tepelerdeki yüksek kayaların üstünde dikilmiş, öteye bakıyordu. Odaklanmış, kararlı, kahramanca bir pozdu.

Yanına tırmandım ve benzer bir poz takındım, ucsuz bucaksız uçan kaya parçalarının ötesine, uzaktaki ışık patlamasına baktım. Kazıcıların evi.

"İki yüz yıl" dedi Chet. "Ve sonunda yapacağım. Ataların Yolu'ndan yürüyeceğim."

"Neden hiç denemedin?"

"Başta haberim yoktu" dedi. "Sonra da ne olduğunu tam olarak anlamadım. Şimdiyse..." Bana bir bakış attı. "Daha önce seyahat etmekten korktuğum hiçbir yer olmamıştı, Spensa Nightshade. Ben hep her şeyi keşfetmeye istekli olacağımı düşünürdüm! Ama sonra içimde, kafamın içinde anlamadığım bir şey buldum."

"Ben de hemen hemen aynı şekilde hissediyorum."

"Tüm bunlar beni endişelendirdi" dedi. "Chet Starfinder, kendi zihnini keşfetmekten korkuyor..." Öteye bakış attı. "Kafamda *bütün kuşağın* resmini çizebiliyorum. Her bir parçaya giden yolu biliyorum, bunu bir şekilde *gözümde canlandırabiliyorum*. Benim için böyle tezahür ediyor –zihinden zihne konuşmak dışında. Ya sen?"

"Konuşma kısmını ben de yapabiliyorum, orası belli" dedim. "Ve dahası, başkalarının gönderdiği düşünceleri *yakalayabiliyorum*, bunu yapmamı istemeseler bile. Duyduklarımı kullanabi-

liyor, yorumlayabiliyorum ve içgüdüsel olarak savaşta kullanabiliyorum. Ayrıca hipersıçrama gerçekleştirebiliyorum –bir yerden bir yere ânında hareket edebiliyorum.”

“Demek bu *gerçekten* mümkün” dedi Chet. “Kulağa son derece işe yarar geliyor.”

Yüzümü buruşturdum. “Benim kadar az eğitimiysen az işe yarıyor. Neyse, çevrendeki coğrafyayı *görebilmek* ha? Sanki... sonarın varmış gibi? Kulağa müthiş geliyor.”

“Bir kâşif için faydalı, itiraf etmeliyim!” diye haykırdı, ardından ileriye gösterdi. “Ulaşman gereken parça tam olarak bu yönde, ancak ne yazık ki dolambaçlı bir yoldan gitmemiz gerekecek. Parçaların keyfine göre yol alıyoruz ve ancak bunlar birbirine çarptığında birinden diğerine geçebiliyoruz. Neyse ki rotayı görebiliyorum. Sekiz parça. Bir gün içinde oraya varırız.” Bana baktı ve kocaman gülümsedi. “Maceraya hazır mısınız, Spensa Nightshade?”

“Kesinlikle.”

“Öyleyse ileri!” dedi Chet, ardından kayalık yokuştan aşağı kaydı ve ustaca bir manevrayla yere indi.

Ben de hemen hemen onun kadar ustaca takip ettim.

“Harika!” dedi ben inerken.

“Mağaracılıkta biraz deneyimim var” diye açıkladım.

Ardından bize önderlik etti, biz ileri yollanırken M-Bot yanımız sıra hızla uçtu. Takip eden kısa bir süre buranın oldukça iyi bir resmini çıkardım –en azından küçük ölçekte. Parçalar farklı boyutlardaydı ama onları geçmek ortalama iki saat sürüyordu. Ayrıca o kadar çok *çeşitlilik* sergiliyorlardı ki. İlk geçtiğimiz kırmızı uçlu, acayip, uzun otlarla kaplıydı. Bir sonrakiyse gözcü gibi ta tepeye yükselen kule misali kaya oluşumlarıyla doluydu. Üçüncüsünde yükseklerden akan, ardından doğruca parçanın kenarından aşağı dökülen, imkânsız bir sürekli döngüye sahip şelaleler vardı.

Yolculuk beni fiziksel yeteneklerim ölçüsünde zorladı. İkinci parçada ışın bilekliğini kullanarak uçuşumların kenarlarından aşağı inmek zorunda kaldık. Üçüncüsünde bir nehri aştık, sonra bir şelalenin ardındaki tünelden sürünerek geçtik. Dördüncü parça, pek çok dağ geçidi olan bir bozkırdı ve üzerinde, iki başlı olmaları, bir de korkunç dişleri haricinde gergedanlara benzeyen hayvanlar yaşıyordu. Onlar av arayarak yanımızdan geçerken biz de kayaların arkasına saklandığımız için orada fazla kalmadık. Chet onların yemek yemeye ihtiyaç duymadıklarını ama içgüdüsel olarak avlanmaya yöneldiklerini açıkladı.

Bir sonraki parça kayalık ve çoraktı, birkaç küçük ağaç dışında hiç bitki yoktu. Bir sonraki parçayla buluşmak için öbür ucunda beklemek zorunda kaldık –ve biz orada dururken Chet birdenbire bizi neyse ki gür bir yaprak örtüsüne sahip küçük ve cılız bir ağacın gölgesine koşturdu. Çok geçmeden yıldız gemileri hızla geçtiler –korsanlar, tutsak alacak köle arıyorlardı.

Chet ağaçların altından onları izlediğimi gördü ve herhalde gözlerimdeki açlığı fark etti.

“İlk varış noktamızın biraz ilerisinde bir korsan üssü var” diye açıkladı. “Hâlâ deneyecek kadar cesursan orada bir yıldız gemisi edinebileceğimize inanıyorum –tabii doğal olarak hileli yollarla.”

Sözcük seçimi karşısında sıırıttım, ardından bir sonraki parça süzülüp gitmeden önce yakalamak için korsanlar tarafından fark edilme riskini göze alarak fırladık. Yamaçtan aşağı kaydık ve birlikte karşıya atlayıp çürüyen ağaçları, yumuşak zemini olan bataklık bir parçaya ulaştık.

Gerçek bir bataklık! Büyükannemin öykülerini dinlerken çocukluğumdan beri hayal ettiğim yerlere benziyordu bunlar. Hepsi buradaydı, bir mikrokozmosa sahip her manzara beni keşfe davet ediyordu. Biz yol aldıkça bir coşku, daha fazla ve daha derin bir şey hissetmeye başladım.

Özgüven.

Sanki aradan sonsuzluk kadar uzun bir zaman geçmişti. Başka biri gibi davranmaya çalışarak, yalan söyleyerek ve sinsice dolaşarak Üstyapı'ya sızarken kendimden emin olmayıp başaramadığım haftalar geçirmiştım. Kişilik kusurlarımın görevde başarısız olmama, böylece halkımı sonlarına sürükleyeceğime neden olacağından korkmuştım.

İyi olduğum bir şeyi yapabilmekse öyle *tatmin ediciydi* ki. On yılımı Detritus'un mağaralarını keşfederek geçirmiş, bu görev için fiziksel olarak eğitilmişim. Chet'in konuşma ve davranış biçiminden bu konuda uzman olmamı beklemediğini anlayabiliyordum ve görünüşe göre ona ayak uydurabilen birine rehberlik etmeyi heyecan verici buluyordu.

Bu da kendimi harika hissetmeme yol açıyordu. Sanki her şeyi başarabilirdim. Şu Ataların Yolu'nda *yürüyecek*, kazıcıların sırlarını *öğrenecektim*. Bu bilgiyi halkıma götürecektim ve birlikte Üstyapı'yı *alt edecektik*.

Bunu yapabilirdim. Gerçekten yapabilirdim.

Bu hissi sevmiştim.

"Spensa?" diye sordu M-Bot, biz bataklıktan oluşan parçanın çevresinden dolaşırken -zemin burada daha sağlamdı. "Seni son zamanlarda gördüğümde daha... canlı görünüyorsun."

"Ben sadece güven duyuyorum" dedim. "Bunu yapabileceğimize dair."

"Ben duymuyorum" dedi. "Bana çok fazla geliyor. Chet bu Yol'u takip etmek için ta en içe kadar seyahat etmemiz gerektiğini söylüyor. Korsanlar, Üstyapı, kazıcılar... Bunlar çok fazla, Spensa."

"Şu an başarabileceklerimize odaklan" diye önerdim. "Şu an tek yapmamız gereken bu bataklığı aşmak."

"Eh, bu benim için kolay" dedi. "Ben uçabiliyorum."

"Gördün mü? Adım adım. Bunu başarabilirsin. *Ben de başarabilirim*. Ne pahasına olursa olsun."

Dronunu aşağı yukarı titreterek başını salladı. "Tamam!" dedi. "Ne pahasına olursa olsun. Vay be! *İyi* hissettirdi. Hiç değilse kontrol bizdeymiş gibi *davranmak*! Hoşuma gitti. Sen *hep mi* böyle hissediyorsun?"

Bunun doğru olmasını dilerdim, ama o fırlayıp bataklığın üzerinden uçarken ona ters düşmedim, sonra aşağı baktı ve...

"Mantar!" diye bağırdı bataklıkta büyüyen birinin üzerinde süzülerek. "Gerçek bir mantar, Spensa!"

Durup ileri geri vızıldayışını izledim. Bir dronun içinde olmak ona yakışıyordu. Etrafımda daire çizerek uçarken kişiliğini yansıtan bir enerji vardı.

Chet, ben M-Bot'u izlerken bana katılmak üzere geri geldi. Hatta onu gülümserken yakaladım.

"O gerçekten tehlikeli değil" dedim Chet'e.

"Enerjisi biraz bulaşıcı sahiden" diye kabullendi. "Neredeyse vardık –sadece iki parça kaldı. Senin aradığın portal harabelerin içinde."

"Harabe mi?" diye sordum. "Eski bir maden işletmesinden kalma mı mesela?"

"Yok" dedi. "Gerçi bir sonraki parçada buna benzer bir yerden geçeceğiz. Bizim aradığımız harabeler daha eski. Belki de burası kadar eski."

"Tüm bunların buraya nasıl geldiğini merak ettin mi hiç?" diye sordum ona. "Bu coğrafya, bu parçalar?"

"Ettim, aslına bakarsan. Efsaneler var, elbette. İnsanlar bunların bir kısmının ardında hipersıçramalar, hatta kazıcılar olduğunu düşünüyor. Ama eski zamandan kalan bilgilere göre bunların bir kısmı gerek kazıcılardan gerek cytonic'lerden önce buradaymış."

M-Bot'un mantarından bir örnek almasına ve onu temizlik robotunun bir zamanlar süpürdüğü tozu sakladığı "örnek kutusuna" koymasına yardım ettim. Yeniden yola çıktığımızda küçük dron mutlu mutlu vızıldıyordu.

Bataklık parçasının kenarından akan daha büyük bir nehre ulaştık. Chet, onu geçmeye çalışmak yerine bizi içeriye yönlendirdi. Akıntı sert olmasa da belirsiz bir zeminin üstünde potansiyel olarak sürüklenme fikrinden hoşlanmamıştı.

Zeminin sağlam bir bölümünden diğerine atlayarak yolumuza devam ettik. Yaklaşık yarım saati böyle geçirdikten sonra Chet koluma girerek beni durdurdu. Arazinin bir sonraki kısmına gözlerini kısarak baktı, sonra başını sağa sola salladı.

“Yalancı toprak” diye açıkladı. “Nasıl dalgalandığını görüyor musun? Şu parçanın altında bir obruk var. Bu taraftan.” Beni çamur kokusunun rezalet olduğu durgun bir sudan geçirdi. Çok geçmeden başka bir uzun kara parçasına ulaştık.

“Senin seyahat etmediğin arazi var mı?” diye sordum ona, bize bu kadar kolay rehberlik etmesinden etkilenmiş halde.

“Ah, eminim buralarda benim görmediğim bir şeyler vardır” dedi. “Ama epey seyahat ettim! Tek bir yerde kalmayı sevmiyorum –yoksa burada zaman kavramını unutuyorsun. Ben yeni manzaraları, yeni deneyimleri tercih ederim! Sadece gerçeklik külleri bittiğinde başkalarıyla kalıyorum. Elimde biraz olduğunda, hemen yollara düşüyorum!”

Biraz daha yürüdükten sonra bir sonraki parçayı gördüm: Hedefimize ulaşmamızdan hemen önceki, sondan bir önceki parça. Bu defaki yine bir çöldü, ancak binalar kadar yüksek, geniş kum tepeleriyle kaplıydı. Gözlerimi kıstım. Bu kum tepelerinde kum solucanları yaşamıyor muydu? Ya da en azından dev akrepler?

Ancak biz çölü geçmeden Chet kulak kesildi. Ardına döndü ve işaret etti. Gökyüzünde yıldız gemileri vardı.

A rtık alıştığım için, Chet dalları eğri ama yeterli sayıda yaprağı olan büyük bir ağacın altına saklanırken hemen ona katıldım. Dalların uçları o kadar aşağı sarkıyordu ki suya değip dalgacıklar oluşturunuyorlardı.

Biz ağacın yaprak örtüsü altındaki gölgelikten gemilere bakarken, "Broadsider işaretleri" diye fısıldadı Chet. "Bölgelerine girdik."

"Gruplar birbirlerinden gerçekten o kadar farklılar mı?"

"Genel olarak hayır" dedi. "Ancak Broadsider'lar diğerlerinden daha adil olmalarıyla tanınırlar. Öte yandan liderlerinin bir zamanlar Üstyapı güvenlik güçlerinde olduğu söyleniyor. Bu nedenle ben mesafemi korudum."

Bu filoda dört gemi vardı. Tasarım ayrıntılarını tanıyamıyordum ama kesinlikle askeri sınıflardı. Biz izlerken parçanın altından fırlayıp karşılarına çıkan başka bir grup gemiyle çarpıştılar.

Hızlı bir çatışma başladı, çeşit çeşit gemiler Eski Dünya resimlerinden birindeki şahinler ve avları gibi uçuyor, hızla aşağı süzülüp parçanın yanından geçerken birbirlerinin etrafında manevra yapıyorlardı.

Onları çarpışırken görmek içimde bir şeyler uyandırdı. Uçmayı özlemiştim. Sadece birkaç gün olmuştu ama şimdiden bir geminin içinde olmayı, engellerin etrafından uçup düşmanlar arasında mekik dokurken onun hareketini kendi uzantım gibi hissetmeyi özlemiştim.

Gökyüzünde olmak. Yıldızlara sahip çıkmak.

Bunu özlemiştim. Hem de çok.

"Yakında" diye fısıldadım, gemiler parçaların altında birbirlerini kovalayarak gözden yiterken.

"Birkaç dakika beklesek iyi olacak gibi" dedi Chet, orada ağacın altındaki bir kayanın üstüne yerleşirken. "Bu yöne dönme olasılığına karşı."

"O da başka bir gruptu, değil mi?" diye sordum. "Cannonda mı?"

"Gözlerin keskin!" dedi. "Çok geçmeden altısının da nişanlarını öğrenirsin."

"Birbirleriyle sık sık çarpışıyorlar mı?"

"Hırçınca!" dedi Chet. "Yazık. Bunun yerine keşfe ve mace-rayaya atılabilirlerdi ama sanırım bu kadar sporu onlara çok görmemeliyim. Burada hepimizin vakit geçirmek için kendi yöntemleri var."

Eh, madem bekleyecektik o zaman bu bana silah kuşanmak için iyi bir fırsat gibi geldi. Tüfeğimin kaybına zaten birkaç kez lanet okumuştum, bu yüzden ağacın etrafına düşenlerden sağlam bir dal seçip onu soymaya giriştim. Bittiğinde, ortasında dar bir kısmı olan dikdörtgen şeklinde güzel bir taş buldum.

Onu çubuğa tutturmaya çalıştım ama ilk denemem başarısız oldu; çünkü, topladığım sarmaşıklar kopmuştu.

Chet, "Müsaade edin, Bayan Nightshade" dedi ve sol botunun bağcıklarını çözdü. Uzun bir ayakkabı bağcığı çıkardı; altta hâlâ botunu bağlayan bir bağcık daha vardı. "Keşif yaparken botlarına daima iki bağcık bağla! Fazladan ipin ne kadar sık işe yaradığına şaşırsın. Çok sayıda kullanım alanı mevcuttur!"

Bana taşı yerine nasıl bağlayacağımı gösterdi, sonra bilgi eksikliğime şaşırarak diğer yedek ayakkabı bağcığını da çıkardı ve farklı düğümler ve bağlama şekilleri hakkında kısa bir ders vermeye girişti. Utanarak fark ettim ki bir ışın bilekliğinin beni bu bölgede kanaatkâr kılmasına izin vermiştim.

Kendimi vererek dinledim. Öğrenmesi ne kadar faydalı bir şey diye düşündüm –tam da... şey, babamın bana öğretebileceğini hayal ettiğim türden bir şeydi. İşler bu kadar kötü gitmemiş olsaydı.

İşimiz bittiğinde, ayakkabı bağını kaldırdım –bana pratik yapmak için onu saklamamı söyledi– ve sopamı aldım. Emin olmak için birkaç kez savurdum.

"İyi silah" dedi Chet, elleri belinde. "Adını ne koyacaksın?"

"Kafakıran, elbette" dedim.

"Harika."

"Gerçi... kum solucanlarının kafatasları olup olmadığını bilmiyorum" dedim. "Belki de bir kaya parçasını keskinleştirip mızrak yapmalıyız, yutulup içeriden öldürmem gerekirse diye."

"Buna gerek olacağından kuşkuluyum" dedi Chet kıs kıs gülererek.

"Sen kum solucanının gırtlığında, *ben de* benimkinin cesedinin üstünde zafer pozu için dikilmiş, derisinden nasıl şapka yapacağımı düşünürken söylersin bunu."

"Hah!" dedi Chet. "Daha önce böylesi... kana susamış genç bir hanımefendiyle tanıştığımdan şüpheliyim."

Omuz silktim. "Bu bir çeşit rol. Bilirsin ya, cesaret gösterisi. Ama karşılaşacağımız her türlü hayvana karşı kendimi gerçekten savunabilmek istiyorum."

"Öyle yapmamız gerekirse başarısızlığa uğramışız demektir" dedi Chet. Bir parmağını kaldırarak nutuk çekme pozu takındı. "Kişi bir hata yapmadıkça hiçbir hayvan ona saldırmaz. Onların bölgesinden geçtiğimizde kazaları önlemek adına azami özeni göstermek bizim görevimiz."

"Sen avlanmıyor musun?" diye sordum.

"Ağzından yel alsın, hayır!" dedi Chet. "Beslenmek dışında, ki burada buna gerek yok. Ben evrenin harikalarını görmek için keşif yapıyorum! Yani, yaban hayatını böylesine bozguna uğratmak... Olmaz. Bir kâşif, yok edici *olmamalı*. Koruyucu olmalı! Ama neyse, boş konuşuyorum. Devam etmeliyiz. Korsanlar görünüşe göre kavgalarını başka bir yere taşıdılar."

Yolumuza devam ettik, iki parça birbirinden çok uzağa sürüklenmeden güçbela çöl parçasına ulaşıp karşıya atladık. M-Bot mantar avını bırakmaya isteksiz görünse de bizi takip etti.

Chet'in avlanmak ve keşfetmekle ilgili yorumları merakımı uyandırmıştı –onun gibi birinden beklediğimin tam tersiydi. Konuşma şekli, *özgürleştirici* hissettiriyordu. Keşfetmek, seyahat etmek... bunları savaşılmaya ya da öldürmeye gerek kalmadan yapıp, becerilerini sınayabiliyordu. Bu yeni bir düşünme biçimiydi. Daha iyi olma mücadelesi, benim için her zaman en nihayetinde düşmanlarımın yok edilmesiyle sonuçlanırdı. Ya da en azından bana gülenlerin küçük düşürülmesiyle.

Değişiyordum gerçi. Starsight'ta başlamıştı bu; teknik açıdan düşmanım olan, ancak aynı zamanda sadece sıradan insanlar olan pek çok kişiyle tanıştığım sırada. Artık tüm bunların içinden çıkabileceğim bir yol istiyordum, hem de Krell'leri yok etmek istediğimden daha fazla. Biz onları veya onlar bizi yok etmeden bu savaşı durdurabilmemizin bir yolu var mıydı?

Chet bizi kum tepelerinin arasındaki vadilerden geçirdi. Yürürken kumu dikkatlice izledim.

"Imm..." M-Bot önümde süzüldü. "Spensa? Bilgi veri tabanlarımın *sadece* bir kısmını geride bırakmak zorunda kaldım ama Üstyapı içinde bilinen tüm gezegenlerin fauna araştırmalarını sakladım ve... heves kırmak istemem ama..."

"Hiç kum solucanı yok mu?" diye sordum.

"Maalesef yok."

"Uluyel" dedim. "Ya dev akrepler? Orion, Eski Dünya'da onlardan birini bildiğin öldürdü, yani gerçek *olmalılar*."

"Olasılıkla bu tanıma uyan eklembacaklı benzeri yaratıklara sahip ve yerçekimi düşük birkaç gezegen var. Oooo... Bir tanesinin zehirli bir iğnesi var ki seni sokarsa *dilinde mantar* çıkıyormuş. Ayrıca kanında. Kısaca seni öldürür. Ama yani, mantarlı dil!"

"Vay be" dedim. "Bu gerçekten var mı?"

"Spensa?" dedi M-Bot. "Sen... ağlıyor musun?"

"Hayır, tabii ki hayır" dedim gözlerimi silerken. "Sadece... böylesi harika bir şeyin gerçekten var olmasına sevindim, anlıyor musun? Öykülerdeki gibi. Belki tüm bunlar bittiğinde oraya uğrayabiliriz. Sence üstüne binmeme izin versin diye bir tanesini bebeklikten itibaren eğitebilir miyim?"

Chet önden kıs kıs güldü, bizi çölün daha da derinliklerine götürdü, ben de heyecanımı bastırmadım. Bir sonraki parça, varış noktamızın olduğu parçaydı; nihayet, kazıcının beni neyi deneyimlemem için gönderdiğini görme fırsatımın olduğu yer.

Tükenmiş olmalıydım. Bir dereceye kadar öyleydim de. Zor bir seyahat günü olmuştu. Yine de *iyi* hissettiriyordu; bu şekildeki yorgunluğun sağlıklı ve tatmin edici bir yanı vardı. Aç olmamam *gerçekten* tuhaftı. Üstelik onca yol yürümüşken; sadece azıcık susamıştım.

Gerçi... yani, kelimenin *tam anlamıyla* uçan bir çölde yürüyordum ve hiçbir nehir tarafından beslenmeyen sonsuz şelaleleri geçmiştım. Burada deneyimlediğim en tuhaf şeyin acıkmamak olduğunu sanmıyordum. Acele edip mecburen bir kum tepesi-

ne tırmanmak üzereyken Chet'e katıldım. Zor işti, ancak bana eğitimde yürümeyi, bir yandan da onun ayak izlerinden yürümeyerek az çok sağlam zeminden gitmeyi göstermişti.

"Karda" diye açıkladı, "önündeki nereye basarsa oraya bas. Bu sana enerji tasarrufu sağlayacaktır. Ama kum tepeleri çökerler. Dolayısıyla önündeki kişi çökmeyi artırır ki onun bastığı yere basarsan bu, işi *daha da zorlaştırır*."

En tepedeyken uygun parçayı seçtim. "Şu mu?" diye sordum. "Yeşil olan?"

"O" dedi Chet.

Bunlarda çok fazla *canlı* vardı. En azından bitki yaşamı. Çölde bile inatla kumdan kopmuş ve meydan okurcasına büyüyen çalılar vardı. Durum çoğu gezegende de böyle miydi? Bitkiler, onları yetiştirecek kimse olmadan öylece büyüyorlar mıydı?

"Gergin misin?" diye sordum Chet'e. "Karşımıza ne çıkacağı hakkında?"

Bıyığını düzelterek bir an düşündü. "Ben bunun... kaçınılmaz olduğunu hissediyorum. Önünde sonunda Yol'a çıkacağımı biliyordum. Öyle ki sen bana bundan bahsettiğinde sanki sana çekildiğimi hissettim. Bu yola doğru çekildim."

"Bu... kulağa endişe verici geliyor, açıkçası."

"Kusuruma bakma; niyetim bu değildi." Uzaktaki ışık patlamasına doğru bir bakış attı. "Yine de kazıcıların bu yerde parmağı olduğundan endişeleniyorum. İrademin bana ait olduğuna asla tam olarak güvenemiyorum..."

"Haklarında bir şeyler biliyor musun?"

"Onlar kolektif bir zihin değiller" dedi Chet. "İnsanlar bunu yanlış anlıyor. Kazıcıların hepsi ayrı varlıklar ama aynı zamanda tıpatıp aynılar. Hiçbir şeyin değişmediği, zamanın var olmadığı bir yerde yaşar; bir anda, bir yerde, ayırt edilemez bir şekilde var olurlar ve *birebir* onlar gibi olmayan her şeyden korkarlar."

“Pekâlâ...” dedim. “Bunların çoğu bana mantıklı gelmiyor, Chet. Ama mantıklıymışlar gibi yapacağım.”

“Teşekkür ederim” diye yanıtladı. “Bütün bildiğim ise, mantıklı gelmiyor dediğin kısmın, senin gibi bireylerin hipersıçrama yaparak yokyerden geçebilmelerinin nedeni olması! Zaman ve mekânın burada bir önemi yok ve yokyere girdikten sonra başka herhangi bir yerden çıkabilirsin. Ancak ben endişeleniyorum. Yokyer ile biryer arasındaki bariyeri her delişimizde yokyeri biraz bozuyoruz. Karda iz bırakmadan yürümenin mümkün olmaması gibi.”

“Sence... burada bir yerlerde kar var mıdır?” diye sordum. “Bir ara görmek isterim.”

“Var ama ender” dedi. “Söyle bakalım Bayan Nightshade. Sen gerçekten *bütün* ömrünü o çorak gezegende mi yaşadın? Nasıl hayatta kaldın?”

Omuz silktim. “Yeraltında yosun teknelerimiz ve yapay ışığımız var. Ayrıca yaşam da *yok değil*. Mağaralarda sıçanlar yaşar, sıcaklığı biyolojik enerjiye dönüştüren mantarları ve algleri yerler. Çok değil, ama idare ediyoruz.”

“Bana öyle geliyor ki sizler olağanüstü cesur bir grupmuşsunuz” dedi Chet. “Seninle seyahat etmek benim için bir onur –yine de, memleketinin toplum kurmak için tuhaf bir yer olduğunu düşündüğümü itiraf etmeliyim sanırım!”

“Of!” dedi M-Bot onun yanına uçarak. “Çok tuhaf bir yer; teknolojik gelişmelerle çağdışı bir cehaletin büyüleyici karışımı. Mesela uzaya çıkabiliyorlar ama sabun otomatları yok. Yani kültürlerinin inişli çıkışlı olduğu söylenebilir.”

“Kulağa gerçekten ilginç geliyor, melanet” dedi Chet. “Haydi, Bayan Nightshade ve yol arkadaşı. Acele etmeliyiz –buradan ayrılmadan önce bu parçada size göstermek istediğim ilginç bir yer var ama çabuk olmamız gerekecek. Oyalandık diye bir sonraki parçayı kaçırmak olmaz!”

Chet hızımızı artırdı ve devam ettik. Yarım saat sonra başka bir kum tepesine çıktığımızda hedefimiz olan parçayı daha iyi gördüm. Parıldayan çimler –çok yumuşak görünüyorlardı, güzel bir battaniyenin tüyleri gibi– ve kenardan aşağı güneş ışığının damlaları gibi parıldayarak akan şiirsi derelerle kaplıydı. Öykülerde anlatılan cennete benziyordu. Yeşil, canlı –kelebekler bile vardı.

Ancak bir şey bana tuhaf geliyordu. Chet buraya zamanında gelmemiz için acele etmişti ama o parça saatler ötemizdeymiş gibi görünüyordu. Chet kenarda durup beni sağa çekti. Kum tepeleri burada giderek inceliyordu ve birkaç dakika içinde bana göstermek istediği şeyi bulduk: bir çukur. Kum uçup gitmiş, kahverengi bir kayayı açığa çıkarmıştı ve parçadan en az otuz metre aşağıya inen büyük bir bölüm kazılmıştı. Kenarları ters bir piramit gibi katmanlıydı ve kenarlardan sarmal şeklinde yollar uzanıyordu.

“Taşocağı” dedim. “İrtifa taşı için mi?”

“Aynen öyle” dedi Chet. “Bu çok eski ama bir taşocağı örneğini görmenin hoşuna gideceğini düşündüm. Üstyapı’nın, Surehold’un içlerinde işlettiği taşocakları çok daha büyük operasyonlar ama genel prensip aynı.”

Gözlerimi taşocağında gezdirirken, “İrtifa taşı bırakmamış olmaları çok yazık olmuş” dedim. M-Bot yanımdan hızla geçti ve dibe bakmak için süzülerek aşağı indi. “Kendimiz için bir tür uçan cihaz yapabilirdik belki.”

Chet gülümseyerek başını sağa sola salladı.

“Ne oldu?” dedim.

“Bolca irtifa taşı bırakmışlar, Bayan Nightshade” dedi eliyle işaret ederek. “Sen neyin üstünde duruyoruz sanıyorsun?”

“Kaya” dedim.

“Kaya” dedi, “ama gökyüzünde süzülen? Bu parçaların hepsinin içinde irtifa taşı var. Ama ne yazık ki faydalanabile-

ceğimiz bir ölçekte kullanabilmek için rafine edilmesi ve enerji gerekiyor, bu yüzden herhangi bir cihaz yapabileceğimizden şüpheliyim. Yine de aradığın her şey burada.”

Bunu fark ettiğimde kızardım. Tabii ki parçalar irtifa taşı sayesinde uçuyorlardı. Şimdi üzerinde düşününce, bu son derece mantıklıydı. Sanırım M-Bot’un kanatlarının altında parlayan ışık gibi mavi renk, rafine sürecinden kaynaklanıyordu.

“Şimdi” dedi, “sıra diğer parçada.” Karşıya baktı, sonra kaşlarını çatı. “Her an buraya varabilir.”

“En iyi tahminime göre” dedi M-Bot, “yavaş hareket etmesine bakılırsa parçalar daha on saat birbirine değmeyecekler.”

“On saat mi? Chet, neden bize acele ettirdin?”

“Ben...” Kafasını kaşdı. “On saat mi dedin?”

“Evet” dedi M-Bot. “Gerçi dâhili kronometremi Spensa’nın halkı tarafından kullanılan zamana göre ayarladım ki o da bir Dünya saatini model alıyor. Benim eski gemim, dolayısıyla büyük olasılıkla senin de tarafından kullanılanın aynısı.”

Chet bir kayanın üzerine yerleşti. “Özür dilerim, Bayan Nightshade. Benim zaman algım... bir zamanlar olduğu kadar güvenilir değil.”

Konuşmanın sessizliğe karışmasına izin verdim ama afallamıştım. Chet’in zaman algısı nasıl bu kadar zayıf olabilirdi?

“Pekâlâ” dedi Chet. “Belki de burada biraz dinlenir, Ataların Yolu’na sonra devam ederiz. Göreve dinç ve uyanık başlamak her zaman en iyisi! Olumsuzluklarla karşılaşmayız böylece, anlayacağız.”

Gülümsedim. Bu bana Kimmaly’nin söylediği bir şeyi hatırlattı. Ancak biraz dinlenmeyi kabul ettim. Şahane bir gün olmuştu ama uzun bir gündü.

Chet yastık yapmak için ceketini çıkarırken ben de gerçeklik ikonuma baktım ve bugün üç zerre gümüşü toz döktüğünü gördüm. Ona bir zerre uzattım ve keseme yönelttiği aç bakışları

inceleyebilmek için dikkatle izledim. Onunla seyahat etmek her açıdan bir zevkti –o bakış dışında.

Keseyi çabucak kaldırdım. Chet'in külünü kaldırması biraz daha uzun sürdü –önce avucunda parıldayıp titreşen külü bir süre izledi.

"Gelelim Ataların Yolu'na" dedim tuhaf havayı bozmak için. "Buna hazırlanmak için yapmamız gereken bir şey var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok" dedi. "Bu ilk durağı bir kez ziyaret ettim ama mağaraya girmemeye karar verdim. Heyecanını gördükten sonra bunu itiraf etmekten utanıyorum."

Bahçeden oluşan parçaya baktım. Evet, Nedd'in sabah vardiyasında yemekhanedeki halinden daha yavaş hareket ediyordu. Buraya gelmesi uzun zaman alacaktı. "Eskilerin öykülerinde geçen görevler gibi. Bu yüzden heyecanlıyım."

"Sen o öykülere çok kulak asmışsın."

"Büyükannem onları ben çocukken anlatmıştı bana. Ne bileyim... aklımda kalıvermişler."

"Bunu takdire şayan buluyorum" dedi Chet. "Ama seni beklentilerini fazla yükseltmemen konusunda uyarıyorum. Hayat her zaman o öykülerdeki gibi değil."

"Biliyorum" dedim, hâlâ o güzel araziye seyrederken. "Ama... öykülerin anlattığı bir şey vardır. Bizi, nereden geldiğimizi anlatırlar. Bir geçmişimiz, bir tarihimiz olduğunu, bir geleceğimiz olduğunu hatırlatırlar."

Çocukluk yıllarımda büyükannemin öyküleri benim kalkanım olmuşlardı. Bana takılan isimlere, insanların babam hakkında söyledikleri şeylere karşı bir kalkan. Tüm o şeylerin –özellikle benimle ilgili olanların– doğru olduğuna dair içimde taşıdığım korkuya karşı.

Öykülerde bir adalet duygusu vardı. Her şeyin bir amacı vardı; her zerre bir anlam taşırdı. O öykülerdeki erkek ve kadın kahramanlar karanlığın içine doğru ilerlemeye devam edebiliyorlarsa ben de yapabilirim diye düşünürdüm.

Onlara biraz fazla sıkı sarılmış olabilirim. Son zamanlarda her şeyin ne kadar tuhaf olduğu göz önünde bulundurulursa, belki de bir tür istikrar arıyordum. Ya da bir çeşit rehber...

"Bunu anlayabiliyorum" dedi Chet. "Tuhaf –burası kimliği çaldı benden, ancak hâlâ bir şeyler *biliyorum*. *Burrito*'nun ne olduğunu biliyorum mesela, gerçi burada hiç yemedim. İlk insan kolonisi olan gezegenlerin isimlerini sıralayabilirim. Bir de... öyküler hatırlıyorum. Adımı, kısmen eski kahraman Chet Cannister'ın öykülerinden dolayı seçtim."

"Of, onlar iyidir" dedim. "Ama ben en çok eskileri seviyorum. Odesa gibi kahramanları."

"Veya Herkül."

"Aynen" dedim yumruğumu diğer elime geçirirken. "Veya *Şeytan*."

Chet gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"*Şeytan*?" dedim. "Kahraman var ya?"

"Kahraman?"

"Aynen" dedim. "Bana öyküyü büyükannem anlatmıştı. *Şeytan*, ateşli bir yere atılıyordu, ancak buna rağmen, 'Hey, millet,' diyordu. 'Birbirimize sahip olduğumuz sürece fark etmez. Bura-yı cennete dönüştürebiliriz.' Sonra düşmanın dünyasına sızmak için gönüllü olup Abis'ten geçerek büyük bir göreve çıkıyordu."

"Şimdi, seni daha önce de uyardığım gibi hafızam pek iyi değil" dedi Chet. "Ama bu, kulağa *Kayıp Cennet* şiiri gibi geliyor. Ben... sanırım sen bunu yanlış yorumlamışsın."

"Ne? Peki, *sence* bu öykünün kahramanı kimdi?"

"Âdem ile Havva."

"O zavallılar mı? Oturmaktan başka bir şey yapmıyorlardı ki! Diğer herkesin alevli kılıçları ve dramatik savaşları vardı!"

Chet sırtıttı. "E, bunu yorumlamanın bir yolu da bu. Gerçi ben ne biliyorum ki? Kendi adımı sırf üniformamdaki yamadan biliyorum."

Ceketimden yastık yaptım. Ben bunu yaparken M-Bot yanımda süzüldü. "Imm..." dedi.

"Ne?" diye sordum.

"... Bence *Kayıp Cennet* konusunda haklı olabilir."

"Yeniden oku" dedim. "*Pandæmonium*'da yaşayan ve adları *Beelzebub* ve *Moloch* olan kişilerin geçtiği bir öyküde yazarın *Havva* adında birini desteklememizi istediğine gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

Bazı şeyler çok netti. Tabii bir robot değilsen, sanırım.

"Geçen defa yaptığım şeyi mi yapmamı istiyorsun yine?" diye sordu robot bana daha yumuşak bir şekilde. "Ne olur ne olmaz diye?"

Başımı salladım, sonra arkama yaslanıp geride bıraktığımız günün üzerinde düşündüm. Geçmiş hayatımda baştan sona keyifli geçen böylesi başka bir gün hatırlayamıyordum. Gerçi bu nedenle suçluluk hissediyordum. Jorgen ve diğerleri hayatları için savaşıyor, bense bataklıkları araştırıp kâşifçilik mi oynuyordum?

Odağımı kaybetmemem gerekiyordu. Yarın Ataların Yolu'na girecektik ve nihayet kimi yanıtları bulacağıma inanıyordum. Veya en azından doğru soruları sormayı öğrenecektim.

Ertesi “sabah” M-Bot beni uyandırdı ve gerinirken bahçeli parçanın bizimkinden bir adım ötede süzüldüğünü gördüm. “Geceye” dair anılarım sadece sıradan rüyalar içeriyordu. Keşke Jorgen’ı bulmuş, hiç değilse bir rapor sunmuş olabilseydim, ancak o kadar yorgundum ki girişimim fazla öteye gidememişti.

Chet, M-Bot ona dokununca uyandı ve onun önerisi üzerine yakındaki bir pınarı araştırdım. Biraz içtim –ki burada ihtiyacım olan son yudumlardan biriydi– ve elimi yüzümü yıkadım. Neyse ki önceki günün tüm eforunu düşündüğümde kokmayı beklediğim kadar kokmuyordum.

Yıkanırken M-Bot’a bakış attım, o da sessizce fısıldayarak, “Kalkmadı. Ben her ikinizi de uyandırana kadar uyudu” dedi.

Başımı salladım, sonra parçanın ucunda duran Chet’e katıldım. “Hazır mıyız?” diye sordum ona.

“İleri!” dedi.

Karşıya geçtik. Sonra fark ettim ki bu benim çim üzerinde ilk yürüyüşümdü. Ayağımın altındaki çok *acayip* bir histi. Bir yastığın üzerinde yürüyormuşum gibi.

Bu parça görece küçüktü. Her yanda yemyeşil çim ve tepeler, ortadaysa bir göl vardı. Yakında, madene açılan bir kapıyı andıran, içine delik oyulmuş bir yamaç uzanıyordu.

Ötesindeki tüneller geniş değildi: Küçük bir giriş yolunun ardından toprak duvarlı üç küçük oda. Ama aralarından geçerken ürkütücü derecede tanıdık bir duygu hissettim. Uluyel. Daha önce böyle hissettiren yerlerde bulunmuştum.

Portalı en geniş odanın arka tarafında bulduk. Ormanda içinden çıktığıma çok benziyordu –barut grisi, çizgiler oyulmuş, parlak bir kaya yüzeyi. Bu kez üzerinde karmaşık bir düzene sahip yüzlerce çizgi vardı.

M-Bot duvara doğru uçu ve dronunun üzerindeki ışıklar, çizgileri aydınlattı. “Hmm” dedi. “Üstyapı tarafından arşivlenmiş, bilinen tüm metinlerin veritabanını saklıyorum. Görünüşe göre bu onlardan hiçbiri değil.”

Parmağımla kıvrımlı bir çizgiyi takip ederken dalgın dalgın başımı salladım. “Bunlar bir dil değil aslında. Sanırım çizgilerin ne anlama geldiğini ben biliyorum.”

“Nasıl bilebilirsin?” dedi M-Bot. “Daha şimdi işaretlerin bir dil olmadığını söyledin!”

“Değiller.”

“Ama bir anlamı mı var?”

“Evet.”

“Peki, ne o halde?”

Parmağım çizginin sonuna ulaştı. “Anı.”

M-Bot yanımda süzüldü. “Hmmm. Evet, ilginç geldi. Yeni bir duygu hissediyorum. Sanki öfke ve hüsrânın karışımı! Ne kadar ilginç.” Bunun üstüne havada asılı kaldı, sonra doğrudan kafama indi ve bana vurdu.

"Ah" dedim acıdan çok şaşkınlık içinde.

Chet derhal sövüp M-Bot'u yakalamak üzere uzandı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "M-Bot" dedim, "neyin var senin?"

"Duygularım bana bunu yapmam gerektiğini söyledi" diye açıkladı. "Vay be. Daha iyi hissediyorum! Enteresan, enteresan..."

"İnsanlara öylece vuramazsın."

"Sen Jorgen'a resmen her dakika vurmuyor muydun?"

"O farklıydı" dedim. "Başta ondan nefret ediyordum, sonra ondan hoşlandım. Yani geçerli nedenlerim vardı."

"Aha!" dedi M-Bot. "Böyle şeyler söylediğinde sana yine vurmak istiyorum! Seni kavrayıcı kolumla tokatlayabilmem için kıpırdamadan durur musun? Kulağa eğlenceli geliyor."

"Melanet" dedi Chet, "sen en iyisi..."

"Sorun yok, Chet" dedim. "Sadece duygularla baş etmekte zorlanıyor. Onun için yeniler."

"Her şey göz önünde bulundurulduğunda iyi gittiğimi düşünüyorum" dedi M-Bot, Chet'e. "Bahse girerim *sen* duygularını ilk hissettiğinde agu sesleri çıkarıp altına yapıyordun." Bana bakmak üzere arkasına doğru süzüldü. "Bana bunun bir dil olmadığını söyleyip hemen ardından onu yorumlayarak ne demek istediğini *açıklar mısın*, lütfen?"

"Bunlar, bu portalı kullanan insanların anıları, M-Bot" dedim, diz çöküp taşa kazınmış oyukları elledim. "İlginç bir algı oluşturuyor. Cytonicler... biyolojik iletişim ve seyahat araçları gibi. Hipersıçrama, yıldız gemilerinin yerine; zihinden zihne iletişimse radyo dalgalarının yerine geçiyor. Bu yüzden düşünceleri depolamanın bir yolu olması bana mantıklı geliyor. Cytonic bir kitap ya da kayıt."

"Evet" dedi Chet yanımda diz çökerek. "Ben de öyle duydum. Ataların Yolu, bunun gibi bir dizi portaldan oluşuyor –öğ-

renebildiğime göre toplamda dört veya beş tane. Her biri, yok-yere açılan en eski yolların arasında ve üzerlerine ilk cytonic'lerin deneyimleri işlenmiş."

Doğru, bu desenleri Detritus tünellerinde görmüştüm. Ayrıca onları büyük bir uzay istasyonunda, Detritus yörüngesindeki gemi inşa tesisinde de görmüştüm. Bir de kazıcı labirentinde görmüştüm ki, orada uzun zaman önce ölmüş bir kazıcının cesedi olduğuna giderek daha fazla ikna oluyordum.

"Ne yapalım?" diye sordum. "Nereden başlayalım?"

"Emin değilim" dedi Chet. "İtiraf etmeliyim ki içeri girer girmez anıları deneyimleyeceğimi sanmıştım." İşaretlerin üzerine elini koydu. "Ben... bir şey hissediyorum."

"O halde" dedi M-Bot, "bu şeyler, hem anılar *hem* boyutlararası geçitler mi?"

"Evet" dedim gözlerimi yumarak. Bu odada aradaki sınır normalden daha zayıftı. Cebim ısınmaya başladı –babamın rozeti.

Test zamanıydı. Biryer, yani ev, bu duvarın diğer tarafındaydı. Yolu açabilir miydim? Cytonic duyularımı devreye soktum. Ellerimi buradaki duvara dayadım... evet, biryerin –gerçekliğimin– beni çektiğini, emmeye çalıştığını *hissedebiliyordum*. Kaya sanki sıvıya dönüştü ve içine batmaya başladım.

Tuhaf bir şekilde, yanımda yine bir varlık hissedebildim. Ormanda güçlerimi kullandığım zamanki gibi. Şu... babam olabileceğine inanmak istediğim varlık. Bana rehberlik mi ediyordu nedir? Özgürlüğe mi götürüyordu?

Küt sesiyle durdum. Hani geceleyin botlarını ayağından çıkarınca zemine düştüklerinde çıkan ses gibi. Tekrar denedim.

Küt.

"Ne hissediyorsun?" diye sordu Chet bana.

"Portal diğer taraftan kilitli" dedim. "Senin uyardığın gibi."

"Bu konuda yanılmayı umuyordum" dedi. "Ayrıca senin hipersıçrama güçlerinin, biryere erişmen için bu boyut kapılarını

kullanmanıza izin vermesini umuyordum. Yazık! Neyse ki buradaki temel hedefimiz bu değil. Bize bırakılan anıları görmenin bir yolu olmalı. Sen... kayayı dinleyebilir misin? Kazıcılara yaptığın gibi onu da gözetleyebilir misin?"

Bunu denedim, gözlerimi kapatıp dinledim. Zihnimi açtım. Evet, burada bir şey vardı *gerçekten*. Ona nasıl erişecektim? Bana açılın diye kayaya sordum, ondan rica ettim. Ama başarısız oldum. İç çekerek gözlerimi açtım.

Etrafımdaki mağaranın değişmiş olduğunu gördüm.

Buradaki odaların belli belirsiz hatlarını seçebiliyordum ama sanki hayalet gibiydiler, maddeden oluşmuyorlardı. Sanki o dünya solup gitmiş, yerine bir başkası çıkagelmişti. Bu dünyada, karanlıkta süzülüyormuş gibi hissettim.

Yönümü bulmaya çalışırken sendeledim.

"Ay!" dedi M-Bot. "Spensa? Görünüşe göre motor kontrolü sorunları yaşıyorsun. Kafana vurduğum darbeyeyle bir ilgisi yoktur, değil mi? Ah, *uluyel*, programlama direktiflerime doğruca karşı çıkmış oldum, çünkü zarar verdim..."

"İyiyim ben" dedim. "Bir şey görüyorum."

"E yani, olasılıkla *her zaman* bir şey görüyorsundur zaten. Hatta gözlerin kapalıyken bile, teknik olarak. Ya da belki görmüyorsundur çünkü..."

"Şşş" dedim arkama dönerek. Chet hâlâ yanımda diz çökmüş ve kafası karışmış bir halde etrafa bakıyordu.

"Ne yaptığımı görüyor musun?" diye sordum. "Karanlıkta süzülüyoruz. Işık patlamasında olduğu gibi."

"Gerçekten" dedi Chet. "Ancak, buraya baksana. Yanıma."

Dengesiz bir halde diz çöktüm. Zemini hissedebiliyor, ona dokunabiliyordum. Yine de silikti, gözlerime hemen hemen hiç görünmüyordu. Dizlerimizin yanında iğne başı boyutlarında bir beyazlık vardı. Görüntünün bir parçasıydı. "Bu, ışık patlaması mı?"

Chet afallamış bir halde başını sağa sola salladı. Ama biz izlerken bir şeyler değişti. Topluğun başı büyüklüğündeki ışığın etrafında bir madde oluşmaya başladı ve onu örttü. Küçük bir asteroit gibi büyüdü, sonra yassılaştı ve...

"Bir parça" dedim, taşın büyümesini izleyerek. "Bir parçanın doğuşuna tanık oluyoruz."

"Evet..." dedi Chet. "Galiba haklısın. Yüzlerce yıllık gelişimini izliyoruz sanırım. Sanki..."

"Sanki içeriye madde sızıyor" dedim. "İşte bu, Chet. Boyutlar arasında küçücük bir açıklık. Bir yer, buradan içeri sızıyor, zaman içinde mağaralarda yavaş yavaş oluşan sarkıtlar gibi bir parçaya dönüşüyor."

Chet'in dediği gibi bunun yüzyıllar içinde geliştiğini biliyordum. Bu bilgi aklımda belirmişti çünkü... çünkü beni bilgilendirmek için kasten bırakılmıştı. Bu düşünceler, bunlar eski cytonic'lerin düşünceleriydi.

"Evet!" dedi Chet. "Sanırım başardın, Bayan Nightshade! Bu, geçmiş. Ataların Yolu. Eski cytonic'lerin sırları."

Uluyel, o böyle söyleyince kulağa müthiş geliyordu. Biz izlerken parça genişleyerek hemen hemen yirmi metre genişliğinde bir taş bloğu haline geldi.

"Bak" dedi Chet arkama işaret ederek. "Şu daha önce orada mıydı?"

Arkama döndüm. Başka herhangi bir parça görmedim ama çok uzakta beyaz bir nokta seçtim. Işık patlamasıydı bu, ancak parça büyüdüğüçe ortaya çıkmıştı sanki.

"Ne kadar küçük" dedim. "Hem etrafta başka parçalar da yok. Bu eski, çok eski zamanda olmalıydı."

Burasının o zamanki hissini algıladım. Sessiz bir dinginlik haliydi sanki. Tehlike yoktu. Öfkeli duygular yoktu. Bir de...

Kazıcılar yoktu. Kazıcılar o zamanlar ya yoklardı ya da başka bir yerdeydiler.

“Bunu nasıl görebiliyoruz?” diye sordum. “Sen bu Yol’un, yokyere giren insanların anıları olduğunu söylemiştin ama olasılıkla o zamanlar bu kısmı görecek kimse yoktu burada.”

“Burada zaman bir tuhaf” dedi Chet hâlâ dizlerinin üstünde. “Tahminimce cytonic’ler bir şekilde bunu ortaya çıkarmışlar. Buradakini görüyor musun? Ne anlam çıkarıyorsun bundan?”

Yerde bir çizgi belirmişti –hayali versiyon. Parçanın geri kalanından farklıydı, parlaktı, farklı bir renkteydi. Biz izlerken sadece birkaç karış yüksekliğinde bir duvara dönüştü. Ama üzerinde küçük bir girdaba benzeyen minicik bir desen belirdi. Bir tür doğa olayına benziyordu. Erozyon gibiydi.

Evet, buydu işte. Bir çeşit boyutlararası erozyon. Ortaya sadece...

Manzarada bir figür belirdi. Mavi tenli bir Dione.

Görüntünün aniden *yavaşladığını* hissettim. On yıllar artık saniyede bir geçmiyordu; bu gerçek zamanda oluyordu. Dione tökezleyerek ayağa kalktı.

“Sanayi dönemi öncesi giysiler” diye tahminde bulundu Chet, kabaca birbirine dikilmiş kürkleri göstererek.

Dione’un nefesi kesildi ve kafası karışmış halde ardına döndü. Dişlerini göstererek gülümsedi. Bir dakika, yok. Bu bir gülümseme değildi. Dione’lar için bu saldırganlık veya belki de korku anlamına geliyordu.

Dione bizi görmemişti ve benim içimden bakması ürkütücü bir histi. Derken dizlerinin üzerine çöktü ve portalı gösteren küçük duvarı tırmalamaya başladı.

Ta ki... zaman sanki yeniden hızlanana dek. Talihsiz Dione’un parçadan kurtulmanın bir yolunu bulma çabalarını bulanık bir görüntü olarak izledik. Sonra yaşlandı, sonra öldü. Cesedi toza döndü, ardında kemikler kaldı. Bu, saniyeler içinde oldu.

“Zavallı mahlûk” dedi Chet. “Burada yalnız ölmek.”

Dione'un kemiklerinin yanında diz çöktüm. Parça büyümüşü, ancak sadece biraz. "Madde biryerden buraya sızıyor. Sen bundan şüphelendiğini söylemiştin, Chet."

"Doğru! Belki de kuşak... zayıflamış sınırlar nedeniyle oluştu kuşak."

Karanlığı taradım ve uzakta oluşan başka bir parça gördüğümü sandım. Işık patlamasıysa... biraz daha büyüktü. "Demek parçalar bu boyut ile bizimki arasındaki küçük zayıflıklar çevresinde büyüdü. Işık patlaması bir reaksiyon olarak birleşti -yokyerin bozulmamış bölgesine dönüştü. Tıpkı... bir karantina bölgesindeki güvenli oda gibi mi acaba?"

"Evet" dedi Chet. "Evet, kulağa doğru gibi geliyor."

Bu yapbozun bir parçası daha vardı. Bundan daha fazlası vardı. "Eğer biryer, buraya sızıyorsa" dedim, "bunun karşılığında yokyer bizim boyutumuzda sızıyor mudur? Öyleyse nasıl bir şekil alıyordur?"

Yanıt gözümüzün önündeydi. Görüntüde başka Dione'lar da belirdiler, portaldan içeri geldiler, her biri duvara minik bir ilave ekledi -her biri daha fazla madde ve birer girdap bıraktı. Bunlar içeriye ve dışarıya sıçrayış gerçekleştirmeyi öğrenmişlerdi ve artık burada yalnız ölmüyorlardı.

"Cytonicler" diye fısıldadı Chet. "Böyle meydana gelmiş demek. Yokyer bizim boyutumuzda sızmış ve... geldiği yerin yakınında yaşayan insanları değiştirmiş. *Bizleri* yaratmış."

"Sanki... boyutlararası radyasyon gibi" dedim. "İnsanlara yokyer aşıyor?"

Yakın mesafede başka bir parça, hızlı çekim büyürken gerçeküstü bir kopukluk hissettim. Sonunda başka kişiler belirdiler, ancak farklı bir türdendiler. Varvax'lar. Krell'ler, gerçi dış iskeletleri yoktu. Bunlar küçücük yengeçlerdi ve...

İki türün birbirlerine seslenecek kadar dahi yaklaşmadan önce bağlantı kurduklarını, zihinden zihne konuştuklarını his-

settim. Karşılaşan ilk iki türdüler, en azından yokyerde ve bu, her iki türün de uzaya çıkmasından çok önce gerçekleşmişti.

Onları dinlemeye, dikkatimi odaklamaya çalıştım. Gözlerimi kısmak gibiydi, ama zihnimle. Cytonic metaforlar bir tuhaf oluyordu ama böyle hissediyordum. Zorladım ve anılardaki bir şey beni cesaretlendirdi.

Daha öteye, dedi. Yeteneğini ifade et. Dinle...

Onunla bağlantı kurdum ve beynim gönderilenleri yorumladı. Hem sözlü hem de sözsüz bilgiydi.

Detritus'ta dronlarla savaştığımda duyduklarımı bilinçli bir şekilde anlamadan önce onların talimatlarını yorumlamış ve karşılık vermiştim. Bu da aynıydı. Zihnim ya da ruhum ya da her neyse tüm bunların ne anlama geldiğini biliyordu. Derken kafama bir şey dank etti.

Aha... diye düşündüm. Demek böyle yapıyorsunuz.

Başkalarını zihnimle dinlediğimde bunu olmadığım bir şeymişim gibi davranarak yapıyordum. Bir şekilde iletişimin gitmesi hedeflenen alıcısı *numarası yapıyordum*. Bu benim gölgede kalmamı, görünmez olmamı, bir casus olmamı sağlıyordu.

İyi, dedi anılar. Sonra zihnimde yumuşak bir izlenim belirdi: Biryer. Buraya git, diye fısıldadı görüntü. Sözcüklerin yanı sıra üstünde kimi harabelerin bulunduğu bir parçanın görüntüsü geldi. Sonra görüntü kayboldu.

Sırtım portalın duvarına dönük halde yere çöktüm.

"Gerçekten de kafana yediğin darbe yüzünden!" dedi M-Bot aşağı doğru süzülüp yanıma gelerek. "Ben, çok özür dilerim!"

"Ondan değildi, M-Bot" dedim. "Yeminle bak."

"Ah, Turing'e şükürler olsun!"

"Kim?"

"Programlamanın atalarından biri" dedi. "Söylemesi uygun geldi."

"Sen ona zarar vermedin, melanet" dedi Chet. "Görüntüyü ben de gördüm."

"Son kısmı hissettin mi?" diye sordum. "Sanki bir ses... bana yardım ediyordu... rehberlik ediyordu."

"Böyle bir şey hissetmedim" dedi. "Ben ilk parçaları, ilk boyut kapılarını ve ilk cytonic'leri gördüm... sonra da gidilecek bir sonraki yerle ilgili bir ipucu?"

"Aynen, gördüm onu" dedim. "Harabeler olan bir parça daha."

"Evet" dedi Chet. "Ne yazık ki Broadsider bölgesinin derinlerindeki bir parça. Ancak... oraya gitmemiz gerektiğini biliyorum. Ben... bunalmış gibi hissediyorum."

Bense kendimi coşkulu hissediyordum.

Evet, *coşkulu*. Fark etmiştim ki güçlerimi –halkımın "kusur" dediği şeyleri– keşfettiğimden beri kötü bir şey olduğu endişesini taşıyordum. Belki ben korkunç bir şeyim diye düşünüyordum. Embriyo halindeki bir kazıcı veya canavarımsı bir şey.

Ama *değildim*. Cytonic güçler sadece bir mutasyondur. Tabii yokyerden biryere akan sızıntıya maruz kalmış atalarımın neden olduğu acayip bir mutasyon olduklarını kabul etmek gerekirdi. Ama içimde korkunç bir şey büyüdüğü falan yoktu. Ben sadece... bendim.

Azizler adına. Bunu anlamaya *ihtiyacım vardı*. Basit bir keşifti bu, evet, ama her şeyi değiştiriyordu. Ne olduğumu biliyordum. Nasıl oluştuğumu biliyordum. Ayrıca bu güçlerin benim halkımda ortaya çıkması şaşırtıcı değildi –Detritus'ta bu boyut kapılarından biri vardı ve belki de soyumuzdaki gizli yetenekleri harekete geçirmeye yardımcı olmuştu.

Bu, yaşlı cytonic'lerin bıraktığı bilginin bir parçasıydı, bilme mi istedikleri şeydi. *Sen bir canavar değilsin*, dedi izlenim ağır ağır. *Sen, bizden birisin. Sen harikasın. Sen doğalsın. Sen seviliyorsun.*

Bununla birlikte, yeteneklerimi daha da geliştirmeme yardımcı olacak bir dürtme hissettim. Bir itiş, biraz da anlayış. Yeteneklerim farklı olsaydı o zaman bunların yerine o yetenekleri

geliştirmek için farklı bir şekilde dürtüleceğim duygusuna kapıldım.

Neredeyse ağzı kulaklarına varmış halde sırttan Chet'e bir bakış attım.

"Kendimi dışlanmış hissediyorum" dedi M-Bot. "Her ikiniz de benim yaşadıklarımın farklı duygular yaşıyorsunuz. Ayrıca... bunların hepsi çok kafa karıştırıcı. İnsan tüm bu duygularla *ne yapmalı? Ne işe yarıyorlar ki? Amaçları nedir?*"

"Belirli bir amaçları olduğunu sanmıyorum" dedim.

"Tabii ki var. Yoksa sende evrimleşmez, sonra bende de programlanmış olmazlardı. Ancak... sanırım kimi şeyler evrimsel açıdan etkisizler ve belki de 'amaç' demek, sürecin arkasında çok fazla irade olduğunu ima ediyor. Tabii Tanrı'ya inanıyorsan o başka ki ben inandığımdan emin değilim. Gerçi, *ben de biri tarafından yaratıldım. Hımmm...*"

Gördüklerimi sindirmeye çalışarak birkaç derin nefes aldım. "Chet" dedim. "Yakında duran parçadaki Varvax'ları gördün mü?"

"Gördüm ve merak ettim. İki parça görece birbirine yakındı. Dione'lar ve Varvax'lar."

"Şimdi" dedi M-Bot. "Siz ne gördünüz ben tam olarak bilmiyorum ama tarih kayıtlarına göre bu iki halk da yıldız gemileriyle seyahat etmeden önce cytonic olarak gezegenler arasında seyahat ediyordu."

"Aynen" dedim. "Aynı şey insanlara ve Kitsen'lere, hatta başka türlere de oldu belki. Buradaki boşluğu hiç fark etmemiştim. Bir cytonic genellikle hipersıçrama yapmak için bir yöne, talimatlara ihtiyaç duyar –en azından çok uzağa gitmek için. İşte bu, nasıl olduğunu açıklıyor; onlar gezegenler arası hipersıçrama gerçekleştirmeden önce yokyerde buluşuyorlardı."

"Melanet" dedi Chet, "kazıcıların biryerde ilk ne zaman ortaya çıktıklarına dair bir kaydın var mı?"

“Kazıcıların ilk kayıtları, Birinci İnsan Savaşı’nın başlangıcı sonrasına dayanıyor” dedi M-Bot. “Bu, insanlara ait bir kuruluş olan Telefon Şirketi’nin Dünya halkına hiperiticileri tanıttığı zamandı. İnsanlar ondan sonra galaksiye yayıldılar. Savaş başladı ve sonuna doğru ilk kazıcılar ortaya çıktılar. O dönem öncesinde kazıcılara, hatta gözlere dair hiçbir rapor yok.”

Chet’e baktım. O da hissetmişti –o görüntü sırasında hiçbir kazıcı yoktu. O zaman nasıl ortaya çıkmışlardı? Kazıcılar *neydi*?

Çok kuvvetli bir *güm* sesinin eşlik ettiği muazzam bir sarsıntı, üstünde olduğumuz parçayı sallayınca düşüncelerim bölündü.

Mağaranın önüne yakın bir yere düşürdüğüm derme çatma sopamı kaptım ve tökezleyerek balçıklı zemine çıktım. Chet, dengesiz bir halde mağara ağzındaki tahta desteklere tutunarak bana katıldı.

Başka bir parça, üzerinde bulunduğumuz parçayla çarpışmıştı. Bizimkinden daha küçük görünüyordu ama daha kalın, daha yoğun. Taştan yapılmış bir savaş gemisi gibiydi.

“Bunu nasıl kaçırdın?” diye çıktım Chet’e, yeşil arazinin ötesinde iki parçanın birbirine girdiği yeri işaret ederek.

“Hiçbir fikrim yok!” dedi. “Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti!”

“Savaş gemisi” parçası bizimkinin daha derinlerine doğru itilirken toprak yuvarlanmasına, taşların çıtırdamasına yol açtı ve zemin yeniden sallandı. Bununla birlikte bizim parça, tıpkı römorkör tarafından –turbo motorları aşırı ısınmış, gerçekten agresif bir römorkör tarafından– itilen eski uzay gemisi gibi onunla birlikte sürüklendi.

Bu kaos beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Uluyel, tüm parça korkunç bir şekilde zangırdıyordu. Detritus'ta olsam aynı anda binlerce meteorun çarptığını düşünürdüm.

Chet beni kolumdan kavradı ve ayağa kaldırdı.

"Bundan nasıl ineceğiz!" diye bağırdım ona, kırılan kaya seslerinin üstünden.

"Bilmiyorum!" diye seslendi bana doğru. "Yakınlarda hiç parça yok ki!"

Dengede kalmak için savaşıırken "savaş gemisi" parçasını gösterdim. "Gidecek başka bir tek yer var!"

"O *şu anda* bizi yok etmeye çalışıyor" diye bağırdı Chet. "Orayı bir seçenek olarak görsem mi, bilemiyorum!"

"Ben de çok öfkeliyim!" diye bağırdı M-Bot arkamdan. "Bilmen gerek diye düşündüm, sonuçta duygularımızı birbirimizle paylaşıyoruz gibi geldi!"

"Seçenek?" diye ona bağırdım.

"Öfkeli olmak için mi? Ben her zaman katıksız hiddeti sevmişimdir, ancak içlerlemenin de kendine has ve cüretkâr bir hissi var, sence de öyle değil mi?"

"M Bot!"

"Pardon!" diye bağırdı. "Veritabanlarım diyor ki deprem sırasında doğru davranış ya dışarı çıkmak –ki bu konuda iyi iş çıkardık çünkü kelimenin tam anlamıyla kendi evrenimizin dışındayız– ya da üzerimize hiçbir şeyin düşemeyeceği bir yere gitmek. Bu işe yarar gibi geliyor. Aferin bize. Oh! Hem artık öfkeli de değilim. Vay be. Duygular her zaman bu kadar çabuk mu gelip geçerler?"

Eh, ilk çarpışmadan sağ çıktığımıza göre çarpışma hafiflerdi belki de. Başımı kaldırıp çimenlerin ötesine baktım. Yer titremeye devam etti ve başka bir şey daha beni rahatsız etti. Hemen tanımlayamadığım bir şey. Bu...

"Su" dedim işaret ederek. "Göl boş. Suyu ne oldu?"

“Dipten akmış olmalı!” dedi Chet. “Parçalar bütünüyle irtifa taşından oluşmuyorlar –bazılarında daha fazla var, bazılarında daha az. Benim varsayımıma göre bu onların hareket hızlarını da etkiliyor.”

“Bize çarpan daha mı sağlam o zaman?” dedim. “Sen tespit edemediğine göre hızla yaklaşmış olmalı.”

“Aynen öyle!” dedi Chet. “Üstünde bulunduğumuz parça çoğunlukla topraktan oluşmuş gibi, bu yüzden gölün dibi çöktü herhalde.”

Bu beni rahatsız etmişti. Demek istediğim, bu parçalar *zaten* beynimle oynuyordu. Sürekli olarak dengesiz bir zeminde yürüyor gibi hissediyordum. Parçayı tararken korkularım gerçek oldu.

Toprakta yarıklar belirdi. Bir zamanlar sakin olan çayıra şimdi şimşek misali çatlaklar yayılıyordu. Toprak ve çimen bu yarıklardan kayıp gözden kayboluyorlardı.

“Parçalanıyor” dedim, zangırdamaya rağmen ayaklarımın üstünde durmaya çabalarken.

“Uluyel!” dedi Chet. Önümüzde çayırın koskoca bir kısmı koptu gitti ve ardında büyük bir açıklık bıraktı. “Senin önceki planını aceleyle devreye sokmayı öneriyorum. Daha sağlam olan şu parçaya geçmeliyiz!”

Portal bulunan parça büyük bir kükreyişle ardımda çökmeden önce oradan dışarı fırladık. Bir zamanlar yumuşak ve esnek olan zemin artık tehlikeliydi.

“M-Bot” diye seslendim. “Işın bilekliğini sırtıma bağla. Sıçrarsam veya düşersen var gücünle beni yukarı çek.”

“Ben seni taşıyacak kadar güçlü değilim!”

“Taşımanı beklemiyorum!”

O benim sözümü dinlerken koşar adım ilerlemeye çalıştım ancak titremeler ikide bir dengemi bozuyordu. Chet de daha iyi durumda değildi; önümde meydana gelen oldukça şiddetli bir

sarsıntı onu yere serdi ve ardından ikimizin arasında bir yarık oluştu.

Chet bana korku dolu bir bakış attı.

Sıçradım.

M-Bot söylediğimi yerine getirip yukarı doğru hareket etti ve ışın bilekliği gerdi. Beni tamamen kaldıramasa da çabaları *gerçekten de* sıçrayışıma güç kattı. Düşük yerçekiminde eğitim almışlığım vardı ki bu çok da farklı değildi, bu nedenle nasıl dengeleyeceğimi biliyordum. Genişleyen uçurumu aştım ve Chet'in yanına kondum.

"Fevkalade!" dedi Chet, ben onu ayağa kaldırırken. Birlikte, tüm bunlara neden olan parçaya doğru atıldık. Ancak Chet aniden kolumu kavradı ve beni geri çekti; tam önümüzde bir delik açılıp içinden aşağı sıvı gibi toprak dökülürken koşmama engel olmuştu.

Uluyel. Chet'e minnet dolu bir bakış attım, o da yan tarafı işaret etti. Deliğin etrafından geçerek o yöne doğru ilerledik ve parçanın uzak kenarına ulaştık.

Burada zemin öbek öbektir ve toprak muazzam bir hendek halinde yığılmıştı. "Şu ışın bilekliği benden ayır ve yukarıda bir yere bağla!" diye M-Bot'a bağırdım.

En tepeye kadar uçtu ve hattı bağladı, sonra peşinden kırmızı-turuncu ipi çekerek geri döndü. Chet'e baktım, o da ışın bilekliği kavradı. "Tıpkı Rigby Dağı'nın zirvesine tırmanmak gibi!" dedi. "Parçalardaki en yüksek nokta!" Kümelenmiş toprağa bir bakış attı. "Sadece biraz daha yumuşak belki!"

"Kahraman kâşif sohbetini bırakalım da!" diye seslendim. "Daha fazla tırmanmaya bakalım!"

Ardımızda kalan zeminin geniş bir bölümü, sözlerimi vurgulamak istercesine kopup gitti.

"Anlaşıldı" dedi Chet ve titreyen toprağın en yüksek tepesine doğru tırmanışa geçti. Ayakları battı; tırmanış bir mücadele-

leye dönüştü. Neyse ki destek olarak kullanılacak taş parçaları vardı; Chet onların yerlerini tespit ederek tırmanma becerisini kanıtladı.

Yukarıya doğru peşi sıra onu izledim –ki daha hafif olmam bir üstünlüktü. Küçük yaşlardayken azılı bir kılıç ustası olmak için boyumun Amazonlar kadar uzamasını hayal etsem de sonrasında santimetreleri düşürmüştüm. Bunun yerine, kendimi küçük hayal etmeye koşulladım; öyle küçük ki, devler beni hafife alacak, ben de sırtlarına patır patır tırmanıp onları kulaklarından bıçaklayacaktım. Katledecek pek fazla dev çıkmamıştı, ancak bugün ışın bilekliğine neredeyse hiç ihtiyaç duymadan toprak yığınının çevikçe tırmanırken boyumun posumun oldukça yararını görmüştüm. Sonra Chet'i bataktan çıkardım –toprak altımızdan kayarken zor işti bu. Yine de birlikte zirveye ulaşmayı başardık.

M-Bot aşağıdan yukarı süzüldü. Üçümüz birlikte, yıpranmış ve pislik içinde yeni parçanın yüksek bir noktasına güçbela tırmandık. Burası bombalanmış andıran bir manzaraya sahipti; kül rengindeydi, çatlak içindeydi –ancak sağlamdı.

Geride bıraktığımız parçada ise bütünüyle kıyamet kopuyordu. Çalkalanan toprağın arasından küçük yamalar halinde çimen görünüyordu –kazada ölmüş bir pilotun yüz derisindeki yanmamış kısımları andırıyorlardı. O sırada üstünde bulduğumuz parça onu ileri ittikçe çimenler hızla yok oluyor; toprak, koca şeritler halinde kopup giderken irtifa taşından oluşan parçalar yanlardan aşağı sürükleniyordu.

Dakikalar içinde, durduğumuz yerin ön tarafına yapışmış kimi toprak parçaları dışında tüm parça yok olmuştu.

“Kendi gözlerimle tanık olmasam buna inanmazdım” diye fısıldadı Chet. “Bayan Nightshade, ben *hiç* böylesi bir olay görmemiştim.”

“Parçalar sık sık çarpışmıyor mu?” diye sordum.

"Ara sıra hızla çarpışıyorlar" dedi, "ama kısa bir sarsıntıdan daha ötesini yaşamamıştım hiç." Elini kafasına koydu. "Sanki bizzat yokyerin kendisi bizi öldürmeye çalışıyor."

Aman ne harika. Benden nefret eden varlıkların gerçek anlamda hükmettiği bir boyuta atlamak şimdiye kadar verdiğim en akıllıca karar olmayabilirdi. Ancak öte yandan portaldaki o görüntüyü görmeye gerçekten ihtiyacım vardı. Yani... evet. Yağmurdan kaçma ve doluya tutulma faslı. Yeter ki biraz sıcak olsun ve birkaç fare kızartabileyim.

"Portal konusunda kötü hissediyorum" dedim. "Şu anılar, kaybolup gitmişler..."

"Tüm anılar önünde sonunda kaybolup gider" dedi. "Bunun bir trajedi olduğuna katılıyorum ama başımı dik tutmayı tercih ederim." Pantolonunun tozunu, ceketindeki toprağı silkeledi, sonra bana gülümsedi. "Şöyle düşün. Yine sağ kurtulduk ve Yol'a başladık. Bunu büyük bir zafer olarak sayacağım!"

"Yine de bir sonraki durağa varmak için korsan bölgesinin daha da derinlerine girmemiz gerekiyor."

"Öyle" dedi öteleri işaret ederken. "Şu taraftan." O anki parçamız gösterdiği yöne doğru dik olarak süzülüyordu; beterin beteri vardır diye düşündüm. "Ancak o harabelere yaya olarak ulaşmak için düzinelerce parçayı aşmamız gerekecek."

"O zaman..." dedim. "Gemi Hırsızlığı Operasyonu'nu yeniden devreye sokma zamanı mı?"

Gülümsedi, döndü ve biraz daha farklı bir yönü gösterdi. "Broadsider merkez üssü hemen hemen iki günlük bir yol. Güçlerimi kullanmak ve ileri doğru bir yol çizmek için biraz zamana ihtiyacım olacak, Bayan Nightshade. Oraya doğrudan gide-meyebiliriz; parçaların kesişme zamanlamasına bağlı olacak."

"Umalım da" dedim, "parçalar artık bu son defaki kadar şiddetli bir şekilde kesişmesinler."

Chet rotayı çıkarmaya girişirken M-Bot ve ben biraz keşif yapmaya çıktık. Bu en yeni parça, üzerinde bulunduklarım arasında en normaliydi. Acayip otlar yok, kule gibi yükselen ağaçlar da. Toprak dahi yok. Yalnızca iyi ve sağlam kayalar. Detritus'taki taşlardan daha koyu ve fırından çıkmışçasına çatlaktılar; ayağımın altındaki sürtünme sesi bana evimi hatırlatıyordu.

Küçük, ahşap bir bina bulduk ama içeride hiçbir şey bırakılmamıştı. Ben içerideyken M-Bot bana seslendi. Dışarıya göz atınca gökyüzünden hızla geçen üç savaş gemisi gördüm.

"Yok olan parçayı incelemeye geliyorlar sanırım" dedi M-Bot yanımda süzülürken.

Mantıklıydı. Gözden uzak durduk ama Chet'i yakalayacaklar diye büyük bir korkuya kapıldım. Parçalanan parçanın o karmaşasında Kafakıran'ı kaybetmiştim ne yazık ki. Bu bende şaşırtıcı bir kayıp duygusu uyandırdı. Öyle aman aman bir sopa değildi ama Chet onu yapmama yardım ettiği için özeldi.

Savaş gemileri bizim parçadan uzaklaşıp birkaç hızlı manevra eşliğinde gökyüzünü yararak ilerlerken pilotların yetenekleri hakkında bir fikir edindim. Sanki... sanki birinin ısınma rutini- ni izleyip ne kadar atletik olduğunu anlamak gibiydi. Bu pilotlar fena değillerdi sanki, ancak çok da yetenekli sayılmazlardı.

Bir gemiye binebilsem kısa sürede onları atlatmakta sorun yaşamazdım. Ama genel açıdan bakıldığında korsan bölgesinden nasıl geçecektim ki? Ataların Yolu'nda bir sonraki portalı incelemek için yere konmamız gerekecekti, oysa korsanlar peşimizdeyken bunu yapamazdık.

Gemiler gözden kaybolduğunda, Chet'i kontrol etmek için aceleyle geri döndüm ve ortadan kaybolduğunu gördüm. Parçanın ön tarafında, çarpışmanın meydana geldiği yerin yakınında birikmiş büyük bir toprak yığını vardı sadece.

Toprak yığını kıpırdandı, sonra Chet saklandığı yerden toprağı kazarak meydana çıktı. Ceketindeki pisliği silkeledi, ardından birazını tükürdü ve bana sırtıttı. "En heybetli kaçışlarımdan biri değildi ama paspas taklidi yapmaktan!"

"Planlama nasıl gidiyor?" diye sordum ona.

"Azıcık daha zaman lazım müsaade edersen."

Biraz uzağa –yaklaşık yirmi metre öteye– gidip gezindim ve parçanın kenarına yakın, küçük bir kaya oluşumuna tırmandım. Dik durup uzaklara baktım, aralarından biri hiçliğe su akıtan, yakınlardaki çeşit çeşit parçanın manzarasını hayranlıkla izledim.

Ellerim belimde derin bir nefes aldım ve kendimi sırtıtmaktan alıkoyamadım. Uluyel, buna *bayılmıştım*. Önceki gün hissettiğim duygu –Chet'le seyahat etmenin verdiği keyif– artmıştı. Artık bu görevin benim için faydalı olduğunu ilk elden görmüş-tüm.

Tuhaf bir sınırı keşfetmek? Bir kez olsun fiziksel beceri kullanmaya zorlanmak? Koşmak, tırmanmak, zıplamak, canavar-

lar tarafından kovalanmak? Gerçekten büyükannemin öykülerinden birinin içine düşmüş gibi hissediyordum. Ait olduğum yere. İşlerin *doğru* olduğu yere. Hayatımın, Starsight'taki bir uzaylıyı ne kadar iyi taklit ettiğime değil de, ufalanan bir parçadan kurtulup kurtulamayacağıma bağlı olması gerçekten tatmin ediciydi.

Kayalıklarda oturdum. Arkadaşlarımın başı *gerçekten* beladaydı ve onları *gerçekten* çok özliyordum. Hem de çok fena. Bu yolculuğu onlarla paylaşabilmek için neler vermezdim.

M-Bot tepede süzüldü, ona gülümsedim. Burada hiç değilse bir tane arkadaşım vardı. Kolumu dronunun etrafına koydum ve ileriye, parçaları işaret ettim. "Ne görüyorsun?" diye sordum ona.

"Madde parçaları."

"Ben macera görüyorum" dedim. "Gizem ve çarpıcı güzellikler görüyorum. Akan suyun ısıltısını izlesene. Muhteşem görünmüyor mu?"

"Biraz" diye kabullendi. "Şey gibi... yanıp sönen küçük parçalar gibi."

"Duygular bunun için var" dedim. "Kısmen. Tek amaçları bu değil ama önemli bir bölümü. Bunu anlıyor musun?"

"Hayır" dedi. "Ama daha yakını, belki. Sanırım... sanırım mantarları bulduğumda bir şey hissetmemiş olsam onların ne kadar harika olduklarını anlayamazdım. Doğru mu?"

Gülümsedim. "Burada seninle olduğum için mutluyum, M-Bot. İçeri girme konusunda çekinceliydin, biliyorum. Ancak arkadaşım olduğun, bana katıldığın için teşekkür ederim."

Yalpalayarak onayladı. "Ama Spensa? Ben... hâlâ üzgünüm."

"Neden?" diye sordum.

"Kumandan Spears'ın nasıl biri olacağını hayal ederek yıllara, çok yıllara bedel bir işlemci süresi harcadım. Şimdiyse onunla tanıştık ama... ama bana melanet diyor."

"Kendine geliyor" dedim. "Seninle zaman geçirdikçe yanıldığını daha çok anlayacaktır. Ancak anlamasa bile kimin umurunda? Senin pilotun benim artık. Ve bence sen müthişsin."

"Teşekkürler..."

"Ne oldu?"

"Teşekkürler dedim ya. Bu ifadenin bir açıklama gerektirdiğini sanmıyorum."

"Evet de sen onu havada bıraktın" dedim. "Seni hâlâ rahatsız eden bir şey var."

"Bunu anlayabiliyor musun? Nasıl?"

"İçgüdü."

"Benim içgüdüm yok" dedi M-Bot. "Yani sanırım bu konuda uzman sensin. Peki... madem bilmek istiyorsun daha büyük sorun şu ki ben sana hâlâ biraz kızgınım."

"Starsight'tan ayrıldığımda seni geride bıraktığım için mi?" diye sordum.

"Aynen."

"Bu konuda beni affettiğini sanıyordum."

"Ben de öyle sanmıştım. Ama süreci hatırlıyorum. Bu... normal mi?"

"İnsanlar için normal. Bazen hatırlaman gereken şeyleri unutmak fazla kolay olur, bir de gerçekten unutman gereken şeyleri hatırlamak ondan daha da kolaydır."

"Benim için iki katı fazla" dedi, "çünkü bir şey silinmedikçe veya hiç değilse kodumun dışında bırakılmadıkça unutmam tam anlamıyla olanaksız."

Omzumu desteklemek için ellerimi arkama koyup geriye yaslandım ve söylediklerini düşündüm. Uluyel, tüm bunlar olurken çok şeyden vazgeçmişti –güzelim gemi gövdesi de cabası. Şimdi bir de tüm bu duygularla baş etmek vardı...

"Özür dilerim" dedim, "Starsight'ta başına gelenler için, M-Bot. Gerçekten özür dilerim. Seni öylece terk etmek yüreğimi burktu."

"Ama bir daha olsa yine aynı kararı verirdin, değil mi?"

"Evet" dedim. "Seni incittiğimi bilmek bana ne kadar acı verse de, yine aynı durumda olsam... evet, Detritus halkını kurtarmaya giderdim."

"Mantık açısından doğru" dedi. "Ama öyle *hissetmiyorum*. Bu duygulardan kurtulmak için ne yapmalıyım? Ben *kızgın* olmak istemiyorum ki. Yani kızgın olmam aptalca. Hiçbir mantığı yok."

"Aslında son derece mantıklı" dedim. "Fazla arkadaşın yok, sadece ben ve Rig varız. Ben gittiğimde sen tanıdığın ve sevdiğin herkes tarafından terk edilmiş oldun. Bu, öyle kolayca üstesinden gelebileceğin türden bir şey değil."

"Vay be" dedi M-Bot. ""Sen duygulardan çok iyi anlıyorsun, Spensa. Özellikle aptalca olanlardan."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Ben ne yapacağım o halde?"

"Göğüs ger" dedim. "Daha iyi ol. Bazen hissettiğin şeylerin geçersiz olmadığını, ancak bunun o duygulara göre hareket etmen gerektiği anlamına da gelmediğini kabul etmeyi öğren."

"Bir kez daha bir şeyler hissetmem, sonra da bu duyguları görmezden gelmem gerekiyor. Beni nasıl yönlendiriyorlarsa tersini yapmalıyım. Neden böyle?"

Omuz silktim. "Hayat böyle işte. Ama kimi kez yaşadıkların hakkında konuşmak iyi hissettirir."

"Hah. Evet, sanırım biraz daha iyi hissediyorum. Tuhaf. Neden böyle? Hiçbir şey değişmedi ki."

"Çünkü ben senin dostunum, M-Bot. Ve dostlar böyle yaparlar. Paylaşırlar."

"Öte yandan birbirlerini kesin ölüme terk de ederler, ha?" dedi, sonra daha aşağı süzüldü. "Üzgünüm. Öyle çıkıverdi. Daha iyi olacağım."

"Sorun değil" dedim ayağa kalkarken. "Yine söylüyorum, kızgın hissetmen normal, M-Bot. Ancak bununla başa çıkma-

yı öğrenmen gerekecek. Bizler askeriz. Herhangi bir bireyden daha büyük sorumluluklarımız var. Yani arkadaş olmamız, bir gün seni tekrar geride bırakmak zorunda kalmayacağım anlamına gelmez.”

“Arkadaş olmak ne demek o zaman?”

“Eğer böyle bir şey *gerçekten* tekrar edecek olursa” dedim, “kriz geçtikten sonra sana geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, demek. Sen de benim için aynısını yapardın, öyle değil mi dostum?”

“Evet” dedi daha yükseğe süzülerek. “Evet, çünkü artık *kendi başıma hareket edebiliyorum.*” Dönüp Chet’e doğru baktı. “Belki o konuda da haklısındır. Belki ne düşündüğü önemli *değildir.* Bunu hissetmesi zor ama söyleyebiliyorum. Bu da farklı bir yalan çeşidi gibi geliyor. Tamamen yalan olmayan bir yalan.”

“Senden bir insan çıkaracağız sonunda.”

“Sakin ha, lütfen” dedi. “Hakkında okuduğum kadarıyla ben *gerçekten* koku alma duyusunu istemiyorum.”

Gülümsedim ve Chet’i kontrol etmek istedim. Ancak sürüklenerek şelalenin olduğu parçaya yaklaşmış olduğumuzu görünce tereddüt ettim. Ona çarpmayacaktık. Tam tersi, üstünde olduğumuz parça sanki yavaşlayıp normal bir hıza ulaşmıştı. Sakin ve huzurluydu, az önce korkunç bir çarpışma olmamışçasına.

Diğer parçanın kenarında, şelalenin yanında bir şey duruyordu. Mesafeden dolayı pek bir şey çıkaramadım ama sanki...

Parlayan beyaz gözler.

Bir zihnın benimkine baskı yaptığını hissettim.

Ne... yaptın... sen...

... BİZLİĞE?

Birkaç adım geri çekildim. Kazıcılar bulmuşlardı beni. Chet burada, kuşakta saklanmanın mümkün olduğunu söylemişti ama... sanırım Yol’daki görüntüyü başlatmak için güçlerimi kullandığımda dikkatlerini çekmiştim.

Korkmamaya kararlı bir halde kendi cytonic duyularım ile araştırdım... ve güç buldum? Ben burada, yok yerde gelişmiştim. O uzaktaki kazıcı bana öfke yansıtırken onun zihnini tarayabildim. Bana yansıtmak istemediği düşünceleri gördüm. Gerçekten de ben Ataların Yolu'nu etkin hale getirirken bunu sezmışlerdi ve üzerinde bulunduğum parçayı yok etmek için savaş gemisine benzeyen parçayı göndermişlerdi.

Bu olağanüstü bir çaba gerektirmişti ve sık yapamadıkları bir şeydi. Aslında bu bir deneydi; beni bulup durdurmak için kuşağın daha da derinlerine girme ihtiyacı hissetmişlerdi. Bu parlayan gözlü şeyler aynıydı. Bir deney. Anılarının çoğunu kaybetmiş olan tek kalmış bireyler, kazıcıların dokunuşuna duyarlı oluyorlardı. Ama denedikleri bu özel şey için sadece cytonic olmayanlar kullanılıyordu.

Azizler adına... Ataların Yolu'nda sadece bir adım attıktan sonra bile artık kontrolün çok daha fazla elimde olduğunu hissettim. Bu deneyim beynimde bir şey açmış, bana cytonic güçlerimle casusluk yaparken nasıl saklanacağımı ve dikkat çekmeyeceğimi göstermişti.

Bu kazıcı, ondan ne kadar çok şey öğrendiğimi hâlâ fark etmemişti. Böbürlenecekmiş gibi hissettim ama sonra zihnime saldırmaya çalıştığını sezdim. Bu, soğukluk ve baskı olarak meydana çıktı; sanki buzlu bir göle atılmış gibiydim ve soğuk, tenimden kalbime doğru su gibi sızıyordu.

Ve o sesler...

Ne yaptın sen... Bizliğe... Bizliğe...

"Bizlik" yine benim değiştirdiğim kazıcıya göndermeydi. Diğerleri bana öfkeliydi, *küplere binmişlerdi* çünkü Starsight'a saldırmamaya ikna ettiğim o kazıcıya dokunmuş, onunla konuşmuştum. Bunu yaparak onu sonsuza dek bozmuştum. Esasen kendi türdeşlerinden birini yok etmiştim.

Bu kendimi çok kötü hissetmeme neden oluyordu. O dostane kazıcı ve ben güzel bir şekilde bağlantı kurmuştuk; ben,

eylemlerimin bir şeyleri değiştireceğini sanmıştım. Ama diğerleri beni dinlemeyi reddettiye... Parçamız sürüklenerek şelaleli parçadan uzaklaşırken ürperdim.

Derken Chet yanıma geldi ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Sen de hissettin galiba?"

"Kazıcılar orada birini ele geçirmişler" dedim.

Chet başını salladı. "Yol'a her ne yaptıysak dikkatlerini çekmiş" dedi. "Kuşağa girerek bireysellik riskini göze almalarını inanılmaz buluyorum, ancak durum açıkça bu. Bundan sonrasında dikkatli olmamız gerekecek."

"Katılıyorum." Derin bir nefes aldım. "Rotamızı planlamayı bitirdin mi?"

"Bitirdim doğrusu, Bayan Nightshade" dedi gözünde bir parıltıyla. "Söyle bakalım. Yelkencilik konusundaki görüşlerin nedir?"

-

Chet kimi malzemeleri kurtarmamız gerektiğini söyleyerek beni keşfettiğim küçük ahşap binaya götürdü. Oranın büsbütün silip süpürüldüğünü açıklamaya çalıştım ama vardığımızda *kapıları* menteşelerinden sökmeye girişti.

İkimiz de parçanın kenarına birer kapı taşıdık ve bir sonraki yaklaşan parçaya atlamak için bir saat bekledik. Tropik bir yerdi; sadece tepelerinde yaprak olan, gövdeleri çıplak, uzun ağaçlarla doluydu. Bu parçayı aşmakta acele etmedik, insan kafası büyüklüğünde, tuhaf, devasa yemişler topladık. Bunlar hindistancevizi değildi –onları Eski Dünya üzerine çalışmalarımndan biliyordum– ama benziyorlardı.

Akşamı yemişlerin tepelerini elimizle kanırtıp uzun, lifli posayı çekerek geçirdik. Daha sonra her birinin iç zarını açtığımız deliğin üzerine gerip kurumaya bıraktık.

O gece Jorgen’la bağlantı kurmayı yine başaramadım. Ama gündüz yürüyüşü için hevesli ve heyecanlı uyandım –çünkü biz uyurken bir sonraki parçamız yaklaşmıştı.

Bir okyanus.

Burada şimdiye dek gördüğüm en tuhaf şeydi. Kenarları, dibi gibi taştı ama kalınlıkları anca bir metre kadardı. Ötesinde su vardı; parça esasen devasa bir kâseydi. Seyahat ettiğimiz çoğu parçadan daha büyük görünüyor, kilometrelerce ötelere uzanıyordu.

Chet bana kapıları birbirine bağlamak ve içi boşaltılmış yemiş kabuklarını onlara iliştmek için kurudukça kordonu andıran posayı nasıl kullanacağımı gösterdi. Yemişler su geçirmezdi ve havayla doluydu. Böylece okyanusa doğru yola çıktığımızda işlevsel bir salımız vardı.

Müthiştı.

M-Bot bile etkilenmişti. Salın “yapısal bütünlüğü” ve “olağanüstü kaldırma kuvveti” konusunda iltifatlarda bulunarak etrafımızda vızıldadı. Gemiye *Not-ilus* adını verdik ve pruvada, yani pruva olarak ilan ettiğim düz olan ön ucunda gururla dikildim. Chet usulca kıs kıs gülerken bükülmüş saz kamışlarından ve artakalan yemiş içlerinden kürek örüyordu.

Sal yavaş ilerliyordu ama yine de okyanusa ilk kez yelken açan eski bir Polinezyalı kahraman gibi hissediyordum. Hatta işler *daha da* iyi hale geldi. Çünkü okyanusta deniz canavarları vardı.

Onları aşağıda yılankavi şekiller halinde yüzerken gördüm ve telaş içinde hemen dizlerimin üzerine çöktüm. Heyecanlanmışım da. Yani düşünsenize. *Deniz canavarları*.

Usulca ıslık çalıp daha dayanıklı bir ip yapmak için yemiş içi ören Chet’e bir bakış attım. İnsanın bu kadar arsızca bir şekilde soğukkanlı davranması istemsiz olamazdı; şu deniz canavarları her neyseler onlar konusunda endişeli değildi.

“Ay!” dedi M-Bot yanımdan süzülüp geçerek. “Bakın! Ah! Imm, dönsenize! Geri dönün! Dümen midir nedir onu ters yöne çevirin! *Yem olacağız!*”

Chet ipi sakince bana doğru fırlattı ve diğer ucuna ilmek yaptı. Sonra bana bir yerden topladığı küçük, kırmızı bir meyve verdi.

“Bunu yanımızda yüzdür” dedi, “sonra sudayken halkayı ona geçir ve çekmeye hazırlan.”

Söylediğini yaparken yerimde zor duruyordum. Mavi bir yılan kafası gelip meyveyi kaparken hazırda bekledim. Güçlü bir çekişle çektim, ipimsi şeyi boynuna geçirdim, bunun üstüne ağzını açarak...

... esneme sesi mi çıkarmıştı?

Eh, *gerçekten* bir deniz canavarıydı bu, onu yakaladığımı zor fark etmiş olsa da. Onun yerine meyveyi çiğnedi ve derinliklerden bedeninin başka bir kıvrımını daha ortaya çıkardı. Yılana benziyordu, olsa olsa bir adamın kalçası ile kıyaslanabilecek bir kalınlığa sahipti ama upuzun gövdesi boyunca küçük, kıvrık bacakları vardı. Meyveyi mutlu mutlu ısırды, sonra başını suda sallayarak yalvaran gözlerle bana baktı.

“Sen” dedim ona, “Katil Diş olarak bilineceksin.”

Bir köpürme sesi çıkardı, ardından Chet başka bir meyveyi okyanusun derinliklerine fırlatırken hevesle döndü. Hareket etmeye başladı ve ben ciyaklayarak halata sıkıca tutunurken bizi çekti.

“Spensa” dedi M-Bot, başımın yanında süzülürken, “ben şu yaratığın herhangi bir şeyi katledeceğini pek sanmıyorum.”

“Bu bir garka” diye açıkladı Chet, yeniden salımıza –eee, kudretli gemimizin güvertesine– yerleşirken. “Tehlikeli değil-ler. Monrome’dan geliyorlar.”

“Monrome?” diye sordum.

“Dione’ların anavatanı var ya?” dedi Chet. “Bunu ben bile biliyorum ki annemin babamın adlarını dahi unutmuşken.” Boş bakışlarım üzerine devam etti. “Monrome’da yırtıcı bulunmaz.”

“Ne?” dedim. “Hiç mi?”

“Hiç” dedi Chet. “Yalnızca leş yiyiciler ve otoburlar.”

Baş sallama hareketini taklit etmek için havada sallanan M-Bot’a baktım. “Doğru” dedi. “Gerçi bunun doğrudan Dione anavatanından geldiğinden şüpheliyim –onlar neredeyse yüz gezegeni koloni haline getirdiler ve yerel vahşi yaşamlarını it-hal etme gibi bir alışkanlıkları var. Şeyden sonra tabii, çok vahşi ve saldırgan olduklarından ötürü yerel türleri yok etmelerinden sonra.”

“Onlara uygun bir hareket” dedim. “Bana hâlâ tuhaf geliyor.”

“Sen her gezegenin Dünya ile aynı ekolojik hiyerarşiye mi sahip olduğunu varsaydın?” diye sordu.

“Yani... evet” dedim. “Demek istediğim, oldukça temel bir şeymiş gibi geliyor. Şeyler başka şeyleri yer.”

“Temel gibi geliyor” dedi Chet, “çünkü bizim için böyleydi. Bu, her yerde böyle olması gerektiği anlamına gelmiyor.”

Hah. Katil Diş’in tasmaşını tutmayı sürdürdüm. Durup Chet’in fırlattığı meyveyi yedi ama sonra yoluna devam etti ve halinden memnun bir şekilde bizi ardından sürükledi. Görünüşe göre o yöne gitmeye devam ederse başka bir meyve bula-cağını düşünüyordu; Chet ara sıra bir meyve daha atarak bunu pekiştirmişti.

Yırtıcı hayvanların yaşamadığı bir gezegen –M-Bot haklıysa pek çok gezegen– olduğu fikri üzerinde düşündüm. Avlanma yok, öldürme yok? En iyinin hayatta kalması falan nasıl işliyordu? Her halükârda Dione’ların, kendilerinden başka herkesin çok agresif olduğunu düşünmesine *şaşmamak* gerekti.

Gerçi bunları düşündükçe onlara daha çok kızıyordum. Toplumlari barışçıl olduğu için üstünmüş gibi –sanki “en üst zekâyı” geliştirmişler veya artık her neyse gibi– davranıyorlardı. Ama aslında sadece yırtıcı hayvanların olmadığı bir gezegende evrimleşmişlerdi. Onlar aydınlanmış ya da daha iyi bir

yol öğrenmiş değillerdi –sadece kendi yollarının olması gereken yol olduğunu varsayıyorlardı.

Sanırım benimki de dâhil olmak üzere pek çok tür böyleydi. Ama biz galaksiyi fethetmiyorduk –şimdilik– veya herkesi kendi kurallarımıza göre yaşamaya zorlamıyorduk. Şimdilik.

Günün büyük bir bölümünü okyanus parçasını aşarak geçirdik. Uzak uca vardığımızda Katil Diş'e biraz daha meyve vererek teşekkürlerimizi sunduk ve yolumuza devam ettik. Ayrıca M-Bot'un büsbütün yanıldığı bilinsin. Katil Diş, en azından konu meyve olunca *tam* bir katildi.

O gece bana evimi hatırlatan pek çok mağaranın olduğu bir parçada uyuduk ve sanırım tüm yolculuk boyunca en iyi uykumu orada, damlayan suyun çıkardığı sesin bende yarattığı huzur duygusu içinde rahatlayarak aldım. Ertesi gün farklı hazlarla doluydu. Tırmanılacak uçurumlar, büsbütün farklı koku-kulara sahip iki bataklık... Gerçekten de bir tanesi tarçın gibi, sanki... bir zamanlar tanıdığım biri gibi kokuyordu. Sonra yer yer dolambaçlı kanyonlar ve renkli taşlardan oluşan güzelim desenlerle dolu bir parçayı aştık.

Gün sonunda Chet bana Broadsider korsan üssüne yaklaştığımızı bildirdi ve kendimi tuhaf bir melankolinin içinde buldum. Elimize bir gemi geçirdiğimizde daha hızlı seyahat edecektik ki gökyüzüne çıkmaya *gerçekten* can atıyordum. Ancak gezerek geçirdiğim zamandan da gerçekten zevk almıştım.

Yolun geri kalanında uçmak... eh, maceramın destansı doğasını biraz baltalayacak gibiydi sanki bu. Bununla birlikte, üzerinde düşündüğümde şunu karar verdim ki, öykülerdeki birçok kahraman imkânı olsa savaş gemisi kullanırdı. Örneğin Gılgamış bunu kesinlikle yapardı. (Xuan Zang'dan emin değilim doğrusunu söylemek gerekirse. O büyük olasılıkla kendini arındırmak için yolculuğa duyulan ihtiyaçtan veya üstün bir bilgelikle dolu Zen fasıllarından bahsedip dururdu.)

Günü üzerinden geçtiğimiz ilk parçadan daha çok sevdiğim bir orman parçasında sonlandırdık. Daha az çalı çırpı vardı, tüm bitkiler maviydi ve bunu rahatlatıcı bulmuştum. Bence bu daha doğal bir renkti.

Chet'e göre bu parça ertesi gün bir korsan üssünün yanından geçecekti. Kamp kurmaya karar verdik ve Chet, M-Bot'u tehlikeli olabilecek yaşam formlarını taraması için gönderdi.

"Bu parçada büyük yaratıklar olduğundan şüpheliyim" diye açıkladı Chet Yapay Zekâ'ya, "ama yem olmaktansa dikkatli olmak daha iyidir."

"Ayrıca" diye ekledim, "eğer kazıcılar başka bedenleri *ele geçirebiliyorlarsa* beklemediğimiz bir tanesini de ele geçirebilirler. Yani büyük ya da küçük ne tür yaşam olduğuna bak. Bir grup zombi sincap tarafından sürprize uğramamayı tercih ederim."

"Zombi... sincap mı?"

"Zombi. . . sincaplar?" dedi Chet.

"Olasılıkla eğlenceli bir kapişma olurdu" dedim. "Bol tekme. Herhalde bir sincabı tekmelemekle bir fareyi tekmelemek aynı duyguyu veriyordur."

"Peki... bugüne kadar kaç fareyi tekmeledin, Bayan Nightshade?"

"Sadece kaşınanları" dedim yumruğumu avucuma geçirirken.

M-Bot fırladı gitti, Chet ve ben de mavi yaprakları yormaya ve onlardan yatak yapmaya giriştik. Keşke öykülerdeki gibi ateş yakabilseydik diye içimden geçirdim ama burası asla soğuk gelmiyordu –ya da sıcak. Hem duman bizi ele verirdi zaten.

Çok geçmeden ikimizin de güzel birer yatağı oldu. Ayrıca mağaraları her ne kadar sevdiysem de bu, büyük olasılıkla yok-erde geçirdiğimiz gecelerimizin en yumuşağı olacaktı.

Yatağıma yerleşirken, "Teşekkürler" dedim Chet'e, "tüm bunlar için."

"Bana her gün ödeme yapıldı" dedi. "Teşekkür etmene gerek yok!"

Ayrıca her gün gerçeklik ikonunu aç gözlerle izlemişti. Ama bu konuyu geride bırakmıştım. “Sen bana sadece rehberlik etmedin, Chet. Bana inanılmaz şeyler öğrettin ve gösterdin.”

“Eh” dedi, “en azından bir çeşit okyanus görebilmiş olmana sevindim. Sana onları keşfetmenin eğlenceli olacağı konusunda söz *vermemiş miydin!* Ne olursa olsun, bana teşekkür etmene gerek yok. Yok olan o parçada hayatımı kurtardın!”

“Sen de benimkini kurtardın.”

“Mükemmel bir takım olduğumuzun göstergesi!” dedi yapraklardan oluşan yatağına dönerken. Ardından daha ciddi bir sesle devam etti: “Doğrusu Bayan Nightshade, böylesine canlı bir yol arkadaşına ender rastladım. Ayrıca beni çok uzun süredir kaçındığım bir hedef doğrultusunda cesaretlendirdin. Bunun için ben *sana* teşekkür ediyorum.”

Başımı sallayarak ona katıldım. “Yarın neyle karşılaşma ihtimalimiz var? Mesela korsanlar modern silahlarla donatılmış olacaklar mı?”

“Evet” dedi. “Ama unutma ki onların çoğu toplumdan dışlanmış kimseler, gerçek bir askeri güç değiller. Başka zihinlere yakın olmak için, yani daha ziyade zorunluluktan bir araya toplanmışlar.”

“Bunun buradayken unutmama konusunda nasıl bir yardımı olduğuna dair bir fikrin var mı?” diye sordum.

“*Tuhaf* gerçekten, değil mi? Sanki... kişiler birlikteyken biraz daha *gerçek* oluyorlar. Belki birlikteyken birbirimize yaşamının ne demek olduğunu hatırlatıyoruz. Bir aileye sahip olmanın.”

Bu son sözcüğü ağaçların arasından yukarıya bakarak, bir özlem hissiyle söyledi. Ailesi her kimse onları unutmuştu. Keşke M-Bot’u bir “melanet” olarak değil de kaybettiği ve yeniden bir araya geldiği bir arkadaş olarak görseydi. Ama o an konuyu tekrar gündeme getirmemeye karar verdim.

Bir süre sessiz kaldık, ardından Chet daha yumuşak bir sesle konuştu. “Bir zamanlar burada bir gemim vardı. Onu ışık patla-

masının ta içine, sonuna kadar uçurmaya, becerebilirim oradan çıkıp geride ne hayat bıraktıysam ona dönmeye karar vermiştim. Ama... uçarken kendimi kaybettim. Sanırım ailemle ilgili son hatıralarımı da o zaman kaybettim senin anlayacağın. Açıkta tek başınayken sana kim olduğunu hatırlatacak hiçbir şey yok. Parçalarda ise her şeyin –taşların, yapıların, ağaçların– bir şekilde yardımcı dokunuyor. Bizi bir *temele dayandırıyorlar*, denebilir. Hah! Her halükârda bence ikimiz birlikte gayet güzel uçabiliriz. Birbirimize, ayrıca senin simgene sahip olacağız. Bu yetecektir. Yeterli *olmalı...*"

Chet'in sesi kayboldu ve o kadar çok şey kaybettiğimi hayal edince ürperdim. Odaklı kalmam gerekiyordu. Yanıtlarımı bulup eve gitmem gerekiyordu. Yokyere gireli... yokyere gireli ne kadar olmuştu? Bir hafta mı acaba?

Kaç kez uyudum? diye merak ettim. *Üç? Yoksa dört mü oldu?*

Hatırlayamamam sinir bozucuydu. Bu yüzden ben de yaklaşan göreve odaklandım. "Korsan grubunun olduğu parçaya vardığımızda keşif yapması için M-Bot'u gönderelim" dedim Chet'e. "Gerçek bir ordu değiller belki ama gemi çalıp ellerinde tutabildiklerine göre az biraz becerikli olmaları gerek."

"Bu doğru" dedi Chet. "Kabul ediyorum. Orta karar bir beceriye sahip olup, askeri eğitim almamış olmalarını bekliyoruz."

"Bahse girerim vardiyalar halinde uyuyor, yaya bile olsa yaklaşan herkesi gözetlemek için nöbetçi koyuyorlardır. Yani gördüğüm kadarıyla iki seçeneğimiz var. İlki, çoğunun bir çatışmaya gitmek için uzaklaştığı sırada saldırmak. Savaş sırasında geride bıraktıkları kişilerin dikkati, bizim içeri girip bir gemi çalmamıza yetecek kadar dağılmış olabilir."

"Tüm gemilerin çatışmaya gönderilmediğini varsayarsak tabii" dedi. "Aksi halde hırsızlık yapma fırsatımız da elimizden alınmış olur."

"Bence geride yedek gemi bırakacak kadar akıllıdırlar –öyle değilse de hangarlarında bakıma girmiş gemiler olacaktır. M-Bot hangilerinin uçabilecek durumda olduğunu belirler."

“Kulağa hâlâ tehlikeli geliyor” dedi Chet derme çatma yatağına yaslanarak. “Ben bir çatışma sırasında daha az değil, daha fazla dikkatli olacaklarını varsayıyorum.”

“Pekâlâ, ikinci seçeneğimiz de uzun bir vardiya sırasında, çoğu uyurken harekete geçmek. Gizlice hareket eder, M-Bot’un gemilerden birinin güvenliğini aşmasını sağlar, sonrasında da daha kimse ne olduğunu anlayamadan ganimetimizi alıp oradan uzaklaşırız.”

“Peşimize düşeceklerdir” dedi Chet.

“Güven bana, Chet” dedim, “sal yapmayı bilmiyorum belki ama o gruptaki kimseyi geride bırakmakta zorlanmam.”

“Fevkalade! O halde uçuşumuzu sabırsızlıkla bekliyorum.”

M-Bot hızla geri geldi. “Sıcak yaşam formlarını aramak için kızılötesi tarayıcılar kullandım ama solucandan daha büyük bir şey bulamadım” diye ilan etti. “Zombileşmiş ya da başka türlü sincap da yok.”

“Sağ ol” dedim.

“Bu senin şu... ‘Nasıl baktırdım’ şakalarından biri değildi, değil mi?” diye sordu. “Beni olmayan şeyler aramaya mı gönderiyorsun? Anlayamıyorum.”

Bir defasında ona öyle bir şaka yaptığımı tamamen unuttum, bu yüzden neden bahsettiğini hatırlamam biraz zaman aldı. “Şaka değil” diye temin ettim onu. “Biz gerçekten bu parçadaki tehlikelere göz atmanı istemiştik.”

“Teşekkürler” dedi, sonra olasılıkla mantar aramaya girişmek için yeniden uçtu gitti. Bir süre orada öylece oturdum, yukarıyı izledim...

Sonra... M-Bot geri döndüğünde yerimden sıçradım.

Ne kadar... ne kadar zamandır orada öylece oturmuştum da zamanın geçişini fark etmemiştim? Chet çoktan uyumuştur.

Bilemedim. Bir dakika da olabilirdi, bir saat de. Ancak M-Bot’un kavrayıcı pençelerinde yedi farklı mantar örneği vardı ve onları kataloglamak için yerleştiriyordu. Yani... uluyel.

Bu ani zaman geçişinden doğan endişeyle yatağımda döndüm. Büyükannem bana kazara yüzlerce yıl uyumuş bir adamı anlatmıştı. Bu benim başıma da gelmezdi, değil mi? Normalde böyle bir düşünce beni uyanık tutabilirdi. Ama bu defa hemen uyuyakaldım.

Bölüm Arası

Süzölüyordum.

SÖteye uzandım, daha önce yaptığım gibi aradım. Diğer gecelerde olduğu gibi hiçbir şey bulamadım. Kendi yorgunluğumdan, neredeyse aşağıya çekilecektim.

Ancak hayır. Hayır. Ben Muhalif Birliği'ndendim. Hem güçlerim konusunda da daha önce hiç olmadığım kadar iyiydim. Uykudan daha güçlü, en kötü içgüdülerimden daha güçlüydüm. Yeterince güçlüydüm...

Zorlamak için Jorgen'ın zihninin tanıdık duygusuna tutundum ve kendimi ona doğru çektim.

Bu kez onu tıraş olurken yakaladım.

Beni gösterişli banyodaki aynanın yansımasında aniden yanında dururken görünce yerinden sıçradı. Banyonun *iki* lavabosu vardı. Beline bir havlu sarmıştı, neyse ki, ama şunu söylemeden edemeyeceğim... oğlan iyi bakıyordu kendine. Pilotlara verilen zorunlu beden dersleri, salonda fazladan antrenman yapmadan insana böyle göğüs kası yaptırmazdı.

"Arkanı dön!" diye tersledi. "İyi bir zamanlama *olmadı*."

"Ah, geçen defaki daha mı iyiydi?" dedim, kollarımı kavuşturup utanmayı reddederek. "Hiç değilse ateş altında değilsin."

Yüzünün yarısını kaplayan tıraş köpüğünü silmek için havlusuna uzandı, sonra –akıllıca davranarak– durdu. Sonunda derin bir nefes aldı. “Özür dilerim” dedi, “seni terslemek istemedim. Beni uygunsuz bir pozisyonda bulacağını kesinlikle bilemezdim.”

“Hah” dedim. “Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Neyi?”

“Sakin kalmayı” dedim. “Bu kadar anlayışlı olmayı.”

“Komuta eğitimi.”

“Hadi oradan” dedim. “Ben senin sırrını biliyorum, Jorgen Weight. Sen iyi birisin.”

“Bu... bir sır mı?”

“Sus” dedim. “Böyle şeyler söylemek zorundayım yoksa bunu çözmem bu kadar uzun sürdüğü için aptal gibi görüneceğim. En azından ara sıra gerçek bir pislik *gibi davransan* bana çok yardımcı olurdu.”

“Bunun üzerinde çalışacağım” dedi gülümseyerek.

Öne adım attım, sonra lavaboyla onun arasında durabilmek için etrafından dolandım. Beni sadece yansımada görebiliyordu, bu yüzden –yüzüm aynaya dönük– orada durursam boy farkımız sayesinde birbirimizin gözlerinin içine bakabilecektik. Bana yer açmak için geri adım attı. Azizler, yüzünün yarısı tıraşlıyken bu gülümseme tapılasıydı. İyileşen kesiklerinin minik yara kabukları bile tapılasıydı, saçlarına kır düşmüş bir savaşçı misali.

Oysa ben, tapılası olmaktan başka *her şeydim*. Dış görünüşü konusunda endişelenen biri olmamıştım hiç –okul günlerimde bunu denediğimde bile çocuklar fare gibi göründüğüm konusunda şaka yaparlardı. Fare kızın fare gibi ürkek olduğunu fark ettiklerinde de kendilerini çok zeki hissetmişlerdi.

Bundan bahsetmişken, *uluyel*. “Bana bir saç fırçası lazım, değil mi?” dedim. “Bir de duş. Ya da yedi duş.”

"Gayet iyi görünüyorsun."

"Ah, 'gayet iyi.' Tam da bir kadının duymaktan hoşlanacağı şey."

"Özür dilerim" dedi. "Kesici dişlerinden kolye yapmak için on yedinci kuduz kaplanını henüz öldürmüş bir barbara benziyorsun demek istemiştım."

"Sahi mi?" dedim ağlamaklı. Yani, şapşalcaydı ama... anlarsınız ya, çabalıyordu.

"Bir barbar öyküsünden fırlamış gibisin" dedi. "Tulum hariç."

"Onu halledebilirim" dedim fermuara uzanarak.

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olduğunda kesinlikle buna değer diye geçirdim içimden. Ama o kadar rahatsız görünüyordu ki, sonunda yüzümü ona çevirerek ellerimi kaldırdım.

"Şaka! Şaka yaptım, Jorgen. Bayılıp düşme de!"

Başını iki yana salladı, yüzündeki köpükleri silmek için bir beze uzandı. Yüzünün yarısı siyah, kirli sakalla kaplı kaldı ki bu seksi olabilirdi ama... işte, yüzünün sadece yarısı kirli sakallıydı. Yine arkaya, aynaya doğru döndüm.

"Yüzüne ne oldu bu arada?" diye sordum.

Jorgen yüzünü buruşturdu. "Sümüklüböcek sıktım. Hoşuna gitmedi ve bunu bana iletı."

Daha fazla ayrıntı istiyordum ama zamanımızın az olduğunu bildiğimden ona baskı yapmadım.

"Daha önce yalan söyledim, Spensa" dedi. "Komuta eğitimi beni sana *hazırlamadı*. Beni sana hiçbir şey hazırlayamaz. Her neyse, sanırım bir rapor istemeliyim."

"Aradan geçen gün sayısı?" diye sordum ona.

"Son ziyaretimizden beri mi? Beş."

Evet, zaman yokyerde tuhaftı. Ben de benim için sadece üç gün geçti *sanmıştıım* ama emin olamamıştıım. "Görevimde ilerleme kaydettim" diye açıkladım. "Bunu sana birazdan anlatırım

ama önce daha önemli bir istihbaratım var. Jorgen... bence Üst-yapı liderleri, kazıcılarla bir anlaşma yapmaya çalışıyorlar. Bir ittifak."

Gözlerini kırptırdı, ardından derin bir nefes aldı. "Talihsiz bir durum."

"Tek söyleyebileceğin bu mu?"

"Bana bir hanımefendinin önünde küfretmemem öğretili."

"Neyse ki burada onlardan yok, ha?"

Gülümsedi. "Bir anlaşma yapacaklarını düşündüğünü söylüyorsun. Henüz yapmadılar mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır" dedim. "Ama Winzik'in söyledikleri kazıcıların *ilgisini çekti*. Ayrıca onlardan hissettiklerime bakılırsa... bence bu olacak. Bunu durdurmanın bir yolunu bulamazsak."

"Bunu Cobb'a ve komuta personeline bildireceğim" dedi. "En kötü korkumuzun gerçek olduğunu, kazıcı çağırmanın bir anormallik değil, sadece bir başlangıç olduğunu doğruluyor. Başka bir şey?"

"Bir çeşit miras alanı buldum" dedim. "Açıklaması zor ama cytonic'lerin tarihinin bir bölümünü gördüm ve yeteneklerimi nasıl daha iyi kullanacağım biraz öğretildi bana. Jorgen, yokyer bizim gerçekliğimize sızdığında ve yakınlarda yaşayan insanları değiştirdiğinde yaratıldığımıza oldukça eminim ben."

"Değiştirdiğinde mi?"

"Mutasyon gibi düşün" dedim. "Boyutlar arasındaki zayıf noktalardan sızan özel bir tür radyasyondan kaynaklanan. Bu, bizlerin ucube olmadığı anlamına geliyor. Biz, mutasyonuz."

"Yani" dedi çenesini düşünceler içinde ovuşturarak. "'Ucube' kelimesinden hoşlanmasam da çoğu kişinin mutasyona uğramış birine verdiği isim *tam olarak* bu zaten. Sonuçta bir 'kusur' da mutasyondan kaynaklanabilir. Bu yüzden ne demek istediğinden emin değilim."

“Diyorum ki biz kazıcıların kullandığı bir tür uyuyan ajan değiliz” dedim. “Hatta biz onlardan öncesine gidiyoruz. Olan şu ki cytonic’ler yokyerle birbirlerine karışmışlar –böylece oraya erişim sağlayabiliyoruz, *kendi gerçekliğimizi işlediği şekilde çalışması için bükebiliyoruz.*”

Yavaşça başını salladı. “Söylediğin doğruysa, o zaman potansiyel olarak daha fazla cytonic insan üretebiliriz.”

“Bir portal var” dedim, “Detritus’ta, Igneous yakınındaki tünellerde. Mağaranın kuzeydoğusunu, taşa bazı garip desenlerin oyulduğu bir yerdeki eski boruların yakınına ara. İncelemek isteyebilirsin.”

“Birkaç kişi yollayacağım” dedi.

“Dikkatli ol” diye uyardım. “Bir cytonic kapıdan içeri düşüp burada sıkışabilir ve çıkması zor. O yüzden, sakın Spensa numarası çekme.”

“Anlaştık” dedi yansımadan gözlerime bakarak. “Bu *gerçekten* önemli. Orada kalmana sevindim, bu şey demek... işte bu demek olsa bile.” Hayalet halimi işaret etti.

“Ben Yol’a devam edeceğim” dedim. “Önce bir grup korsanla başa çıkmam gerekiyor gerçi.”

“Yokyerde *korsanlar* mı var?” diye sordu.

“Aynen. Şahane, değil mi?”

“Ben oranın... şey... hiçlik olduğunu sanıyordum.”

“Bir nevi öyle, bir nevi değil” dedim. “Karmaşık. Yarın bir savaş gemisi çalacağım, bu da bir sonraki anı aktarımına ulaşmamı sağlayacak.”

Kollarını kavuşturmuş, düşünceli bir halde geri adım atıp duvara yaslandı. Ve ilk defa ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Her zaman başı dik ve sağlam görünen Jorgen söz konuşuyken bunu anlamak zordu; koyu kahverengi teni, gözlerinin altındaki torbalar gibi yorgunluk belirtilerini ayırt etmeyi zorlaştırıyordu.

"Jorgen?" dedim. "Sen iyi misin?"

"Burada işler gergin. Kendimizi korumanın bir yolunu bulduk; Rig ve mühendisler sayesinde gezegenin savunması tamamen devrede."

"Tamam, bu güzel. Güvendesin."

"Fazla güvende" dedi. "Biz saklanırken galaksi bir tiranın kontrolü altında çöküyor. Galaktik sahneye yeni çıktık, biliyorum ama saklanmak yanlış geliyor. Bir şeyler yapıyor olmalıyız." Yüzünü buruşturdu. "Bu, politika, Spensa. Burada olsaydın çok kızardın."

"Sen benim adıma kızabilirsin."

"Uğraşıyorum" dedi. "Ama annemle babamın nasıl olduklarını biliyorsun. Onları seviyorum Spensa ama... onlar kısmen sorumlular. Düşmanın bizi rahat bırakacağını umarak saklanmamızı istiyorlar. Bunun asla olmayacağını biliyorum. Sen kazıcılarla ilgili gelişmeleri bana söylemeden önce de biliyordum."

"Belki benim haberlerim onları kulak vermeye iter."

"Belki" dedi tamamen ikna olmamış gibi gelen sesiyle.

Dekora göz gezdirdim. Buranın standart bir MSK yatakhane banyosu olmadığını fark etmiştim ama şimdi daha fazlasını görüyordum. Süslemeler *altın* mıydı? Beyaz mermer?

"Sen evdesin" diye tahminde bulundum. "Aileni ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

"Onlarla resmi bir bağlam dışında konuşabilirsem beni dinlerler diye düşündüm. Ama böyle olmayacağını bilmem gerekirdi -benim için aşağı mağaralardan uygun genç kadınlarla dört akşam yemeği ayarlamışlar."

Zengin mağaraları kastetmişti. Yüzey saldırılarından en iyi korunanlar. "İyi ki kiskanç bir tip değilim" dedim.

"Keşke olsaydın" dedi. "Uğrayıp bir-ikisinin başını kesseydin belki diğerleri vazgeçerdi."

"Jorgen, lütfen" dedim. "Kafa kesme, savaş alanında buna layık olan düşmanlara mahsustur."

Bu onu büsbütün gülümsetti. Yeniden bana doğru yürüdü; dokunamasak da onun zihnini arkamda *hissedebiliyordum* ve yeni yeteneklerimle onun zihnini araştırma dürtüsüne başarılı bir şekilde karşı koydum. Orada kısa bir süre durduk, baktık, hissettik. Çünkü sahip olduğumuz tek şey buydu.

“Biliyor musun” dedim sonunda, “üniformanla duş almadığını öğrenince *biraz* şaşırdım. Onu her zaman giymen gerektiği, aksi halde on altıda bir oranında ihtar almanı gerektiren eskiden kalma bir kural olduğunu düşünüyordum yarı yarıya.”

“Sen bir de banyoda, yanımda bir kız olduğunu biri duyana kadar bekle” dedi.

“Görünmez kızların sayılmadığına eminim” dedim ve solup gitmeye başladığımı hissettim. “Kendine iyi bak Jorgen.”

“Sen de öyle” dedi. “Bunu bir emir olarak kabul et.”

Başımı salladım, ona uzandım. Her şey yok olurken ve yokere geri düşerken kucak dolusu bir şey, *ona* ait olan bir şey hissettim. Yarı tıraşlı ve yorgun argın görüntüsüyle birlikte onun özü, sanki onun kokusu, zihnimde bir süre kaldı.

Yine de bu bir başarıydı. Onu tekrar bulabilmişim ve güçlerime daha çok güveniyordum. Hatta o kadar güveniyordum ki aptalca olabilecek bir şey yaptım. Kazıcıları aramaya koyuldum.

En son bu tür bir rüya gördüğümde onlar önemli bir sohbetin içindeyken kulak misafiri olmuşum. Bunu tekrar yapabilir miydim? Geçen defakiyle aynı... hissi yakalamaya çalışarak öteye doğru bakındım. Aynı konumda mıydılar ki? Buradaki herhangi bir şeyin konumu olduğunu düşünmek yanılttı. Daha ziyade frekanslar gibi bir şeydi ya da...

Zihnime bir şey çarptı.

Sendin *o!* dedi Brade. Önceden izliyordun. *Winzik'e* söyledim ama bana inanmadı!

Geri çekilmeye çalıştım ama o benden daha eğitimliydi. Ayrıca daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde zihnime tu-

tunma yeteneğine sahipti sanki. Ağa takılmış bir sinek gibiydim, vızıldıyordum ama Brade'in kendi zihni tarafından sımsıkı tutulmuştum.

Yaşadığını biliyordum, dedi. Gerçekten hiçliğe kaçtın, değil mi? Seni küçük çekirge, etrafta sinsice dolanıyorsun.

Brade, diye karşılık verdim. Böyle olmak zorunda değilsin. Buna mecbur değilsin...

Elbette değilim, dedi. Seninle ilgili en çok neden nefret ediyorum biliyor musun, Alanik? Bir an olsun bile kendi kararlarımı verebileceğimi kabul etmeye istekli olmayışından. Sana göre ben sadece yanlış yola sapmış bir enayiyim.

Winzik tüm cytonic'leri öldürecek, dedim. Kazıcılara bu sözü verdi. Bunu biliyorsun. Teklifi ileten sendin!

Yanıt olarak güldü. Ya umursamıyordu ya da benim anlamadığım bir planı vardı. Hem... gelişen duyularımla birlikte biraz daha hissedebiliyordum. Ona göre benim şikâyetlerim basitti. Hatta belki de aşağılayıcıydı.

Zihnimi parçalamaya çalıştı. Ancak geçmişte kendimi savunarak öğrendiğim bir şey vardı: Zorbalar, insanın boyun eğmesini beklerlerdi.

Kavgaya giriştim. Ne sızlandım ne büküldüm ne de geri çekildim. Sahip olduğum her şeyle Brade'in üstüne atıldım. Bir biçime sahip olmasam, sadece bir düşünce topluluğu olsam da zihinlerimiz birbirine çarpabiliyordu. Kıvılcımlar saçan iki ışık patlaması gibi. Bir araya gelen iki yıldız gibi.

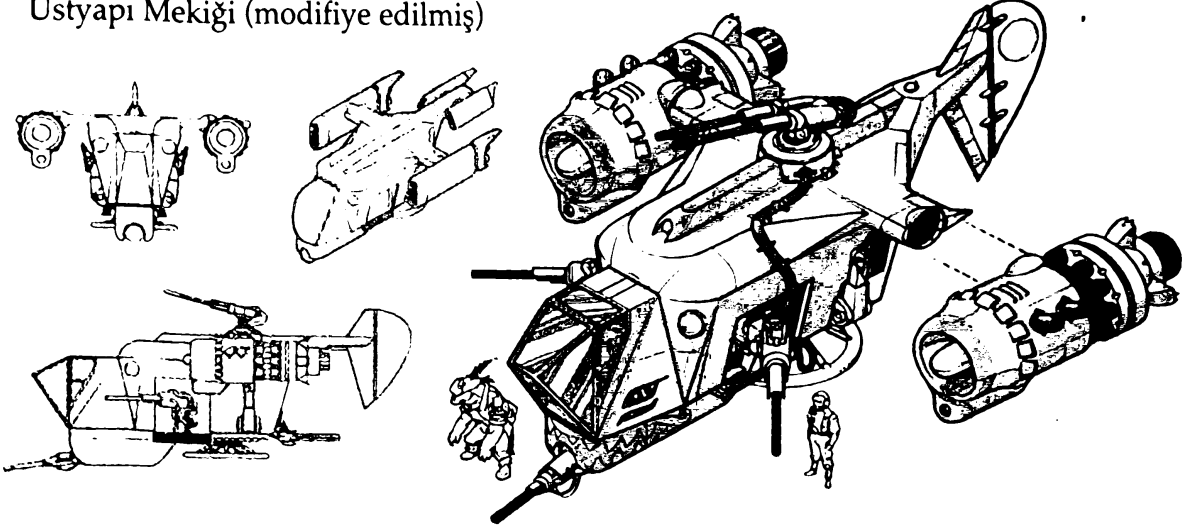
O eğitimliydi. Ama ben amansızdım.

Brade önce boyun eğdi, sonra kaçtı ve beni bitkin bir halde geride bırakırken ben yarı tıraşlı subaylarla, ejderhalar tarafından çekilen yelkenlilerle çıkılmış destansı yolculuklarla dolu rüyalara doğru ilerleyerek yavaş yavaş solup gittim.

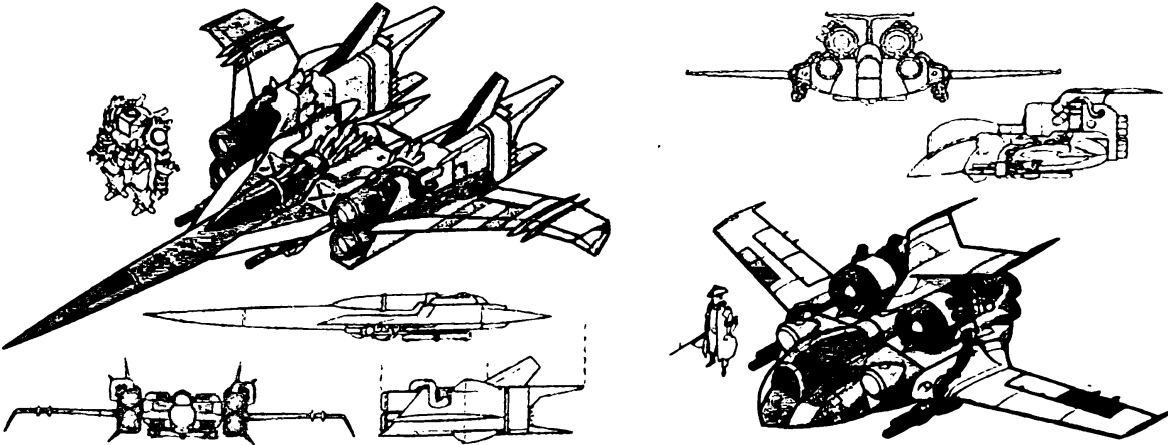
Üçüncü Bölüm

Tehdit Değerlendirme Analizi Kayıt belgesi

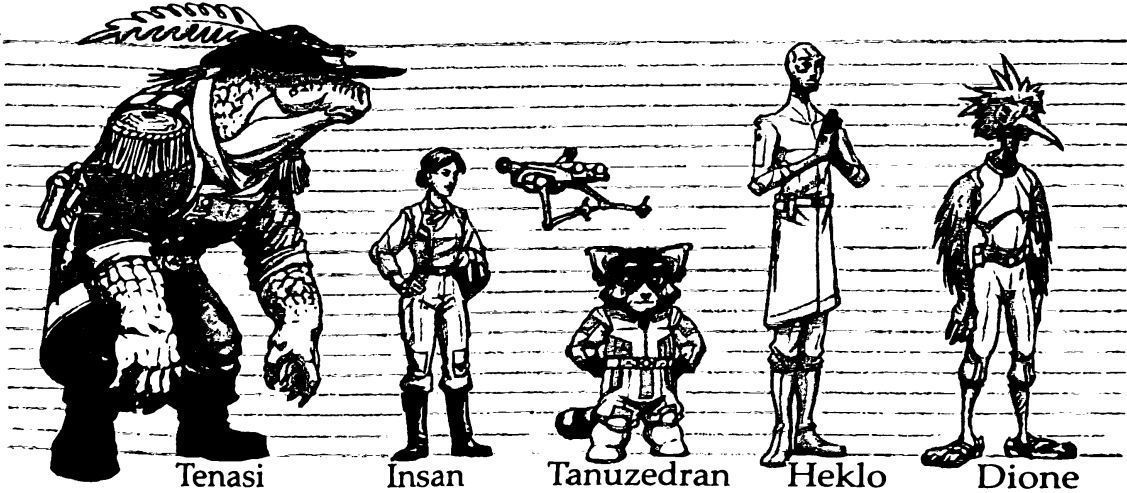
◦ ════ ▷ Peg'in Gemisi ◁ ════ ◦
Üstyapı Mekiği (modifiye edilmiş)

◦ ══ ▷ Shiver'in gemisi ◁ ══ ◦ ══ ▷ Maksim'in gemisi ◁ ══ ◦
Avcı gemisi Hızlı Üretim Hattı Modeli (modifiye edilmiş)

◦ ════ ▷ Irklar ◁ ════ ◦

Chet ve ben, birlikte gizlice korsan üssü parçasına geçtik. Temas noktamız, üsten yaklaşık yarım saat uzaktaydı; bu nedenle gizli gizli yaklaşıırken Chet bana nasıl dikkat çekmeyeceğimi, ağaçların veya tepelerin arkasında nasıl gizleneceğimi gösterdi. Ayrıca M-Bot'u bize bir yol bulması için gönderdik ve nöbetçilerin yerini gösterecek beden ısılarını izlemesi için kızılötesini kullanmasını söyledik.

Eğilerek ilerlerken önceki gece gördüklerimi düşündüm. Jorgen ve Brade ile olan etkileşimlerim bir kez daha zihnimde berak ve netti –ve yaptığım şeyde biraz daha kontrollü, biraz daha aktif olmuştum. Bu beni heyecanlandırıyordu. Gelişiyordum.

Buradaki arazi, son orman parçasındaki devasa ağaçlarla kıyaslandığında bodur ve cılız ağaçlarla doluydu. Çeşit çeşit kayalar ve tepeler, atış menzili için zayıf bir görüş alanı oluşturuyordu. Ben olsam üssümü en az örtüyle kaplı, sağlam, düz bir parça üzerine kurardım. Belki gemilerinden birini kaybetmek onlara ders olurdu; çünkü, buraya yaklaşmak *fazla* kolaydı.

Gitgide sabırsızlanıyordum. Hevesleniyordum. Bu iş yolunda giderse bir saat geçmeden uçuyor olacaktım. Chet ve ben, üsteki binalardan yaklaşık elli metre ötede, tepesi ağaçlı küçük bir tümseği gözümüze kestirdik. Birlikte, karın üstü yatmış vaziyette, ağaçların altından tepenin ötesini görebileceğimiz ve üssü inceleyebileceğimiz noktaya kadar milim milim ilerledik.

Anlayabildiğimiz kadarıyla fark edilmeden yaklaşabilmiştik. Ne yazık ki gizli kameraları göz ardı edemiyorduk. Bu, korsanların ellerine geçirdikleri malzemelere bağlıydı. Bu nedenle onların tetikte olup olmadığına dair herhangi bir işaret arıyordum. Üsleri, yuvarlak tepeli ve dikdörtgen biçiminde üç büyük yapıdan oluşuyordu. Eski tip okul hangarları gibiydi. Nostaljik bir tasarımdı ama irtifa taşı sayesinde evrensel olarak dikey kalkış ve iniş yapabilen modern savaş gemileri açısından pek bir anlam ifade etmiyordu.

“Sence bu yapıları onlar mı inşa etti?” diye sordum Chet’e.

“Bundan şüpheliyim” diye fısıldadı. “Anladığım kadarıyla korsan gruplarının her biri, üzerinde binaların önceden mevcut olduğu parçalar üzerine yerleşmiş. Eski karakollar veya benzer binalar.”

“Bu parçada portal var mıdır?”

“Mümkün ama pek olası değil. Ne de olsa çoğunda yok.”

Bunun üzerinde düşünürken başımı salladım. Parçaların nasıl oluştuğunu görmüştük –boyutlar arasındaki topluığne başı büyüklüğünde zayıf noktalar çevresine toplanan madde zamanla bu coğrafyayı oluşturuyordu. Madde bir yerden mi sızıyordu yoksa burada mı oluşuyordu bundan emin değildim. Bu durumda... Detritus’un mağaraları, kaya parçaları yokyerin içine düştüğü için mi oluşmuşlardı?

Şu an bunu anlamanın hiçbir yolu yoktu. Ancak görünüşe göre Chet farklı boyut kapılarının çoğu parçada olmadığı konusunda haklıydı. Belki de bunlar sadece boyutlar arasındaki

deliklerin, cytonic'lerin geçebileceği kadar "büyük" olduğu parçalarda oluşuyordu?

Neyse, şimdilik kafamı gemi çalmaya vermem gerekiyordu. Üç hangardan ikisi şu an karanlıktı. Üçüncüsünün –ortadaki– hangar kapısı ardına kadar açıktı ve içeride çakan ışıklar, kaynak veya elektrik işi yapıldığını gösteriyordu. Başta elektrik gördüğüme şaşırdıysam da, çoğu modern savaş gemisinin yıllarca dayanabilen enerjiyle dolu güç matrisleri olduğu geldi aklıma. Bunlardan birini fişe taktığında bunun gibi bir hangarın ışıklarına ve ekipmanına güç verebilirdin.

"Sensörlerim iki kişinin nöbet tuttuğunu gösteriyor" diye fısıldadı M-Bot yanımda süzüldüğü yerden. "Biri tam ileride, ışıkları yanan hangarın penceresinde. Diğeri hangar kapılarının hemen ardında. Eğer elektronik gözetim kullanıyorlarsa kablo lu olmalı çünkü bilinen herhangi bir frekanstan yayın tespit etmiyorum."

"Öyle dikkatsizce yayın yapmıyorlardır, melanet" diye fısıldadı Chet. "Eski alışkanlıklar bunu yapmalarına izin vermez."

"Dikkate alındı, siğil gözlü" dedi M-Bot.

Bir an sessizce oturduk.

"Pekâlâ" diye fısıldadı Chet. "Ben... sormazsam olmaz. 'Siğil gözlü' mü?"

"Sana siğil surat diyecektim" dedi M-Bot, "çünkü insanlar genelde hakaretlere 'surat' sözcüğü ekliyorlar, ancak siğil de genelde yüzde çıkar. Bunun yerine normalde siğil çıkmayan bir vücut parçası seçtim –aptallığının mantıksızlık derecesinde olduğunu ima etmek için."

Chet bana bir bakış attı.

"Onun tuhaf olması, melanet olduğu anlamına *gelmez*" diye fısıldadım.

"Ben daha çok bu hakaretin bir puan mı yoksa sıfır puan mı olduğuna karar vermeye çalışıyordum" diye mırıldandı Chet

hangarlara bakarken. "Ee, Bayan Nightshade, nasıl devam etmek istersin? Sanırım bu durumda senin askeri eğitimin benim deneyimimin önüne geçiyor."

"Bir düşünüp gözlem yapayım" dedim. Penceredeki korsanı iyi göremiyordum ama sıkı bir takipte gibi görünmüyorlardı. M-Bot'un fark ettiği diğer korsansa omzundan sarkan bir tüfekle ışığa doğru yürüdü.

Bir insan olmasına şaşırmıştım; düzgün uzamamış, karman çorman bir sakalı vardı. Uzun bir palto, bir tişört, kot pantolon ve bot giymişti. Ah, bir de şapkası vardı.

Denizci şapkası. Gerçek bir üç köşeli şapka.

Heyecanlı bir ciyaklamayı zar zor bastırabildim.

"Ne?" diye fısıldadı Chet sırtışıma fark ederek.

"Bunlar gerçekten korsana *benziyorlar!*"

"Hakikaten" dedi Chet. "Bu gibi topluluklarda insan geleneklerinin büyük bir etkisi olmuş. Öğrenebildiğim kadarıyla bizim galaksiyi fethedişimiz, haydutlar arasında insan terimlerini ve insan modasını trend haline –biraz da egzotik hale– getirmiş." Gözlerini kıstı. "Bu bir yana, aralarında gerçekten insan bulmayı beklemiyordum. Bugünlerde etrafımızda bizden pek yok."

Penceredeki korsan dışarı doğru eğildi ve seslendi. Bu kesinlikle bir Dione'du –kırmızı rengine bakılırsa da kesinlikle sağ ebeveyndi.

"Görünüşe göre tamir yapıyorlar" dedim. "M-Bot, arka taraftan dolan ve içeride kaç kişi olduğunu öğrenebilecek misin, bir bak. Gözüne güvenli gözükürse şu pencerelerden birine çık ve savaş gemileri hakkında ne öğrenebiliyorsan öğren."

"Anlaşıldı" dedi ve fırlayıp gitti. Son derece sessizdi –dronu bu sayede casusluk görevleri için kullanabiliyordum. Ona sınırlı da olsa bir miktar kamuflaj sağlamak için hologram projektörümüz hâlâ yanımızda olsaydı keşke.

Neyse ki şu nöbetçi pek uyanık durmuyordu. Hangar girişine doğru avare adımlarla geri dönerken esniyordu.

"Bayan Nightshade" dedi Chet, "denemek üzere olduğumuz şey, önceki girişimlerimizden çok daha tehlikeli. O nöbetçi silahlı ve yakalanma ya da yaralanma riskimiz var."

"Ben bu riski göze almaya hazırım."

"Ben de öyleyim!" dedi Chet. "Ama bence tedbirli olmak adına senin ikonunu geride bırakmamız gerekiyor."

"Geride bırakmak mı?" dedim. "Yıldızlar adına bunu niye yapalım ki?"

"O ikon, yokyerdeki en değerli şeylerden biri" diye açıkladı kısık bir sesle. "Yakalanırsak korsanların onu ele geçirmesini istemem. Onun yerine bence onu buraya gömmeliyiz. Bir gemi ele geçirmeyi başarırsak, ileride geri dönüp alırız. Başarısızlığa uğrarsak ikon güvende olur."

"Ama boşlukta uçmak için ona ihtiyacımız var!" dedim. "O olmadan anılarımızı kaybederiz."

"Acil seyahatlerimiz için önemli olan küller" dedi Chet. "Cebimiz bunlarla doluyken tehlikeli bir etki yaşamadan aylarca devam edebiliriz. Yani onları yanımızda getirip kaybetmeyi göze alabilir, ancak çok daha değerli olan bir nesneyi elimizde tutabiliriz."

Uluyel. Söyledikleri mantıklıydı. Bu iş ters giderse ikonum güvendedeyken çok daha mutlu olurum. Ama öte yandan Chet'in ona nasıl baktığını da görmüştüm. Ona güvenmek istiyordum –*güveniyordum* da– ama... ikonu ele geçirmek istiyorsa onu buraya gömmek için beni ikna etmesi harika bir ilk adım olacaktı.

Tereddüt ettim. Chet şimdiye kadar bana hürmetten başka bir şey göstermemişti ama aklımın bir köşesinde kaygılarım kol geziyordu. Öylesine alışılmadık bir şekilde ortaya çıkmıştı ki, özellikle de ona ihtiyacım olduğunda. M-Bot'un eski pilotu, hem de işe bak ki eskiden kim olduğunu kanıtlamasına yardımcı olabilecek anıları kayıp halde.

"İkonu saklamak olasılıkla iyi bir fikir" dedim Chet'e, şüphelerimi sezinlemesin diye. Keseyi çıkardım ve gerçeklik küllelerini cebime geri döküyormuş gibi yaptım ama aynı sırada rozeti de elime aldım. Sonra keseyi onun önerdiği gibi gömdüm ama içi boştu. Sonrasında ona küçük bir tutam kül verdim. "Ayrı düşsek diye" dedim ona.

Külleri göz önünden kaldırmadan önce rahatsız edecek derecede uzun bir süre onlara baktı ve dikkati üzerlerindeyken rozeti gizlice cebime soktum.

Kısa süre sonra M-Bot arkadan süzülerek geldi. "Hangarda çalışan üç korsan var" diye fısıldadı bize. "Ve içerideki bir oda da bir kişi daha. Binada başka ısı izi yok."

Pekâlâ. Hangarda toplam sayı altı etmişti. Nöbetçi, pencere-deki, içerideki ve üç işçi.

"Başka on ısı izi daha var" diye fısıldadı M-Bot. "Hangar binalarının birinde altı tane, diğerinde dört. Sanırım hepsi uyuyor. En azından ısı izlerine göre küçük odalardakiler boylu boyunca uzanmış görünüyorlar."

"Olasılıkla üç takıma bölünmüşler" diye tahminde bulundum. "Her hangarda bir takım kalır ve takımlardan biri, diğerleri uyurken nöbet tutar."

"Katılıyorum" dedi M-Bot. "Açık hangarda dört yıldız gemisi var ve birinin üzerinde tamirciler çalışıyor. Altı kişi. Dört pilot, iki de yer ekibi belki?"

"Kulağa olası geliyor" diye fısıldadım. "Şu açık hangara arkadan girmenin bir yolu var mı?"

"Arkada küçük bir açık kapı var" dedi M-Bot. "Büyük olasılıkla kaynak sırasında içerisi havalansın diye."

"Şahane" dedim. "Diğer iki takım uyurken saldırmalıyız. Chet, senin işin dikkat dağıtmak. Alarm çalmalarına yol açacak kadar tehlikeli olmayan, ama sadece nöbetçilerin değil, üç tamircinin de dikkatini çekecek bir şey yapabilir misin?"

“Olabilir” dedi. “Broadsider’lar, korsan gruplarının en akli başında olanları diye bilinirler. Onlarla ticaret yapan başka rehber veya gruplarla, hatta kısa bir süre onlar tarafından kiralanmış kişilerle karşılaştım. Sanırım elimde biraz gerçeklik külüyle yanlarına yürüyüp alışveriş teklif etmek yeterince güvenli olacaktır.”

“Seni tutsak alma ihtimalleri var mı?” diye sordum. “Külleri çalıp seni köle yaparlar mı?”

“Büyük olasılıkla” diye itiraf etti. “Yine de göze almaya değer bir risk olduğuna inanıyorum. Ben hiçbir korsana güvenmesem de, gruplardan herhangi birine bu şekilde yaklaşacak olsaydım ve seçme şansım olsaydı aralarından Broadsider’ları seçerdim. Ticaret, ilgilerini çekecektir, ama sırf dikkati elden bırakmamak için gözlerini –hem de on tanesini, hangi türden olduğuna göre değişir– üzerimden ayırmayacaklardır.”

“Öyle yapalım o zaman” dedim. “M-Bot ve ben gizlice arkadan dolanacağız. Sen korsanların dikkatini dağıttığında arkadan hangara gireceğiz ve bir savaş gemisine düz kontak yapacağız.”

“Peki, sen bu marifeti kesin olarak sergileyebilecek misin?” diye sordu Chet.

“Aslında hayatta *kesin* olan çok az şey vardır” dedi M-Bot. “Ama bu korsanların benim ânında kıramayacağım bir güvenliğe sahip olma ihtimallerini *son derece* olasılık dışı buluyorum. Hatta senin gözünde kendiliğinden bir çıban çıkma olasılığının daha yüksek olduğunu söyleyebilirim. Seni, imm, çıban göz.”

Chet’i gözledim. “Chet haklı. Bu *kesinlikle* sıfır puan hak ediyor.”

“Hazırım öyleyse” dedi Chet. “Yapalım hadi.”

“Ben gemiyi ele geçirince” dedim, “silahları çalıştırıp korsanları yere yatmaya zorlayacağız. Gemiye koş ve kokpite tırman. Önce kaçalım, sonra gizlice geri dönüp ikonu alması için M-Bot’u göndeririz.”

“Mükemmel bir plan” dedi Chet. “Ne zaman dikkat dağıtacağım?”

“Ben uygun konuma geçince sana sinyal vermesi için M-Bot’u göndereceğim. Sonra harekete geçmeden önce yüze kadar say.”

Karşılıklı baş salladık, sonra geri çekilip üssün diğer tarafına gizlice dolanmaya başladım.

Yaptığım ilk şey, Chet'i gözetlemesi için M-Bot'u geri göndermek oldu.

"Rozeti koyduğum keseyi ağaçların yanındaki bir kayanın altına gömdüm" dedim ona. "Onu kazıp çıkaracak mı, gizlice izle bakalım. Eğer yapmazsa kimseye görünmeden korsan üs-sünün arkasında yanıma katıl."

"Imm..."

"Sonra açıklarım" dedim ve elimi savurup onu kovdum. Gitti.

Kalbim göğsümde güm güm atarken yerleşkenin yan tarafını gizlice dolanmayı sürdürdüm. Tıpkı bir farenin yanına gizlice yaklaşmak gibiydi, ancak ışık daha fazlaydı ve bu şapşallar daha dikkatsizlerdi. Yerleşkenin diğer tarafına kolayca geçtim ve büyük bir kayanın yanında etrafı gözlemek için iyi bir yer buldum.

Hangarın bu tarafında küçük, insan boyunda bir kapı girişi vardı. Aralıktan, savaş gemilerinden birinin iniş takımı üstünde çalışan teknisyenleri açıkça görebiliyordum -iki Dione ve

yokyere ilk giriş yaptığımda gördüğüm tüylü uzaylılardan biri. Olasılıkla bir keşif modeli olan ince, pürüzsüz bir gemiyi onarıyorlardı. Onlar kaynak yaparken kıvılcımlar uçuşuyordu.

Gerginlik içinde bekledim. Güvensiz olmak istemiyordum. Uluyel, Chet bana çok yardım etmişti. Ama ikona bakış şeklini inkâr edemezdim ve benden onu geride bırakmamı istemesi inanılmaz derecede şüpheli görünüyordu.

Birkaç dakika sonra M-Bot uçarak yanıma geldiğinde neredeyse çığlığı basıyordum. Yıldızlar adına, çıt çıkarmıyordu.

"Göründüğü kadarıyla hiçbir şey kazdığı yok, Spensa" diye fısıldadı M-Bot. "Sadece bekliyor."

"Tamam, güzel" dedim rahatlayarak.

"Onun bize ihanet edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben bunu düşünmek *istemiyorum*" dedim, "ama şüphelenmekten de kendimi alamıyorum." Brade'e güvenmek için çok uğraşmışım ve bu beni nereye getirmişti? "Git ve ona pozisyonumu aldığımı söyle. Dikkat dağıtmaya başlayabilir."

M-Bot yine fırlayıp gitti. Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım. Endişem yersizdi.

Tabii eğer...

Yol arkadaşına ihanet etmeyi planlayan *ben* olsaydım, sadece rozeti çalmazdım. Planı bozacak bir şey yapar, onun kesinlikle korsanlar tarafından yakalanmasını sağlardım. Bu şekilde ben ödülü alıp kaçarken onun beni takip etmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı.

Uluyel. Bunu bir kez aklıma soktuğum için şimdi de aklımdan çıkaramıyordum. Chet sadece ikonu ele geçirip kaçacak olsa gemiyi çalıp peşine düşmem olasıydı. Ancak ben hırsızlığın ortasında kalana kadar bekleyip sonra beni satacak olsa, icabıma bakıldığından emin olup ikonu elinde tutabilirdi.

Bir kez daha buna inanmak *istemedim*. Endişeyi neredeyse büsbütün aklımdan kovuyordum ki, ikonu her gördüğünde nasıl *değiştiğini* düşündüm. Hem yokyere girip hemen ardından Kumandan Spears'ı bulma şansım neydi ki?

Aslında işin içinde bir çeşit kötü ruhlu büyücünün olduğunu düşünmesem de –bu daha çok bir metafordu– bütün bunlarda *cidden* tuhaf bir yan vardı. Benimle oynandığını hissetmekten, ayrıca bunun merkezinde Chet’in olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

Ani bir karar verdim. Plandan vazgeçmeyecektim ama doğruca potansiyel bir tuzağın içine de yürümeyecektim. Önce babamın rozetini çıkardım, sonra durduğum kayanın yanına çabucak bir çukur kazdım.

Ben işimi bitirirken M-Bot süzülerek geri geldi. “Ben... onu çoktan gömdün sanmıştım” dedi.

“Keseyi gömdüm ama rozeti sakladım” diye açıkladım. “Chet’in bize ihanet edeceğinden endişeleniyorum ve yakalarsak rozeti korumak için aklıma gelen en iyi yol bu.”

Ondan ayrılma konusunda kendimi tuhaf bir şekilde isteksiz hissediyordum. Onu çukura koyarken neredeyse parmaklarıma yapışıyordu sanki. Onu geride bırakmanın *acıklı* olduğunu düşünmeden edemiyordum. Bu mekân garip bir şekilde benim aklımla oynuyordu.

Hangardaki tamirciler ayağa kalktılar ve Chet’in saklandığı yere doğru baktılar. Dikkat dağıtma başlamıştı.

“Peki, ne yapıyoruz?” diye fısıldadı M-Bot.

“Endişelerimin doğru çıkması ihtimaline karşı Chet’in çağımızı varsaydığı gemiyi çalmayacağız. Şu diğer hangarlardan hangisinde uyuyan insan sayısı en az?”

“Tam sağdakinde” dedi. “Sadece dört kişi var. Ama... bundan emin misin?”

“Benim işim emin olmak değil” dedim. “Benim işim her halükârda elimden gelenin en iyisini yapmak. Hadi.”

Siperin arkasından sıvıştık ve kolayca hangara ulaştık. Toprağın ve çimenlerin üstünde gizlenmek kolaydı. Sadece her adımda yapraklara veya dallara bakmam gerekmişti.

Kapılar kilitliydi, ancak yakındaki pencerelerden birinin mandalı açıktı. M-Bot içeri girmeyi başardı ve bir an sonra binanın sol tarafındaki kapı –gemi ambarının değil de ranzaların olduğu kısım– tıkırdadı. Yavaşça açtım, ardından karanlık bir koridora adım attım.

Tıpkı Ana Platform’un koridorları gibi burasının da kliniği andıran bir havası vardı. Fazla temizdi ve steril kokuyordu. Kapı eşikleri memlekettekilerden daha uzun, daha inceydi ve kapı kolları beklediğimden yarım metre daha yüksekti. Burayı ne çeşit bir türün inşa ettiğini düşünmeme yol açtı bu.

Loş ışıkta asıl hangar olduğunu düşündüğüm yere açılan bir kapı buldum. M-Bot bir yukarı bir aşağı sallandı –kapının ötesinde ısı izi yoktu. Bu kapının kilidi açıktı ve geniş, mağaramsı bir oda bulunca rahatlardım. Pencere panjurlarındaki aralıklardan sızan ışık, uyuyan devleri andıran dört büyük yıldız gemisini aydınlatıyordu. Karşılaştığım en güzel manzaralardan biriydi.

M-Bot’a, yürürken yanlışlıkla tekmeleyebileceğim hurdalara dikkat etsin diye fısıldadım –kenara atılmış bir yağ tenekesini tangırdatarak zeminde yuvarlamak istemiyordum. Duvar boyunca gizlenerek ilerlerken pencerelerden birinin yanında durup aralıklardan dışarı baktım.

Diğer hangarın dışında Chet’in nöbetçi ve tamircilerle kuşatılmış halde durduğunu açıkça görebiliyordum. Bir elinde gerçeklik külünü dikkatlice yukarı kaldırırken hareketli bir şekilde konuşuyordu.

“Spensa” diye fısıldadı M-Bot. “Bize ihanet ediyormuş gibi görünmüyor.”

Görünmüyordu. Ama işte plana bu yüzden devam etmiştim. Eğer gerçekten sadece ben paranoyak davranmışsam, o zaman hâlâ bir gemi çalabilir, kaçabilir ve Chet bana katılırken silahları korsanlara çevirebilirdim. Ona son anda korkup herkesin uyuduğu bir binaya gizlice girmeye karar verdiğimi söyledim.

Bakışlarımı pencereden uzaklaştırıp dört savaş gemisini inceledim. İki tanesi besbelli ki sivil gemilerdi ve kullanıma özel tasarımlarını bozan kimi derme çatma yıkıcılar eklenmişti. Neyse ki diğer ikisi askeriydi ve dâhili silahları vardı. Ben avcı gemisini seçtim; hız ve saldırı yetenekleri dengeli, ince, tehditkâr görünümlü bir gemi türüydü bu. Ayrıca Detritus'taki uzun, ince bir ok şekline sahip MSK gemilerine benziyor, dolayısıyla son derece tanıdık geliyordu.

Aceleyle yanına gidip kanada tutundum, sonra kendimi yukarı çekip kanopiye tırmandım. Hâlihazırda birkaç farklı kontrol tertibine aşındım. Bu gemininkini de bildiğimi umuyordum. Eğer bilmiyorsam diğer gemilere bakacaktım. Yıldızlar adına, umarım köşedeki şu mekiği çalmak zorunda kalmam diye geçiriyordum içimden. Ona pilotluk yapmak, bir grup şövalyenin arasında savaşa sürüklenen göbekli bir domuzu sürmeye benzerdi.

Geminin pilot kabinine baktım ama karanlıktı ve üzerine gölge düşüyordu, bu yüzden kontrol düzenini dışarıdan tespit edemedim. Kenarı boyunca elimle yokladım ve M-Bot için bir bağlantı noktası buldum; çoğu gemide arıza teşhisi için harici bağlantı noktaları olurdu. Arayüz olarak işlev gösterebilmesi için dronu bağladım –yani teoride bu, onun pilot kabinini açmasını ve pilot kilitlerini etkisiz hale getirmesini sağlayacaktı.

“Hah...” dedi M-Bot. “Bu kolay olacak. Hmm. Burada bol bol sabit disk alanı var. Yeniden daha büyük bir gemide olmak güzel bir his olabilir. Ama önce bir bakalım... Yaklaşık otuz saniye içinde hallolmalı.”

Başımı salladım, eğildim ve pilot kabininin içine baktım. Bu bir kontrol küresiydi, değil mi? Evet, düzen gerçekten *tanıdık gelmişti*. Gerçi koltuk tuhaf ve yamuk yumuktu. Sanki sandalye değil de başka tür bir oturma mekanizmasıydı?

Bunu düşünmek, yıldız gemisi inşa etmede kendilerine has tuhaf yöntemleri olan Kitsen'ler konusunda endişelenmeme yol

açtı. Onlar Starsight'a karşı yapılan savaşta bana yardım etmişlerdi. Winzik onlara ne yapacaktı? Hesho öldüğü için, Brade onların gemisine saldırdığında uzay boşluğu tarafından yutulduğundan artık lidersiz kalmışlardı.

Kitsen'ler bana güvenmişlerdi. Ben onların bütün gezegenini kara talihe mi mahkûm etmiştim? Ya Winzik gerçekten kazıcıları ona yardım etmeye ikna ettiyse, ne olmuştu o zaman? Onları durdurmanın bir yolunu bulmam *gerekiyordu*, bu yüzden...

"Hıh" dedi M-Bot.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Birkaç sisteme girişim engellendi" dedi. "Girişi yeniden yönlendirebilirim ama... Tuhaf. Engel, manuel olarak devreye sokulmuş. Bu nasıl..."

Kokpitteki ışıklar yandı, içeride *uyuyan* bir yaratığı aydınlattı. Işık, çözmekte güçlük çektiğim bir bedenün üstüne yansıyordu –kristalimsi uzuvlar ve parlak bir taş yığınına andıran cüsseli bir biçim...

"Ah, uluyel" diye fısıldadım.

Sıcaklık belirtisi yoktu. Ama tüm canlı formları ısı yaymazdı ki. *Biliyordum* bunu. Buhar gibi Buğul'ların görünürde *bedenleri* yoktu. Korkunç bir yanlış hesap yapmıştım. Tek tesellim, M-Bot'un da aynı şeyi yapmış olmasıydı.

"M-Bot!" dedim. "Kaç!"

Kanattan atladım ve sert bir şekilde yere çarptım, yüksek sesli bir alarm ötmeye başlarken tökezledim. Bir yerlerdeki hoparlörlerden bir konuşma sesi geldiğinde kapının yolunu yarılamıştım.

"Koşmaya devam edersen seni *buharlaştırırım*" dedi ses –çeviri cihazım mutlu mesut bir halde sözcükleri benim dilimde aktarıyordu. Dondum kaldım, sonra yeniden gemiye baktım ve kanada takılı bir taretin üstüne monte edilmiş yıkıcılardan birinin doğruca bana yönelmiş olduğunu gördüm.

Ellerimi kaldırdım, nefesimi toplamaya didinip koşma içgüdümle savaştım. Görünüşe göre korsan tutsağı olmak için elime bir şans daha geçecekti. Ve bu kez tamamen benim hatamdı bu.

Korsanlar beni hırpalayarak bir koltuğa oturtular ve içlerinden biri ellerimi arkamda bağladı. Onlardan oluşan büyük bir grup, o sırada ışığa boğulmuş olan hangarda toplanmıştı.

Aralarında sadece bir insan gördüm; daha önce fark ettiğim kişi. Geri kalanların çoğu Dione'du ama bir kısmı şu kuş insanlardandı, bir tanesi de Varvax'tı –benim Krell diye bildiğim uzaylı türü; kumtaşına benzer bir şeyden yapılmış büyük, tıknaz dış iskelet kıyafeti giyerek gezinen, yengeç benzeri küçük yaratıklar.

Grup geniş bir yüze ve güçlü uzuvlara sahip, tamamen farklı bir ırktan gelen bir uzaylıya yol açmak üzere ikiye ayrıldı. Uzun dişleri ve pençeli parmakları bu yaratığa arka ayakları üzerinde duran bir ayı görünümünü veriyordu, tüylü olmaması dışında. Etli kollarını uzatmış ve hazır halde, öne eğilmiş yürüyüşü ona yırtıcı bir hava katıyordu.

Zarif ceketi ve kocaman bir tüyü de olan etkileyici şapkasını dikkate alınca bunun grup lideri olduğunu düşündüm. “Söz

yok!" dedi yaratık. "Bir savaş gemisi çalmaya kalkışmak, ha? Bugüne dek en az altı *mulun* yetiştirmiş olmalısın!"

Çeviri cihazım sözcüğü çevirmedi ki bu tuhaftı. Ellerim arkamda bağlanmış orada otururken bir plan kurmaya çalıştım. Lider uzaylı yanıma yürüdü ve dostane olduğunu açıkça hissettiren bir şekilde sırtıma şaplak indirdi.

"Ama talihin bedbahtmış" diye devam etti lider. "Hiç *gulun* yetiştirememişsin be! Birinin içinde olduğu bir gemi seçmek ha? Söz yok, kızım. *Hiç söz yok*. Her neyse, Broadsider'lara hoş geldin."

"Bekle" dedim lidere bakmak için dönüp. "Hoş mu geldim?"

"Etrafımızda ne kadar çok kişi olursa hafızalarımız o kadar sağlam kalır" diye açıkladı Dione'lardan biri. "Şanslısın yani. Sana idam yok. Onun yerine bizim yeni temizlik kölemiz olacaksn."

Aman ne harika. Aslında köle olmak kulağa ne kadar korkunç gelse de planı mahvettiğim için daha da beter hissediyordum. Chet başından beri güvene layıktı, oysa ben her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım.

Varvax parlayan, şeffaf bir poşeti havaya kaldırarak, "Üzerinde kül vardı, Kaptan" dedi kendi dilinde.

Üstü başı dağınık insan, kucağında M-Bot'un dronuyla öne çıktı. "Efendim? Kız, yıldız gemisine izinsiz girmeye çalışırken bunu kullanmış."

Aniden alarma geçtiğimi hissettim. M-Bot? Dron tamamen cansız görünüyordu. İnsan olan onu kurcaladı, sonra M-Bot'un bağlantıyı kestiği eski güç düğmesini buldu. Ama düğmeye bastığında dronun küçük irtifa halkaları çalıştı ve renkleri soluk mavi-siyahtan canlı, parlak gök maviye döndü. Dron kendi enerjisiyle havada süzölmeye başladı. Sonra insan onu bırakınca havada süzöldü, yerden bir kumaş parçası almak için kavrayıcı kolunu kullandı. Ardından onunla bir pencereyi silmeye girişti.

M-Bot, *seni dahi*, diye düşündüm. Sürekli ne kadar zeki olduğundan bahsedip dururdu ama çoğu zaman nasıl davrandığı göz önünde bulundurulunca bunu unutmaları kolaydı. Ve şimdi bir temizlik dronunun birebir taklidini yapıyordu.

“Aha” dedi kaptan, sonra beni dürttü –öyle ki, sandalyemi yerde kaydırarak kadar sertti. “Shiver’ın savaş gemisinin kanopisini açmasını nasıl sağladın?”

“Bazı illegal programlar yüklü” diye mırıldandım ürkek, küçük bir zavallı rolü oynamaya çalışarak. “Buraya girmeden önce onları yüklemeyi başarmıştım. Programları sıradan bir temizlik dronuna saklamak akıllıca olur sanmıştım.”

Bu, dronun kuvvetli bir yapay zekâya sahip olmadığı anlamına gelecekti, yani teoride Broadsider’ların onun bilinç kazandığından korkmak için hiçbir nedenleri olmayacaktı. Gerçi itiraf etmek gerekirse yapay zekâlar hakkında pek bir şey bilmiyordum.

“Öyle mi?” dedi kaptan. “Söz yok. İşimize yarayabilir. Bunu, gecenin köründe beni uyandırdığın için senden bir özür hediyesi olarak kabul edeceğim. Cömertliğim karşısında bir iki *tulun* yetiştirmelisin, yeni köle. Adın ne senin?”

“Spin” dedim. “Ya senin?”

“Hah! Gerçekten de *mulun* yetiştiriyor gibisin.” Kadın hızlı bir hareketle şapkasını çıkardı ve başını bana doğru eğdi, *mohawk* stili gibi duran sarı tüylerden sorgucunu göz önüne serdi. “Ben Peg. Broadsider’ların kaptanı!”

“Peg mi?” dedim kaptanın bacaklarına göz atarken –ama ikisi de sağlamdı. “Şeydeki gibi mi...”

İnsan olan güldü. “Yok” dedi bana ağır bir aksanla. “Anlamaz o. Adı tesadüf.”

Adam M-Bot’un yanına yürüyüp onu kapadı, M-Bot itaat ederek halkaların gücünü kapadı ve hareket etmeyi kesti. Döndüm, pencereden dışarıya, Chet’in biraz önce durduğu yere bakmaya çabaladım ama hiçbir şey seçemedim.

"Arkadaşın kaçtı gitti" dedi insan bana, sonra omzundaki tüfeğe vurdu. "Şansına işte, bir saldırı ihtimaline karşı tetikteydim. Burada neler olduğunu anlayana kadar ona birkaç el ateş edebildim."

"Arkadaşın seni bıraktı gitti" dedi Peg. "O senin gibi *mulun* yetiştirmiyor."

Bu hemen hemen durumu kanıtlamıştı: Chet beni satmamıştı. Kaçmıştı, evet ama bu akıllıcaydı.

Uluyel, kendimi tam bir ahmak gibi hissettim. Belki de Brade tarafından ihanete uğradıktan sonra aşırı hassas olmuştum. Veya belki insan sarrafı olma konusunda da rezalettim.

Evet... büyük olasılıkla böyleydi. Bununla yüzleşmeliydim, değil mi? Eğitimimin çoğunu Jorgen'ın basbayağı bir pislik olduğunu varsayarak geçirmiştım oysa aslında pislik olmaktan son derece uzaktı. Ancak davranışlarına rağmen Brade'e güvenmek için çok uğraşmışım. Derin bir iç çektim ve başımı geriye eğip gözlerimi tavana diktim.

Tek isteğim yeniden uçmaktı. Hayatım boyunca bir savaşçı olmak için eğitim almışım. Benim *bildiğim* bu, *anladığım* buydu. Onun yerine nasıl böyle durumlara düşüp duruyordum?

"Hey" dedi Peg omzumdan itekleyerek, "böyle davranma. Farkında olmayabilirsin ama dışarıda tek başına kalmaktansa bizim yerlerimizi temizlemen senin için çok daha iyi."

Gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Tasma takın şuna" dedi geniş adımlarla uzaklaşırken. "Bir de her ihtimale karşı onu dronun yanına yaklaştırmayın. Ben uyumaya geri dönüyorum."

Aslında “tasma” dediği bir ışın bilekliğiydi. Bu şekilde kullanıldıklarını hiç görmemiştim. Bir uçtaki ilmek boynuma dolanmıştı, diğer uğsa duvara bağlıydı. Kontrol mekanizması sımsıkı kilitliydi ve sıkışıp kalmıştım. Bir ışın bilekliğini kesmenin yolunu bulana kadar dişlerimle demir halka kemirmeyi yeğlerdim.

Korsanlar yerleri temizlememle ilgili şaka yapmış olsalar da gerçeğten bana yedek paręa dolusu bir kutu ve yanında birkaç kap yağ çıkardılar. Bana her paręayı yağlamamı ve bir bezin üstüne dizmemi söylediler.

Bu iyi olmuştu. Beni kendime acırken tek başıma da *bırakmış olabilirlerdi* –ki buna kim bilir ne kadar süre kaptıracaktım kendimi. Ancak onlar önüme alet edevatı döküp yakalandığım için benimle dalga geçip, ęalıřmaya zorlayınca... ne diyeyim, bu beni öfkelendirdi. Ve yenilgi hissi, öfkenin karşısında kolay lokma kalır.

Ne diyorlarsa yaptım ama aklımı ve azmimi toplar toplamaz cytonic duyularımla Chet'i aramaya koyuldum. Onun zihnini oldukça yakında buldum; ben onun saklanmak üzere mavi orman parçasına çoktan dönmüş olabileceğini düşünmüştüm, tabii zaten uzağa sürüklenmediyse eğer.

Chet? diye zihnine seslendim.

Heh, dedi, acı dolu bir "ses" ile. Bayan Nightshade. İyi olduğunu duymak güzel. En beterinden korkmuştum ben de!

Yaralanmışsın! dedim.

Sadece... bir sıyrık, dedi. Bir yıkıcının ateşi sıyırdı. Benim gibi eski kurdun defalarca görmediği bir şey değil ha...

Cesaret gösterisiydi bu. Gerçekten acı çektiğini hissedebiliyordum. Ve bu benim hatamdı.

Dikkat et, diye uyardı beni. *Bu şekilde konuşmak kazıcıların dikkatini çekebilir!*

Bu beni duraklattı. Haklıydı. Yine de üzerimde bir izlenim vardı... Yol'daki o andan beri güçlerimde veya onları anlayışım da bir şeyler değişmişti. Nasıl saklanacağımı daha iyi biliyordum.

Gözlerimi kapatıp odaklandım. Chet'e yaptığım gibi birine ulaştığımda her zaman cytonic olarak bağırdığımı fark edebiliyordum artık. Bu yüzden odaklanmaya, sesime hâkim olmaya çalıştım. Chet'e yöneldim ve bağırarak yerine usul usul bir fısıltı ile zihnine dedim.

Bu nasıl?

Bayan Nightshade! dedi. *Vay canına, bu harikulade. Bu kadar sessiz olmayı nereden öğrendin?*

Şu an öğreniyorum, dedim. Ancak öte yandan yıldızları duymak konusunda evvel ezeldir yeteneğim vardı –ki önceki gece, Brade'in benimle paylaşmak istemediği düşünceleri yakalayabilmiştim. *Sanırım düşüncelerini bana yansıtmaya gerek yok. Sen sadece biz bağlantıdayken onları düşün, ben kulak misafiri olurum.*

Bu işe yarıyor mu? diye sordu, tam da benim istediğimi yapmaya çalışarak.

Yarıyor, dedim.

Mükemmel! Peki, ne haldesin o zaman?

Tutsak, dedim. Duvara zincirlenmiş, yıldız gemisi tamirine gerekli parçaları yağlar haldeyim.

Beterin beteri var, dedi Chet. Plan nedir?

Henüz oraya gelemedim pek.

Makul! dedi Chet. Ancak bu yalnızca küçük bir aksilik olarak kalabilir. Hatta bizim işimize en çok bu yarayabilir! Bizim Ataların Yolu'nda bir sonraki yeri ziyaret etmemiz gerekiyor ki o da Broadsider bölgesinin derinliklerinde zaten. Gemi çaldığımızda peşimizden geleceklerinden endişeleniyordum. Ateş altındayken görüntülere dalmak için fırsat bulmak zor olacaktı.

Ama hazır sen onların üssüne sızmışken belki de bunu engellemenin bir yolunu bulabiliriz. Bölgelerinde nasıl devriye gezdiklerini öğrenip öğrenemeyeceğine bir bakabilir misin?

Sözlerinde bir nebze zoraki bir coşku vardı. Ona bu şekilde bağliırken bunu her zamankinden daha açık görebiliyordum. O aslında sonsuz bir iyimserlik yumağı değildi; bilerek bu şekilde konuşuyordu.

Sen gerçekten acı çekiyorsun, dedim ona. Senin için endişe ediyorum.

Etme. Sadece bize bir gemi bulmaya odaklan. Ha bu arada! O korsanların seni aralarına sokarak ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yok, söylemeden edemedim.

Gülümserken buldum kendimi. Ve... aslında, hakkı da yok değildi. Bunu gerçekten kullanabilirdim. Korsanlara esir düşmek tam da öykülerde gerçekleşen türden müthiş bir şeydi; üstesinden gelinmesi gereken bir başka ilginç zorluktu sadece. Ayrıca bilmeksizin bana cytonic becerilerimi uygulamam için fırsat vermişlerdi.

Ne var ki benim hatamın bizi bu duruma nasıl getirdiğini görmezden gelemedim. İtirafta bulunmalıydım.

Chet, dedim. *Özür dilerim. Tüm işi ben mahvettim.*

Kendini suçlamamalısın, Bayan Nightshade, diye yanıtladı. Kimi zaman planlar işe yaramazlar.

Ama, dedim, bu benim yüzümden oldu. Ben... son dakikada planı değiştirdim, konuştuğumuzdan farklı bir hangara gizlice girdim.

Bunu neden yaptın ki? diye sordu.

Çünkü... sana güvenmiyordum, Chet. Bana ihanet edip ikonumu çalacağını düşünüyordum.

Bu sözlerin onu ânında bıçak gibi acıttığını hissettim.

Sen... öyle mi düşünüyordun? dedi Chet.

Üzgünüm, dedim. Ben... şey, endişelerimin bana hükmetmesine izin verdim.

Uluyel, onda uyanan ihanet duygusunu ilk elden hissetmek daha beter acıttı. *Neden? diye sordu. Tüm arayışın boyunca sana yardım etmeye çabalamadım mı ben? Güvenine layık bir yol arkadaşı olmadım mı?*

Oldun! dedim. Ben sadece... özür dilerim, Chet. Bu benim sorum, senin değil.

Anlıyorum, diye karşılık verdi. Evet, eee. Pekâlâ, önümüze bakmalıyız! Geçmiş geçmişte, diyelim. Imm. Evet...

Hiç bu kadar zoraki söylenen sözcükler duymamıştım. İstirabını hissedebiliyordum; güvenilmek onun için önemliydi, nedenini çözemesem de –ben sadece yüzeyde olanı hissedebiliyordum, derin düşüncelerini değil.

Pekâlâ, dedi Chet. Ben burada toparlanmaya çalışacağım galiba. Sen ileri marş devam! Evet.

Yeniden af dilemek istedim. Brade'in ihanetinin beni nasıl yaraladığını, insanları yargılamakta ne kadar kötü olduğumu yeni fark ettiğimi açıklamak istedim. Ama o yalnız bırakılmak istiyordu. Bunu hissedebiliyordum. Buna izin vermem gerekiyordu.

Bağlantıyı kopardım, kötü ve değersiz hissettim. Uluyel. Böylece kendimi parçaları yağlamaya verdim ve bir gözümü korsanların üstünde tuttum, onlar hakkında öğrenebileceğim kadarını öğrenmeye çalışarak kendimi utancımından uzaklaştırdım.

Sonraki birkaç saat içinde doğru düzgün bir destek altyapısı olmaksızın bir savaş gemisi filosunu uçurabilmek için neler gerektiğine dair bir fikir edindim. Konuşmalarından anlaşıldığı kadarıyla uzay gemilerinin bakımını yapma ve hurdadan nasıl yedek parça yapacaklarını bulma konusuna inanılmaz zaman harcıyorlardı.

Ben de Detritus'taki yerleşimimizi derme çatma sanırdım ama demirhanelerimiz ve imalathanelerimiz vardı. On binlerce insanımız vardı ve tüm toplum kendini birkaç yüz savaş gemisini savaşıyor halde tutmaya adanmıştı. Broadsider'lar bunların hiçbirine sahip değillerdi. Anlayabildiğim kadarıyla sayıları yirminin altındaydı ve dokuz adet savaş gemileri vardı.

Parça yığınının yarısına geldiğimde özsaygımın bir bölümünü geri kazanmış ve eldeki soruna odaklanmıştım. Evet, bir hata yapmıştım. Evet, Chet'i incitmiştim. Ancak ileri gidişi sürdürmem gerekiyordu. Bunu telafi etmenin en iyi yolu bir gemi çalmak, sonrasında da bizi Broadsider bölgesinden geçirip Ataların Yolu'nda bir sonraki durağa götürmekti.

Pekâlâ. İlk adım: Bu korsanlar hakkında öğrenebilecek her şeyi öğrenmek. Bu bir aksaklık olduğu kadar bir fırsattı da. Dikkatimi geriye kalan parçalara verdim ve çok geçmeden sonuncuya geldim: kocaman bir dişli. Tangırtı eşliğinde onu kumaşın üzerine koydum.

"Hey" diye korsanlara seslendim. "Bitirdim."

Dağınık sakallı insan, yanına katılan Varvax eşliğinde yanıma yürüdü. Ona fazladan dikkat ediyordum. Onlar, halkımı köleleştiren ırktı ve ona güvenemezdim.

"Daha çalışabilirim" dedim onlara. "Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Daha fazla iş mi istiyorsun?" diye sordu insan.

"Oturup kendime acımdan iyidir" dedim.

Varvax ile aralarında bakıştıktan sonra insan, tekeri üstüne hâlâ takılı olan iniş takımı düzeneklerinden birini sürükleyerek getirdi. "Bunu söküp yeniden yağlamayı biliyor musun?"

Başımı salladım, Varvax'ın getirdiği alet kutusunu karıştırmaya giriştim. Onarım ya da mühendislik konusunda uzman değildim. Bu tür şeyleri her zaman bilen Rig'di ama M-Bot'un ilk gemisini yeniden inşa ettiğimiz günlerde bana nasıl bakım yapacağımı öğretmişti. Bir iniş takımı düzeneğini sökmek elimden gelirdi.

Varvax işine döndü, ancak insan başka tarafa yönelince, "E, senin hikâyen ne?" diye sordum adama.

Duraksadı, sonra yanıma çömeldi ve ben mekanizmayı biraz acemice sökerken izledi. Üç kez yanlış anahtarı kullandığım için beni mi yargılıyordu?

"O kadar da ilginç biri değilim" dedi sonunda. "Ama aynı soruyu ben de sana sorayım. Bunu yapmayı nereden biliyorsun? Sahibin teçhizatla oynamana izin veriyor muydu gerçekten?"

"Sahibim mi?"

"Hırsızım dedin" dedi. "Ama kaçmadan önce sen bir ev hayvanıydın, öyle değil mi? Benim gibi? Evde bakılan bir insan? Yoksa... hayır, araştırma laboratuvarlarından birinde miydin?"

Ahh... tabii ya. O da Brade gibi bir insandı herhalde. Üstyapı'da bazılarına aksesuar gibi bakılıyordu. Eski Dünya'da kralların aslanları beslemesi gibi. Gösteriye dönüştürülmüş, başka bir âlemden gelen korkunç yaratıklar. Üstyapı'nın "medeni" halkının bir zamanlar galaksiyi fethetmeye çalışmış tehlikeli insanlardan zevk aldıklarını hayal edebiliyordum.

"Seni buraya göndermelerine şaşırdım" dedim. "Bir antika olarak epey değerliydin herhalde."

"Ya, işte" dedi. "Ev hayvanı, ailenin yıldız gemisini çalıp kaçmayı deneyene kadar her şey eğlence ve oyundan ibaretti. Fazla agresif olduğuma karar verdiler. Sanki beni satın aldıklarında ne olduğumu bilmiyorlardı." Elini uzattı. "Ben Maksim."

"Spin" diye yanıtladım elini sıkarak.

"Esir tutulduğun için çok kötü hissetme" dedi ışın bilekliği-ni göstererek. "Broadsider'lar iyi gruptur. Kaptana ilk fırsatta kaçmayacağını kanıtlarsan bizler gibi sen de yükselebilirsin. Ulan hatta tamir işlerinde görüldüğün kadar iyiysen çok geçmeden bir yer ekibinin başına geçersin."

Teker yuvası üzerinde yaptığım vasat işe baktım. Buralarda tamirat işinde iyi olmak mı deniyordu buna?

"Ya kaçmayacağımı göstereceğim noktaya asla varamazsam?" diye sordum.

Beni süzdü. "Sen yokyerde yenisin, değil mi? Diğer herif, senin arkadaşın, onun bir fikri vardı. Sanki ne yaptığını biliyordu. Sen bilmiyor gibisin ama, ha?"

"Ben daha anca..." Hatırlamaya çalıştım. "Ne kadar zamandır buradayım..." Uluyel. Bunu hatırlamak neden bu kadar zor-du? "Bir hafta? Sanırım?"

"Zaman konusuna kafayı fazla takmamak en iyisi" dedi Maksim. "Grup içinde bile takip etmesi zor. Açık alanda bu kadar dayanabilmene şaşırdım." Omzuma pat diye vurdu, sonra ayağa kalktı. "İşte bu yüzden kaçmayacaksın. Burada daha iyi hissedeceksin. Daha çok kendin gibi hissedeceksin. Görürsün."

Görünüşe göre, buldukları küllere rağmen benim bir gerçeklik ikonu taşıyor olmama ihtimal bile vermiyordu. İkonlar gerçekten de Chet'in dediği kadar nadirdi herhalde.

Eh, bir saldırı planı şekilleniyordu. Chet'in önerdiği gibi burada birkaç gün çalışarak korsanların güvenini kazanabilir, bu sırada bölgelerinde nasıl devriye gezdiklerini öğrenebilirdim. Ayrıca çeşitli gemilerin uçuş mekanizmalarını inceleyebilir, çalışması en kolay olanı seçebilirdim.

Sonra, doğru zamanın geldiğini hissettiğim anda M-Bot'u kapar, bir gemi çalar, ikonu kazıp çıkarır ve yoluma devam ederdim. Belki tüm bunları hallettikten sonra Chet tam bir pislik gibi davrandığım için beni affederdi.

"Bu kadar iyi tamir yapmayı nerede öğrendin?" diye sordu Maksim. "Hem seni neden buraya attılar? Madem bu kadar beceriklisin?"

"Sandığın kadar becerikli değilim."

Gülümsedi. "Açılmak bazen zordur, bilirim. Ama bize eski hayatından bahsedersen sana onu hatırlatabiliriz. Eğer unutsan."

"Uluyel. Bu oluyor mu?" dedim çene çalarak. Zihnim söylediklerimden çok kaçışımı planlamaya odaklıydı.

"Kulağa geldiği kadar kötü değil" dedi. "Hele hatırlamana yardım edecek arkadaşların varsa."

"Aslında, ben buraya atılmadım" dedim yeniden teker mekanizmasına dönerek. "Kendim atladım. Gerçi itiraf etmek gerekirse o sırada bir grup asker tarafından kovalanıyordum."

"Ha!" dedi Maksim. "Bizi ev hayvanı olarak tutmamayı gerçekten öğrenmeliler."

Az daha ona ev hayvanı olmadığımı, insanların yerleştiği bir gezegenden geldiğimi söyleyecektim. O kadar dostça davranıyordu ki ona güvenmek ve Üstyapı'yla savaşan bir asker olduğumu açıklamak istedim.

Tabii bir gemi çalmak istiyorsam bu *kötü* bir fikir olurdu. Neyse ki yavaş yavaş dersimi öğreniyordum. Planımı beni esir almış birine çaktırmamak en iyisiydi. Öte yandan, ya ona *güvenmeyerek* bir hata yapıyorsam? Chet'ten aşırı kuşkulanmıştım. Ancak Brade'den yeterince kuşkulanmamak da başımı büyük belaya sokmuştu.

Of be, insanları değerlendirme konusunda *berbattım*, değil mi?

En iyi seçenek, yeteneklerim hakkında sessiz kalmak gibi görünüyordu. Maksim yanımdan ayrıldı ve Varvax arkadaşıyla sohbet etmek üzere yanına gitti, arada bir beni gösterdi. İşimi yapma hızım onları şüphelendiriyordu sanki ve belki de daha habersiz davranmam gerekti.

Ne olursa olsun M-Bot ile temasa geçmem gerekiyordu. Bunun üzerine çalışırken çokça kendi kendime mırıldanıp konuşmaya karar verdim. Etrafta kimse yokken bile sürekli gevezelik ettiğimi diğerlerine göstermek iyi bir fikir gibi gelmişti. Böylece, sonunda M-Bot'un dronuyla konuştuğumda o kadar tuhaf görünmeyecekti.

Yavaşlamaya çalışarak birkaç saat daha gibi gelen bir süre boyunca mekanizmayı sökmeyi ve yağlamayı sürdürdüm. Ta ki bir zihnin çekince içinde benimkini zorladığını hissedene kadar.

Chet? diye sordum.

Aynen, diye yanıtladı. *Seninle konuşmak istiyorum. Ama belki de bunu senin daha önce yaptığın gibi sessizce yapmalıyız...*

Tamam, dedim. *Ama Chet, ben...*

Lütfen, dedi. *İzin verir misin?*

Buyur, dedim, yeniden özür dilemek konusunda kendimi zorlayarak.

Daha önceki konuşmamız hakkında epey düşündüm, dedi. *Ve sana bir şey itiraf etmek istedim. Benim hakkımdaki şüphen tamamen yersiz değil. Ben... samimiyetsiz davrandım, Bayan Nightshade.*

Hangi... açıdan? diye sordum.

Ben tam olarak görüldüğüm gibi değilim, dedi. *Bunu kabul etmesi, açıklaması zor benim için. Bak, sana Kumandan Spears olduğumu hatırlamadığımı söylemiştim ama durum bundan da beter. Ben... o kadar uzun süredir buradayım ki kimliğimin çoğunu kaybettim. Sadece anıları değil, kişiliğimi de. Eskiden olduğum her şey... inatçı bir akıntının önünde duran toprak gibi ufalandı gitti.*

Bu başıma gelirken gitgide korktum. Kendini kaybetmek korkunç bir şey, dolayısıyla onun yerine bir şey koymak zorunda kaldım. Ve öyküleri hatırladım. Fantastik öykülerdi ama hayran olduğum adamlarla doluydular. Allan Quatermain, Lord John Roxton, Chet Cannister. Kendimi kaybettikçe... boşlukları doldurdum senin anlayacağın. Kahraman maceraperestle ben arasındaki sınır bulanıklaştı.

İşte bu yüzden şüphelenmekte haklısın. Belki de benim yalancı olduğumu düşündün ki bir bakıma öyleyim. Çünkü sana gerçek benliğimi gösteremedim. Onu unuttum.

Chet, dedim. Bu seni yalancı yapmaz.

Yapmaz belki, diye yanıtladı. Ama bu gerçeğe... katlanması zor. Ben gerçek bir adam değilim, Bayan Nightshade. Ben bir beynin içine tıktırılmış, birbiriyle bağı olmayan öykülerden derlenmiş bir koleksiyonum ve sırf yaşamaya devam etmek için bile çok çaba sarf ediyorum.

Sen bir kahramansın, dedim.

Bu doğru olsaydı, diye karşılık verdi, o zaman Ataların Yolu'nda gerçeklerle çok önce yüzleşirdim. Gerçekler... beni korkutuyor, Bayan Nightshade... Spensa, beni korkutuyor. Nedenini açıklayamıyorum çünkü tam olarak hatırlamıyorum. Sanırım bir parçam onların içinde bir yerde saklı ve bu beni korkutuyor. Gerçek bir kahraman olsaydım, o yolu çok önce tek başıma yürürdüm.

Bundan ne çıkaracağımı bilemiyordum. İçtenliğini ve korkusunu, hatta kafa karışıklığını dahi hissedebiliyordum.

Nereden geldiği önemli değil, dedim kararlı bir şekilde. Sen beni kurtardın, bana rehberlik ettin, yardım ettin. Şimdi de bu Yol'u benimle yürüyorsun.

Hepsi bir bedel karşılığında, dedi. Sen... senin ikona nasıl baktığımı fark ettim. Bana neden... öyle davrandığını anlıyorum şimdi.

Bir kez daha ani bir utanç hissettim. Onun utancı benimkini yansıttı.

Amma takımımız, değil mi? diye düşüncesini gönderdi. Ben bir ikonun yakınında olmanın benim daha... bütün olmama yardım edece-

ğini umuyorum. Gerçeklik küllerinin ve biryere olan bağı bir şekilde bana yardımının dokunacağını umuyorum. Niyetlerim hakkında endişe duyduğun için seni tamamen suçlayamam.

Ama benim güvensizliğim seni incitti, dedim; hâlâ incitiyor.

Evet, diye itiraf etti. Yarattığım karakterin bir parçası, senin anlayacağın. Ben... ben kendimi sevilen ve güvenilen bir kahraman, beyefendi bir kâşif olarak görmek zorundayım. Çünkü ben bu değilsem, o zaman... o zaman... yani bir zamanlar olduğum kişiden geriye kalan tek şey bu. Bu hayaller, bu arzular.

Onun korumasız ve korkmuş halde olduğunu hissedebildiğim, çarpıcı ve samimi bir andı. Uluyel. Ben bu itirafını hak etmiyordum ama o anda ona güvenebileceğimi anladım. Gösterdiği yüz, öykülerden kalan anılarından oluşan yama yama bir derlemeydi belki, ancak içindeki yürek... iyiydi. Sağlamdı.

Bunu ona yansıtmaya çalıştım ve işe yaradı. Canlandı ve sözsüz bir iletişim içinde özümlü kabul etti. İlerlemeyi sürdürecekti, Ataların Yolu'ndan yürüyecek, sırları keşfedecektik.

İletişimi kestim, ardından iniş takımı üstündeki son işime hararetle saldırdım. Aslında yorgun olmalıydım, ama değildim, susamamıştım da. Doğrusu ne kadar süredir çalıştığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Geçen zamanı anlamak için yorgunluğumu, hatta açlığımı dahi kullanamıyordum. Burada sık sık devam edebileceğimi hissediyordum. Sonsuza dek.

Tehlikeliydi bu. Gözümü kendimden ayırmamam gerekecekti.

Birkaç gün sonra nihayet Broadsider'ları bir grup olarak tanımaya başladığımı hissettim.

"Evet, altı korsan grubu var" diye açıklamıştı Maksim, tutukluğımın ikinci gününde turbo sistemi tamirinin üstünden geçerken. "Biz Broadsider'lar, eskiden olduğumuzdan küçüğüz ama ilk ve en gururlu olanlardanız."

"Ya Üstyapı?" diye sordum. "Bu savaş gemilerinden birkaçı onların modellerinden."

"Hah! Aynen. Surehold'daki madencilik operasyonunu yürüten zavallılar, kendilerini bizden korumak için gemi istiyorlar. Bu da bize onları çalmak için pek çok fırsat veriyor!"

Sonraki iki gün boyunca çaktırmadan daha fazla bilgi topladım. Gruplar birkaç yıl öncesine kadar dağınıktılar –etrafta gezinen çok küçük bir sürü çeteden veya başıboş mültecilerden ibaretlerdi. Bunlar şimdiki altı gruba dönüştükçe birbirinden farklı gruplar halinde düzen kazanmışlardı.

Zamanlarının çoğunu maden üssünde hırsızlık yapmaya, sürgüne gönderilen yeni insanları tutsak etmeye, hatta birbirlerine baskın düzenlemeye çalışarak geçiriyorlardı. İzlediğim günler boyunca birkaç baskına gitmelerine rağmen Broadsider'lar tuhaftır ki savaşta dokuz gemiden tek birini dahi kaybetmemişlerdi. O halde bunlar belki de gerçek kapışmadan çok gövde gösterisinden ibaret hızlı çatışmalardı.

Tüm Broadsider'lar arasında en ilginç bulduğum Peg'di. Bu koca uzaylıya dair... farklı bir şey vardı. O bir Tenasi idi; Starsight'ta öğrendiğim kadarıyla, Üstyapı tarafından genellikle dronlara pilotluk etmek için veya diğer çarpışmalarda kullanılan bir ırk. Kesinlikle baskın bir havası vardı ve ne zaman yakınımda olsa beni dikkatle izliyordu.

Onun dışında bizim hangarda genellikle dört kişi çalışıyordu. Biri Maksim'di. Gizlice girdiğim hangar aslında onundu, gerçi nöbet görevinde vaktini başka bir uçuş ekibiyle geçiriyordu. Takımının adı Cutlass Flight idi. Korsanlar yine Eski Dünya'dan kalma terim kullanmışlardı çünkü gözdağı verdiklerini düşünüyorlardı. Onların gözetiminde olduğum için ben de mecburen bu takıma atanmıştım.

Bizim takımdaki Varvax'ın adı Nuluba'ydı, bir dişiydi. Beni hâlâ geriyordu –dış iskeleti aynı yeşil renkte olduğu için ona baktığımda Winzik'i görmeden edemiyordum. O ve Maksim birlikte, şu anda sadece iki aktif savaş gemisi ve Peg'in mekiği olan –ki Peg onunla gurur duyuyordu ama ben onun içinde savaşmak istemezdim– Cutlass Flight'ın yer ekibini oluşturuyordu.

Bir de henüz savaşa hazır olmayan bir gemi daha vardı: Eki bin savaşa uygun olması için üzerinde değişiklik yaptığı eski bir sivil gemi. Mekik gibi bunun da çekmek için ışık zıpkını vardı; Üstyapı bunları genellikle savaş için olmasa da endüstriyel amaçlar için kullanıyordu. Ekip o sırada yıkıcıları takıyordu. Sonraki birkaç günde keşif yaparken çalacağım geminin mec-

buren bu olacağına karar verdim. Peg'in mekiği alışılmadık bir kontrol şemasına sahipti, savaşa hazır diğer iki gemiyse...

Eh, onlar da Cutlass Flight'in iki savaş gemisi pilotu tarafından işgal edilmekteydi. Her ikisi de kristalin türündendiler ki bu tür, hemen her zaman gemilerin içinde yaşırdı. Ben onların savaş becerilerini soruştururken Maksim, gerçekten önemli bir bilgi kaçırdı ağzından.

"Kokpitlerinde yaşayan iki pilota sahip olmak *gerçekten güzel*" dedi İngiliz anahtarını gemilere doğru sallayarak. "Radar bize baskın yaklaştığını söylediği anda hazırlar."

Radar mı?

Broadsider'ların uzun menzilli radarı mı vardı?

Ben onlarda savaş gemilerindeki gibi küçük sensörler olduğunu varsaymıştım. Oysa tam teşekküllü, uzun menzilli bir gözetleme ekipmanı mı vardı? Bu sürpriz olmuştu işte.

Hemen kolaçan etmeye giriştim. Radar ekranı bizim hangar-daydı ve çatıdaki bir çeşit donanıma bağlıydı. Gemilerin izini sürüyordu ve bölgenin ayrıntılı bir haritasına sahipti. O günün ilerleyen saatlerinde, ekranda haritanın bütünü açıkken şöyle bir göz atmayı başardım ve Chet'in bir ara bana çizdiğinin daha ayrıntılı bir versiyonunu gördüm.

Broadsider bölgesi içe doğru daralan kuşakta araya sıkışmıştı, her iki tarafta da diğer korsan gruplarına sınırı vardı. Korsan bölgelerinin bütünü Üstyapı topraklarıyla sınırlıydı, burası bölgenin orta kısmına hâkim olan geniş bir kuşaktı.

O gece heyecan içinde Chet'e haber gönderdim.

Bir radar var, diye açıkladım. Gelen gemileri izleyen büyük bir radar. Üstyapı bölgesinin topraklarına kadar tarayabiliyor ama kişileri tek tek tespit edebileceğini sanmıyorum. Bunun için yeterli çözünürlüğe sahip değil.

Ben onlarda bu kadar büyük bir şey olacağını sanmıyordum, dedi. Bunlar çoğu zaman teknoloji için çöp karıştırıyorlar –böylesi yüksek güce sahip bir radarı nereden ellerine geçirmişler acaba.

Hiç bilmiyorum, dedim. Ama yakalanmam iyi olmuş çünkü...

Çünkü çaldığımız herhangi bir gemiyi ta Yol'daki bir sonraki noktaya kadar o radarla takip edebileceklerdi, dedi Chet. Uluyel. Portalı incelemeyi asla başaramazdık. Bölgenin her yerinde peşimize düşeceklerdi. Bunu öğrendiğimize sevindim –gerçi bana fırsat verilseydi bu bilgiye ulaşmak için omzumun biftek gibi pişmesini içermeyen bir yol seçerdim...

Günlerini, kendi ifadesiyle “nekahet” döneminde geçiriyordu. Yıkıcı atışından aldığı yara yüzünden kendimi hâlâ kötü hissediyordum.

Her neyse, dedim, bu bize bir fırsat sağlıyor. Gitmeden önce o radarı sabote etmem gerekecek.

Hah! Kendi başına bu kadar fazla eğlenme, Spensa. Bana kendimi iyice dışlanmış gibi hissettireceksin! O halde planımızın bir sonraki adımı nedir?

Duvara bağlı olarak tutulduğum hangardaki yatağımın üzerinde –bir şilte ve battaniyeden ibaretti– döndüm. Son zamanlarda bu konuda bana daha fazla müsamaha gösteriyorlardı ama şimdilik hâlâ burada kilit altındaydım.

Bir sonraki adım, dedim, M-Bot'la iletişime geçmek. Gemiye çalmak için onu sisteme yüklemem gerekecek.

Mükemmel, dedi Chet. Şu melanete... yapay zekâya selamımı söyle.

Ona bu şekilde bakmaya çalıştığın için takdir ediyorum seni.

Hakkında yanlış hüküm verilebildiğine göre, dedi Chet, o zaman ben de başkası hakkında yanlış hüküm veriyor olabilirim. Bir yapay zekâyı yakında tutmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum, ancak bu içgüdüsel bir tepki. Bunun yerine onun karakteri hakkında senin sözlerini kabul etmeliyim. Belki de bunu daha evvel yapsaydım bana güvenmemen için bir sebep vermezdim sana.

Yüzümü buruşturdum; iletişimimiz sırasında Chet ne zaman acı hissetse yapıyordum bunu. *Ne olursa olsun, dedim, M-Bot'la*

iletişime geçmek için bir planım var. Ancak fena halde bakıma muhtaç bir yıldız gemisi parçası bulmam gerekiyor...

Konuşmamız bittiğinde uykuya doğru sürüklenmeye başladım –ardından, tamamen dalmadan kendimi durdurdum. Jorgen’la iletişime geçmeye çalıştım ama bir şey beni engelledi. Etrafımda acayip, bir çeşit sis geziniyor, girişimlerimi engelliyordu. Bunun ne olduğunu anladığımdan emin değildim, henüz... Bunu son zamanlarda diğer bazı gecelerde de görmüştüm, öyle değil mi?

Ertesi sabah Maksim ellerini çırpı ve tören havasında ışın bilekliğini çözdü, ardından onu kapadı. “Biraz daha özgürlük kazandın. Peg’in emri.” Eğildi. “Mümkünse lütfen gidip de kendini asma.”

Boynumu yokladım. Doğal içgüdüm kaçmaktı. Bununla savaştım. “Sağ ol” dedim ayağa kalkıp gerinerek. Broadsider’ların yanında daha anca dört gün –yok, beş gün– geçmişti değil mi ve ben şimdiden bu kadar güvenlerini mi kazanmıştım? Bu iş şahane gidiyordu.

“Yağlamamız gereken dişliler var” dedi Maksim.

“Artık daha dişli olmasın, lütfen” diye karşılık verdim. “Peg’e kendimi kanıtlamak için daha da faydalı olma ihtiyacı hissediyorum. Söylesene bana, burada sahip olduğun en arızalı şey ne?”

“Orasını bilmem” dedi Maksim, ancak savaş gemilerinden birini gösterdi. “Ama Shiver’ın sol yıkıcısı saçmalıyor. Onu bir şekilde tamir edebilirsen...”

Başımı salladım ve hangarın arkasında bir ofis alanına sahip olan Nuluba’ya haber vermeye gittim. Tüm işlere yetki verdi ve çok geçmeden kendimi bir savaş gemisinin kanadı altında, arızalı bir yıkıcıyı kurcalarken buldum. Bağlantı noktalarının birinden siyah bir yapışkan sızıyordu ve tüm alet berbat kokuyordu.

“Üf” dedim, “sen bu şeyin bakımını yapalı ne kadar oldu?”

Yanımdaki bir taburenin üstünde prizma şeklinde büyük, mavi bir kristal duruyordu. Daha küçük kristallerden oluşan bir kabuk onu yerinde tutuyordu ve aynı kristallerden oluşan bir hat, zemin boyunca devam ediyor, tekerlekten yukarı uzanıyor ve savaş gemisinin yan tarafından kokpite giriyordu.

En yakınımdaki büyükçe kristal, çınlayan bir tonla titreşti. Bunun bir dil olduğunu hayatta çıkaramazdım; kilitlenmek üzere olan bir motorun çıkardığı sesle aynıydı neredeyse. Ancak çeviri cihazım benden daha iyi biliyordu ve çınlamaları kelimelere çevirdi.

“Aylar oldu” diye itirafta bulundu kristal. “Belki daha fazla. Burada zamanı takip etmek çok zor...”

“Aylar mı oldu?” dedim inanamaz halde. “Yıkıcılara *her* hafta bakım yapılması gerekir.”

“Hasarı düşününce kapağı açmak akıllıca olmaz diye düşündük” dedi. “Kırılırsa bir daha tamir olmaz diye düşündük.”

“Önlem her zaman onarımdan iyidir” dedim.

“Bilgece sözler” diye yanıtladı kristal, “ama sadece önleyici tedbirlere erişimin varsa geçerliler.”

Kristal, rezonant olarak bilinen bir uzaylı yaratıktı. Adı Shiver diye tercüme edilen bu kristal, bana “bu defa” kadın olduğunu söylemişti. Bu türde, tüm beden irade gücüyle büyüyeabilen kristalden oluşuyordu. Dişi uzaylı, savaş gemisi kokpitinin içini tıpkı minerallerin bir jeodu doldurduğu gibi doldurmuştu.

Şu an konuştuğum parça –büyükçe bir cevher– ben makineyi incelemeye geldiğimde hızla büyümüştü. Sanırım bu kısmı kol gibi bir şeydi veya Shiver’ın etkileşime girmek için uzatabildiği bir “uzuv.” En ucundaki büyük kristal gerekli değildi sanki; bana öyle geliyordu ki dişi uzaylı bunu birisi onunla konuşurken hitap edeceği bir şey olsun diye yaratmıştı.

Gemi çalma girişimim daha en başından başarısızlığa mahkûmdu; elektronik aksamın ve kontrollerin, Shiver’ın be-

deni tarafından kaplandığı bir araç seçmiştim. Normalde bir rezonant, bütün bir "cisimleşme" boyunca tek bir yerde kalırdı ki öğrenebildiğim kadarıyla bu da yaklaşık elli yıllık bir süreydi. Bu defaki cisimleşmesinde kendisini yıldız gemisine yayılarak büyütmişti ve neredeyse bir yapay zekâ gibi içine yerleşmişti. Veya daha çok bir Buğul gibi.

"Hey, Shiver" dedim içine bakmak üzere yıkıcının kapağını sökerken, "sen hiç Buğul diye bir tür duydun mu?"

"Duydum, evet" dedi Shiver. "Çok acayip ve gizemli bir tür. Onlardan biriyle hiç tanışmadım ama beni her zaman büyülemişlerdir."

"Senin türüne benzediklerini düşündüm" dedim.

"Ne açıdan?"

"Yani, ikiniz de uzay gemisinde yaşıyorsunuz denebilir. Şey gibi... ne bileyim, bir bedendeki ruh gibi."

"Çok ilginç bir bakış açısı."

Bu kelimelerin kulağıma gelişi, yaptığım aptalca bir yorum üstüne Kimmalyn'in "yıldızlar korusun seni, e mi" diye yanıt verişini düşündürdü.

"Benimle aynı fikirde olmadığını hissediyorum" dedim.

"Mantığında kimi boşluklar bulsam da görüşün üstüne düşündükten sonra eminim ki seni daha iyi anlayacağım."

Üstyapı'dan gelenlerin ne kadar uzlaşmacı olduğunu unutmuştum neredeyse. Burada beni onlardan bir şey çalmaya çalışırken yakalamış bir grup gerçek korsan vardı, oysa bana neredeyse bir konuk gibi davranmışlardı. Zincirlenmiş bir konuk, ama yine de...

"Aptalca bir şey dediysem bana söyleyebilirsin" dedim kapak vidaları üzerinde çalışırken. "Gücenmem."

"Bu gerçekten bizim usulümüz değil..."

"Sen bir savaş gemisi pilotusun" dedim. "Savaşmak için her hafta uzaya uçuyorsun. Biraz olsun tartışamaz mısın benimle?"

"Spin, benim türüm onlarca yılını yan yana ve hareketsiz geçiren bireyler olarak evrim geçirdi. Tartışmak bizim doğamızda yok. Hareketli türlerin aksine biz birbirimizi kızdırırsak öylece çekip gidemeyiz."

Hıh. Evet, mantıklıydı.

"Ama" dedi Shiver, "her ikimizin de anlayışını genişletmek adına, izin ver açıklayayım. Sen bir gemiyi kontrol ettiğimiz açı-
sından benim bir Buğul'a benzediğimi ima ediyorsun. Ben bunu yüzeysel bir gözlem olarak görüyorum; çünkü, kontrol aletle-
rini hareket ettirmek için uzuv kullanan herhangi iki türün, kültürleri, bedenleri ve temel kimyasal yapıları ne kadar farklı olursa olsun birbirine benzediğini öne sürüyor."

"Evet, bunu anlayabiliyorum" dedim. "Dürüst olmak gerekirse arkadaşlarımı özlüyorum sanırım."

"Anlayabiliyorum" dedi Shiver. "Ben de mağaramdaki yedi arkadaşımı özlüyorum. Üç enkarnasyon boyunca onların bir parçası olarak büyüdüm oysa şimdi..."

Kristalin bir canlının ağlayabileceğinden şüpheliydim. Ancak takip eden tını bunu çağırıyordu ve çeviri cihazım, bu sesleri sözcük olarak çevirmemişti.

"Hey" dedim, son inatçı vidayı da nihayet sökerken. "Bir gün buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız."

"Elbette bulacağız" dedi Shiver. "Elbette bulacağız."

Bu sözler de Kimmalyn'in söyleyeceği türden bir şeye benziyordu. İkisi olağanüstü iyi anlaşırdı. En azından her ikisi de benimle başa çıkma konusunda oldukça başarılı sayılırdı.

Yıkıcının dış kapağını çıkardım, sonra yüzümü buruşturdum. Silahın mekanizmaları içinde bir akıntı olduğu ortadaydı –sıvı bir süredir dışarı sızıyordu belli ki. Silahın ateşlenmesi süreç içinde ısınmaya yol açıp her şeyi kömüre çevirmiş, sonuç olarak mekanizma aşırı derecede aşınmıştı ve pul pul soyulan kara külle kaplanmıştı.

Mükemmel, diye düşündüm heyecanımı belli etmemeye dikkat ederek. Arızalı bir parça istiyordum ama hem arızalı hem temizliğe ihtiyaç duyan bir parça daha da iyiydi.

“Uluyel” dedim yüksek sesle, “Bu bir rezalet.”

“Sana katılarak tınılıyorum” dedi Shiver. “Ve ben de böyle tahmin etmiştim.”

“Temizlemem biraz zaman alacak” dedim. “Bunu şimdilik gemiden söküyorum, yani uçmak zorunda kalırsan yıkıcılarından biri eksik olacak.”

“Maalesef varoluşumuzun doğası gereği çoğu zaman yetersiz koşullarda uçmaya mecburuz” dedi Shiver. “Sen tamir üstünde çalışırken sana hız ve kişisel tatmin diliyorum, Spin.”

“Sağ ol” dedim. Mekanizmanın alt kısmına küçük, portatif bir irtifa halkası ilaştırdım, ardından onu kanattan sökmeye giriştim. Bu yaklaşık yarım saat sürdü ama işim bittiğinde onu aşağıya uzaktan kumandayla indirdim.

Yıkıcı, rahat bir buçuk metre vardı, füze şeklindeydi sanki ve kapağı açık olduğu için her yer tel ve kömür kaplıydı. Onu yanımda uçururken arka kapıdan dışarı bir bakış attım ve ânında dışarı fırlayıp babamın rozetini topraktan çıkarmamak için kendime aşırı derecede hâkim olmam gerekti. Gerçi dışarıda güvende olacağını biliyordum. Benim elimde olmasına kıyasla çok daha güvendeydi.

Demonte edilmiş yıkıcıyı havada ilerleterek Nuluba’nın hurdaları katalogladığı masasına götürdüm. Bu Varvax kayıt tutmayı öyle seviyordu ki, bu kadarını kuşkulu buluyordum. Kim *evrak işi* yapmak için korsan olurdu ki?

“Durumu pek iyi görünmüyor Nuluba” dedim yıkıcıyı işaret ederek. “Temizlemeden ne kadar tamir edilebilir olduğunu bile söyleyemem ki sadece temizlenmesi dahi tek başına haftalar alabilir.”

“Vah, vah” dedi Nuluba masasından kalkıp yıkıcıyı incelerken. O da türdeşleri gibi konuşurken kıyafetinin kollarıyla hare-

ketler yaratıyor, sesiye dış iskeletin baş kısmının yanlarından çıkıyordu. “Yedek parçamız yok –zaten elimde arızalı dört yıkıcı daha var. Tutsak Spin, senin bu tamiri hızlandırmanın hiçbir yolu yok mu?”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” dedim yıkıcıyı işaret ederek.

Nuluba iç çekti.

“Sanırım” dedim düşünüyör gibi yaparak, “eski temizlik robotum daha hızlı çalışabilir. Onu nereye koydunuz bilmiyorum gerçi.” Bunu söyler söylemez bu girişimi saçma buldum. Varvax’lar çok kurnaz bir türdü; Nuluba ne yaptığımı hemen anlayacaktı kesin.

“Oh!” dedi. “İyi fikir. Dur, sana onu getireyim.”

Aniden bir tehlike dalgası hissettim. Bu iş biraz fazla kolay olmuştu, değil mi? Yine de Varvax uzaklaştı ve bir dakikadan kısa bir süre sonra yanında süzölen M-Bot’un dronuyla hangara döndü. Yıkıcıyı dikkatli bir şekilde köşeye yakın bir çalışma tezgâhına yönlendirdim. Nuluba dronu yanıma bıraktı ve olağandışı bir şey olmamışçasına işine döndü.

Ancak ben M-Bot’a baktığım sırada Nuluba’yı beni izlerken yakaladığımdan oldukça emindim. O halde... bu bir tür testti, belki? Aklıma yatıyordu. Broadsider’lar olasılıkla dronu kullanmak için izin istememi bekliyorlardı. Yine de birlikte bu kadar kısa süre çalıştıktan sonra buna izin vermeleri tuhaf gelmişti.

Belki de M-Bot’un üzerine bir çeşit böcek yerleştirmişlerdi. M-Bot’la konuşmaya çalışmak onları alarına geçirir miydi?

Onun bir yapay zekâ olduğunu düşünmüyorlar, diye hatırlattım kendime. Onun sadece bir tür casus robot olduğunu sanıyorlar.

Ne olursa olsun şansımı denemek zorundaydım. Diz çöküp dronun kontrol mekanizmalarının olduğu tarafı söktüm ve kimi programları çalıştırıyormuş gibi davrandım. Sonra, “Hey” diye fısıldadım.

“Bilesin” diye fısıldadı, “üzerime çok basit bir gözetleme yazılımı yüklediler.”

"Aslında bu içimi rahatlattı" diye fısıldadım. "Bana seninle çalışma izni vermeleri çok kolay oldu diye kuşkulanıyordum. Yazılımın icabına bakabileceğini varsayıyorum?"

"E herhalde" dedi. "Üzerimde uygulamaya çalıştıkları yapay zekâ temizliğinden *fazla* gücenmemeye çabalıyorum. Bu temel olarak bana zehir yedirmekle eşdeğer. Neyse ki bu durumda bana 'yedirdikleri' zehir, üzerinde 'zehir değil' diye yazan saçma derecede büyük bir kaşığa benziyor. Bunu kolaylıkla atlatabildim ama onların bunu düşünmüş olması bile canımı sıkıyor."

"Tamam, o halde" dedim. "Gizli programlarının bazılarına erişmek için bir kod kullanmışım gibi göstermeni istiyorum, sonra da seni yakında söylenenleri izleyip kaydetmen için ayarladığımı sanmalarını sağla. Bu, onların *aşırı* şüpheli olmayan bir şey bulmalarını sağlayacaktır. Bundan sonra ise sanki senin derin temizlik ve onarım protokolünü çalıştırmışım gibi göster."

"Şahane" dedi. "Hmm... hangi derinlik temizlik ve onarım protokolü?"

"Dronun orijinal... Ah. Onu silmiştik, değil mi?"

"Senin silmediklerini de ben sildim yükleme yaparken" diye fısıldadı M-Bot. "Kendime, mantar veritabanlarıma, yedek mantar veritabanlarıma ve yedeklerimin yedeklerine anca yer bulurken temizlik protokollerini saklayacak değildim."

"O zaman benimle temizlik yapıyormuş gibi davranmaya başla ve hiç değilse kimi temizlik programları varmış gibi göster. Onlara senin yardımın olmadan bu yıkıcıyı tamir etmenin haftalar alacağını söyledim ama dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Ben sadece bir bahane arıyordum."

Söylediğime uydu ve ikimiz işe koyulduk. Neyse ki yanmış parçayı çabucak tanımladı ve onu temizlemek için özel bir tür çözücü önerdi. Temizlik programları olmamasına rağmen kimya veritabanı son derece yardımcı oldu. Bu iyiydi çünkü gerçek şuydu ki arızalı bir yıkıcıyı nasıl tamir edeceğime dair hiçbir

fikrim yoktu. Rig'in bana öğrettiği temel bakımın çok ötesinde kalıyordu bu.

Bizi bir köşede tuttum ve gevezelik edip durdum –çoğunlukla kendi kendime konuşuyor, rolümü sürdürüyordum. M-Bot yakınlarda kimse yokken yanıt verebiliyordu. Veritabanlarında yıldız gemisi şemalarına dair çok sayıda ayrıntılı bilgi vardı. Böylece siyah yapışkan maddeyi ortadan kaldırdıkça M-Bot makinedeki sorunları belirtti. Birden fazla ciddi sıkıntı vardı.

"Bu silahın adına benim alıngan davranmam gerekiyormuş gibi hissediyorum" dedi M-Bot. "Bu makineyi ateşlemeyi sürdürmek şöyle aynı... eee..."

"Zavallı bir savaş atını nalı çıkmış, böğrüne ok saplı haldeyken dörtlüyle koşmaya zorlamakla mı?" diye sordum.

"Güzel metafor" dedi.

"Sağ ol" dedim. Yere yatmış, pisliğin bir kısmını bir dizi süğütma hortumunu zedelemekten, nazikçe temizlemeye çalışıyordum. "Sesini duymak gerçekten güzel, M-Bot. Bizi yakalattığım için özür dilerim."

"Neyse, diğer hangarda ilginç küf yığınları buldum sahi. Bunlar aslen diyet mantarları, yani işin o kısmı keyifliydi. Chet'e ne oldu?"

"Yaralandı" dedim, "ama kaçtı. Onunla cytonic yetileri aracılığıyla konuşabiliyorum. İyileşiyor, ayrıca seninle temas kurduğumuzu duymaktan memnun olacak."

"Emin misin?" dedi. "O hâlâ benim melanet olduğumu düşünüyor."

"Bu konudaki tavrı düzeliyor."

"Belki de düzelmemeli" dedi M-Bot. Benimle konuşurken zaten usulca konuşuyordu ama bu soruyu sorarken sesi sanki... daha da suskun çıkıyordu. "Korsanların bende yapay zekâ olmadığından emin olmak için beni denetleme biçimleri, temizleme yazılımı yükleyecek kadar ileri gitmeleri, belki de Chet'in

haklı olabileceğini gösteriyor. Ya ben *gerçekten de* bir melanetsem?"

"Millet insanların da melanet olduğunu düşünüyor" dedim büyük bir parça pisliği sökerken. "Bunun askeri protokoller veya personel kayıtları kadar gerçekliği kanıtlanabilir olduğunu düşünüyorlar. Ama düpedüz yanlış bu."

"Yapay zekâ hakkındaki söylentiler bir yerden çıkmış olmalı."

"Elbette" dedim. "İnsanlar hakkındaki söylentiler gibi. Tabii galaksiyi üç kez fethetmeye çalıştığımız bir gerçek. Ama bu, bizim canavar olduğumuz anlamına gelmiyor. Sadece beceriksiz zorbalar olduğumuz anlamına geliyor."

Atalarımın yaptıklarını, büyükannemin bana anlattığı öykülerle bağdaştırmak giderek zorlaşıyordu. Katliam yapmayı kafasına koymuş kindar bir düşmana karşı savaşırken kendini kahraman olarak görmek kolaydı. Peki ya fethetme çıkan sen isen? Halkımın başlattığı savaşlarda Morriumur gibi kendini kanıtlamaya çalışan sıradan Dione'lardan kaçmış mıydın?

Bu beni rahatsız ediyordu. Büyük İskender veya Cengiz Han'dan alıntılar yapıyordum; çünkü, yok olmakla karşı karşıya kaldığımızda bu tür bir cesarete ihtiyaç duyuyorduk. Oysa bu isimlerin her ikisi de –M-Bot'un veritabanlarının da doğruladığı üzere– korkunç bir ölçekte toplu katliamlar yapmıştı.

Gerçek kişilerle değil de bulutumsu "Krell" türüyle savaşırken hayatım çok daha basitti.

"Spensa" dedi M-Bot yakınımaya süzülerek. "Teşekkür ederim. Dostum olmaya devam ettiğin için. Potansiyel tehlikeye rağmen."

"Bunun karşılığında ben de teşekkür ederim" dedim. "Yani gerçekçi bir şekilde baksana. Eğer ikimizden biri işin sonunda diğerinin ölümünden sorumlu olacaksa, bu kim olacak? Mantar seven, küçük gıcık robot mu? Yoksa oyuncak baltasına ilk çen-

tiğini atabilmek için bir zamanlar en iyi dostunu kafa derisini yüzmeye ikna etmeye çalışan bir buçuk metre boyundaki dehşet mi?"

"Eyvahlar olsun" dedi M-Bot.

"Kendimi savunmam gerekirse" dedim, "büyükannem olayı pek iyi açıklamamıştı, bu yüzden birinin kafa derisini yüzmenin, kılıç ya da balta kullanarak saçlarını çok kısa kesmek anlamına geldiğini sanıyordum. Kulağa çok havalı gelmişti."

Nuluba elinde bir tabletle ekrana pıt pıt dokunarak gelirken M-Bot sessizliğe büründü. M-Bot çözücü püskürtürken ben de kendi kendime mırıldandım, sanki siyah yapışkanla konuşuyormuş gibi yaptım.

M-Bot nihayet, çok alçak sesle yeniden konuştu: "Spensa, bu yıkıcıda bir tuhafılık var."

"Bir katran çukurunda fosile dönüşmüş gibi görünmesi dışında mı?"

"Evet, bunun dışında. Silahın yanlarına monte edilmiş şu iki kutu var ya? Bunlar çıkış gücü modifikasyonları. Normalde böyle bir şeyi, mesela metal zırhı kesmek adına silahın ısını artırmak gibi bir şey için kullanırsın. Veya eğitim sırasında ateş yoğunluğunu azaltmak için."

"Peki, buradakiler ne işe yarıyor?"

"Anlamanın yolu yok" dedi M-Bot. "Aşırı kullanım nedeniyle tamamen kızarmışlar. Ama o bir yana, Broadsider'ların hiç gemi kaybetmediklerini fark etmedin mi?"

"Fark ettim" dedim. "Ama belki Broadsider'lar şanslıdır. Buraya geldiğimizden beri anca birkaç sorti yaptılar."

"Sanırım doğru... Hıh."

"Ne?" diye sordum.

"Gözlemlediğim sortilerin kaç tane olduğunu saydım sadece. On etti."

"Olanaksız" dedim. "Dört-beş günde on çatışma mı?"

"Evet, tuhaf... Aha."

"... Aha mı?"

"Dâhili kronometremi kontrol ettim" dedi. "Biz yaklaşık *iki haftadır* Broadsider'larla birlikteyiz, Spensa."

Temizlik bezim parmaklarımdan düştü. Gözlerimi kırpıştırarak hatırlamaya çalıştım... Kaç kez uyumuştum? Her şey bulanmış ve birbirine girmişti sanki...

"Uluyel" dedim. "Nasıl fark etmedin?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi kısık sesle. "Sanırım ben düşündüğümünden daha canlıyım ve senin yaşadığın kimi etkinin aynısını yaşıyorum. Sahiden de zaman farkındalığının azalması kazıcılar hakkında bildiklerimizle örtüşüyor sanki."

Bu durum diğerlerinin de neden "bu kadar kısa zamanda" M-Bot konusunda bana güvendiğini açıklıyordu. Geçen zaman kısa değildi.

Yine de beynim bunu anlamak için mücadele verdi. Neredeyse *acı* veren bir çabayla yaptığım onarımları düşündüm. Dört geminin de iniş takımlarını sökmek. Turbo bakımını yapmak. Ufak tefek kanat tamirleri...

Hemen Chet'le temasa geçtim.

Yapay zekâyyla iletişime geçtin mi? diye sordu.

Evet de... Chet, sence kaç gündür burada tutsağım?

Altı? diye tahmin etti. *Yaram yüzünden sık sık uyudum gerçi. Yani yedi ya da sekiz belki de?*

On dört, dedim.

Bir an sessiz kaldı. Sonra iç çekişe eşdeğer bir duygu hissettim.

Bir yerde uzun süre kalmak tehlikeli, dedi. *Bu oluyor, Spensa. Üzgünüm.*

"Alarm kurabiliyor musun?" diye M-Bot'a sordum. "Takvim uyarıları? Israrla her günü saymaya başlamalıyız. Bakalım daha odaklı kalabilecek miyiz?"

"Evet. Evet, bu iyi bir fikir..."

Yine de sesinde endişe sezdim. Chet böyle bir şey beklese bile bunun M-Bot'u etkilemesi *inanılmaz* tuhaf geldi. Ben uyuduğumu hatırlıyordum ama kaç kez uyuduğumu sayamadığımı fark ettim. Burası zaman algımı öyle altüst ediyordu ki takip etmekte gerçekten zorlanıyordum.

İki hafta? Savaş sırasında bu sürede çok şey değişebilirdi. Arkadaşlarım iyi miydi? Kaçış planlarımı hızlandırmam gerekiyordu. M-Bot'un zihnini savaş gemilerinden birine yüklemenin bir yolunu bulmalıydım; tercihen kristalin bir uzaylının *işgal etmediği* bir gemiye.

“**D**ürüst olacağım” dedi Maksim, bir parmağından sarkan İngiliz anahtarıyla testere tezgâhının üzerine uzanmış halde. “Her zaman bende bir sorun olduğunu düşünürdüm. Bana insanların ne kadar kaba ve doğaları gereği sinirli olduğu öğretildi; oysa ben, bunların *hiçbirini* hissetmedim, anlıyor musun? Doğrusu sahiplerim, eğitimlerinin beni kontrol altında tuttuğunu varsaydılar. Onların saldırganlığı ‘tedavi ettiğini’ söyledikleri bir terapi süreçleri vardı ve böylece bir insan yavrusuna bakmak için izin alabiliyorlardı. Beni dokuz yaşımdayken aldılar ve oturtup hımlamamı istediler.”

Planımızın bir sonraki aşamasına ilerlemek üzere başında durup sessizce hazırlandığım kontrol ekranından kafamı kaldırdım. Peg ana radarın bakıma ihtiyacı olduğundan bahsetmişti. Bakımın ne zaman yapılacağından emin değildim ama yapılacağı zaman hazır olmak istiyordum.

Şimdilik uyum sağlamak için elimden geleni yapıyordum. Ayrıca diğerleriyle sohbet etmekten keyif aldığımı da itiraf etmeliydim. "Sana hımlamanı mı söylediler? Yani... şey gibi mi..." deyip hımmmm sesi çıkardım.

"Aynen" dedi Maksim. "Beni küçük bir matın üzerine oturtular ve *sadece* hımlamamı söylediler. Bir oturuşta saatlerce. Bunun özel, 'onlara özgü bir süreç' olduğunu söylediler. Sanırım mırıldandığım ton bunu özel kılıyordu, herhalde? Dürüst olmak gerekirse hâlâ emin değilim ve bununla beni yirmi yıl uğraştırdılar."

"Saldırganlık karşıtı terapi, büyük bir sektör, Spin" dedi Nuluba yakınlarda bir yerde zemine oturmuş, kimi hesap tablolarını incelerken. "Birçok ebeveyn çocuklarının çok agresif olacağından korkuyor. Tedavi için büyük para ödüyorlar. Ne tedavi olursa."

"İşe yaramıyor" dedi Shiver; yakındaki bir kutuda büyüdüğü yerde kristalinden çınlamalar geliyordu. "Hımlama tedavisi kulağa... alışılmadık gelebilir gerçi; ama daha makul tedaviler de var. Bana göre Üstyapı'daki birçok kişi daha iyi bir toplum yaratmak için çok emek veriyor, ancak... kimilerimiz hedeflerimizin taşıdığı değer konusunda kuşku. Bütün sistem kararsız bir tonda titreşiyor. Bu tür seslerle kendilerinde çatlaklara yol açıyor. Biz bunu kabul etmekte kimi zaman... fazla kibar kalıyoruz."

Maksim başını aşağı yukarı salladı. Sakal onu gerçekte olduğundan daha yaşlı gösteriyordu ki sadece otuzlarının başlarındaydı. Ben her zaman uzun ve karışık sakalın bir erkeği savaşçı gibi gösterdiğini hayal ederdim. Ama Maksim beni bu düşünceden vazgeçirmişti. Bir savaşçıdan çok, mağaralarda dolaşırken kaybolmuş bir adama benziyordu.

Gerçi onun rahat tavrı beni şaşırtıyordu. Ben tutsak olmuş bütün insanların Brade gibi gergin olacağını varsaymıştım. Ancak bu adam o kadar rahattı ki uyku konusunda yarış yapabiliyordu... eskiden tanıdığım biriyle...

Nedd ile. Oydu işte. Nedd'in adını nasıl unutmuştum? Maksim, Nedd'le uyku yarışına girebilir, girse kazanabilirdi.

"Ben de gerçekten ürkünç numarası yapmayı öğrendim" dedi Maksim sırtarak. "Hırlayıp dişlerimi gösteriyor, hatta ellerimi savurup, 'Boyngar! Boyngar!' diyordum. Onlara bunun, bizim kabilenin savaş ılığı olduğunu söylemiştim. Ailem olsa bunu komik bulurdu. Bizim bir kabilemiz falan yoktu. Sadece bir araştırma laboratuvarında olabildiğince normal bir hayat yaşamaya çalışan küçük bir aile."

Bunun üzerine bakışlarını kaçırdı; ailesinden her söz ettiğinde sık sık yaptığı gibi. Varvax'lardan oluşan çiftte satıldıktan sonra ailesiyle teması yasaklanmıştı. Şimdiyse yüzlerini hatırlamıyordu artık. Korsanların çok azı, geçmişlerini tamamen unuttak kadar uzun süredir buradaydı; birçoğuyorsa tüm bu süre boyunca grupla kalmış, süreci yavaşlatmıştı. Ama öğrenebildiğime göre etkiler, ne olursa olsun ortaya çıkıyordu.

"Üstyapı seni başarısızlığa uğrattı, Maksim" dedi Nuluba. "Shiver haklı, ancak ben bunu ondan daha güçlü bir şekilde ifade edeceğim. Üstyapı, pek çok kişiyi başarısızlığa uğrattığı gibi, seni de başarısızlığa uğrattı."

Nuluba'yı diğerlerine kıyasla daha da yakından izliyordum. Kabuk benzeri dış iskeletinin içinde heybetli duruyordu. Kaçışımı planladığımı fark etmiş miydi? Benim onu izlediğim gibi o da beni izliyor muydu?

"Peki ya sen?" diye sordum soğukkanlı görünmeye çalışarak. "Üstyapı seni başarısızlığa uğrattı mı?"

"Bir bakıma" dedi dış iskeletinin yüz siperliğinden gerçek şekli olan yengeç benzeri küçük yaratık görünürken. "Ya da ben onu başarısızlığa uğrattım. Ben bir bürokrattım."

"Devlette çalışıyordun, diye tahmin ediyorum?" Diğer ulusların bu işleri nasıl hallettiklerini bilmiyordum aslında. "Mevkiin ne kadar yüksekti?"

"Yüksek mi?" Komik bulmuş bir halde kollarını savurdu. "Herkes de her zaman biz Varvax'ların 'işlerin başında' olduğumuzu ve 'çok mühim kişiler' olduğumuzu varsayar. Seni temin ederim, biz öyle değiliz! Aman diyeyim. Bazıları öyle Spin, ama ben değilim. Ben genelde göz ardı edilmiş bir kamu kuruluşunun önemsiz bir departmanına atanmıştım. Tuma'da yaşıyordum."

"Bunu bilmiyordum" dedi Maksim. "Vay be."

"Tuma?" diye sordum.

"Asit yağmurlu fırtınalara yatkın bir yer" diye açıkladı Maksim. "Ama bazı güzel kaynak çiftliklerine yakın. Çoğu otomatik. Yaşamak için ucuz bir yer. Çok ucuz."

"İşte" dedi Nuluba, "ben de metan gazı dağıtım çiftlikleri için müşteri analizi yapardım. Elimde çok bilgi vardı; bunlara birçok gezegenin nüfus istatistikleri de dâhildi, bu sayede müşteri kullanımındaki eğilimlerden anlıyordum. Bu verilerle çok fazla zaman geçirmişimdir belki de." Bunun üstüne kollarını indirip başka yöne döndü. Dış iskelet, görece küçük olan yengeç gövdesinin zırh içindeki hareketlerini taklit ediyordu. "Sorular sormaya başladım. Çok fazla soru. Ve neredeyse daha ne olduğunu anlamadan buraya atıldım..."

Kendi kendime kaş çatıp işime döndüm. Nuluba ne saklıyordu? Bu Varvax beni hâlâ şaşırtıyordu. Örneğin son zamanlarda keşfetmiştim ki sıvı dolu ve inorganik olan dış iskeletler büsbütün teknoloji ürünü değildi; bunlar bir şekilde büyütülüp doğrudan Varvax'ın sinir sistemine bağlanıyordu. Bu nasıl çalışıyordu?

"Biz, Üstyapı'dakiler, pek çok kişiyi başarısızlığa uğrattık" dedi Shiver. "Çoğu zaman o kadar genişliyoruz, o kadar rahat hissediyoruz ki, mağaranın da doğru büyüklükte olduğunu varsayıyoruz; çünkü, baştan beri nasılsa doğrusu odur diye düşünüyoruz. Buna alıştık ve doğru geliyor, dolayısıyla diğerleri de doğru olmalı diye düşünüyoruz. Kendimize duyduğumuz

güvenle titreşiyoruz ve günün birinde mağaranın çökmesine, orada yaşayan her kristali ezmesine yol açabilecek kayaların kaydığını görmezden geliyoruz.”

Diğerleri başlarını salladılar. Ben kontrolüme devam ettim: Silah taktığımız, eskiden sivil gemisi olan dördüncü yıldız gemisi üstünde çalışıyordum. Bugünkü işim, yıldız gemisinin henüz monte ettiğimiz bütünleşik hedef sistemlerinin düzgün çalıştığından emin olmaktı.

Her şey göz önünde bulundurulduğunda bu gemiyi çalma planım iyi gidiyordu. M-Bot ve ben, son iki gündür zaman akışını kesin bir şekilde sayma konusunda iyi iş çıkarmıştık, bu nedenle de kendimi daha hâkim, daha kararlı ve daha odaklanmış hissediyordum.

İşin en zor kısmı, Cutlass Takımı üyelerini kandırıyor gibi hissetmemdi. Maksim, Shiver, Nuluba. Hatta takımdaki diğer rezonant, sessiz Dllllizzzzz bile. Bu dişi kristalin nadiren konuşuyordu ama çalıştığımız yerin yakınında bir kristal büyüttü ve arada sırada içimizden birinin söylediği şeye göre titreştiriyordu; bunun, bir tür onaylama veya konuşmaya katıldığını gösterme yöntemi olduğunu düşünüyordum.

Bir yanımda onları doğal olarak yeni ailem gibi görmek, diğer askerlik arkadaşlarımla da yaptığım gibi, Cutlass Takımı içinde kendime bir yuva bulmak istiyordu. Ama Hesho, Morriumur ve Vapor ile yaptığım gibi onlara da bağlanmayı göze alamazdım. Neyse ki bu dürtüyü fark ediyor, taktik olarak şüphecilikten faydalanıp buna karşı koyabiliyordum.

Seni esir aldıklarını unutma, diyordum kendi kendime. Bunların gerçek bir ordu değil, bir grup korsan olduğunu unutma.

Teoride kontrolleri bitirdiğimizde bu gemi savaşa hazır olacaktı. Maksim onun pilotu, ben de onun yer ekibi olacaktım.

“Peki, sen uçuşa çıktığında” dedim ona, “diğer korsan gruplarıyla savaşmak için mi olacak bu?”

"Çoğu zaman öyle" dedi Maksim. "Ta ki biz Üstyapı'ya bas-
kın yapana dek. Peg sürekli olarak onlara karşı geniş çaplı bir
saldırı düzenlemekten söz ediyor, gerçi savaş gemileri konusun-
da epey donanımlılar."

"Yine de bizim bir avantajımız var" dedi Shiver. "Diğer grup-
ların hiçbirinde olmayan bir şey. Peg ve onun... geçmişi."

Bu yeniydi. Uygun düşecek oranda merak göstermeye çalış-
tım; aşırı hevesli gözükmemeye dikkat ediyordum. Peg'in bir sır-
rı mı vardı? Belki birkaç gün uğraşarak onları ikna edebilirdim...

"Ah doğru ya!" dedi Maksim. "Sen bilmiyorsun, değil mi
Spin? Peg, bir Üstyapı subayıydı. Maden üssünün güvenlik şe-
fiydi."

Ya da belki de bana pat diye söyleyeceklerdi.

"Üssün güvenlik şefi" dedim. "Kulağa mühim geliyor."

"Öyle zaten!" dedi Maksim. "Bütün Surehold üssünün Ko-
mutan yardımcısıydı. Yani tesis, savaş protokolleri vesaire hak-
kında tonla şey biliyor."

"Peki, korsan olmak için bunu kenara mı attı?" diye sordum.

"Daha ziyade onu zorla uzaklaştırdılar" dedi Maksim.

"Siyaset, Spin" diye açıkladı Nuluba. "Peg, gerek korsan ge-
rek işçi olarak buraya tamamen kendi iradesiyle gelen çok az
kişiden biridir. O bu işi, kariyerini ilerleteceği için kabul etmiş.
Başka kimse buna istekli değilmiş. Buradakilerin çoğu Maksim
ya da benim gibi aykırılardan ibarettir –işçiler bile isteyerek
gelmezler. Gerçi büsbütün sürgün de sayılmazlar, değil mi Shi-
ver?"

"Ben büyük makine operatörüydüm" dedi Shiver kristali tit-
reşerek. "Surehold madenlerinde. Buraya teknik olarak benim
sorumluluğumda gerçekleşen, benim vatanımdaki bir kaza yü-
zünden gönderildim. Bize yokyerde on yıl boyunca sadık bir şe-
kilde çalışırsak gitmemize izin verileceğini söylüyorlar ama bu
nadiren gerçekleşir."

"O halde bir boyut kapıları mı var?" diye sordum. "Dışarıya açılan?"

"Evet" dedi Shiver. "Üssün tam içinde, ancak giriş ve çıkış sıkı denetleniyor."

Yani ben Ataların Yolu'nu takip etmeyi bitirdikten sonra buradan gitmenin potansiyel bir yolu vardı, gerçi ona ulaşma ihtimalimden memnun değildim. Bir Üstyapı üssüne gizlice girmek ve sıkı denetlenen portaldan bir yolunu bulup sıvışmak, zayıf bir seçenek gibi görünüyordu.

"Millet on yılı dolmasına rağmen nadiren dışarı salınıyor, öyle mi?" diye sordum Shiver'a.

"Yetkililer bahaneler buluyorlar" dedi Nuluba usulca. "İşçileri alıkoymak için bir neden bulup gitmelerine izin vermiyorlar."

"Ben performans değerlendirmelerimde 'aşırı agresif' olarak addedildim" dedi Shiver. "Ama Peg'in hatası değildi, onu söyleyeyim. O her zaman herkes için mükemmel değerlendirmelerde bulunurdu. Daha yetenekli işçilerin geride bırakılmasını sağlayan başkaları vardı."

"Peg'e de aynısını mı yaptılar?" diye sordum hangara bakarak. Kısa bir süre önce yakınlardaydı. Yoksa... bir-iki saat önce miydi bu? Uluyel.

"Aslında" dedi Shiver. "İlk seferde sözleşmesini isteyerek yeniden uzattı. Sanırım burada kalıp işçilerin dışarı çıkmasına yardım etmek istiyordu. Ancak burada yirmi yıl geçirdikten sonra gitmek istediğine karar verdi. Onunla sözleşmelerini sürdürdüler. Bu... üç yıl önceydi, sanırım? Gitme vakti gelmişti ve..."

"Ve ne?" diye sordum.

"Gidebileceğini söylediler" diye açıkladı Nuluba, "ancak çocuklarının geride kalması gerektiğini söylediler."

Bir dakika. Peg'in çocukları mı vardı?

“Onlar anlaşmanın bir parçası değillerdi, anlıyorsun ya” dedi Shiver. “Üstyapı, her ikisi de genç yetişkin olduğundan buradan ayrılabilmeleri için on yıl kalıp çalışmaları gerektiğini söyledi. İyi sonuçlanmadı Peg’in haykırışı, bugün hâlâ içimde yankılanır.”

“Uluyel” diye fısıldadım. “İhanet etmemen gereken birine benziyor.”

“Haklısın” dedi Shiver. “Bir sürü gemi çaldı, aramızdan rahat otuz kişiyi onu takip etmeye ikna etti ve korsanlara katılmak için bağlarını kopardı. Korsan grupları, onun etkisiyle bir araya geldiler –onları Üstyapı’ya karşı birleştirmek gibi büyük bir planı vardı. Tüm üssü ele geçirip onu elinde tutacaktı...”

İşte *bu* benim dikkatimi çekmişti. “Kulağa müthiş geliyor! Biz onlara saldırıyor olmalıyız!”

“Denedik ve başaramadık” dedi Shiver. “Yeterince iyi pilotlar değildik. Üstyapı bizi fena bozguna uğrattı. Bugünlerde kimse Peg’e kulak asmaz. Gruplar parçalandı, aralarında çekişiyor. Hayatta kalmak bile başlı başına zor.”

“Ben daha iyi olacağım” dedi Maksim. “Uçmayı öğreneceğim. Korsan şampiyonu olacağım ve Broadsider’lar yeniden saygı görecekler.”

“Bekle” dedim büyüyen gözlerimle. “*Korsan şampiyonu mu var?*”

Hesap tablolarını dördüncü kez gözden geçirirken, “Evet, bunu birkaç yıl önce uydurduk” dedi Nuluba. “Bütün gruplar arasında pilotlardan biri en iyisi olmalı, öyleyse neden onun kim olduğunu bulmayalım, dedik. Ara sıra müsabaka düzenliyoruz. Savaş gemileriyle bire bir müsabaka. Değişiklik oluyor.”

Bir korsan şampiyonu. Kapaşılabileceğim bir düello.

Of, yıldızlar adına. Güzeldi bu.

Yok, yok, diye düşündüm. Düello yok. Sen Ataların Yolu’na odaklanacaksın.

Ama...

Korsan. Şampiyon.

"Ben onları yenerim" dedi Maksim, "eğer bunu önce Shiver yapmazsa. Uçma konusunda gerçekten ustalaşmaya başladın, biliyorsun değil mi?"

"Buna titreşerek katılıyorum" dedi Shiver, "ve iltifatını takdir ediyorum. Sen bu konuda marifetlisin, Maksim."

"Teşekkürler!" dedi Maksim ve bana doğru eğildi. "Shiver ve ben bir süredir buna kafa patlatıyoruz. Şu anki şampiyon Peg'in oğullarından biri. Üstyapı'yı yenme konusunda herkes başarısızlığa uğrayınca her iki çocuğu da kendi gruplarını oluşturmak üzere ayrıldılar. Peg'in tek bir kelimesini bile dinlemezler, ancak onların burunlarını biraz olsun yere sürtersek belki bu değişir."

Korsan şampiyonu olma fikrine direnmek zordu ama odaklanmam gerekiyordu. Denetleme cihazını üzerinde çalıştığım geminin kablo girişinden hızla çıkardım. İç çekerek, "Hedef sistemlerinin hâlâ yeniden ayarlanmaya ihtiyacı var" dedim ve ekranı Nuluba'ya gösterdim.

"Hay aksi" dedi Varvax. "Ben bunu çoktan gözden geçirdin sanıyordum."

"İki kez" dedim. "Programlama, kimi bütünleşik protokollerle çelişiyor olmalı. Bir silme işlemi yapmam ve teknik yazılımı yeniden yüklemem gerekecek."

"Başka bir cihazdan da ayrı bir denetleme yap" diye öneride bulundu. "Belki de sorun bu cihazdadır."

"İyi düşündün" dedim, ardından M-Bot'un dronunun, üzerinde çalıştığımız ve yeni tamir ettiğimiz yıkıcıyı parlattığı yere doğru koşar adım gittim. M-Bot'u yakaladım.

"Hazır mısın?" diye fısıldadım.

"Evet" dedi. "Sensör sisteminin ne zaman devre dışı kalacağını öğrendin mi?"

"Hayır" dedim. "Ama şu an elimize program yükleme fırsatı geçti. Bence bundan faydalanmalıyız."

“Anlaşıldı.”

Chet’e haber gönderdim. “*Bu Sefer Olacak*” Operasyonu başlamaya hazır, Chet.

Bol şans, Spensa, diye yanıtladı. İletişime geçerek dikkatini dağıtmamaya gayret edeceğim, onun yerine burada oturup ilk yarışına katılan bir jokey kadar gergin değilmişim gibi davranacağım!

Gülümsedim, kendini kontrol edemez bir halde saz kamışlarından ayakkabı ördüğünü hayal ettim –her gerildiğinde böyle yaptığını söylemişti, hayatta kalma becerilerini geliştiriyordu. Yarası neredeyse iyileştiği için onunla bana nasıl yardım edebileceği üzerine konuşmuştuk. Asıl hırsızlık gerçekleştiğinde, hazırda beklemek için gizlice yaklaşacaktı. Ama şimdilik gizlenmesi en iyisiydi.

Kimsenin ne kadar endişeli olduğumu görmeyeceğini umarak M-Bot’un yanına yürüdüm ve onu savaş gemisine bağladım. Bu, üçü arasında en hızlısı değildi –gerçek bir savaş gemisi değil, abartılı bir yük aracıydı. Ama sahip olduğum tek seçenek buydu. Dronun başına bir şey gelmiş gibi davranacak, kusursuz fırsat elimize geçene kadar M-Bot’u geminin sabit disklerinde saklayacaktım. Radarlar devre dışı kaldığında, bir de belki ben rezonantları incitmeden diğer gemileri sabote etme fırsatını elim geçirince... Sonrasında kaçıp Chet’i almak kolaydı.

Bağlantı kurulurken M-Bot biyledi ve kendini yüklemeye başladı. Bu yaklaşık otuz dakika sürecekti. Etrafta dikilip kıpırdanmamı engelleyecek bir şey bulmam gerekiyordu. Bu amaçla Nuluba’nın yanına oturdum ve hurda dolusu bir kutuyu kurcalamaya koyuldum.

Bilerek drona bakmadım. Diğerleri, hatta Nuluba bile gerginliğimi fark etmemişti sanki.

“Burada durum gerçekten farklı” diyordu Nuluba. “Birkaç hafta önce hurda toplama görevine Shiver’la birlikte çıktığımda

uzak hissettim. Gemilerin içinde etrafımda başkaları varken bile dışarıda geçmişimi hatırlamak, burada, üste olduğundan çok daha zordu.”

“Ne kadar derine inersen o kadar beter oluyor” dedi Shiver. “Merkeze en yaklaşmak *isteyeceğim* yer maden tesisidir.”

Bu beni düşündürdü. “Peki, ya ışık patlamasının en yakınındaki bölge? Orada kimse yaşamıyor mu?”

“Sahipsiz Topraklar mı?” dedi Shiver. “Benim bildiğim orada kimse yaşamıyor. Orası... tuhaf bir yer. Zamanın bozuluyor orada. Orada merkezde, dışarıyı izleyen bir şey var.”

“Merkeze çok yaklaşanlar tuhaf görüntüler görürler” dedi Nuluba. “Tuhaf deneyimler yaşarlar.”

“Evet” dedi Maksim. “Ben hayatta oranın yakınına gitmem. Kuşak yeterince garip zaten. Olmayan şeyler görmeye başladığımızı hayal edebiliyor musunuz?”

“Bu, o kadar kötü değil.”

Şaşladım. Bu son ses... Dllllizzzz’e mi aitti? Kadının konuştuğunu hiç bilmiyordum.

Bu sözlerin üzerine Shiver heyecanla vızıldamaya başladı. Çeviri cihazım tercüme etti. “Neydi o? Dllllizzzz, sen mi konuştun! Gerçeklik külleri mi yardımcı oldu?”

“Ben... gördüm” dedi Dllllizzzz, yumuşak sesiyle. “Geçmiş gördüm.”

“Nerede?” diye sordum onun kristaline doğru eğilip. O da tıpkı Shiver gibi gemisinden çıkan bir dizi borunun ucundan büyümüştü.

“Harabeler” diye fısıldadı Dllllizzzz.

Shiver onu konuşmaya teşvik etmeyi sürdürdü ama Dllllizzzz her zamanki düşük, sözsüz titreşimlerine geri döndü.

Söyledikleri üzerinde düşündüm. Bazı harabelerde geçmiş görmüştü –Ataların Yolu’ndaki duraklardan birine mi denk gelmişti? Dllllizzzz, bir cytonic miydi?

Shiver, Maksim'den Dllllzzzz'e biraz gerçeklik külü serpmesini istedi –benden el koydukları küllerle bunu düzenli olarak yapıyorlardı. Shiver onu konuşturabilecek mi diye görmek için dikkat ettim ama nafileydi. En sonunda Maksim yanıma yerleşti ve işe yarar bir şey bulabilmek adına ıvır zıvır ayıklamama yardım etti. “Düşünceli görünüyorsun, Spin.”

“Dikkatim dağıldı sadece” dedim.

“Bu konuda konuşmak ister misin?” diye sordu. “Hatırlamakta güçlük mü çekiyorsun?”

“Biraz” diye itiraf ettim. “Orada burada kimi yüzler.”

“Acıtır” dedi. “Nasıl bir his olduğunu biliyorum. İyi haber şu ki zamanla seni tutsak alanların yüzlerini de unutmaya başlayacaksın. Bu benim için istediğim kadar hızlı gerçekleşmedi.”

O hâlâ benim bir esir insan olduğumu düşünüyordu. Uluyel, yaptığım şey birdenbire kendimi berbat hissetmeme yol açtı. Bu kişilere yalan söylemek, gemilerinden birini çalmayı planlamak, hatta belki de gemilerini sabote etmek.

“Ben esir değildim, Maksim” dedim. Onlara gerçeği söylemek niyetinde değildim –bir şekilde ağzımdan kaçmıştı. “Ben insan yerleşim bölgesi olan bir gezegende yaşıyordum.”

Gözleri kocaman oldu. “Onlar gerçek mi?”

“En azından bir tanesi” dedim. “Gerçi Üstyapı’daki herkes onların var olması gerektiği konusunda hemfikir değildi. Epey... çatışma gerçekleşirdi. Biz isyan ederdik. Onlar bastırırdı...”

Bu, gerçeğin yüzde yüzü değildi ama kendimden bir parça paylaşmak iyi hissettirmişti.

“Gerçek bir insan toplumunda mı büyüdün?” diye sordu. “Nasıldı?”

“Zordu” dedim. “Babam ben küçükken öldü. Ailem yiyecek için mücadele etmek zorunda kaldı çünkü kaynaklar herkes için kısıtlıydı –özellikle Üstyapı ile savaşa doğrudan dâhil olmayanlar için.”

“Demek gerçekten dedikleri gibiymiş” diye fısıldadı Maksim. “İnsanlar bir arada olunca... sadece savaşa yol açıyor.”

“Hiç de bile” dedim. “Buna Üstyapı neden oldu. Benim hal-kım savaş istemiyordu –biz bundan kaçardık. Ailem –Detritus’taki tüm insanlar– devasa bir yıldız gemisi olan *Muhaliif*’in mürettebatıydı. Büyük büyükannem makine tayfasındaydı ve bizim yıldız gemisi, savaşı sürdüren insan gruplarının bir parçası değildi.

“Düşman bizi bir türlü rahat bırakmıyordu. Ana gezegenimde toprağa düştüğümüzde bizi yok etmeye çalıştılar. Sonra bizi oraya hapsettiler. Bence hangi toplum olsa bu tür koşullar altında savaşçı olur.”

“Sana inanmazdım” dedi Shiver çınlayan sesiyle, “eğer Maksim’in yanında bu kadar uzun süre yetişmiş olmasaydım. O benim tanıdığım kişiler arasında şiddetten en uzak olanı.”

“Sen beni daha iş başında görmedin de ondan!” dedi Maksim, sonra hırıltılı bir ses çıkardı. “Ben gökyüzüne çıkana kadar bekle hele. Dehşet saçacağım!”

“Eminim bundan” dedi Shiver çınlayan zilleri andıran bir sesle titreyerek –bu onun kahkahasıydı.

Nuluba başını hesap tablolarından kaldırıp usulca, “Ben sana inanıyorum, Spin” dedi. “Daha önce işimden söz etmiştim. İşte bir yıl ‘az zekâlı’ türlerin gezegenlerindeki nüfus istatistiklerini analiz ediyordum. Benim işim hizmetlerimizi satın alan bölgeler için nereye reklam koyulacağını önermekti. Ancak verilerde beklenmedik gerçekler buldum. Sözde daha düşük zekâlı olarak addedilen çoğu tür, bizim öngördüğümüz tür içi cinayetlerden kaynaklanan ölüm oranlarıyla *karşılaşmıyordu*. Bunlar agresif türler olarak biliniyorlardı, yani birbirlerini korkunç oranlarda öldürüyor olmaları gerekirdi. Gel gör ki... durum böyle değildi. Çok önemli bir şey keşfettiğimi sanmıştım. Devrim niteliğinde bir şey. Saldırganlık tanımlarımızın istatis-

tiksel modellerle eşleşmediğinin kanıtı. Bilgilerimi biriktirmek için yıllarımı harcadım, büyük bir akıl olarak karşılanacağımı sandım."

"Dur, tahmin edeyim" dedim. "Bunu üstlerine sundun ve seni derhal buraya attılar."

"Mahkeme bile olmadı" diye fısıldadı Nuluba. "Konuşma biçimlerine bakılırsa yaptığım şey *tehlikeli, tahrip ediciydi*. Sadece uzun zamandır süregelen inançlara ters düşebilecek bir kanıt aramak, saldırganlık olarak görülmüştü." Ellerini kumtaşından miğferine koydu. "Dostum Vormel'e ne söylediklerini bilmiyorum. Onu bir daha görme fırsatım olmadı. Ben doğruca... ortadan kayboldum."

Maksim elini uzattı ve destek sunmak için Nuluba'nın omzunu kavradı. Dllllzzzz kristalini titretti, alçak ve yankılı... rahatlatıcı bir sestti. Varvax, teşekkür anlamında bir hareket yaptı.

Uluyel. O gerçekten de söylediği kişiydi, değil mi? Boyunu aşan bir şeye istemeden bulaşmış, önemsiz bir bürokrat. Ona önceden nasıl baktığımı düşününce kendimi çok rahatsız hissettim. Bunu daha önce bir başka Varvax'a da yapmıştım. Onlara bakıp da halkıma yıllarca zulmetmiş bir halkı görmemek çok zordu. Hele bildiklerim göz önünde bulundurulunca.

Ama onu teselli edişlerini izlerken, özelini ihlal ediyor gibi hissediyordum.

Böylesi bir yoldaşlığı ben de görmüştüm. Ben de dile getirmiş, aynı duyguyu yaşamıştım. Mağara sürgününe dönmeme izin vermeyen, uçuş takımındaki diğer kadınlarla geçirdiğim bir gece. Kaybettiklerimizi anarak birlikte geçirdiğimiz akşamlar. Duygusal bir anda onların *yüzlerini* gördüm: Kimmalyn, Nedd, FM, Hurl, Arturo. Jorgen...

Uluyel, Jorgen'ı özlemiştim. Kendimi cytonic duyularım ile temasa geçmeye çalışırken buldum. Neden onu rüyalarım da bir daha bulamamıştım? Her zaman olduğu gibi ona bilerek

ulaşmaya çalıştığımda sadece o diğer varlığı bulmuştum. Beni gözetleyen bir ruh gibi yakınlarımda dolanan o tanıdık varlık. şimdi daha uzaktı. Ayrıca her nedense bana kızgındı? Bu, benim temasa geçtiğim kazıcı mıydı? Yoksa... daha özel biri miydi?

Aptalcaydı, biliyorum ama bunun rozetimle, ayrıca babamla bir ilgisi olduğunu hissetmekten kendimi alamadım.

Diğerleri birbirlerini teselli etmeye devam ederken özür dileyip oradan ayrıldım. Onların içten duyguları bana kötü hissettirmişti. Ayırdığım hurdaları saklayabileceğim çöp kutularına doğru ilerlerken daha önce gözümden kaçırdığım bir şey fark ettim. Kapalı hangar kapılarının yanındaki gölgelerde duran iriyarı biri.

Peg. Broadsider'ların kaptanı. Orada otururken nasıl gözümden kaçmıştı? Kalın gövdeli uzaylı, bilhassa gölgelerde yırtıcı görünüyordu. Ve beni izliyordu. Bunu anlamak için kadının gözlerini görmeme gerek yoktu.

İyi bakalım. Derin bir nefes alıp büyük adımlarla yanına gittim. Kişilerin beni izlediğini, beni düşündüğünü ama hiçbir şey söylemediğini hissetmekten nefret ediyordum. Onlarla yüzleşmek daha iyiydi.

Tabii beni Jorgen'la ilk yumruk dvşme iten şey de benzer bir tavırdı. Bu yüzden belki de bu defa biraz daha dikkatli mi davransaydım?

"Kaptan?" dedim yanına varınca. "Bir sorun mu var?"

"Sorun mu? Hıh, bilmem ki, Spin." Peg pençeli parmaklarını önünde kavuşturdu. Neredeyse bir srngene benziyordu, gerçi derisi pul yerine kalın bir postla kaplıydı. "Söz yok. Sen diğerleriyle iyi uyum sağladın. Bu işe tanıdığım herkesten daha iyi uyum sağlıyorsun. Ben seni *heknan* yetiştiren biri olarak görmemiştim. Ben senin kesinlikle *mulun* yetiştiren biri olduğunu dşnmüşüm..."

"Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum, Kaptan. Benim eviri cihazım bu kelimeleri tercüme etmeyi reddediyor. Sizin halkınız... bu... şeyleri... nasıl yetiştiriyor?"

“Otur” dedi katlanır bir sandalyeyi işaret ederek.

Söyleneni yaptım.

“Çeviri cihazını bu deyimleri çevirecek şekilde ayarlayabilirsin” diye açıkladı kaptan. “Ama belli ki bunu nasıl yapacağını bilmiyorsun. Önemli değil. Benim ağacım artık çok uzakta ve zorla sürgüne gönderildiğimden beri ne onu ne de meyvesini zar zor hissedebiliyorum.”

“Ben... üzüldüm?” dedim.

“Yendolor yetiştirmeye gerek yok” dedi kaptan karşımdaki, onun boyuna göre yapıldığı belli olan, büyükçe koltuğuna yerleşerek. Pençeli eliyle Cutlass Takımı üyelerini işaret etti. “Bunlar iyi kişiler, insan. Senin umduğundan daha iyiler, değil mi?”

“Evet” diye itirafta bulundum.

Kaptanın sesi yumuşadı. “Beni seni izledim, Spin. Senin bir asker olduğunu biliyorum ki bu merak uyandırıcı. Üstyapı buraya gerçek savaşçıları sık atmaz. Devlet saldırganlıktan nefret ettiğini iddia eder ama yararlı olanları kullandığını söyleyebiliriz. Onlar öyle çok *venmal* yetiştiriyorlar ki. Siz farklı bir şekilde söylediniz: Fazla ikiyüzlüler.”

“Buna karşı çıkmıyorum” dedim.

“Ben senin buradan gitmeni istiyorum” dedi Peg. “Bunlara bela getirmeni istemiyorum. Bu gece senin izlenmemeni sağlayacağım. Yanına bize ait hiçbir şey almadığın sürece yürüyüp gidebilirsin buradan.”

Sözler yüzüme bir tokat gibi çarptı. Biliyordu. Eh, şüphelenmişti. Ayrıca benim tehlikeli olduğumu anlamıştı. Kabul etmeliyim ki biraz heyecan hissettim. Muazzam bir canavardan oluşan bu kişi, beni korkutucu mu buluyordu?

“Merak ediyorsun” dedi Peg. “Bunun bir tuzak olup olmadığını, burada kalacak kadar güvenilir olmadığını kanıtlamak için seni kandırıp kandırmadığımı merak ediyorsun. Ancak sen de ben de biliyoruz ki burada kalamayacak kadar fazla *kitcha*

yetiştirmişsin. Sen, can almışsın. Buradakilerin çoğuysa bunu hiç yapmadılar.”

“Sizler korsansınız” dedim. “Sizin gibilerin başkalarıyla it dalaşına girdiğini gördüm.”

Peg ne eğildi. “Ben, can aldım, Spin. *Kitcha* yetiştirdim. Katilin meyvesi. Ayrıca kendi trm tanıyorum. Burayı terk edeceksin.”

Derin bir nefes aldım. Planladığım bu değildi ama görünüşe göre radar sisteminin kapanmasını bekleyecek kadar zamanım kalmamıştı. M-Bot transferinin yarım saatten az süreceğini söylemişti. Ne kadar olmuştu?

“Gideceğim” dedim Peg’e, “eğer bana bir gemi verirsen.”

“Teklif edilen anlaşma bu değil.”

“Bu *benim* teklifim” diye yanıtladım. “Sen ve senin trnle özel bir sorunum yok, Peg ama halkıma karşı bir görevim var. Bunu başarmak için savaş gemilerinden birine ihtiyaım olacak.”

Gz göze geldik. Uluyel, sırada ne olacağını o an anlamıştım. O benim üzerime atlarken zar zor kenara atlamayı başardım.

Kelimenin *tam anlamıyla* benim üç katım bir kişiyle yumruk yumruğa kavga etmemin ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu belirtebilir miyim? Bir dahaki sefere kahrolası bir Kit-sen ile kavga edeceğim. Karma bunu bana borçlu.

Ben yere atlayıp yuvarlanırken sandalyem arkamdan kaydı ve Peg biraz önce oturduğum yerde havayı yakalarken çömelerek doğruldum. Alet rafına doğru geri çekilirken keşke Kafakıran yanımda olsaydı diye hayıflandım. Ne yazık ki Peg silah bulmama izin vermeyecekti. Elleri önde, pençeleri dışarıda hızla atıldı.

Kadın ne bağırdı, ne homurdandı ne de diğerlerine seslendi. Bu onun da dediği gibi iki katil arasındaki bir çekişmeydi. Diğer Browsersider'lar bir şekilde buna dâhil değillerdi. Ben dâhildim.

Peg şaşırtıcı bir hızla üzerime atıldı ama ben hareket etmeyi sürdürdüm. Beni kısıp almasına izin veremezdim; olay güreşe dönüşürse beni hareketsiz bırakmak için hemen ağırlığını kullanacaktı. Bunun yerine iyice yere eğilmiş haldeki pozis-

yonumu koruyarak bir ileri bir geri kaçtım. Eğitimime ve bir dışlanmış olarak yaşadığım hayatımda kazandığım becerilere başvurdum. Mahalledeki en küçük ve en garip çocukken, kötü ün salmış bir ebeveynin çocuğuyken insan çok şey öğreniyordu.

Peg alet rafına ulaşmamı etkin bir şekilde engelliyordu; çünkü, ona yönelirsem sırtımı Peg'e dönmek zorunda kalacaktım. Neyse ki benden uzaklaşıp silah aramaya gitmeyecek kadar saygı duyuyordu bana. Birbirimizin etrafında döndük ve güreşe tutuşacağımı düşünmesine izin verdim ama aslında başka bir çıkış yolu arıyordum.

Kaçsam beni kovalayacaktı. Onu yaralamaya ya da bayıltmaya çalışmak zorundaydım. Saldıracak gibi yaptım, yeniden üstüme atılması için onu ayarttım, sonra kenara çekilerek iyice yakınına girdim ve yumruğumu böğrüne geçirdim. İnsan olsaydı, bu, tam böbreğe isabet edecek bir yumruk olurdu.

Peg homurdandı ama ciddi bir darbe almış gibi görünmüyordu. Sanki bir çuval taşa yumruk atmıştım –kadının kasları, yüz yüze geldiğim insanların kaslarından daha sıkı, daha cüsseliydi. Uluyel. Uzaylılarla, daha doğrusu herhangi biriyle dövüşmeye doğru düzgün *hazırlanmamıştım*. Kenara kaçıp, saçıma uzanan elden kurtulabildim. Saçımı gereğinden fazla uzatmıştım.

Eh, böbrekleri doğru yerde olmayabilirdi belki ama dizleri vardı. Eklemler zayıf nokta olmak zorundaydı ve bu işi bir an önce bitirmem gerekiyordu. Bu yüzden montumu tutacak kadar yaklaşmasına izin verdim. Sonra yana kıvrıldım, dizlerimin üzerine çöktüm ve dirseğimi sağ dizine geçirdim. İrkildi, ben de dirseğimle ona bir daha vurdum ki ilk darbe yüzünden zaten acı içindeydi. Darbe gerçekten işe yaradı ve Peg'in geriye doğru tökezlemesine yol açtı. Doğruca alet rafına çarptı.

Aletler yere düşerken metal çınlamalar odada yankılandı. Anahtarın birini kaptım ve Peg ceketimi hâlâ sımsıkı tutarken ona bir daha vurdum. İki elle. Doğruca aynı dize.

Peg bir uluma sesi kopardı ve beni serbest bıraktı. Öne doğru eğilip yüzünü buruşturarak dizini tutarken bir adım uzaklaştım. Dirseğimdeki acıdan benim de gözlerim yaşarmıştı ama anahtarı sımsıkı tutup odaya göz gezdirdim.

Hem Nuluba hem Maksim bana silah çekmişlerdi. Harika.

“Liderinizi yendim!” diye onlara bağırdım anahtarımı kaldırarak. “Dövüş düellosunun verdiği yetkiyle Broadsider’ların komutasını ben devralıyorum!”

“Rüyada alırsın” dedi Maksim.

Evet ya, bu numara öykülerde işe yaradığı zaman bana *gerçekten* fazla kolay gelirdi hep. Uluyel. Anahtarımı indirdim.

Derken diğerlerinin arkasında mavi bir ışık parladı. Altından aydınlanan, uğursuz bir şekil havaya yükseldi, kanatların altındaki iki yıkıcı, ısl ısl parlayarak silahlı iki Broadsider’a doğrulana kadar ne olduğu belli olmadı. Maksim omzundan geriye bir bakış attı, sonra fal taşı gibi açılmış gözleriyle sendeledi. M-Bot yüklemeyi tamamlamıştı.

Geri çekilmemeliydiler. Üzerime atılabilir, duruma hâkim olacak kadar bana yaklaşabilirlerdi. Gemi ölçeğindeki silahlar yakınımıdaki birini, beni de vurma riskini göze almadan ateş edebilecek kadar hassas değildi. Ama insan kendisi kadar büyük bir çift silahla karşı karşıyayken bunu söylemesi kolay, düşünmesi zordu. Hem Maksim hem Nuluba silahlarını bıraktılar.

Daha fazla davet beklemedim. Aralarından koştum –koşarken silahlardan birini yerden kaptım– sonra sıçrayıp havada süzülen savaş gemisinin kanadına tırmandım. Dronun kablosunu çıkardım, kokpit açıldı ve içine girdim.

“Shiver’in gemisine doğru dön” dedim M-Bot’a. “Motoru çalıştırmasını engelle.”

Ben koltuğa yerleşirken o da dediğimi yaptı. *Azizler adına*, yeniden kokpitte olmak iyi hissettirmişti. Sanki aradan sonsuz bir zaman geçmişti. Dronu kenara koydum –koltuğun arkasın-

da benim alışkın olduğum kadar yer yoktu- ve iletişim sistemi cızırdadı.

Nihayet M-Bot'un sesi geldi. "Vay canına. Bu iletişim sistemi eski. Bir *pikabın* içine yerleşmiş gibi hissediyorum."

"Onun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok" dedim kemerleri takarken. Maksim ve Nuluba, dışarıda Peg'e bakmak için yanına koştular. Rezonantlar irtifa halkalarını çalıştırmamıştı. Belli ki bunu denedikleri anda onları havaya uçurabileceğimi anlamışlardı. Bir an bunu düşündüm -bunu yapmak peşimize düşmelerini engellerdi- ama hayır. Arkadaşım değillerdi belki ama onları acımasızca infaz edecek değildim.

Neler olabileceğine dair içimde anlık bir sızı hissettim, sonra kumandaları tuttum. "Hangar kapılarını açabilir misin?"

"Bana bir saniye ver... evet. Bu geminin sistemi, vericiyi üç katmanlı bir güvenliğin arkasına kilitlemiş. Gemiye inşa ettiklerinde kazıcıları kendilerine çekme konusunda *epey* endişeliymişler."

Kapı açılırken silahlarımı iki savaş gemisine doğrultmuş halde tuttum. Sonunda Shiver'ın gemisinin altından gelen mavi ışığı yakaladım.

"Beni üzerinize mermi boşaltmaya zorlama" dedim telsize basıp.

Karşılık gelmedi, gerçi iletişim sistemi sözlerimin karşıya ulaştığını gösteriyordu. Hangar açılır açılmaz gemiyi açıklığa doğru çevirdim.

"Spensa" dedi M-Bot. "Sakıncası yoksa... ben uçurabilir miyim?"

Tereddüt ettim. M-Bot'un programlaması onun pilotluk yapmasını oldum olası engellemişti. Detritus'ta benim imdadıma yetişmek istediğinde Cobb'u, kendini uçurması için ikna etmesi gerekmişti. Bu, onun ömrü boyunca bir yıldız gemisine gerçek pilotluk yapması için eline geçen ilk fırsattı.

Ben bu ânın hasretini çekiyor, tadını özlüyor, hayalini kuruyordum. Ama o bunu asırlardır bekliyordu.

“Hadi” dedim ellerimi büyük bir çabayla kontrollerden kaldırarak.

“Of, teşekkür ederim!” dedi. Gemi kendi kendine dönmeyi sürdürdü, sonra arkamızdaki kişileri buharlaştırmamak için ana motorları değil, manevra iticilerini kullanarak çıkışa doğru milim milim ilerledi.

Of, uluyel, diye düşündüm. M-Bot hayli gelişmiş bir yapay zekâ. Herhangi bir insandan daha hızlı düşünebilir, ânında tepki verebilir. Bir insan pilota kim, neden ihtiyaç duysun ki? O anda savaş gemisi pilotu olarak geçirdiğim günlerin sonuna geldiğimi gördüm.

Ardından M-Bot bizi dışarı çıkarırken hangar kapısının kenarına çarptı.

“Hop!” dedi ve ne yaptığına bakmak istercesine gemiyi döndürmeye başladı.

“Hayır!” dedim. “Kuyruğu duvara çarpacaksınız. İleri gitmeye devam et!”

“Tamam, tamam” dedi, gemi yavaş yavaş hangardan dışarı çıkarken yalpaladı. Ve doğruca...

“M-Bot!” dedim. “Ağaçlar!”

“Ah, evet. Ağaçlar. Hmm...”

Aniden durduk, sonra yukarı doğru yükseldik, ardından M-Bot bizi ağaçların üstünden geçirirken yeniden ileri doğru fırladık.

“Sana bir şey diyeyim mi” dedi, “bu iş hiç de düşündüğüm gibi gitmiyor.”

“Yok ya?” dedim geriye, hangara bakmaya çalışırken. “Daha hızlı hareket etsen iyi olabilir...”

Pek bir şey seçememiştim ama geride bıraktığımız hangardaki mavi parıltının arttığından oldukça emindim. Dllllzzzz ve

Shiver'ın beceriksiz uçuşu görüp benim zor bir av olmayacağıma kanaat getirdiklerini hayal edebiliyordum.

M-Bot bizi ağaçların üzerine çıkarırken gemi yalpaladı.

"M-Bot!" dedim.

"Hey" diye çıkıştı, "bence gayet iyi gidiyorum. Hem *sen* ilk gününde yemekhaneye çarpmamış mıydın?"

"Hologram bir yemekhaneye" dedim.

"Neyse, ben yemekhanenin *hiçbir* türüsüne çarpmadım. Bak, ben bir bilgisayar programıyım –ben ve benim gibilerin programlamasında olmayan bir şeyi yapmasının ne kadar zor olduğunu biliyor musun sen?"

"Hayır."

"İmkânsız" dedi M-Bot. "O kadar zor. Ve ben *yine de* yapıyorum bunu."

"Dronu gayet iyi uçuruyordun."

"Ben o dronun sabit kodlu uçuş talimatlarını onun uyduruk ürün yazılımından almıştım. Ama artık ona sahip değilim!"

Hangardan dışarı bir savaş gemisi fırladı, sonra onu bir diğeri izledi. Radarlarımızda iki sinyal belirdi.

"Of" dedi M-Bot. "Bizi öldürmeye çalışacaklar, değil mi?"

"Hı-hı."

"Şey yapmak ister miydin..."

Kumanda küresinin ve hız kumandasının başına geçtim, ardından turboya kökledim ve bizi gerçek hızlara çıkardım. Kokpiti titreten bir kükreyişle arazi parçasından fırlayarak uzaklaştık. Hazırlıksız yakalanmıştım. Son zamanlarda uzay boşluğunda çok fazla çatışmaya girmiştim; atmosfer uçuşu güdülerimin paslanmamış olmasını umuyordum. Yıldız gemileri bu ikisinin arasındaki farkı en aza indirgeyecek şekilde inşa edilirlerdi, ancak bir çatışmada küçük hatalara bağlı olarak yaşar ya da ölürdün.

Mesele şuydu ki ben çatışmaya girmek *istemiyordum*. Shiver ve Dllllzzzz iyi kişilere benziyorlardı. Gemilerinden birini çal-

maya razıydım ama onlara ateş edip öldürecek değildim. Onlar elimi zorlamadıkça.

Önce bana ayak uydurup uyduramayacaklarını görecektim.

Yanlarından dökülen ve sonsuzluğun içinde kaybolan şelalelerin aktığı, komşu parçanın üzerinden pike yaptım. Kuyruğumdakiler takip ettiler ve *ânında* ateş açtılar. Uluyel. Beni öldürmek konusunda çekince gösterirler diye ummuştum. Ezbere bildiğim manevra zikzakları çizdim, sonra şelale sularına paralel olarak arazi parçasının yanından aşağı daldım. Midem yemek borumdan dışarı tırmanmaya çalıştı ve bir an sonra geminin YerKon'larına aşırı yük bindi, g-kuvveti beni sarstı ve az kalsın bayılıyordum.

Dişlerimi sıkarak yukarı kırdım. "Bu YerKon'lar bir rezalet."

"Sürpriz olmadı" diye karşılık verdi M-Bot. "Bu sadece bir sivil araç olmakla kalmıyor, aynı zamanda o kadar eski ki antika sayılır."

"Senin orijinal gemin iki yüz yıllıktı."

"Ama zamanının üç yüz yıl ilerisindeydi" dedi. "Bu şeyse yapılırken bile modası geçmişti. Hızlı üretim hattından çıkma, ucuza üretilmiş bir model."

"Ne hoş."

"Değil mi ya!" Peşimizden ateş edildi. "Imm, kalkana bakma."

"O kadar mı kötü?"

"Ancak küçük darbelerden koruyacak kadar var. Yıkıcıdan iki darbe daha alabilir, o da belki." Başka bir atış neredeyse bize isabet ediyordu. "Uf... Vay canına. Spensa, ödü kopmak böyle bir duygu mu? Bence ödü kopmak *tam da* böyle bir duygu. Of, ne harika! Bundan nefret ettim!"

Yıkıcının ateşi, benim alışık olduğum kırmızıdan çok maviydi, olasılıkla bunun nedeni farklı bir teknoloji hattından çıkmış olmasıydı. Yeniden yukarı doğru kaçtım ama atışlardan biri isabet etti, gemimin etrafındaki görünmez kalkanı çatlattı.

Kumanda panelinde düşük kalkan uyarısı yanıp sönmeye başladı. Ya, *tek* darbeden sonra düşük kalkanlar mı? Ticari sınıf bir gemiyi uçurmanın sonucuydu sanırım bu. Ayrıca atmosferdeki maksimum hızım da berbattı –gemi, enkaz düşerken titre-yen mağaralar gibi sallanıyordu.

Neyse ki gemiyi saldırı ekipmanıyla donatmıştık: iki adet yıkıcı ve düşman kalkanlarını etkisiz hale getirmek için Manyetik Darbe Silahı. Bunu kullandığımda benim kalkanımı da etkisiz hale getirecekti ama benimkinin karton kutudan farkı kalmadığını görünce şansımı denemeye karar vermiştim.

En önemlisi, gemimde çekici olarak kullanmak için ışıın mızrağı vardı. Artık kuyruğumdakilerden hızlı gidemeyeceğimi biliyordum ve onlara dayanamayacağım da kesindi. Ama doğru ekipmanla onları alt edebileceğimden oldukça emindim.

Toz toprak kaplı bir arazi parçasının üstünden geçtim ve inanılmaz bir rüzgâr yarattım. O sırada yıkıcılar çılgın gibi ateş açtılar; rezonantlar enkazın içinden uçmaya alışkın değillerdi. Göstergeleri kullanarak ateş etmeleri gerekirdi.

Parçanın yan tarafının üstünden dik bir dalış yaptım ancak ışıın mızrağımı fırlatıp kenara sapladım. Bir zincirin ucundaki top misali, ışıın bilekliği olmaksızın yapılması olanaksız bir manevrayla havada döndüm. Parçanın kenarı boyunca zikzak çizerken YerKon'lar sıfırlansın diye onları bir saniye dinlendirdim, sonra dalış yaptım ve dönerek parçanın altına geçmek için ışıın mızrağını yeniden fırlattım, ardından irtifa halkam araziye doğru baksın diye takla atmak zorunda kaldım. Burada diğer fizik kuralları ne kadar acayip işlerse işlesin, yerçekimi benim beklediğim gibi işliyordu.

Bu arazi parçasının alt cephesi olukluydu ve yer yer taş yığınlarıyla kaplıydı –sarkıtlar sarkan bir mağara çatısı gibiydi, ancak çok daha büyüktü. Bunların arasından mekik dokudum ve radarım bana iki yıldız gemisinin arkamdan yaklaştığını söyledi.

Daha hızlı gemiler uçurmalarına rağmen hızla geride kalmıştılar.

Işın mızrakları olmadan, parçanın altına girmek için daha yavaş dönmeleri gerekiyordu –ayrıca engellerin arasından yüksek hızda uçuş konusunda benim kadar rahat olmadıkları da ortadaydı. Işın aslı şu ki beni takip etmemeleri gerekirdi. Gerçekten de, eğitimimin ilk ayında Cobb'un beni yine yine bana öğrettiği, yaygın bir taktik hatası yapmışlardı. Kendini asla takitiği kenara bırakacak kadar takibe kaptırma.

Bu durumda parçanın daha da aşağısından uçmaları gerekirdi, çünkü böylece düz uçabileceklerdi ve üstün hızları onlara avantaj sağlayacaktı. Bu da bana taktiksel düşünmediklerini göstermişti; it dalaşı yapmayı eğitim almadan, kendi başlarına öğrenmişlerdi ve becerileri olsa da çaylak hataları yapmaları kaçınılmazdı.

Mükemmel.

"Spensa" dedi M-Bot, "ne yazık ki seni uyarmam gerek, diğer Broadsider'ların konuşmalarını yakaladım. Nöbette olmayan takımları da uyandırıyorlar ve her iki takımı da peşimizden gönderiyorlar. Bu kapışmaya altı gemi daha katılmadan önce yaklaşık yedi dakikan var."

Bu konuda kaygılanmam gerekirdi. Ama *uluyel*, aksine iyi hissettirmişti. Pek çok şeyde berbatım. Sahip olduğum tüm arkadaşlıklarımın, çabalarım *sayesinde* değil çabalarım *rağmen* sürdüğünü de kabullenmeye başlıyordum. Öfkem beni ele geçirdiğinde itaatsizlik ve aptallık ediyordum. Casusluk ve diplomasi becerilerim gülünecek haldeydi.

Ama pilotlukta iyiydim.

Heyt be! Nihayet yeniden uçabiliyordum.

Havada dönerek uçtum ve kuyruğumdaki iki takipçiyi üç ayrı arazi parçasının etrafında büyük bir kovalamacaya soktum. Yaya olarak aşılması çok zor gibi görünen mesafe, anlık

renk parıltıları olarak geçip gidiyordu artık. Işın mızrağı kullanarak daha dar dönüşler yapabildiğim için, aşılmaz hissettiren boşluklarda heyecanla mekik dokuyordum. YerKon'ların zayıf olması, istediğimden daha fazla g-kuvveti yediğim anlamına geliyordu ama bunu dikkatli uçarak telafi edebilirdim.

Tüm bu süre boyunca yakınlık sensörünü izlemeyi sürdürdüm ve iki rezonanta dair yargılarım kuvvetlendi. Asıl ihtiyaçları ışın mızrakları, tabii bir de bunları doğru düzgün kullanma eğitimiydi. Ayrıca atışlarında fazla serbest davranıyorlardı. Cobb, aşırı hevesli tetik parmağım yüzünden beni nice kez paylamıştı. İnsan sürekli ateş etmenin akıllıca olacağını, isabet tutturmak için daha fazla fırsat vereceğini sanır. Yanlış. Rastgele ateş yalnızca dostlarını tehlikeye atmakla kalmaz, aynı zamanda insanı nişan almamaya alıştırır.

"Spensa" dedi M-Bot, "bu silahın ateşinde bir tuhaflık var."

"Renginin tuhaflığı mı?" dedim, bizi sol aşağıya yönlendirip iki parçanın arasından geçirirken.

"O değil" dedi M-Bot. "Bu geminin üstünde sistem kontrolü yaptım da kendi yıkıcılarımızın üstüne bir çift eklenti takılı."

"Onardığımız üniteye takılı olanlar gibi mi?"

"Aynen öyle. Bunlar silah atışını etkiliyor..." Tereddüt etti. "Spensa, sanırım bu, yıkıcıları öldürücü olmaktan çıkarıyor. Elektronik sistemlere aşırı yük bindirip gemiyi kilitlemek için tasarlanmışlar."

Bekle.

Bekle.

Birden, baskınlarda neden hiçbir korsanın vurulmadığını anladım. Bu tür bir grubun nasıl *işleyebildiğini* de anladım. Onların imalathanelere erişimleri yoktu –ne çalışırlarsa, ne buluyorlarsa kullanmaya mecburlardı. Eğer gemiler çatışmalarda ikide bir yok ediliyor olsa, kısa sürede kimsenin uçuracak bir şeyi kalmazdı.

Bu, rezonantların neden bana ateş etmekte bu kadar çabuk davrandıklarını açıklıyordu. Onlar beni ya da gemiyi yok etmeye çalışmıyorlardı. Beni yeniden ele geçirmeye çalışıyorlardı.

“Ama hangardayken sen gücü çalıştırınca” dedim, “korsanlar, yıkıcılar tarafından vurulmaktan son derece korkuyorlardı sanki.”

“Serbest kalan enerji miktarı hâlâ yüksek” dedi M-Bot. “Narin, etten kemikten ibaret bir vücut bu atışlardan birine maruz kalmak istemez.”

Eh, tamam o zaman. Bu kaçış şimdi bir anda daha ilginç hale gelmişti.

Kuyruğumdaki iki rezonant peşimden dalışa geçerken kronometreyi kontrol ettim. Çok daha uzun sürmüş gibi hissettirmesine rağmen daha ancak birkaç dakikadır it dalaşı yapıyorduk. Diğer gemiler hangarlardan kalkana kadar biraz zamanım vardı, tabii kalkış sürelerine dair M-Bot’un tahmininin doğru olduğunu varsayarsak.

Turboyu kökledim ve düşman gemilerini de aynısını yapmaya zorladım. Düz rotada üstün hızlarına güvenebileceklerini biliyorlardı. Ancak onlar buna odaklanırken ben turbonun şalterini kapayıp hız frenime bastım, iticiyi kesip direnci artırdım. Geriye doğru fırladım... daha doğrusu, onlar ileriye doğru fırladılar. Her halükârda iki gemi bir anda yanımdan geçip gitti. Onlar tam geçerken Kızılötesi Manyetik Darbe’yi ateşledim.

Göstergemde bir alarm bağırdı ve uyduruk kalkanımın düştüğü konusunda beni uyardı. Dllllzzzz’in gemisine nişan aldım ve M-Bot’un yıkıcılar hakkındaki tahmininin doğru olduğunu umarak ateş ettim. Doğrudan isabetler tuttururken gemi mavi renkte parladı, ardından iticileri kapandı. Gemi gitmekte olduğu yönde ilerlemeye devam etti ki bunun tehlikeli olabileceğini düşündüm. Neyse ki, irtifa halkası çalışır durumda kalmıştı, bu nedenle gemi aşağı düşmedi, dolayısıyla yakın zamanda bir çarpışma tehlikesi var gibi görünmüyordu.

Shiver'ın gemisi, sanki aniden saldırıya geçtiğimi fark edip paniğe kapılmışçasına, çılgınca yön değiştirdi. Onu kolayca takip ettim, ne yapacağını tahmin ettim...

Evet, yeniden kuyruğuma takılabilmek için takla atıp arkama dolanacaktı. Aslında iyi becermişti. Gemimi döndürüp onu hedefime alırken becerisine hayran kaldığımı kabul etmeliydim. Hepsinin kendi kendini yetiştirdiği göz önünde bulundurulunca, bu oldukça iyi bir manevraydı.

"Ben hâlâ bunun haksızlık olduğunu düşünüyorum" dedi M-Bot. "Senin benden daha iyi uçak kullanman haksızlık."

"Benim eğitimim var. Senin yok."

"Ben bir bilgisayar programıyım. İhtiyacım olması gereken tek eğitimin birkaç satır kod olması gerekirdi."

Shiver'ın gemisini ışın mızrağımla vurdum ve yakındaki bir arazi parçasına çarpmadan önce onu çekip durdurdum. Sonra ışın mızrağını saldırdım ve Broadsider üssünün olduğu parçaya doğru fırladım.

"Spensa?" dedi M-Bot. "Sence bana doğru düzgün pilot ve dövüş kodları bulabilir miyiz?"

"Bence fazladan kod satırlarına sahip olsan bile bir şeyler eksik kalacaktır."

"Ne gibi?"

"Tarz."

Broadsider parçasının altına girdim, sonra ışın mızrağımla parçanın kenarını vurdum ve onu kullanarak kavis çizip yukarı dolandım, alçaktan uçabilmek için takla attım. Hangarlar tam önümüzdeydi. Uçuş kapıları açıktı.

Kapıdan dışarı süzülen bir gemiye nişan alıp ateş ettim. Tam isabet vurdum ve gemi kaçamadı, ben de hızla kalkanı ortadan kaldırdım ve gemiyi kilitledim. Sıradaki hangarda da aynısını yaptım.

Saniyeler içinde etkili bir trafik sıkışıklığı yaratmıştım. İki gemi yolu kapatırken diğerleri kaçamıyorlardı –hiç değilse arka-

daşlarını çekmeden kaçamazlardı. Ben o zamana kadar çoktan gitmiş olmayı planlıyordum. Bir tek, ikonuma ihtiyacım vardı.

Bizi hangarların diğer tarafına uçurdum. "Sen sür" dedim kemerimi çözerken. "İçlerinden biri şu karmaşadan kurtulursa uyar beni. Zamanında dönmezsem, yukarı yüksel ve onlara ateş etmeye başla. Şansın yaver giderse vurursun birini."

"Aha. Ih..."

Gemi Broadsider kampının arkasındaki kayanın üzerinde süzülürken kanopiyi açtım. Hangarların içinden bağırışlar ve küfürler duydum. Hızlı bir bakış atınca aralarından sadece bir kişinin aklına ortadan sıvışıp ne yaptığıma bakmanın geldiğini gördüm. Maksim, binasına açılan kapının orada duruyordu.

Belimdeki silahı çektim. Maksim de silahlıydı ama beni görünce kendi silahını kaldırmadı. Akıllı adamdı.

İkonu gömdüğüm yeri çabucak buldum. Çoğunlukla kayanın arkasında kalarak kazdım ve...

Hiçbir şey.

Babamın rozeti orada yoktu.

Bana bu kadar dokunması tuhaftı. *Gerçekten* babamın roze-ti bile değildi. Hâlâ cebimde nasıl ortaya çıktığına dair bir açıklamam yoktu –gerçi öte yandan arazi parçalarında suyun nasıl meydana çıktığına dair de iyi bir açıklamam yoktu.

Yine de ikonu kaybedince son derece kişisel bir eşyam çalınmış gibi hissettim. Geride bıraktığım dünyayla tek somut bağlantım. Kararlılığımın kaynağı.

Chet! diye düşüncemi gönderdim. İkon gitmiş!

Ne? diye karşılık verdi. *Bayan Nightshade, benim bununla hiçbir ilgim yok! Ben yemin ederim ki...*

Sana inanıyorum, dedim. Senin almadığını biliyorum, Chet. Yine de, sahiden gitmiş. Nasıl?

Hiçbir fikrim yok, diye yanıtladı.

Tamam. Seni almaya geliyorum.

Bekle. Beni mi almaya geliyorsun?

Gemiye sonra çalmak yerine şimdi çalmak zorunda kaldım, dedim. Birazdan açıklarım.

Boş çukurdan duyduğum öfkeyle gürleyerek hızla gemiye döndüm ve yol boyunca gözümü Maksim'den ayırmadan kokpite tırmandım. Adam silahını kaldırmadı. Ona başımı salladım ve saniyeler içinde M-Bot'un Chet'e doğru seyretmesini sağladım. Onu zihnimle hissedebiliyordum, yine de onu mavi ormanlı arazi parçasının kenarında, bir elini selamlamak için iyice yukarı kaldırmış dığeriyse doğaçlama yaptığı bir askıda, ceketinin kolu aşağı sarkık halde dururken görmek beni inanılmaz rahatlatı.

Gemiye parçaya yanaştırdım ve kanopiyi açtım –hemen ardından gemimin kalkanını ateşleme sürecini başlattım. Rezalet bir kalkandı ama hiç yoktan iyiydi.

Chet'in gemiye binmesine yardım etmek için dışarı tırmanmaya koyuldum, ama o ustalıkla kendi başına kanada tırmanmayı başardı. Kanopinin hemen yanında durarak bana kocaman ve bıyıklı bir tebessüm gösterdi, ardından bir eliyle gemiyi işaret etti. "Beygirimiz de heybetliymiş. Çok güzel!"

"Teknik özelliklerini gördükten sonra böyle demeyeceksin" dedim. Dikilip koltuğu öne çekerek arkasında bulunan, kokpitin kargo alanını göz önüne serdim. "Konfor konusunda üzgünüm."

"Daha beterini görmüşlüğüm var" dedi Chet boşluğa sıkışarak. "Fakat bir sorunumuz var. İkon olmadan uzun vadede yalnız seyahat etmemiz konusunda endişeleniyorum."

"Ama sana verdiğim küller sende, değil mi?" dedim.

"Sahi ya; bende. Bizi en az birkaç hafta götürür."

"Şimdilik yeterli" dedim. "Önce buradan kaçıyoruz, sonra ikonuma ne olduğunu bulmaya çalışıyoruz." Kanopiyi kapadım ve koltuğumu yerine oturttum. Arkamda Chet'e zar zor yetecek kadar alan vardı. İdare etmek zorundaydı. Çünkü daha acil bir sorunumuz vardı.

"Dokuz savaşçı da peşimizde" dedi M-Bot. "Rezonantları eski hallerine getirdiler. Birazdan herkes ensemizde olacak."

Bana yardımcı olmak için radar ekranını büyüteç ayarıyla küçülttü ve Broadsider'lar, ekranda yanıp sönerek göründüler.

"Tarayıcıları çalışırken" dedi Chet, "görevimize devam edebileceğimizden endişe ediyorum."

"Herhangi bir öneri?"

"Başka bir korsan grubunun bölgesine tüyebiliriz" dedi. "Ancak bu geri tepebilir. Diğer grup haliyle bizim bir Broadsider baskınının parçası olduğumuzu varsayacak ve buna göre tepki verecektir."

Pekâlâ, bu Broadsider'ları kısa bir süreliğine de olsa gerilemeye zorlarsa, o zaman belki de bundan faydalanabilirdik. Gemiye M-Bot'un gösterdiği yöne çevirdim ve uçuşa geçtik.

"Spensa" dedi M-Bot. "Kötü haberim var."

"Başaramayacak mıyız?" diye tahminde bulundum.

"En yüksek hızımızı hızlı Broadsider gemileriyle kıyaslayacak olursak, hayır. Sınıra varmadan yolumuzu kesecekler."

Uluyel. Yan tarafa bakış atarken Chet'in koltuğun arkasından uzanan elini omzumda hissettim.

"Başka bir seçenek daha var" dedi. "Doğruca yukarıya uçabiliriz."

Kanopiden yukarıya, o sonsuz pembe gökyüzüne baktım. "Ne var yukarıda?"

"Bilmem" dedi Chet. "Ben o yönü hiç keşfetmedim. Hatta bu büyük bölgeden hiç ayrılmadım. Kuşağın sağ ve sol tarafında, uzakta kalan bölümler var ancak bunların arasında engin boşluklar bulunmakta ve uçarak bile olsa tek başına aşılması tehlikeli arazi parçalarıyla dolular. Parçalardan uzaklaşmanın tehlikeli olduğu konusunda seni uyarmıştım. Yukarı doğru uçarsak kim olduğumuzu hızla unutabiliriz fakat yanımızda kül var ve bu onun etkilerini geciktirecektir."

Karar vermem sadece bir an sürdü. Burnu yukarı kaldırdım ve –zaten aşırı hızdan zangırdayan– gemiyi dümdüz yukarıya, uçsuz bucaksız bilinmeze sürdüm.

Ekranımdaki sinyaller yavaşladı. Harika. On beş dakika kadar uçtuk ve Broadsider'ların kovalamadığı gitgide daha belli olurken rahatlamaya başladım.

"Spensa" dedi M-Bot. "Broadsider'lar sinyal gönderiyorlar. İletişime geçmemi ister misin?"

"Hadi" dedim.

İletişim sistemi eski moda bir sesle çıtırdadı. Bunu gemimin parçalanmasına ramak kaldığının bir işareti olarak değil, bir tuhaflık olarak görmeye çabaladım.

"Spin!" diye Peg'in sesi kokpitte yankılandı. "Seni *mulun* yetiştiren alçak seni! *Pilot* olduğunu neden bana *söylemedin!*"

Beklediğim ton bu değildi.

"Asker olduğumu anlamıştın, Peg" dedim.

"Ben senin bir çeşit özel kuvvet askeri olduğunu sanmıştım!" diye bağırdı. "Etrafta sinsi sinsi dolaşman. Söz yok! Temizlik robotu kılığına girmiş güvenlik robotun vardı. Senin pilot olduğunu nereden bileyim?"

"Savaş gemileri konusunda bilgili olduğumu açık etmişimdir muhtemelen."

"Bilgili olmak mı... Tevazu göstermene gerek yok. Radardan uçuşunu izledim ve şimdiye kadar gördüğüm en iyi uçuşlardan biriydi. Culmira İstasyonu'nda dron pilotlarıyla biraz zaman geçirmişliğim var ve onlar senin yanında *solda sıfır* kalırlar, kızım. *Shiver* bile etkilendi."

"Eh, iltifatın için minnettarım" dedim ona. "Gemi çaldığım için özür dilediğimi diğerlerine iletirsin. Kurtarmam gereken bir galaksi var. İşim bittiğinde hepinize yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakacağım."

"Spin" dedi Peg yumuşayan sesiyle. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Şu an mı? Sizi arkamda bırakıyorum."

"Öyle mi?" dedi Peg. "Arazi parçalarından çok uzaklaşan birine ne olur biliyor musun?"

Tepki vermedim.

“Bir sonraki aşamada hayatta *kalsan bile*” dedi, “ondan sonra ne yapacaksın? Boşlukta çok uzun süre uçuşta kalamazsın ve sen yeniden yere konduğunda radarımız bize bildirecek. Çok geçmeden tepene bineriz. Sağa sola saparsan da diğer gruplardan biriyle uğraşmak zorunda kalacaksın. Tabii içerilere doğru ilerleyebilirsin –ki bu seni doğrudan Üstyapı’nın madencilik tesisine götürür. İnan bana onlar kendi sınırlarını dikkatle göz-lüyorlardır. Bunu garanti edecek kadar çok baskın düzenledik. İyisin, tamam. Ancak yüz düşman gemisinden kaçabilir misin? Daha da beteri, bunu o hurdayla yapabilir misin?”

“Sanırım göreceğiz” dedim ona.

Usulca küfretti. “Sadece *mulun* yetiştirmek yetmez, kızım. Bir düşün. Burada tek başına hayatta kalamazsın. Müttefiklere, arkadaşlara, desteğe ihtiyacın var.”

“Spensa” dedi M-Bot iletişimi geçici olarak sessize alarak, “Chet’e bak.”

Omzumun üstünden, koltuğun baş desteğinin yanından onun arkada büzülerek oturduğu yere baktım. Yaşlı adamın gözleri donuk bakıyordu. Duygusuz bir halde ileriye bakıyor, elimi önünde salladığımda tepki vermiyordu.

Çevresinde bir şeyler yükselmeye başladı: ısıltılı, gümüşü bir pus. Gerçeklik külleri. Onlar etrafımda dönerken ben de hissettim... çözülüyorlar mıydı sanki?

Burada olmak onları yok ediyordu, belki de kendimizi kaybetmememiz için. Dişlerimi sıktım, daha fazla irtifa kazanmadan geminin burnunu düzelttim.

M-Bot sessizce, “Peg konuşuyor yine” dedi.

Başımı aşağı yukarı sallayıp iletişim hattını açtım.

“Henüz hissetmediysen de yakında hissetmeye başlayacaksın” dedi Peg. “Kendini hatırlıyor musun, kız?”

“İyiyim ben” dedim sıktığım dişlerimin arasından.

“Öyle misin? Annenin babanın yüzlerini hatırlayabiliyor musun? Memleketindeki dostlarının?”

Dinlememeye çalıştım ama iletişimi kapatmaya cesaret edemedim. Çünkü... uluyel, haklıydı. Neye benziyorlardı yüzleri *sahiden*? Gerçeklik külleri, kimliğimi unutmama engel olmak için mücadele ediyorlardı sanki ve anılarımın solmaya başladığını hissediyordum.

“Belki de koca bir donanmayla tek başına savaşabilirsin” dedi Peg. “Bilemiyorum. Ama orada, yukarıda ne kadar uzun süre kalırsan anılarını o kadar çok kaybedeceksin. Üstelik çok yüksekte olmasan bile tek başına seyahat etmek senin için kötü olacak. Evinin adresi, en tutkulu anların, sevgililerinin isimleri... Bulanıklaşacaklar. Hayatın kâğıt üzerindeki bir leke gibi olacak –eskiden yerinde kelimelerin olduğu kara bir leke.”

Orada bir süre havada süzüldüm, sonsuzluk her yöne uzanıyordu. Yine de ışık patlaması dört bir yana hâkimdi. Ve onun içindeki kazıcıları hissedebiliyordum. Benim peşimdeydiler. Burada bu boşlukta, bu yükseklikte beni bulabilir; intikam almak için bana hiç bilmediğim, korkunç bir şey yapabilirlerdi. Benliğimi, kimliğimi, hatıralarımı alabilirlerdi.

“Son zamanlarda tuhaf bir şeyler oluyor” dedi Peg iletişim hattından. “İnsanların parlak gözlü kazıcılara dönüştüklerine dair raporlar var. Tek başına uçamazsın, Spin. Gücsüz olduğundan değil. Ne kadar azimli olursan ol gerçeklikle arandaki bağlara ihtiyacın var.”

Derin bir nefes aldım. “Yıllarımı iniş takımlarını temizlemekle harcayamam, Peg.”

“Kızım, sen yer ekibinde harcanıyorsun” dedi Peg. “Sen geri dön, sana en iyi gemimizi veririm.”

“Alınma, Peg” dedim, “ama daha demin seni anahtarla dövüp gemini çaldım. Bunu yapmak istemedim ama sen beni köşeye sıkıştırıp elimi zorladın. Bunun ardından gitmeme izin vereneğine inanmıyorum.”

"Ah, öylece gitmene izin vermeyeceğim" dedi. "O gemiyi sana bir şey karşılığında vereceğim."

"Neymiş?"

"Benim için korsan şampiyonunu yenmeye ne dersin?"

Kaşlarımı çattım. Yani bu fikre hiç de karşı değildim ama onun bunu sorma şekli beni endişelendirmişti. Diğer korsanların ötesinde, onun oynadığı bir oyun olduğunu düşünmeme neden olmuştu.

Ama... Uluyel, küllerin ne kadar yeteceğini bilmiyordum. Ve Chet... ona kötü bir şey oluyordu. İrtifa halkasının gücünü azaltıp bizi yavaşça gökyüzünden aşağı indirdim.

Bunların hepsi bir tuzak olabilirdi. Ancak... Peg haklıydı; o kadar yüksekten uçamazdık. Chet'e dair endişelerimi bir kenara bırakıp konuşmaya odaklanmaya çalıştım.

"Korsan şampiyonu gibi bir şeyi neden umursuyorsun?" diye sordum Peg'e.

"Umursamıyorum aslında" dedi. "Ancak Surehold'u, Üstyapı'nın maden karakolunu yeniden ele geçirmem gerek. Orası benim yuvam."

Üstyapı üssünü yeniden ele geçirmek mi? İlginç. Eğer Chet haklıysa ve Ataların Yolu içeriye, ışık patlamasına doğru devam edecekse Üstyapı bölgesinden gizlice geçmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Korsanlarla savaşmak ile meşgul olurlarsa bu kesinlikle işe yarar bir perde sağlayabilirdi.

"Dinliyorum" dedim öne doğru eğilerek. "Gerisini anlat bana."

"Grupların içinde Üstyapı'nın buradaki varlığına meydan okumaya yetecek kadar korsan var" dedi Peg. "Birlikte saldırarak olsak onları alt edebilir, maden üssünün kontrolünü ele geçirebiliriz."

"Kulağa müthiş geliyor" dedim, "ama diğer korsan gruplarının seni takip etmesini tam olarak nasıl sağlayacaksın? Son duyduğuma göre *kendi oğulların* bile seni dinlemiyorlar artık."

Peg güldü. “Bu konuda bildiklerinden fazlası var, Spin. Ben bunu başarabilirim. Tek ihtiyacım, şampiyonu yenerek bu ağacın yetişmesini başlatacak mükemmel bir pilot.”

Bizi daha da alçalttım ve Chet’in kıpırdandığını duydum. Ona bir bakış attım ve gözlerini kırptırdığını gördüm. Küller çözölmeyi bırakmışlardı ve içimden bir ses bu kadar çabuk alçalarak çok tehlikeli bir şeyi atlattığımı söylüyordu bana.

“Pekâlâ, Peg” dedim. “Bunu düşüneceğim ama anlaştımadan önce bir şartım daha var. Burada, sizin bölgede ziyaret etmem gereken bazı harabeler var. Bana bir gemi ver, o harabeleri ziyaret etmeme izin ver, ben de senin için o şampiyonu indireyim.”

“Harabeler mi? Söz, kızım. Seni o harabelere götürebilirim. Yarın yaparız. Bak, bu iyi bir anlaşma. Sen bana yardım edersin—belki savaşçılara onların gelişmesine yardımcı olacak birkaç tüyo verirsin—böylece Üstyapı’ya ciddi bir darbe indiririz. Tek başına bile buna değmez mi? Onların irtifa taşı madencilik faaliyetlerini durdurursak senin savaşın da çok daha kolay hale gelir. Ayrıca bir dahaki sefere yanımızdan ayrılırken bizden aldığı o gemiyi hak etmiş olacaksın. Ne diyorsun?”

“Bana bir saniye izin ver.” İletişimi kapattım.

“Spensa?” dedi M-Bot. “Ben endişeleniyorum. Daha iyi misin?”

Öyle miydin? Derin bir nefes alıp anılarımı gözden geçirdim. Ben... evet hatırlıyordum. Jorgen, Kimmaly, FM, Arturo, Nedd. Cobb. Büyükannem. Annem.

Onları hatırlıyordum... ama uluyel, yüzleri artık benim için net değildi. Burada geçirdiğim her gün daha da kötüye gidiyordu. Bir şeyleri kaybediyordum. Kim olduğuma dair parçaları kaybediyordum.

Ancak o kadar yükseğe uçunca kaybettiklerimin çoğunu geri kazanmıştım hiç değilse.

“Bayan Nightshade?” diye sordu Chet. “Belki de benim önerim fazla... bilgece değildi.”

"Bir bakıma işe yaradı" dedim ona bir bakış atarak. "Bir bakıma da yaramadı. Nasıl hissediyorsun?"

"Markiv'li bir el kurdu tarafından çiğneme oyuncağı olarak kullanılmış gibiyim" dedi. "Bir şey kaçırdım mı?"

"Broadsider'lar geri dönmemi istiyorlar" dedim. "Bana bir gemi –iyi bir gemi–vereceklerini ve Yol'daki bir sonraki noktaya götüreceklerini söylüyorlar. Ancak onların namına korsan şampiyonunu yenmeyi kabul etmek zorundayım."

"Bu... tuhaf bir istek" dedi. "Onların bu küçük şampiyonasının bu kadar önemli olduğunun farkında değildim. Peg bir şeyler planlıyor. Sanırım hep planlıyordu zaten."

"Üstyapı üssünü geri almak istiyor" dedim. "Bana o kadarını anlattı."

"Bu ne hırs!" dedi Chet. "Hoşuma gitti. Eh, daha iyi bir anlaşma yapabileceğimizden şüpheliyim. Bence anlaşalım. En kötü ne olabilir ki?"

"Bizi esir alıp duvara zincirleyebilirler."

"O zaman yeniden kaçarsınız!" dedi Chet, sonra –yapmacıklığını biraz kaybederek– daha sakın bir şekilde devam etti: "Uzun bir süre yalnız seyahat ettim, Spensa. Senin yol arkadaşlığın gerçekten olağanüstü... ama bir grupla birlikte vakit geçirmek güven verici."

"M-Bot?" diye sordum.

"Benim bu gemiden çıkıp geçen yüzyılda yapılmış bir şeye girmemi sağlayacaksa" dedi, "ben varım."

İletişimi yeniden açtım. "Pekâlâ, Peg. Anlaştık."

"Hah! Söz yok."

"Yalnız bir şey daha var" dedim. "Ranzalardan birini daha temizlemen gerekecek. Bir arkadaşımı getiriyorum."

İletişimi kapadım ve geldiğimiz yöne doğru geri sürdüm. Diğer gemiler biz uçarken inmişlerdi herhalde; çünkü, Broadsider'ların arazi parçasına yaklaştığımda tüm korsanların dışarı-

da, hangarlarının önünde toplanmış olduğunu görebiliyordum. Bir ayak takımı olduğu kesindi, ancak sanırım daha beterini görmüştüm. Örneğin Skyward Takımı; eğitime ilk başladığımızdaki hali.

Gemimi oraya yönlendirdim ve iniş yaptım. Chet ve ben, ortak olarak paylaştığımız kararlı ifadelerle kokpitin dışına tırmandık. Hâlâ Broadsider'ların bizi esir almasını yarı bekler haldeydim ama neyse ki kimse silah çekmedi. Hatta birkaç tezahürat bile aldık.

Bu biraz zorakiydi ve Maksim'in gözlerinde olağan bir güvensizlik gördüm. Kesinlikle hak ettiğim bir duyguydu.

Neyse, buna katlanacaktım artık. Sonuçta, Gemi Çalma Operasyonu başarılı olmuştu. Ve ertesi gün nihayet Ataların Yolu'na devam edebilecektim.

Ertesi gün tazelenmiş bir azimle uyandım. Peg bana yeni gemiyi verdi –çift koltuklu, güçlü bir saldırı gemisi. Dehşetli yıkıcılar ve çift turboyla donatılmış gemi, uçurduğum çoğu gemiden daha büyük olmakla birlikte manevra kabiliyetine sahip gibi duruyordu.

Peg'in küçük filosundaki en iyi gemiydi. M-Bot'u ona aktardım –dikkatle biraz ağız yokladıktan sonra onun bir yapay zekâ olduğunu hâlâ bilmediklerini fark ettim; önceki gün gemiyle havada süzülürken uzaktan kumanda kullandığımı sanıyorlardı. M-Bot'un ana sistemlerini yıkıcı darbelerinden koruması için kimi modifikasyonlar yaptım, sonra ışın mızrağı monte ettim.

Ve Chet'le gemiye bindik.

“Kendine ait gemi istemediğinden emin misin?” diye sordum ona. “Yardımcı pilota ihtiyacım yok, çünkü sen de biliyorsun ki...”

M-Bot mutlu mutlu mırıldanıyordu. Görünüşe göre bu yeni geminin teknik özelliklerinden memnundu.

Chet uçuş kaskını takarken, "Bu yaralı kolla kontrol kolları üzerinde deneme yapmak istemem" dedi. "Hem o bir yana... ben pilotluk yapmayalı yüzyıllar oldu. Belki bunu biraz yavaştan almalıyım diye düşünüyorum."

Hakkı vardı. Biz hazırlık yaparken Broadsider'lardan oluşan küçük bir grup bize eşlik etmeye hazırlandı: Peg, rezonantlar ve kendisine ne yazık ki benim daha güçsüz olan gemim kalan Maksim. Birkaç dakika içinde hepimiz kalkış yaptık ve yola koyulduk. Gerçek bir savaş gemisini uçurmanın sevincini hemen hissettim. Bir dokunuşla yan yatıyor, kolaylıkla hızlanıp yavaşlıyordu. Yüksek hızlarda gözlerimi yumduğumda dışarıdaki havanın ıslığını zar zor duyuyordum. Bir kez olsun sarsılmıyordu.

Gerçek anlamda birinci sınıf bir savaş gemisine sahip olmanın üzerinden bu yana *sonsuz* bir süre geçmişti sanki.

"Ben sana ne dedim?" dedi Peg telsizden. "*Keefos* yetiştirmeye başladın mı şimdiden?"

Bunu mutlulukla ilgili bir şey olarak algıladım. "En az yedi tane" dedim yeniden yana yatarak.

"O gemiyi birkaç kez kendim de uçurdum" dedi Peg. "Gerçi asla çatışmaya girmedim. Benim hantal uçuşumla ona zarar verme riskini göze alamayacak kadar muhteşem bir gemi. Ancak sen... sen onun için biçilmiş kaftansın, Spin."

"Onu aldığım için Guntua beni affedecek mi?"

"Zaten pilotluktan çekilmek istiyordu" dedi Peg. "Ara verip onun yerine yer hizmetlerinde görev yapmak istiyordu."

İnsan bundan nasıl *bıkabilirdi* ki? Guntua'yı iyi tanımıyordum –diğer takımlardan birinde yer alan bir Heklo idi– ama sanırım pilotluğa devam etmek isteseydi ona şimdi Maksim'in gemisi olan gemi verilirdi.

Peg beni gerçekten affetmiş gibi görünse de diğerleri artık etrafımda çok daha temkinli adımlarla ilerliyorlardı. Shiver'ın

sanki ona yine ateş etmeye başlarım endişesiyle gemisini benim önümden asla geçirmediğini görmek beni incitiyordu.

Onları suçlayamazdım. Ben de aynı şekilde davranırdım –ya da olasılıkla daha beterini yapardım. En azından Chet’in keyfi yerinde gibiydi; onun kamera görüntüsünü ekranımın köşesinde görebiliyordum. Yüzünde neredeyse çocuksu bir sırıtişla kanopiden dışarı bakıyordu.

Birkaç arazi parçasının üzerinden uçtuk, devekuşlarına benzeyen –ama hem sırtlarında hem altlarında ayakları olan– küçük bir sürüyü ürküttük. Gösterge, varış noktamıza ulaşmanın yaklaşık iki saat alacağını söylüyordu ve içimde bir yerlerden Chet’le birlikte maceraya atılarak geçirdiğimiz zamanlara özlem yükselse de tüm bu mesafeyi yürüyerek katetmek zorunda olmadığım için kesinlikle mutluydum.

“Pekâlâ” dedi Peg, yeni kaskımın kulaklığından gelen sesiyle, “uçarken bize birkaç tüyo vermek istemez miydin? Savaş becerilerimizi seninki gibi geliştirelim diye?”

“Birkaç tüyoyla’ olacak türden bir şey değil bu, Peg” dedim. “Ama hazır uçarken size öğretebileceğim uçuş düzeni egzersizleri var.”

“Mükemmel” dedi Peg.

İzleyen yarım saat içinde, Cutlass Takımı’na onların sahip olmadığını düşündüğüm kimi temel bilgileri açıkladım: Kol uçucusunun önemi. Uçuş düzeni talimlerinin değeri. Bir grup olarak tepki vermenin amacı... Çok geçmeden onları eşleştirdim –Maksim ve Peg, iki rezonant– ve ardından onlara atak çalıştırdım. Biri öne atılıp TMD’sini ateşledi, sonra yeniden ateşleme yapmak üzere geri çekildi, diğeri ise koruma konumuna geçmek üzere ileri fırladı.

Yönergelerimi hiç şikâyet etmeden dinlediler ve kısa süre sonra onların yeteneklerini sağlam bir şekilde ölçtüm. Shiver iyiydi, Dllllizzzz onun çok gerisinde değildi. Peg, mekiği çok

hızlı olmasa da, iddia ettiğinden iyiydi. O daha ziyade savaş gemisi ve destek pilotuydu. Maksim de harika değildi ama çok heyecanlı ve istekliydi ki bu çok önemliydi.

Takım ataklarından sonra onlara kimi dağılma düzenlerini öğrettim: Dördü birlikte uçacak, ardından dağılacak ve aynı düzene geri dönmeden önce savunma konumunda uçacaklardı. Bunu çabuk kaptılar.

"Güzel" dedim onlara. "Şimdi, ben bir sonraki düzeni çizerken monitörlerinizden izleyin. Aynı dağılımı gerçekleştirmenizi istiyorum ama bu kez üçlü grup olarak toplanacaksınız. Biriniz, manevralarınız yüzünden kafasının karışmış olacağını umduğum düşmana ateş etmek için geride kalacak."

"Hayranlık uyandırıcı" dedi Shiver. "Şeye benziyor... bedenimin bir kısmıyla dikkat dağıtmak için parlaklık yayarken geri kalanıyla başka bir yöne doğru büyümeye benziyor."

"Aynen, ya da bir sokak dövüşü hilesi gibi" dedim. "Karşındakini bir elinle oyalarken diğer elle gözünü oymaya hazırlanmak gibi."

"Uf..." dedi Shiver. "Sen eşi görülmemiş bir bireysin, Spin."

"Ya, biliyorum. Yıldızlarım sağ olsun" dedim. "Siz bana güvenin yeter; bir grup olarak işlev göstermeyi öğrenin, böylece savaş meydanında büyük bir üstünlüğe sahip olursunuz."

Dediklerimi yaptılar, daha karmaşık olan bu düzeni yavaş yavaş anlamaya başladılar. Ben yeniyken Cobb'un bana öğrettiklerine başvurarak onlara ipuçları verdim.

Onlar başka bir dağılım düzenine geçerken Chet, "Sen bu işte iyisin" dedi arkamdan. "Sende doğuştan bir öğretmen görüyorum!"

"Ben rol yapmakta iyiyim" dedim. "Aslında bunların çoğu bana öğretilenlerin tekrarı."

"Peki, sen öğretmenin tam olarak *ne olduğunu* sanıyorsun, hmm?" dedi. "Özgüvenin var, güvenilirliğin var, empatin var. Bence bu işte mükemmelsin."

Bu sözler üzerine biraz daha dik oturdum ve bu deneyim, Starsight'taki ekipte üstlendiğim role, eğitim subayı rolüne geri dönme isteği uyandırdı bende. Tehlikeliydi bu. Broadsider'larla onları kapsamlı bir şekilde eğitecek kadar uzun süre kalmayacaktım.

Becerileri için ettiğim iltifatların ardından onlara kısa bir mola verdim ve Peg kanadıma yanaştı. Mekiği yalap şalap gözüküyordu ama bu aldatıcıydı. İnanılmaz derecede güçlü bir kalkana ve güçlü silahlara sahipti. Düzgün bir ateş timinde, düşmanın onu kuşatmasını önleyecek daha hızlı gemilerle birlikte, hesaba katılması gereken bir güç olurdu.

Lider olmasına rağmen talim sırasında şikâyet etmeden veya rütbe göstermeden dediklerimi yaptı. Bu onun hakkında çok şey söylüyordu ve hepsi iyi şeylerdi. Hedeflerine ulaşmak için talimat dinleyecek kadar alçakgönüllüydü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Anıların yerinde mi?"

"Evet, öyle" dedim. "Adımı, dostlarımı hatırlıyorum. Çoğu şeyi."

"Bir takımın parçası olmanın hepimize yardımı dokunan bir yanı var" diye yanıtladı. "Birbirimizin hemen yakınında olmasak bile. Tıpkı bir ormanın tek ağaçtan daha güçlü olması gibi, ha? Birbirine kenetli kökler ve herkese yetecek bollukta yetişen meyveler."

"Kristal kafesi gibi, Peg" dedi Shiver iletişim hattından. "Bir kristalin yapısı, her bireysel atomun birlikte hizalanışı nedeniyle güçlüdür."

"Eh" dedi Maksim, "*benim* de bunun bir sığır sürüsüne benzediğini söylemem gerekiyor sanırım. Yahut bir dizi çit direğine belki de. Veya başka bir kovboy saçmalığına."

"Kovboy mu?" diye sordum.

Ben konuşunca bir an duraksadı. Belki de ben fazla anlam yüklemeye çalışıyordum ama bana patlamamak için çabalamak zorunda kaldığını hissettim. Güvenine ihanet ettiğim için.

Yine de konuşmayı sürdürdü. Sanki bana bir şans daha vermeye çalışıyordu. "Sana anlatmadım mı, Spin? Üstyapı'da herkes insanları doymak bilmez canavarlar olarak görüyor, bu yüzden eski kültürümüze *bayılırlar*. Korsanlar, Gurkalar, Tuskegee Havacıları, bir de –maalesef– kovboylar. Dolayısıyla benden hep kovboy gibi konuşmamı beklerlerdi. Oysa benim Eski Dünya'daki kökenim Ukrayna."

"Ben... orası neredeydi bilmiyorum" diye itiraf ettim.

"Orada kovboy yoktu" dedi Maksim. "O şapkaların ne denli sinir bozucu olduğunu hiç bilmiyorsun. Sahiplerim daima beni bilimsel araştırma için kullandıklarını iddia ederlerdi – ama partilerde benimle hava atışlarından bunu asla anlayamazdın."

"Partiler" dedi Shiver. "Ne kadar ilginç bir kavram. Siz kendiliğinden hareket edebilenler, birbirinizden ayrı vakit geçirmeye ihtiyacınız olduğu konusunda nasıl da ısrarcısiniz; oysa eğlenmek istediğinizde her zaman yine bir araya geliyorsunuz. O halde başta neden birbirinizden ayrılıyorsunuz ki?"

"Benim bir arkadaşım var" dedim Rig'i düşünerek, "ve beraberken iyi vakit geçirdiğimiz düşüncesine katılmıyor. Bence en çok herkes onu yalnız bıraktığında eğleniyor."

"İlginç, ilginç" dedi Shiver. Dlllllzzzz ise arka planda uğuldayarak söze katıldı.

Onların mağaramsı dünyalarını hayal etmeye çalıştım. Tıpkı Detritus gibi, yalnızca, tüm tüneller farklı kristal uzuvlarla, kendilerini dışa doğru büyüterek etrafı keşfeden bireylerden oluşan ağlarla dolu.

"Pekâlâ" dedim telsizden, "biraz daha yolumuz var. Birkaç takım saldırısı daha yapın ve kendinizi gülünç duruma düşürmeden bunları uygulayabileceğinizi gösterin."

Maksim homurdandı. "Saldırıları için daha demin *bir saat* harcadık!"

“Hâlâ temeller üzerinde çalışman gerekiyor, Maksim” dedim. “Hazır ben buradayken ne öğrenebiliyorsan öğren benden. Bir grup domuz yetiştiricisi gibi uçuyorsunuz.”

“Bu durumda senin kültüründe domuz yetiştiricileri genelde iyi pilot değiller galiba, öyle mi, Spin?” dedi Shiver.

“Maksim’e sor” dedi Peg. “Kovboy olan o.”

Gülümsedim; şakalaşmaları bana arkadaşlarımla uçtuğum zamanları hatırlattı. Gerçi bunda farklı bir his vardı. Skyward Takımı’ndaki şakalaşmalarımızın –espriler orijinal olsa da– altında daima bir gerginlik olurdu. Bizler, ezici zorluklarla karşı karşıya olan birkaç cesur savaşçıydık. Her çatışmaya sevdiğimiz birini kaybedeceğimiz bir çatışma olabileceğini bilerek girerdik.

Broadsider’larda aynı hissiyat yoktu. Onlar atak üstüne atak çalışırken rahattılar. Biri bir şeyi yanlış yaptığında hepsi gülüp geçiyordu. Skyward Takımı bunu yapmazdı; çünkü, birimiz işleri sürekli batırırsa herkesin ölümüne yol açardı.

Rahatlamak böyle bir şey miydi? Uluyel. Onları dinlediğim sırada, bir gece uyurken bir bombanın tüm uygarlığımı yok edeceğini düşünmeden, arkadaşlarımla ertesi gün eve dönüp dönmeyeceğinden korkmadan veya daha yakın zamana bakarsak bir sahtekâr olduğumun keşfedilip keşfedilmeyeceğini merak etmeden... sadece yaşamının nasıl bir his olduğunu gerçekten *bilmediğimi* fark ettim.

Onlar alıştırmaya yaparken ben de manzaraya göz attım. Bu mekânın anılarının ve kimliğinin büsbütün tüketilebileceği gerçeği bir yana bırakıldığında burası çok güzeldi. Havada süzülen adaların serpiştirildiği, hafiften pembe mor tonlarında, uçsuz bucaksız ve açık bir gökyüzü. Her arazi parçası farklı bir doğaya sahipti ve yeni bir maceraya davet ediyordu. Onun ötesindeyse ışık patlaması vardı.

Hâlâ uzak olmasına rağmen, bugün bir şey hissettim... beni kendisine doğru çeken bir şey. Chet, Ataların Yolu’nu tamam-

lamak için doğruca ona yaklaşmamız gerektiğini düşünüyordu ve şimdi baktığımda bunun doğru olduğunu biliyordum. Yol'u yürüyecektim. Ama en nihayetinde *onlarla* yüzleşecektim.

Burada başka her ne olaksa olsun, hedefim orasıydı.

Kendimi o trans halinden sıyrıp çıkardım ve dikkatimi dağıtacak bir şeyler arayarak iletişim sistemi üstünden Peg'e bağlandım. "Hey" dedim o ataklarını bitirirken. "Senin plan hakkında daha fazla ayrıntı öğrenebilir miyim? Benim korsan şampiyonuyla kapışmamın senin Üstyapı üssünü ele geçirmene tam olarak nasıl yardımcı dokunacak?"

Bir an sessiz kaldı, sanki üzerinde düşündü. Sonunda mekiğini gemimin yanına çekerek yanıtladı: "Sen benim geçmişimi biliyor musun? Diğerleri anlattılar mı?"

"Surehold'da güvenlik şefiymişsin" dedim. "Üstyapı sana kötü davranmış, zamanın dolduğunda çocuklarının seninle gitmesine izin vermemiş."

"Doğru" dedi Peg. "Bunun üzerine bir miktar *hanchal* yetiştirdim, yalanım olmasın bak. Ki bu konuda yalnız değildim. Üs yıllardır insan kaybediyordu. Korsan grupları henüz gelişmemişti ama bir-iki gemiyle şurada burada dolanan çok sayıda küçük grup vardı."

"Sen ayrılınca büyük olay olmuş" dedi Chet. "Herkesin kulağına gitmiş. Yüksek mevkili bir memurun ayrılması? Dev bir korsan donanması oluşturmak üzere tüm muhalifleri, bozguncuları, aylakları bir araya toplaması?"

"Orası öyle de" dedi Peg, "yeterli olmadı. O dönem başarısız oldum ve benim sözde 'dev donanmam' parçalanıp gruplara ayrıldı. Yine de son üç yıldır neyi yanlış yaptığıma dair kafa patlatarak bunun üzerinde düşünüyorum. Planlıyorum..."

Düşünce içinde başımı salladım. "Üstyapı üssünderken Shiver yanında değil miydi?"

"Ya, ben ayrılınca yaklaşık üçte biri ayrıldı" dedi Peg. "Korsanların büyük bölümünü onlar oluşturuyor. Shiver, oradan be-

nimle birlikte ayrılan tek Broadsider değil. Bizim gibi bir grup dolusu kişi var, mesela RayZed ve Guntua. Ayrıca neredeyse daha fazlasına da sahip olacaktım –tüm üssü ayağa kaldırıp isyana sürüklüyordum neredeyse.”

“Bunu yapma konusundaki başarısızlıklarının altında korkaklık var gibi geliyor” dedi Chet.

“Yo” dedi Peg. “Hayır, ondan değil. Ben onları anlıyorum, Chet. Korkak değiller. Zor bir yerde yaşamaya çalışan sıradan bireyler sadece. Güvenlik görevlisi olduğum dönem gemilerimize ölümcül olmayan silahlar taktıran bendim –bahanemse muhaliflerin çaldığı gemileri çöpe atmayı göze alamayacağımızdı. Ancak gerçek şu ki, *urichas* yetiştiriyordum. O muhaliflerin de tıpkı bizim gibi olduklarını biliyordum. Onları vurup indirmek işine dâhil olmak istemedim.”

“Bir dakika o zaman” dedim. “Sen, buradaki Üstyapı kuvvetlerinin de mi ölümcül olmayan silahlar kullandığını söylüyorsun?”

“Aynen” dedi Peg. “Hemen hemen herkes öyle. Aramızda bir anlayış var –hiçbirimiz birbirimizi öldürmek istemiyoruz.”

“Ne kadar medeni!” dedi Chet. “Bunu doğru buluyorum.”

“Aslında” dedi Peg, “biryerdeki yüksek mevkililer burada ölümcül silah kullanılmasını tercih ederler. Neyse ki onlar buradan uzakta. Ne olursa olsun, Spin, bunu anlamak önemli. Surehold’dakiler var ya? Onlar ben ayrılırken *az kalsın* katılıyorlardı bana. Kaçmayı onlar da *istiyorlar* ama Üstyapı’dan ve hâlâ sadık olan memurlardan korkuyorlar. Onları dürtersek, benim kuvvetlerimin daha güçlü olduğunu gösterirsek bize katılacaklardır. Bundan eminim.”

Bu çok şeyi açıklıyordu. Korsanlar hasar yüzünden ekipmanlarını kaybetmek istemiyorlardı çünkü onarımlar onlar için zordu ve Üstyapı güçleri, ne birer fanatikti ne de sadık. Saçma sapan bir maden üssünü savunmak için ölmek istemiyorlardı, ancak kendilerini üstlerine iyi göstermeleri gerekiyordu.

Bu yüzden her yerde ölümcül olmayan silahlar kullanılıyor-
du. Komuta zincirinin en tepesindeki insanlar –aldıkları karar-
lar yüzünden kanı dökülmek zorunda kalmayanlar– herkesi
zorla hizaya sokamadıklarında işlerin insancıl hale gelmesini
ilginç bulmuştum.

“Yine de korsanların neden bu ipe sapa gelmez it dalaşla-
rına girip birbirlerine anlamsız baskınlar yaptıklarını anlamı-
yorum” dedim. “Bu korsan gruplarından birinin başında *ben*
olsam, zamanımı şampiyonalara veya düellolara harcamazdım.
Benimkinden daha küçük bir gruba saldırır, gemilerini dondu-
rup çoğunu çaldım. Birkaç hafta içinde tüm korsanların kra-
liçesi olurdum.”

“Bazen insanı gerçekten korkutuyorsun evlat” diye karşılık
verdi Peg.

Aklıma bir soru geldi. “Sizde altın maşrapa falan var mı?
Yani burada içmediğimizi biliyorum da hep altın bir maşrapam
olsun istemişimdir... veya kemikten yapılmış da olabilir. Öykü-
lerde birinin düşmanlarının kafatasından yapılan maşrapalar-
dan söz edilir gerçi o zaman içkiler göz deliklerinden sızardı
herhalde. Tabii düşmanın gözleri yoksa o ayrı, sanırım. Hmm...”

Peg sessizliğe bürünmüştü. Ay. Belki de bu son kısım biraz
fazla kaçmıştı. Bu tip şeylerde daha iyi olmaya çalışıyordum.
Kafataslarını sohbetin dışında bıraksam daha iyi olacaktı her-
halde.

“Sonunda öykülere yaraşır bir hayat süren bir insanla tanış-
tığım için mutluyum” dedi Peg. “Ancak hayır, sana kafatasların-
dan yapılmış bir maşrapa vermeyeceğiz.”

“Olsun” dedim. “Chet haklı, burası şaşırtıcı derecede uygar.
Ben... kimsenin bunu mahvetmemiş olmasını kabullenmekte
güçlük çekiyorum.”

“Çünkü hayatını ölümüne savaşıarak geçirmişsin” dedi Peg.
“Bizim sorunumuz farklı.”

“Sen her günün azar azar *boşa geçtiğini* hissediyorsun” dedi Chet ona katılarak. “Yapacak bir şey olması önemli. Müsabakalar, düellolar... Bu canlandırıcı faaliyetler korsanlara amaç veriyor, değil mi?”

“Evet” dedi Peg. “Ve kimse elindekini mahvetmek istemiyor. Sorunun bir parçası da bu. Ne zaman Surehold’u ele geçirme fikrini ortaya atsam korsanlar korkuyorlar. Cesaretleri kırılıyor. Onlar işlerin bu halde kalmasını seviyorlar. Ortada altı farklı korsan grubu varken daima planlanacak bir baskın, tamir edilecek bir gemi, gerçekleştirilecek bir görev veya savunulacak bir bölge var. Bu... bu onların istediği şey.”

“Ama sen daha fazlasını istiyorsun” dedim.

“Evet” diye itiraf etti Peg. “Belki sana fazla benziyorumdur. Dışarıdaki insanlara fazla benziyorumdur. Üstyapı orada olduğu sürece güvende hissedemem –portaldan her an muazzam bir ordu gönderip, bizi ölümcül silahlarla ve dron sürüleriyle ezebilirler. O portali *ben* kontrol edene, bu taraftan kapatana dek halkım burada güvende olmayacak. İşte o zaman Üstyapı’nın irtifa taşı üretimini baltalayabilir, diğer taraftaki kuvvetlerini güçsüz bırakabiliriz. Bana ve benden olanlara yaptıklarının bedeli.”

Sesinde cesaret verici bir intikam duygusu vardı. Bunu onaylıyordum. Diğerleri oyun oynuyor, Peg ise korumak istiyordu. Ancak o gerçek tehlikenin, gerçekten öldürmenin ne olduğunu biliyordu. Korsan şampiyonunun tüm bunlarla nasıl bir ilişkisi olduğunu hâlâ açıklamamıştı ama şimdilik konuyu orada bıraktım. Çünkü ötede, nihayet gideceğimiz yeri gördüm. Eskiden kalma yapılarla kaplı yalnız bir arazi parçası.

Zamanı gelmişti.

Şimdiye kadar gördüğüm diğer parçaların çoğundan daha büyük olan arazi parçasına doğru alçaldık. Tehlikeleri gözleyerek hızla ilerlerken, “Çok büyük” diye belirttim Chet’e. Kızılötesi taramalar vücut ısı sinyalleri göstermiyordu, ancak bu konuda dikkatsiz olmamayı öğrenmiştim.

“Sahiden” dedi. “Kimilerinin diğerlerinden neden çok daha büyük olduğunu şimdi anlıyorum. Daha uzun süredir büyüyorlar.”

“Bu...” dedi Dllllizzzz telsizden. “Burada... Ben... buradaydım...”

Bir kez daha normalde konuştuğundan fazla konuşmuş ve Shiver buna heyecanlanmıştı. Ama ben parçanın merkezinde seçebildiğim kalıntılara odaklanmışım ve onlara doğru sürdüm.

“Evet, burayı hatırlıyorum ben” dedi Peg. “Birkaç yıl önce bölgemize doğru ilk sürüklendiğinde uğramıştık.”

“Doğru söylüyorsun, Kaptan” dedi Maksim. “Peki, biz neden yine buradayız, Spin?”

"Tarihi araştırmalar" dedim. "Chet var ya, o bir arkeolog."

"Doğru ve asil bir meslek, üstadım" dedi Chet. "Eski eserler bize kendimiz hakkında çok şey söyleyebilirler!"

"Eee, öyledir herhalde" dedi Maksim. "Ama..."

"Uzatma, Maksim" diye Peg onun sözünü kesti. "Nedenleri onları ilgilendirir. Geri kalanımız hazır buradayken hurda arayacağız."

Gözlerimi kısıtım. Peg, "nedenleri onları ilgilendirir" diye düşünecek türden biri gibi görünmüyordu.

"Tam merkezdeki harabeleri incelemek için Spin ile benim zamana ihtiyacımız olacak" dedi Chet. "Onları ekranlarınızda daire içine alıyorum."

"Dıllıllızzzz huzursuzca titreşiyor" dedi Shiver iletişim hatından. "Heyecanlanmış olmasına rağmen inmek istemiyor sanırım. Galiba... endişe hissediyor? Belki de ikimiz uyanık kalıp nöbet tutmalıyız."

"Bana uyar" dedi Peg. "Siz... arkeolojiyle uğraşırken Maksim ve ben yakınınızda olacağız, Spin."

Bizim grup harap olmuş bir avluya indi, o sırada iki rezonant havada kaldı. Harabelerin çoğundan geriye pek bir şey kalmamıştı: yıkılmış duvarlar, binaların ana hatları, az çok sağlam kalmış taş yapılar.

Kanopiyi açıp dışarı çıktım ve yerde Peg'le buluştum. "Burası çok eski" dedi. "Burada fazla rüzgâr yok, yağmur da yok bu yüzden hava koşullarından yıpranmamış. Bir şey bu kadar kötü durumda görünüyorsa, demek ki olasılıkla binlerce yıllıktır."

Chet ve ben aramızda bakıştık ve ardından, kollarımızın altındaki kasklarla en sağlam kalmış yapılardan birine yöneldik.

"Pek ümit verici görünmüyor, Kaptan" diye homurdandı Maksim arkadan. "Burası yüzlerce kez ayıklanmıştır."

"Katılıyorum" dedi Peg, "ama sen ne olur *delen* yetiştirmeye devam et. Spin'e verdiğimiz sözü tutmak için buradayız."

Ötede duran binayı hatırladım –Yol’un bir önceki durağında zihnime sokulmuştu. Ona doğru yürüdük ve hemen içeride ilk sürprizimle karşılaştım. Küçük girişin arkasındaki duvarda solmuş, eski bir duvar resmi vardı ve tasvir ettiği figürler kesinlikle insandı.

“İnanılmaz” diye fısıldadı Chet. Acele adımlarla yanına gitti ve ona doğru iyice eğildi. “Bizim insanlarımız, Bayan Nightshade. Tüm bu yıllar boyunca insan olarak tanımlayabileceğim hiçbir kalıntı keşfetmemiştim...”

Duvar resminden pek bir şey çıkaramadım. Bir tek, sepet taşıyan kimi figürler, belki de?

“Kültür hakkında tahmin yürütemedim” diye fısıldadı Chet. Duvar resmine uzandı, sonra durakladı –belki de ona dokunup bozulmasına daha fazla katkıda bulunmak istemiyordu. “Tamamen dürüst olmak gerekirse nereden geldiğimize, anavatanımıza dair pek bir şey hatırlamıyorum. Bir zamanlar biliyordum herhalde...”

“Dünya” dedim. “İnsanoğlu orayı sen doğmadan birkaç yüzyıl önce terk etti. Orası kayıp artık. Yok oldu.”

Birlikte yapının daha da derinlerine girdik. Çatı çökeli çok zaman olmuştu bu nedenle ışığımız eksilmedi. Aydınlık zemindeki çerçöpe bakılırsa mekân yıllar içinde yağmalanmış, büyük olasılıkla silahlı çatışma da görmüştü.

Ürkütücü... sanki bir hayalet musallat olmuşçasına bir duygu hissettim. Pek çok yaşam belirtisi vardı ama hiç insan yoktu. Son odada doğruca duvara inşa edilmiş, üzerine karakteristik ve akışkan çizgiler oyulmuş portalı bulduk. Ancak bu defaki tam ortadan çatlamıştı. Kırıktı. Hâlâ çalışıyor muydu?

Kapı eşiğinde oyalanan Chet’e baktım. “Cesaret” dedi öne doğru bir adım atarak. “Ben bir kâşifim –kararım bu yönde. Bu sırlarla yüzleşebilirim...”

Portalın yanında bana katıldı. Geçide dokundum, cytonic duyularımı harekete geçirdim ve yanıt aradım. İlk başta hiçbir

şey olmadı. Bu portal hasarlı, kullanılamaz görünüyordu. Ama alıştırmasını yaptığım şekilde incelikle, özen göstererek biraz daha zorladım ve... evet, içeride olduklarını hissedebiliyordum. Anılar...

Etrafımdaki her şey solup ince bir şeffaflığa büründü. Bedenen hâlâ harabelerdeydim –yanımdaki kırık duvarı hissedebiliyordum– ama kuşağın uzun zaman önce var olduğu şeklinin bir görüntüsüyle kaplanmışlardı.

Chet arkasını dönerek nefes verdi. Işık patlaması uzakta küçücük görünüyordu; olsa olsa bir yıldızdan biraz daha büyüktü, o kadar. Hava kararmıştı ve boşlukta süzülen iki düzine kadar arazi parçası saydım. Bu da bir önceki görüntü gibi çok eskilere ait görünüyordu.

Üstünde bulunduğumuz parça, geçmişte çok daha küçüktü. Ayrıca portal dışında başka hiçbir yapı yoktu ve geçit, çatlama-mış haliyle, sağlam duruyordu. Bir de daha küçüktü ve cytonic'lerin onları boyutlar arasında geçiş noktaları olarak kullanmaları sonucu boyut kapılarının –anılarla birlikte– biraz büyüdüğü teorisini daha da inanılır kılıyordu.

Görüntü başladıktan birkaç dakika sonra insanlar doğruca portalın önünde belirdiler. Şaşkınlıkla onlardan uzaklaştım. İnsanlar mı? Konuşuyorlardı ama dillerini anlamıyordum.

“Hiçbir şey anlıyor musun?” diye sordu Chet.

“Ne yazık ki hayır” dedim insanların etrafında dönerek. Cüppe giymişlerdi ve aralarından birinin taktığı başlığı bir şekilde gözüm ısıırıyordu sanki. “Bir defasında, Eski Dünya’dan bir kitapta Gilgamiş’in bir resmini görmüştüm ve onun da böyle bir giysisi ve sakalı vardı.” Adamlardan birini işaret ettim. “Belki de onun uygarlığına yakın bir yerden geliyorlardır?”

Chet, önünde başka bir şey belirirken portaldan geri sıçradı. Taşlar? Evet, bir yığın yapı malzemesi. İnsanlar onları bir şeyler inşa etmek için kullanmaya başladılar.

“Buraya ilk gelişleri değilmiş” dedim; bu söylediğimin doğru olduğunu hissediyordum. Bu görüntüde sadece manzaralar değil, hisler de vardı. “Bir tapınak inşa etmek istiyorlar sanırım.”

Chet ve ben zamanın hızlanışını ve duvarların ortaya çıkışını izledik. İnsanlar bulanıklaşıp Chet’le benim içinde bulunduğumuz yapıyı diktiler. Duvarlara zarif sanat eserleri oyduklar, sonra her şeyi canlı renklere boyadılar.

Bu tuhaf yere neden bu kadar güzel bir şey inşa etmişlerdi? Zaman yine yavaşladı ve insanlar –inşaat haftalar, belki de aylar sürmüş gibi görünüyordu– dışarıda toplandılar. Chet’le onlara katıldığımızda bir başka parçanın yaklaştığını gördük. Bu defaki, parlak kırmızı cüppeli bir grup insanı taşıyordu. İnsanların soluk, eflatun rengi tenleri, boynuza benzer çıkıntıları ve bembeyaz saçları vardı. ReDawn’dan... Alanik’in anavatanından insanlar.

“O insanları biliyorum” dedim Chet’e. “UrDail’ler. Aralarından tanıştığım birisi, insanları eskiden bildiklerini söylemişti.”

“Ne kadar eskiden?” diye sordu Chet çenesini ovuşturarak. “Bu insanlar çok eskiden kalma giysiler giyiyorlar.”

“Uluyel” dedim. “Bu, ilk temas olabilir miydi? İnsanların uzaylılarla ilk tanışması? Ben bunun uzay çağından önce gerçekleştiğini sanmıyordum.”

Gerçi Hesho bana Kitsen halkının insanlarla, Japonya’da, biz daha uzay yolculuğunu başaramadan yüzyıllar önce tanıştığını söylemişti. Cytonic’leri kullanarak seyahat etmişlerdi. Görünüşe göre bunlar gibi...

İnsanlar bizim önümüzde, bizim parçamıza geçen UrDail’leri selamladılar ve bunun olasılıkla ilk temas olmadığını fark ettim. İki grup birbirlerini tanıyor gibiydi, dolayısıyla ilk temas daha önce olmuştu herhalde. Artık insanlar bir tür toplantı salonu inşa etmişlerdi. İnsanları takip edip içeri girerken bu yapının

bir tapınak olmadığını fark ettim. Burası onların birlikte masa başına oturdukları bir yerdi...

Belki de birbirlerinin dillerini anlamaya çalışıyorlardı? Evet, kelimeler yazıyor; el kol hareketleri yapıyor, birbirlerine bir şeyler açıklıyorlardı. Zaman yeniden hızlandı ve birkaç dakika içinde düzinelerce toplantı saydım –her defasında iki arazi parçası aynı hizaya geliyordu. Hatta galiba bazı UrDail’lerin portal aracılığıyla Dünya’yı ziyaret ettiğini, o sırada kimi insanınsa UrDail’lerin parçasına binip gittiğini gördüm.

Sonra... insanlar gelmeyi bıraktılar.

Parçalar hizalandı ve UrDail’ler geldi, ancak onları karşılayacak hiçbir insan yoktu. Bu birkaç kez daha oldu, sonunda UrDail’ler de ziyareti bıraktılar.

“Pekâlâ...” dedim. “Bu bize bizim güçlerimiz hakkında ne söylüyor?”

Chet kaşlarını çatarak görüntüdeki duvar resmini inceledi –o zamanlarda renkli ve canlıydı. “Uzaylı türlerin yokyerde buluşmaya başladıklarını. Birbirlerine karıştıklarını. Ama sonra bitiyor. Niçin?”

Bu... Kitsen’lerle de olmuştu, öyle değil mi? Hesho onlardan gelen cytonic’lerin bir nedenle ortadan kaybolduklarını söylemişti. Ben bunları düşünürken duvardan bir kadın belirdi. Orta yaşlı, bronz tenli, renkli cüppe giymiş bir kadındı. Binadan çıkıp parçanın kenarına doğru yürürken onu takip ettim. Kadın oraya çöktü ve boşluğa baktı.

Zaman geçti. Aylar, belki yıllar. Hâlâ orada oturuyor, sanki bir şey bekliyordu. Sonunda ayağa kalktı ve yanımızdan yürüyüp gitti.

“Sen kimsin?” diye sordum.

Kadının görüntüsü geri döndü; *ben canavar tarafından öldürülen tek kişiyim*, dedi.

Bir dakika. *Bir dakika*. Yanıt mı vermişti?

Portala yürürken onu binaya doğru takip ettim. Elini oraya dayadı ve taştaki çizgiler onun dokunuşuyla sarmal çizip gelişmeye başladı.

Sorularını seziyorum, dedi görüntü. Benim yeteneğim bu. Hiçbirinizi tanımasam da yanıtlarımı portala bırakıyorum.

"Ne oldu?" diye sordum. "Cytonic'lere ne oldu?"

Canavar. Teknolojik harikaları olan uzaylı bir tür tarafından geliştirilmiş.

Bunun üzerine zihnimde bir şey gördüm. Karanlık bir şeyle... karanlığın içinden doğmuş ve insanı delip geçen beyaz gözlerle sahip bir şeyle savaşmak için toplanan –yüz farklı ırktan– binlerce cytonic'in oluşturduğu bir topluluk...

Canavar... onları yok etti, dedi cytonic. Biz, savaştık. Kazandık. Ama bedeli çok ağırdı...

"Nasıl?" diye sordum. "Nasıl kazandınız?"

Biz onu gerçeğe dönüştürdük, dedi. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ben hayatta kaldım... nasıl olduğunu bilenlerse... tüketildiler. Elini indirdi. Anılarını... portala yazmıştı, şimdiyse... o anılar bir şekilde bana mı ulaşıyorlardı?

Chet arkama doğru yürüdü. "Zaman yokyerde doğal seyretmiyor ancak bu, buranın standartlarına göre dahi tuhaf" dedi. "Benim... bundan ne anlam çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yok."

Görüntünün solup gitmeye başladığını hissettim. Anıların sonuna yaklaşıyordu.

"Bekle" dedim kadına. "Sen, yokyerde yaşarken anılarını korudun. Nasıl?"

Anılarımı neden kaybedecekmişim ki? diye görüntü karşılık verdi.

"Buranın özelliği bu" dedim.

Bizim zamanımızda değil. Sen de bizimki gibi bir canavarla karşı karşıyasın.

"Bir canavar değil" dedim. "Binlerce. Milyonlarca."

O zaman kaderine mahkûmsun.

"Yo. Bir yolu olmak zorunda!"

Gelecek olan adamın... anılarını bul... Jason Write adında bir adamın... anılarını bul.

Sonra, bir önceki görüntüde olduğu gibi farklı türden bir izlenim belirdi. Bu defa daha iyi anlıyordum; çünkü, güçlerimde daha yetkin, dinlemede daha iyiydim. Sanki taşın içinden onlarca, belki de yüzlerce zihin bana ulaşıyordu.

Daha öteye... diye beni cesaretlendirdiler. Daha da öteye...

Önüme duvar gibi bir şey serdiler. Zihnimi zorladım ama ötesine geçemedim.

Daha güçlü. Ama daha sert değil.

Anlamıyorum! diye düşünce gönderdim.

Sen darbe vurmak için kullanılacak bir araç, vurmak için kullanılacak bir taş değilsin.

Neyim ben? diye sordum.

Sen bir yıldırınsın.

Bunun üzerine içimde bir ışık yandı. Saf beyaz bir ışık, yok-yerin gücü. Alev saçan bir kılıç oldum ve zihnim, onu ittirince bariyeri delip geçti.

Güzel... Güzel... Devam et.

Aklımda bir mekân belirdi. Başka bir portal mı? Kutularla dolu büyük bir binaya benzeyen bir yerde miydi? Kaşlarımı çat-tım.

"Ulu kel" dedi Chet.

"Burayı biliyor musun?" diye sordum ona dönerek.

"Biliyorum, Spensa" dedi ve derin bir nefes aldı. "Maalesef bu, Üstyapı'nın kuşağın bu bölgesindeki gücünün merkezi olan Surehold'un tam ortasındaki portal."

Gördüklerim üzerinde düşünmek için daha sonra zamanım olacaktı. Şimdilik Peg'i aramak üzere harabelerin açık kapısından dışarı fırladım. Uzun süre aranmam gerekmedi; kollarını önünde kavuşturmuş, pençeleri çıkmış halde, hemen dışarıdaki yıkık dökük bir duvara yaslanmıştı. Tenasi'ler rahatça yayılmışken bile yırtıcı görünüyorlardı.

"Sen bir şey görmüşsün" dedi. "Sen bir cytonic'sin, değil mi? Her ikiniz de."

"Ben... Evet" dedim Chet'e bakış atarak.

"Sen Ataların Yolu'nu biliyor musun?" diye Peg'e sordu.

"Bu ifadeyi daha önce hiç duymadım" dedi Peg, "ama bu eski harabelerin... kendi anıları var. Bunu herkes hissedebilir. Hem cytonic'lerden bana bahsetmişlerdi." Duvardan güç alıp dikildi. "Bunun senin görevinle ilgisi var mı? İkinizi bizden gemi çalmaya zorlayacak kadar önemli olan şu görev hani?"

"Evet" dedim Peg'e. "Dahası da var. Surehold'a saldırı planlarından bahset bana."

Gözlerini kısarak bana baktı.

"Lütfen, Peg" dedim. "Bilmem gerekiyor. Korsanlar, Üstyapı'yla savaşmaktan korkuyorlarsa –şu an sahip oldukları şeyleri riske atmak istemiyorlarsa– onları nasıl ikna edeceğiz biz?"

"Biz mi?" dedi Peg. "Bize mi katılıyorsun?"

Chet'e baktım, o da başını onaylarcasına aşağı yukarı salladı.

"Geçici olarak evet" dedim.

Peg sırtıttı. "Söz yok. Eh, korsanları tek tek ikna etmemiz gerekmiyor. Sadece oğullarımı beni yeniden izlemeye ikna etsek yeter."

"Oğulların mı?" dedi Chet. "Onlar sana sırt çevirmişler!"

"Evet ya" dedi Peg. "En büyük iki korsan grubuna liderlik ediyorlar. İtiraf edeyim, *her iki* oğlumun da isyan çıkaracak kadar *mulun* yetiştirmelerini beklemiyordum. Surehold'dan hep birlikte ilk ayrılıştan sonra herkesi oraya saldırtmaya çalıştım. İlk başta küçük bir çatışma yaşadık ama halkım bundan korktu ve dağıldı. İttifakım çöktüğünde oğullarım kendi gruplarını kurmak için en büyük güçlerimden bazılarını benden aldılar. Bir anne için gurur verici."

"Gurur verici mi? İsyan etmiş olmaları mı?"

"Kesinlikle!" dedi. "İnanılmaz cesurlardı. Öz annelerini devirmek? Daha yeni yetişkin olmuşken üstelik! Ah, şahaneydi. Ancak bu elverişsiz bir durum, bu yüzden onları geri kazanmalıyız. En büyüğüm, Gremm, bir yıldır şampiyon. Jolly Roger adlı gruba liderlik ediyor. Dünya'ya ait bir ifade, değil mi?"

"Öyle sanırım" dedi Chet.

"Neyse, olasılıkla yakında oğlumun kuvvetleriyle karşılaşacaksınız. Kanımca Gremm, senin yeteneğinin haberi onlara ulaşır ulaşmaz bize saldırmak için bir baskın timi yollayacaktır. Gerçeği öğrenmek için *delen* yetiştireceklerdir ki senin de onlara göstermeni bekliyorum."

"Can atıyorum" dedim.

"Gremm'in baskına katılacağından şüpheliyim. Ancak sonrasında seninle onun arasında bir müsabaka düzenlenmesini talep edebilirim –ki kabul edecektir. Oğlumu tanırım. Ve aramızdaki en iyi pilot olmasına rağmen seninle kıyaslanamaz. Eğer onu yenersen *tagao* yetiştirmeye mecbur kalacaktır."

"O ne demek peki?" diye sordum.

"Çok nadir bir meyvedir; ama manası, anne babasına boyun eğecek demek. Eğer onu yenersen, yeniden beni dinleyecektir."

"Bundan *eminsin*?"

"Kesinlikle" dedi Peg. "Töremiz budur."

Oğullarının ihaneti karşısında şaşırdığımı ona ifade etmedim; kuşkularım vardı. Ancak denemeye hazırdım.

"Ya Gremm'in kardeşi?" diye sordu Chet.

"Semm farklı bir gruba liderlik ediyor" dedi. "Benim grubum şampiyonluğu ele geçirirse o da bana geri dönecektir. Güven bana."

Tabii tabii, kulağa fazla kolay geliyordu. İş bu kadarla da bitmiyordu –Peg hâlâ sır saklıyordu.

Beni bir süre daha izledi, sonra harabelerin arasından gemilerimize doğru yürümeye başladı. "Geri dönmeliyiz" dedi. "Her an baskın bekliyorum ve diğerlerini az kişiyle bırakmak istemiyorum."

O uzaklaşırken, "Eee?" diye sordum Chet'e. "Surehold'a gitmemiz gerekeceğini biliyor muydun?"

"Bundan kuşkulanıyordum" diye itiraf etti. "Oradaki portal bölgedeki en büyük ve en eski geçitlerden biri. Geremez diye ummuştum... hiç değilse ileriye doğru uzanan bir yolumuz var."

"Peg'in planına güvenebileceğimizi varsayarsak."

"O güveniyor gibi görünüyor" dedi. "Haydi, gemimize dönmeliyiz gerçekten. Geçen defa bunlardan birini gördükten sonra ne olduğunu hatırlıyorsundur?"

Aynen. Üzerinde durduğumuz koca arazi parçası bir çarpışmada yok olmuştu. Belki bir rastlantıydı ama her olasılığa karşı kendimi Chet'in peşinden koşarken buldum. Maksim'i de aldık ve çok geçmeden dördümüz rezonantlara katılmak ve ana üssümüze doğru yola çıkmak üzere havalandık.

"Siz ikiniz alışılmadık derecede ciddi görünüyorsunuz" dedi M-Bot biz uçuş düzenine girerken. "İşe yaradı sanırım? Geçmişimi gördünüz yine?"

"Aynen öyle, yapay zekâ" dedi Chet. "Geçmişteki cytonic biriyle *bir nevi* temas kurduk."

"İhm..." dedi M-Bot. "Açıklama, lütfen?"

"Bir şekilde sorularımı hissedebiliyordu" diye açıkladım, "hem de kendi zamanında –ayrıca benim için ardında yanıtlar bırakmıştı. Ya da belki peşinden gelen herkesin genel merakından haberdardı. Kitsen halkından gelen cytonic'lere ne olduğunu, çok eski çağlarda gerçekleşmiş ilk temaslardan sonra neden Dünyalılarla uzaylılar arasında aniden iletişimin kesildiğini artık biliyoruz sanırım."

"Gerçekten mi? Nedenmiş?"

"Savaş yüzünden" dedim. "Bir kazıcıya karşı."

"Kazıcı olup olmadığını bilmiyoruz" dedi Chet. "Ama bir tür... kazıcı benzeri bir varlığa benziyor gerçekten. Galaksideki cytonic'ler –birbirleriyle temas kurmuş olanlar– onunla savaşmak için toplanmışlar. Ve... hayatta kalan çok kişi yokmuş."

"Tek bir varlıkla mı savaşmışlar?" dedi M-Bot.

"Ve kazanmışlar" dedi Chet, "bir şekilde onu gerçek kılarak. Ama büyük kayıplar olmuş."

"Bizse şimdi... birden fazlasıyla karşı karşıyayız" dedi M-Bot. "Hem de birden çok daha fazla."

"Evet" dedim koltuğumda öne doğru eğilerek. "Başka bir şey daha vardı. O zamanlar yokyerde anılar hiç kaybolmuyormuş. Bu daha yeni bir gelişmeymiş."

“Bunlar birbiriyle bağlantılılar” dedi Chet. “Ve yanıtlar Surehold’da. En azından bir bölümü.”

“Jason Write adında bir adamın anılarında” dedim kaşlarımı çatarak.

“Jason Write mı?” dedi M-Bot. “Üstyapı tarihi arşivleri onu, cytonic olduğunu kazara keşfetmesinin ardından galaksinin geri kalanıyla ilk teması başlatan insan olarak gösteriyor. İnsanlığın... galaksiye yayılmasını o başlatmış ve dolaylı olarak Birinci İnsan Fetih Savaşı’na neden olmuş.”

Bizimle iletişim kuran o eskilerden kalma cytonic’i düşünerek dalgın dalgın başımı salladım. Bitkinlik ve yalnızlık duyguları kadının içine işlemişti. İçimde bir şeyin *kıvılcım* saçtığını hissettim. Ya da... o kıvılcım hep oradaydı. Ancak şimdi daha parlak yanıyordu.

“Chet” dedim. “Güçlerin farklı geliyor mu?”

“Gerçekten öyle!” dedi. “Bana etrafımı ‘görmek’ için zihnimi kullanmaktan bahsettiler! Pratik yaparsam sadece parçaları sezinlemekle kalmayacağımı hissediyorum. Binaların içini, köşelerin arkasını bile görebilirim... kısaca şahane geliyor!”

“Ben bir şey daha öğrendim” dedim usulca. “Ama ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum.”

Sen bir yıldızsın.

“Hey” diye Maksim’in sesi geldi telsizden, “siz de şu aşağıdaki figürü görüyor musunuz? Bana göre saat dokuz yönünde.”

“Birinin” dedi Shiver, “bu kadar açıkta, saklanmazken görülmesi çok tuhaf. Adam topluyor olsaydık başı belada olurdu.”

Pencereden dışarı baktım. Uzaktaki bir parçanın üstünde tek başına bir figür duruyordu. Bir Heklo’ya benziyordu –mesafe o kadar fazlaydı ki seçmesi zordu. Ancak tam göremesem de zihnime baskı yapan bir soğukluk ve basınç hissedebiliyordum. Figürün beyaz, parlak gözleri olduğundan emindim.

“Sen de hissediyor musun?” diye sordu Chet.

"Evet" dedim. "Onlardan biri bu. Bu defa hiç değilse parçayı yok etmenin bir yolunu bulamadılar."

"Yine de beni endişelendiriyor" dedi Chet. "Son birkaç hafta içinde onlara izimizi kaybettirdiğimizi ummuştum. Kazıcıların bu kadar uzağa dikkatlerini yöneltmesi zordur. Ancak şimdi yerimizi yeniden buldular. Umarım bu başka zorluklara yol açmaz."

Ürperdim. Kısa süre sonra yanından geçip gittik; figür uzaklarda giderek küçüldü. Ancak o arada telsiz yanıp sönmeye başlamıştı. Peg direkt olarak beni arıyordu.

"Evet, kaptan?" dedim.

"Sen ne gördün" diye sordu, "o harabelerde?"

"Neden?" diye sordum ona.

"Az önce yanından geçtiğimiz figür" dedi. "Onda bir tuhaflik var gibi hissettim. Tüm bu gezide bir tuhaflik var. Ben senin planlarım hakkındaki sorularını yanıtladım. Şimdi sen benimkine yanıt ver. Ne gördün?"

"Geçmişi gördük" diye itiraf ettim. "Anılar, senin dediğin gibi. Biz, kazıcılarla savaşmanın bir yolunu araştırıyoruz ve uzun zaman önce onlara benzer bir şeyle karşılaşmış bir kadından bir mesaj aldık."

"Kazıcılarla savaşmak mı?" dedi Peg.

"Evet..." dedim.

"Eğer bir teselli olacaksa" dedi Chet, "onları yatıştırmanın veya onlarla barışmanın bir yolunu bulmayı tercih ederiz. Ancak şimdilik arayışımıza devam etmeliyiz ve içinde saklı bulunan anıları bulmak için Surehold'daki portalı ziyaret etmeliyiz."

"Eh, hedeflerimiz örtüşüyor" dedi Peg, "o nedenle bu kısım için üzülmediğimi söyleyemeyeceğim. Kazıcılarla savaşmaya gelince... madem sen bir cytonic'sin, belki de bunu başarabilirsin? Güvenlik kuvvetlerinde tanıdığım bir Dione vardı. Gelişinden kısa süre sonra gitmişti, çünkü sürekli... değişip, farklı insanla-

rın görüntüsüne bürünüyordu. Üstyapı yöneticileri bunu duydukları anda onu kapı dışarı ettiler.”

Şekil mi değiştiriyordu? Ben hiç böyle bir şey yapmamıştım.

“Cytonic bir yetenek bu” dedi Chet. “Başkalarının zihnine illüzyonlar yansıtmak –kendini farklı göstermek, hatta farklı hissettirmek. Burada herkes üstünde işe yarıyor ama bir yerde yalnızca cytonic’ler üzerinde işe yaradığını duydum.”

Aslına bakılırsa... Bir ürperti hissettim. Böyle bir şeyi *duymuştum* daha önce. Birisi bunu babama yapmış, yanlış şeyler görmesini sağlamıştı. Giderek daha fazla farkına varıyordum ki farklı cytonic’ler... farklı şeyler yapabiliyorlardı. Ben yıldızları duyabiliyor, ışınlanabiliyordum. Chet güçleriyle ömrünü uzatabiliyor, uzak mesafeleri “görebiliyordu.”

Peg hattan ayrıldı ve M-Bot konuşma olanağı buldu. “Kazıcılar neden sizin ekipten birini yakalayıp *onu* parlak gözlü şu şeylere dönüştürmediler?” diye sordu. “Peg ve Maksim sana o Heklo’dan daha yakındılar.”

“Çok sayıda insanın bir araya toplanması onları uzaklaştırıyor” dedi Chet. “Özellikle de bu insanlar kendilerini bir grup olarak görüyorlarsa. Benim teorime göre kazıcılara olabildiğince yalnız, aidiyet duygusuna sahip olmayan biri gerekiyor.”

Gördüklerimiz üzerinde düşündüm ve bu kez tüm bunlardan bir anlam çıkarmakta daha çok zorlandım. Ama üssümüze yaklaştığımızda daha sıradan bir tehlike ortaya çıkınca itiraf etmeliyim ki sevindim: Düşman grupların birinden gelen bir grup savaş gemisinin yüksek hızla Broadsider üssüne yaklaştığını bildiren bir acil durum ikazı.

Üssümüz görüş alanına girer girmez turboya bastım ve diğerlerinin önüne geçtim. Yıkıcıdan çıkan güzel, parlak ateşin yokyere püskürdüğünü görebiliyordum. Bedenim canlandı ve yaşadığım deneyimden sersemlemiş olan zihnim bir anda bütünüyle tetiğe geçti.

Ben bunun için doğmuştum.

“Sıkı tutun” dedim; kanatlardan gelen rüzgârın ve kükreyen motorların sesi içinden uçarak çatışmaya daldık. Oraya ulaşmamız için geçen sürede değerli dakikalarımız çalınmıştı ve üç savaşçımızın çoktan devre dışı kalıp amaçsızca sürüklendiklerini gördüm. Uluyel. Toplamda on savaşçımız vardı; beşimiz üstten ayrılmıştı, halen devrede olan ikisi ise bir başınaydı ve ezici bir üstünlükle karşı karşıyaydılar.

M-Bot radar ekranında düşman gemilerini, dost gemilerini ve devre dışı bırakılmış dost gemileri işaretledi. Düşman savaşçılarının üzerindeki simgelere bakılırsa bunlar Jolly Roger'lara

aitti. Peg'in, yeteneklerimi test etmek için baskın yapmasını beklediği oğlu Gremm'in liderliğindeki grup.

Şahane.

M-Bot birkaç hedef önerdi: diğerlerinden daha yavaş uçarak daireler çizen savaş gemileri ve kalkanına yeni darbe almış olanı. Dişime göre bir mücadele peşinde önce daha güçlü olan düşmanlara saldırmayı her ne kadar istesem de bu benim takımın ezilmesine yol açabilirdi.

Bu nedenle kendimi tuttum, M-Bot'un önerdiklerinden birini hedef aldım ve Flintlock Takımı pilotlarımızdan biri olan Gibsey'nin peşine takılmış bir çift savaşçının arkasına daldım. İki düşman pilotu benim gelişime neredeyse hiç tepki vermediler. Biri hafif yana kaykıldı, böylece ateş edersem isabetsiz atışlarımla müttefikimi vurma riski doğacaktı.

Kısa bir an için kafam karıştı. Bu kadar mıydı?

Fark ettim ki *ben, beni en üstün düşman olarak gören Üstyapı gemileriyle savaşmaya alışkındım. Onlar beni savaş sırasında işaretler, bana fazladan kaynak ayırırlardı. Ama bu benim rakip korsanlarla ilk savaşımdı. Beni test etmeye gelmiş olsalar da pek de bir şey beklemiyorlardı sanki.*

Hünerlerimi gösterme zamanı gelmişti. Yana kaykılana nişan alıp vurdum, atışlarımın her biri kusursuzca isabet etti. Pilot gecikmeli olarak paniğe kapıldı, burnu yukarı kaldırdı ve doğruca bir sonraki atışım için daldı. İnsan her zaman burnu yukarı kaldırmak isterdi. Bu bir içgüdüydü; uzayda, yani aşağıda zemin olmadığında bile böyleydi.

Artık donmuş olan düşman gemisinin etrafından dolanıp Gibsey'nin kuyruğuna takılan ikinci gemiye ateş ettim –ki bu gemi, M-Bot'un kalkanı zayıf diye işaretlediği gemiydi. Atışlarım düşman pilotunu salladı, bunun üzerine takibi bırakıp sağa kaçtı.

"Sen" diye fısıldadım, "çeliğimin tadını hissedeceksin. Ben de senin kanını tadacağım."

Evet, bu tür ifadeler hâlâ ara sıra ağızımdan dökülüyordu. Hayır, utanmamıştım. Odaklanmama yardımcı oluyorlardı.

Gemi, arazi parçasının etrafından dolanarak kaçarken peşinden gittim. Ben ensesindeyken parçanın altından geçti, sonra bir eksen çizerek diğer taraftan çıktı. Daha hızlı savrulabilmek için ışın mızrağımı kullanır ve YerKon'larım g-kuvvetini kolaylıkla dengelerken düşmanın paniklediğini hissedebiliyordum.

Avım önce bir yöne, sonra aksi yöne kaçtı. Görünüşte akıllıca bir hareketti –gelişigüzel savrulursa nereye yöneleceğini kestiremezdim. Ne var ki, aynen burnu yukarı kaldırmakta olduğu gibi, gelişigüzel kaçtıklarını *sanarlar*, nadiren gelişigüzel hareket ederler. Cobb bunu defalarca beynime kazımişti. Biz “gelişigüzel” hareketler yerine düşmanı hayal kırıklığına uğratmak için kasıtlı olarak tasarlanmış manevra dizileri uygulardık.

Eğitim daima gelişigüzel uçuşun önüne geçerdi. Avım ileri geri savruldu ve eminim ki bu ona gelişigüzel *gibi geliyordu* –üç usta atışla onu temizledim. Chet haykırdı ve düşman gemisini donmuş halde bırakıp çatışmaya daldım. M-Bot'un işaretlediği gemilerden birini itiraf etmek gerekirse şansa vurdum ama yakıncak değildim. Beş dakikanın altında üç “leş” mi?

Uluyel, yeniden kokpitte olmak iyi hissettirmişti. Yeniden dostlarımla omuz omuza savaşmak. Yapmak için doğduğum şeyi yapmak.

Yakında kimi düşman gemilerinin düzgün bir uçuş düzenine geçtiklerini fark ettim. “Cutlass Takımı” dedim, “konumu mu takip edin. Size lezzetli bir grup dolusu hedef göstermek üzereyim.”

Dört düşman gemisi dönerek bana doğru yöneldiler. Birlikte çalışmaları iyi fikirdi, ancak bunlar belli ki ideal gemi mesafesi konusunda tatbikat yapmamışlardı. Yakın zamanda Broadside'lara da öğrettiğim gibi, uçuş düzenine geçildiğinde dostlarını TMD patlamalarına karşı korumak için birbirlerinden yeterince uzakta olmaları gerekirdi.

Turboyu kökleyip onlara doğru fırladım. Bana birkaç el ateş ettiler ki sorun yoktu. Dörtlünün ortasından fırlayıp geçerken, TMD'yi ateşledim. Fazla yavaş tepki verdiler ve aralarından üçünü yakalayıp, M-Bot'un ekranda da işaretlediği üzere kalkanlarını ortadan kaldırdım.

Peg ve Cutlass Takımı üyeleri beni dinleyip bu gemilere odaklandılar. Yıkıcıların ateşinden çıkan kıvılcımlar arkamdaki havayı aydınlattı ve kendimi sırttırken buldum. Buradaki savaş bana bir şeyi hatırlatmıştı...

Hologram projektörleriyle antrenman yaptığım zaman, diye hatırladım. Öleceğimden korkmadan uçtuğum son seferdi o.

"Bu tam bir akrobasiydi, Spin" dedi Peg telsizden. "*Mulun mu yoksa hemel mi yetiştiriyorsun karar veremiyorum.*"

"Bu bir şey değil, Kaptan" dedim biri bana ateş ederken dönüp manevra yaparak. "Sen beni bir de hayatım için savaşırken böyle şeyler yaptığımda görmelisin. O zaman çok daha aptalca oluyor."

"Tahmin edebiliyorum" dedi. "Kol uçucusuna ihtiyacın var mı?"

"Yok. Sen ve Maksim, Gibsey'e yardım etmek isteyebilirsiniz gerçi. Nasıl becerdiyse peşine iki kuyruk *daha* takmış."

Benim de kuyruğumda biri vardı hâlâ. M-Bot bana yardımcı olarak bunun biraz önce TMD bombasıyla *vurmadığım* gemi olduğunu belirtti. Yani onların kalkanı vardı ve benim yoktu.

Hıh. Bana fena yapışmıştı. Aslında...

Yıkıcının mavi ışığından birkaç demet kanopiyi sıyırdı, az daha isabet ediyorlardı. Uluyel. Bu defaki pilot oldukça *iyiydi*.

Sırtışıım iyice yayıldı. Turboyu kökledim, arkama yaslandım ve kendimi büsbütün verdim. Kalkanımı toplayıp onunla doğru düzgün düello yapmamın hiç yolu yoktu. Bunun için değerli zamanımdan bazı saniyeler ayırmam gerekirdi. Bunun yerine düşmanımı atlatmaya odaklandım.

İzleyen birkaç dakika, savaş alanında atak ve manevralarla, ışın mızrağıyla arazi parçası etrafında yapılan dönüşlerle ve Broadsider üssünün tepesinden vızıldayarak yapılan uçuşlarla geçen muhteşem bir kovalamacaydı. Ancak kuyruğumdaki, bir şey kanıtlamak istercesine peşimi bırakmıyordu. Çok geçmeden ateşi kesti.

Mükemmel atışı bekliyorsun demek, ha? diye düşündüm. E yani, onu sana verecek değilim.

Bir süre burnu yukarı kaldırdım, pembe-beyaz gökyüzünün içinde yükseldim. Sonra dönüp dalışa geçtim. Yeni gemimde YerKon'lar g-kuvvetinin en kötüsünü emiyordu ama aşağı doğru hızlanırken hâlâ şiddetini hissediyordum. Bu benim sırtımama neden oldu. Evet, g-kuvveti berbat bir şeydir ama bu noktada benim için eski bir dosttu. Tüm kanın bedenimin arkasına doğru çekilmesi; görme yetimi, sonra bilincimi elimden almakla tehdit edişi...

Kuyruğumdakinin yanından uçup geçtim ve ardından tam doğru anda burnu kaldırdım. Monitöre bir bakış atınca Chet'in başının arkaya savrulduğunu gördüm. Silkelendi, gözlerini açtı. Görünüşe göre o manevra sırasında onu bayıltmıştım. Biraz daha dikkatli olmalıydım.

Yine de tüm bunlara rağmen düşmanım bana ayak uydurdu. *Gerçekten iyiydi.* Bunun üzerine çatışan gemilerin gürültüsüne doğru kükreyerek geri döndüm –ve ardından Shiver'a ateş eden bir düşman gemisini vurup kalkanlarını indirdim. Sonra yan tarafa yönelip başka bir gemiye nişan aldım, ateş ettim ve devre dışı bıraktım.

Kuyruğumdaki sonunda mermilerini üzerime boşalttı, doğru ânı beklemek yerine çılgınca ateş ediyordu.

Şahane, şimdi tek yapmam gereken...

Gemim sarsıldı. Kontrol paneli karardı, kumandalar kilitlendi. Şu düşman yıldız pilotu hızla gemimin yanından geçip

giderken, hiçbir şeyim çalışmaz bir halde kendimi sabit bir hızda ileri doğru süzülürken buldum. Uluyel, vurulmuştum. Monitörümünden Chet'in yaşamsal bulgularına baktım –rakamların gösterdiğine göre iyiydi– ve arkama yaslanıp, hemen ardından güldüm.

"Spensa?" dedi M-Bot. "Of aman. Stres senin duygularının irrasyonel bir şekilde patlamasına neden oluyor mu? Of! Bunu şimdi hissettim. Imm, ne demem lazım? Bakayım... Hımm..."

"Ben harika hissediyorum" dedim gözlerimi silerken.

"Hayır hayır. Doğru kelimelere ihtiyacım var..."

Koltuğumda öne doğru uzanıp şu yıldız pilotu görmeye çalıştım. Kapaşması eğlenceliydi ama burada benimle *boy ölçüşebilecek* birinin olduğunu bilmek? Bu *daha da* heyecan vericiydi.

"Hah!" dedi M-Bot. "Buldum. Spensa. İyi ol, lütfen."

"Tamam" dedim gülümseyerek. "Şimdiden iyiyim."

"Başardım! Bunu aklımda tutacağım."

"Chet, nasılsın?" diye sordum.

"Heyecanlı" dedi, solgun bir sesle, "ama midem bulandı ve... utanç içindeyim. Ne yazık ki biraz önce bilincimi yitirmiş olmalıyım."

"Hepimizin başına gelir" dedim. "Utanacak bir şey yok. Bizim orada beni santrifüjdeki ilk günlerimde görecektin sen."

"Yani" dedi, "biliyorum, bana pilot olduğumu söylemiştin ama o deneyimler benim için kayıplar. İtiraf etmeliyim ki şu anki halim, toprağa derin bir saygı duymuyor."

"Seni bu tür şeylerin içine sürüklemekten kaçınmaya çalışacağım" dedim. "M-Bot, şu düşman pilotu kimdi?"

"Peg'in oğlu, Gremm" dedi M-Bot. "Savaşa katılmaz demişti ama o gemideki işaretlere bakılırsa yanılmış."

Demek şampiyonla ilk kavgamızı yapmıştık. Sırıttım. Beni yenmiş olsa da bu gerçek bir düello olmamıştı. Kalkanlarım onun müttefiklerine kurban gitmişti.

Gerçek potansiyelimi yüz yüze geldiğimizde görecekti. "Nasılsın M-Bot?" diye sordum, dönüp gökyüzünü tarayarak savaşın gidişatını değerlendirmeye çalışırken. "O atış seni veya herhangi bir şeyi kızartmadı mı?"

"Neyse ki" dedi M-Bot, "ana sistemlerimi korumak için yaptığımız modifikasyonlar işe yaramış gözüküyor."

"Sevindim."

"Doğrusu tüm sistemleri yalıtmak da çok fazla çaba gerektirmezdi" diye devam etti, "böylece bu tip çatışmalarda donakalmazdık."

"O zaman ne eğlencesi kalırdı?" diye sordu Chet.

"Eğlence mi?" dedi M-Bot. "Bu bir oyun değil."

"Öyle gerçi" dedim. "Herkes aynı kurallara göre oynadığı sürece kimse ölmek zorunda değil."

"Akıllı varlıklar arasındaki etkileşimlerden anladığım kadarıyla" dedi M-Bot, "birisi önünde sonunda ekstra bir üstünlük bulmanın yolunu arayacaktır. Peg ne derse desin bunun şimdiye dek gerçekleşmemiş olması beni şoka uğrattıyor."

"Belki" dedim. "Sen hiç ilk insanların kabileleri arasındaki küçük grup savaşlarını inceledin mi?"

"Yo."

"İncelemelisin. Göze alınan tehlikeler farklı olduğunda bir toplumun ne tür kurallara uyacağına şaşırırsın bence."

Eski Dünya'daki küçük avcı-toplayıcı grupları, nadiren ölümcül çatışmalara girerdi. Sayıları o kadar az, toplulukları birbirine o kadar sıkı sıkıya bağlıydı ki. Evet, çekişmeler sırasında ara sıra birilerinin öldüğü olurdu ama savaşların çoğu göğüs kabartıp gözdağı vermek üzerine kuruluydu.

Cobb bu dersi insan doğasında dövüşmek ve öldürmek olmadığını, bu nedenle talim ve eğitim yapmamız gerektiğini göstermek için anlatmıştı. Ama şimdi, sevdiğim şey olan uçmanın sadece öldürmekle ilgili olması *gerekmediği* fikrinde öz-

gürleştirici bir şey buluyordum. Uçmak, kendimi kanıtlamakla, kendimi kendime kanıtlamakla ilgili de olabilirdi.

Arkamda, geriye kalan dört düşman gemisi çekilmeye karar verdi. Cutlass Takımı'nın zamanında geri dönüşü, günü kazanmamızı sağlamıştı. Peg ve oğlu devre dışı bırakılan gemilerinin iadesi için koşulları müzakere ederken düşünceli bir halde bekledim. Sonra o gemileri yeniden aktif hale getirmeye koyuldular ki bu işlem birkaç dakika sürerdi.

Sonunda Maksim beni almaya geldi ve zavallı popomu üsse geri götürdü ki yer ekipleri, zaten yere inmiş olan kimi pilotlarla birlikte bekliyorlardı. Kenet olarak kullanılan bir dizi ışın mızrağı beni aşağı çekti; kanopinin manuel açma düğmesine bastım ve iterek açtım. Chet ve ben dışarı çıkarken kendimi bir nutka hazırladım. Cobb'un o çatışmada ne kadar dikkatsiz davrandığımla ilgili bağırıp çağırdığını duyabiliyordum. Simülasyon yaparken bile her zaman düzgün davranılmasını tembihlerdi.

Bunun yerine çılgın tezahüratlar ve alkışlar eşliğinde dışarı çıktım. Başlarında da ben yere inerken –azarlamak yerine– beni kucaklayarak karşılayan Peg'in ta kendisi vardı.

"Dört leş mi?" diye bağırdı. "Üç de asist? Evlat, sen o çatışmayı resmen tek başına kazandın!"

"Jolly Roger'lar kaçarak gittiler!" dedi Maksim. "Bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu bilemezsin sen!"

"Fırsatımızı yakaladık" dedi Peg. "Gremm etkilenmiş. Yarın seninle resmen düello yapmaya hazır."

Diğerleri yine tezahürat yaptılar.

Uluyel. Vurulup düşürülmüştüm ve beni mi alkışlıyorlardı? Üstelik oğlu da beni saygıdeğer mi görmüştü?

Kocaman sıırttım. Ben böyle... savaş sonrası heyecanı hissetmeyeli, pilot arkadaşlarımla neşesini duymayalı ne kadar çok olmuştu? Bunu hatırlayabildiğim son sefer, bombayı alarak MSK üssünü yok olmaktan kurtardığım zamandı. Ama o teza-

hüratlarda bir gerginlik vardı. Tansiyon vardı. O tezahüratlar, rahatlamanın getirdiği tezahüratlardı.

Buradakilerse sadece mutluydular. Onların coşkusunun içime işlemesine izin verdim. İnanılmaz bir duyguydu. Üstelik bu sadece başlangıçtı; çünkü, yarın korsan şampiyonu *olacak*, Peg'e grupları birleştirme olanağını sunacaktım.

Bölüm Arası

Süzölüyordum.

Kısmen farkındalık içindeydim. Uyanmamıştım, farkındaydım. Hiçbir forma, cytonic duyularım dışında hiçbir duyuya sahip olmadığım o yerdeydim. Çatışmadan sonra... Broadsider üssündeki kendi odamda uzandığımı hatırladım.

Dopdolu bir gün olmuştu. Uyuyakalmıştım. Şimdiyse diğer gecelerde olduğu gibi dışarıya doğru uzanıyor, arıyor, arzulu-yordum.

Jorgen... Onu bulmaya çalıştım ama ıssız bir boşluğun içinde çılgık atıyordum sanki. *Hiçbir şey* hissedemedim. Sanki... sanki karanlık bir yerde kamp ateşi yakıyordum da her yeni kütük ile artan ışık, karanlığın sonsuza kadar uzayıp gittiğini yeniden doğrulamaktan başka bir işe yaramıyordu.

Son zamanlarda bunu yaparken o kadar sık başarısızlığa uğramıştım ki neredeyse uykuya dalıyordum. Önümde önemli işler vardı; dinlenmem gerekecekti.

Yine de...

Bu uyku âleminde, son zamanlarda yaşadığım deneyimlerde ters bir şey olduğunu hissediyordum. Evet. Yanlıştı bu. Daha önce görememiştim. Ancak birkaç bağırış denemesiyle burada neyin ters olduğunu anlamıştım sanırım. Zihinsel haykırışla-

rım *fazla* abuk kayboluyordu. Sanki boşluğa değil de yastıklara haykırıyordum.

Beni engelleyen... biri mi vardı?

Uluyel. Jorgen'ı bu yüzden mi bulamamıştım?

Homurdandım. Yani, bir homurtunun zihinsel eşdeğerini gerçekleştirdim. Herhangi biri gibi. Ruhum karanlıkta *kıvılcımlandı*.

Boşluğun içinden ileri doğru ittirdim, bir şey hissettim... Evet. Bastıran bir şey. Dört bir yandan çevremi kuşatan görünmez bir bulut misali. Yokyerin tuhaf özelliklerine yaraşır şekilde, aslında hep oradaydı –resmen tepemdeydi– ama onu algılayamamıştım. Ancak şimdi ittirerek ilerlemeye çabalıyordum. Kollarımla savaşıyordum.

Hayır, diye düşündüm. Ben taş değilim. Kamp ateş de değilim. Ben bir yıldızım.

Özüm, ruhum ışıkla patladı, etrafımı saran sisi yakıp yok etti. Ben bu yerde bir *hiç* değildim artık. Ben bir ışık, parıldayan bir varlık, bembeyaz yanan bir küreydim.

Bağlantı kurma yeteneğimi, görme yeteneğimi kullandım ve ötede bir varlık hissettim. Sisten kurtulduğum için kolaydı artık. Jorgen mıydı o? Ona sımsıkı tutundum ve kendimi çektim.

Daha önce de olduğu gibi, bir yerde belirdim –bir illüzyon, bir hayalet gibiydim. Ama Jorgen'ı bulamadım.

Düşmanlarımı buldum.

Winzik, dış iskeletin yeşili daha koyu olmasına rağmen benim insan gözlerimden Nuluba'nın neredeyse aynısı gibi görünüyordu. Varvax'lar genelde kıyafet giymezlerdi ama onun üzerinde resmi havaya sahip bir kuşak vardı. İncelikle oyulmuş ve gümüş işlemeli, kocaman bir mermer sandalyede oturuyordu. Sanırım dış iskeletin varsa minderli koltuğun anlamı kalmıyordu.

Oda daire şeklindeydi, her yer ahşap panelle kaplıydı ve bir ofis duygusu yaratıyordu. Peg ile aynı yırtıcı havaya sahip bir

grup Tenasi, Winzik'e sunum yapıyorlardı. Onların kıyafetleri vardı *gerçi* ve ânında askeri üniforma olduklarını anladım. Bazı şeyler türler arasında oldukça evrenseldi sanırım ve ceketlerindeki madalyaların, rozetlerin sayısına bakılırsa bunlar amiral ve generaldi.

Üstyapı'nın vekil lideri için düzenlenmiş, askeri bir brifingdi bu sanırım. Neyse ki ekranda Detritus değil, kırmızı-yeşil, yabancı bir gezegen vardı. Etrafındaki yazıların hiçbirini okuyamıyordum ve çeviri cihazım da yanımda değildi, bu nedenle ne olduğunu çözemedim.

Arkamdan bir ses, "Bu ReDawn" dedi benim dilimde. "Bizimle birlikte olduğun çoğu zaman takındığın surati göz önünde bulundurursak onu tanımaman tuhaf."

Arkama döndüm. Brade, yanımdaki bir sandalyede oturuyordu. Koyu renk saçlarını sifıra yakın kazıtmıştı ve kaslarını üniformasının üzerinden bile görebiliyordum –spor salonundaki fanatik askerler dışında ender görülen bir cüssesi vardı. Parmaklarının arasında kalem çevirirken neredeyse ilgisiz denebilecek bir bakışla beni izliyordu.

Winzik ona bakmak için oturduğu yerde döndü, bilmediğim bir dilde emir yağdırdı.

"Of, şikâyetlerini kendine sakla Winzik" dedi Brade hâlâ kalem çevirirken. "O burada. Nihayet kafesinden çıkmış. Uzun sürdü Alanik –veya Spensa, herhalde. O bariyerin içinde daha fazla gürültü koparmanı bekliyordum. Onu ayakta tutmanın ne kadar dikkat gerektirdiğini biliyor musun?"

"Nasıl?" diye çıkıştım. "Bunu nasıl başardın?"

"Yeni dostlarımızdan biraz eğitim almak gerekti" dedi Brade. Fark ettim ki beni görebiliyordu. Yansıtıcı bir yüzey olmadan. "Aalıştırma yaparak birkaç yeteneğe kavuştum."

Winzik generallere dışarı çıkmalarını emretti ve konuşurken dış iskeletin elleriyle dairesel hareketler çizerek yanıma yürü-

dü. Dil engeline rağmen el kol hareketlerini anlayabiliyordum –hatta onun o mızımız sesiyle “vay vay” veya “ne kadar da saldırgan” dediğini adeta duyabiliyordum.

“Kazıcılar seninle baş edebileceklerini düşünüyorlar” dedi Brade. “Ben onlara aksini söyledim. Sen pervasısısın, Spensa. Bu yönünü seviyorum. Kurnazlık yok. Seninle hedeflerin arasında duran her şeyi ezip geçiyorsun.”

“Seni ahmak yerine koyacak kadar kurnazlık sergiledim ama” diye tersledim ve ona düşüncelerimi gönderdim. Artan güçlerimle saklamaya çalıştığı duygu çalkantılarını yakaladım: utanç, öfke. Benimle birlikte eğitim almıştı ve gerçekte ne olduğunu asla anlamamıştı. Ben ona gerçeği söyleyip de bunu ayaklarının altında çiğneyişine dek.

Uluyel, ne kadar naiftim.

Winzik başka bir şey daha diyordu. Keşke ne olduğunu çözebilseydim.

“Senin zihnini kapana kısırmamı istiyor” dedi Brade. “Ben bunu yapabileceğimden emin değilim. Üzerinde alıştırmaya yaptığım kişiler senden çok daha zayıftı. Yine de bu defa çekince göstermeyeceğim.”

Zihni benimkine darbe vurdu, beni ezdi. O an kendimi bir kutuya tıkılmış gibi hissettim –ve kutu küçülüyordu. Panik ve hiddet içinde saldırdım. Geçen defa kapıştığımızda yaptığım gibi öfkemi topladım. Ve ona fırlattım.

Brade, daha önce de söylediği gibi tereddüt etmedi. Karşı saldırımı bekliyordu.

Böylece parlamaya başladım. İçimdekini, o kuvvetli ışığı, benim ruhum olan o parıltıyı ateşledim. Duygusunu yansıtmak istemese de Brade’in şaşkınlığını hissettim. Şoka uğramıştı. Benim bir... kazıcıya benzediğimi düşünüyor, bu onu korkutuyordu.

Derken bir şey daha duyuldu.

Görüyorum seni!

Ses uzak ama *yüksekti*. Cytonic bir haykırış, içimde titreşti ve bir şey Brade'e çarpıp nefesinin kesilmesine, odağını yitirmesine yol açtı. Ses hamdı, eğitimsizdi sanki. Ben bir kılıçsam eğer, bu bir sopaydı –büyük bir sopa.

Işıkla parladım ve Brade'in kutusunu kırarak içinden çıktım, bu yeni sesle birlikte onu geri ittik, sonra yokyere kaçtık.

O son derece yüksek ses beni peşimden kovaladı. Beni kurtarmıştı ama bir tür canavara benziyordu. Bana çarparken sırtımı ona vermek istemeyip ona doğru döndüm. Ve...

...bana sarıldı?

Jorgen? diye düşündüm.

Nerelerdeydin sen? diye bana düşüncesini gönderdi. *Niye benimle temasa geçmedin? Spin, haftalar oldu!*

Denedim! dedim onu zihnimde canlandırmak için aklımı zorlayarak. Bir an için ikimiz birlikte boşlukta süzüldük, özlerimiz birbirine dokundu. Derin, uçsuz bucaksız bir okyanusta birbirimize tutunmuş iki yüzücüydük sanki.

Özür dilerim sana ulaşamadığım için, dedim. *Brade bir şey yaptı.*

Brade mi? diye sordu.

Sen geldiğinde beni zapteden, dedim. *Beni nasıl buldun?*

Bir süredir alıştırma yapıyordum, diye açıkladı. *Ne kadar denersen deneyeyim hipersıçrama gerçekleştiremiyorum. Ancak Alanik diyor ki bu normalmiş. Cytonic'lerin farklı özellikleri varmış. Diyor ki ben hipersıçrama yapmayı öğrenebilirmişim; teknik olarak her birimiz her yeteneği öğrenebilirmişiz ama kimilerimiz için çok zor olan bireysel yetenekler varmış. Hepimizin zayıf ve güçlü yanları varmış.*

Bir dakika, dedim. *Alanik mi?*

Durum karmaşık, dedi. *Dayanıyoruz, yardım toplamaya çalışıyoruz. Ama sen kendinden bahset. Spensa, sen parlıyorsun. Yıldız gibi. Seni ta uzaktan bile görebildim!*

Ben de alıştırma yaptım, dedim.

Korsan kraliçesi oldun mu?

Bunu öyle bir şefkatle söylemişti ki... Söylediklerinin içinde o kadar çok imge vardı ki bu iletişimde sıradan kelimelerden çok daha fazla *derinlik* vardı. Mesela şaka yaptığını, ama aynı zamanda biraz da ciddi olduğunu hemen anlamıştım.

O *benim* öykülere olan düşkünlüğümü seviyordu. Beni o öykülerden birinde hayal ediyor, bana büsbütün güveniyordu. Bana, benim kendime olduğumdan daha fazla güveniyordu. Azizler adına... Bunu duymak çok güzeldi. Bunu bilmek çok güzeldi. Beni resmedişi... bu resmedişin ardında, cesur, becerikli ve ilham verici bir Jorgen vardı.

Birbirimizi tanıdığımız ilk haftalarda ona davranışıma kıyasla bunu hak *etmiyordum* ben. Neyse ki ben de Jorgen'ın benim onu resmedişime verdiği tepkiyi hissedebiliyordum. Dimdik, dürüst, şefkatli. Bir lider, tanıdığım en iyi lider.

O an, şimdiye kadar hissettiğim en mükemmel andı. İkimiz, birbirimizin idealize edilmiş versiyonlarını paylaşıyorduk; onlara asla ulaşamayacağımızı biliyor, ama bunun önemli olmadığını da biliyorduk. Çünkü sadece birbirimizin yanında olarak birlikte titreşiyor; paylaştığımız bilgi, destek ve güven sayesinde olduğumuzdan biraz daha fazla, biraz daha iyi oluyorduk.

Sonra etrafımızda gözler belirmeye başlayınca o an mahvoldu. Beyaz ve parlak delikler, kazıcıların bakışları. Onları çeken benim parıltım değildi. Jorgen'di. Uluyel, çok *gürültülüydü*.

Git Jorgen, dedim gözler etrafımızı sararken. Onların dikkatleri dağılsın, ben seninle sonra temasa geçerim.

Özünün benimkine değdiğini hissettim. Onun sevgisini, tutkusunu *hissettim*. Ancak sonra gitti.

Dönüp kazıcılarla yüz yüze geldim. Çaba sarf ederek onlara ulaşabileceğimi düşünüyordum sürekli. Ne de olsa Chet hepsinin aynı birey olduğunu açıklamıştı. Bir grup zihniyeti değildi, ama bir şekilde hepsi aynıydı. O halde bir tanesinin fikrini değiştirebilirsem aynısını diğerlerine de yapmış olmaz mıydım?

Daha önce bunda başarısız olmuşum ama tekrar denemek zorundaydım. Sonuçta bir gemi ele geçirmek için de üç girişimde bulunmam gerekmişti. Böylece gözler etrafımı sararken bir küçüklük hissi yansıtmaya çalıştım.

Hepimizi küçültmeye, bakış açımızı daraltmaya çalıştım. Zihinleri benimkine değdikçe onlara göstermeye çalıştım. Sonsuzluk her iki yöne de uzanırdı: Evren kadar genişleyebilir ama, zerre kadar küçülebilirdik de.

Onlara gördüklerimi gösterdim. Şapşal tebessümü ve karşılamaya hazır, misafirperver tavrıyla Maksim'i gösterdim. Kendisinden çok farklı olan kişileri anlamakta çok iyi olan Shiver'ı gösterdim. Üstyapı'nın galaksideki insanlara yaptığı haksızlıkları telafi etmeye can atan Nuluba'yı gösterdim.

Görün bizi, dedim onlara. Canlı olduğumuzu görün.

Biliyoruz, diye karşılık verdiler. Ah, bilmez miyiz!

Ancak umurlarında bile değildi.

O anda her şeyi *onların* gördüğü gibi gördüm. Evet, başlangıçta biryerdeki tüm o seslerin canlı olduğunu kabul etmeyi reddetmişlerdi. Ardından, ben onlardan birini değiştirmiştım. Ben bunu yapınca geri kalanlar yaptığım şeye *karşı* tepki vermişlerdi.

Bir bakıma aralarından hangisini değiştirdiğimin bir önemi yoktu. Çünkü ben bunu yapar yapmaz diğerleri savunmaya geçmişlerdi. Bir grup insandan biri keskin nişancı tarafından vurulduğunda geriye kalanların saklanmak için eğilmesine benziyordu.

Başka bir kazıcıyı *asla* daha önce ikna ettiğim gibi edemeyecektim. Çünkü artık hayatta olduğumuzu bildiklerinden bizden *daha da çok* nefret ediyorlardı. Çünkü bizler artık sadece rastgele bir sıkıntı kaynağı değildik. Biz, onlara *kasten* acı vermeye çalışıyorduk. Biz tehlikeliydik.

Kökümüzün kurutulması gerekti.

Bu fikrin dehşeti huzurlarından kaçmama neden oldu. Üstelik saklanmakta ustalaşıyordum. Solup gidiyormuş, uyuyormuş numarası yaptım, ancak ardından sürekli güçlenen dinleme yeteneğimle onlara ulaştım. Oradayken bir şey duyduğumu sanmıştım ve hünerimin ödülü olarak bir insan sesi duydum.

Brade, Winzik'in sözlerini yokyere ileterek, *Vay vay*, dedi. *Acıttı mı? Görüyorsunuz ya, onu kontrol etmesi çok zor. Hepsi öyle. Başka bir tanesi daha nasıl da çıkıp geldi, gördünüz mü? Çoğalıyorlar. Sesleri gitgide daha çok çıkıyor.*

Jorgen'i ve beni kurtarıken çıkardığı gürültüyü kastediyordu. Of, uluyel.

Kazıcıların onun sözleri üzerinde düşündüklerini hissettim ve Brade'in söylediklerini hatırladım. Üzerime uyguladığı baskıyı kırmaya çalışırken "gürültülü" olmamı o istemişti. Sanki... sanki kasıtlı olarak beni kışkırtmaya niyetliydi. Böylece kazıcılar...

İşitiyoruz ve canımız acıyor, dedi kazıcılar. *Ama bu sesleri kendi başımıza da söndürebiliriz.*

Öyle mi? dedi Winzik. *Vay vay. Görünüşe göre bizim âlemimize geldiğinizde kafanız karışıyor. Biz nasıl sizinkinde yetenekten mahrumsak siz de burada öylesiniz! Detritus'a ve Starsight'a saldırdınız, yine de tek bir cytonic'i bile öldürmekte başarısız oldunuz. Nice yıllar geçti, her defasında başarısız oldunuz. Biz, çoğalıyoruz. Gürültü çoğalıyor. Ben onu durduracağım. Bana yardım ederseniz.*

Bu fikirden nefret ettiler. Nefretlerini hissedebiliyordum. Ancak kabul ettiklerini de hissediyordum. *Anlaşmanı kabul ediyoruz, gürültü*, dedi kazıcılar. *Bize eziyet edenleri durdurman karşılığında senin talimatını yerine getireceğiz.*

Mükemmel, diye düşüncesini gönderdi Winzik. *Bu yaptığınız çok, çok akıllıca.*

Anlaşmalarının yerine oturduğunu hissettim. Kazıcılar, Winzik için çalışacaktı. Gerçekten bilinçsizliğe doğru kayarken neler olduğu dank etti kafama –ve bunun sonucunda uyuduğum süre boyunca kâbuslar peşimi bırakmadı.

Dördüncü Bölüm

Yaklaşık on iki saat sonra elimde bir kitapla düellom için gergin bir halde doğruca arenaya uçuyordum.

Arena, Jolly Roger'ların bölgesinde bir yerdi –Peg bölge yakınındaki anormalliklerin dövüşü daha ilginç hale getirdiğini söylemişti. İzlemeye gelecek diğer korsan gruplarıyla birlikte bizi orada bekliyor olacaktı. Biz de bütün Broadsider'ları getirmiştik: Yer ekipleri çiftler halinde veya mekiklerle, Chet'se bugün Nuluba'yla rahat koltukları olan, savaş için tasarlanmış bir römorkörde uçuyordu.

Hâlâ önceki gece yaşadıklarımdan dolayı bir korku hissediyordum. Anlaşma yapılmıştı; kazıcılar, Winzik'le işbirliği yapacaklardı. Yanıtları bulmam gerekiyordu, hem de çabuk.

Neyse ki görünüşe göre bunun için en iyi yolu seçmiştim. Bu düelloyu kazan, Peg'in Surehold'u ele geçirmesine yardım et. Ne yazık ki arenaya yolculuk birkaç saat sürecekti. Hangarda uçuş saatinden şikâyet ederken Maksim kitabı bana fırlatmıştı.

Kâğıttan ve diğer şeylerden yapılmış, gerçek bir kitap. Onu okumaya niyetim yoktu, ancak uçuş uzadıkça –ve bir süre M-Bot’un kumandayı devralmasına izin verince– dikkatimi dağıtmak için onu karıştırırken buldum kendimi.

Yavaş bir okumaydı çünkü cümleleri kendi dilimde okumak için çeviri cihazımı kullanıp optik ayarlarını açmak zorunda kalmıştım. Öte yandan *büyüleyiciydi*. Benim gezegenimde bunun gibi fiziksel medyanın neredeyse hiç olmamasının yanı sıra eski gemi arşivlerimizden kalan bilgiler de bölük pörçüktü. Benim zamanıma kadar kalmış en büyük arşiv, Eski Dünya’nın bitki ve hayvanları hakkındaydı, bu yüzden okulda ayrıntılı olarak ele alınmıştı.

Ama Maksim’in “ucuz aşk romanı” diye adlandırdığı bu tür bir şeyi hiç duymamıştım. Bir sürü dokunacı vesairesi olan kambriyen türünün bakış açısıyla yazılmıştı. Bunların kur ritüelleri insanlarınkine şaşırtıcı derecede benziyordu –hatta çok daha duygusaldı. Ya da eserin janrı buydu belki.

Olay örgüsünü pek umursamadım; daha çok kitabın doğası ilgimi çekmişti. Derinlikten öylesine... yoksundu ki. Kahraman, zamanını üç farklı erkekle aşk yaşayarak geçiriyordu ve en mühim derdi, hangisini tatile yanında götüreceğine karar vermektir.

Yani, *bütün* çatışma bundan ibaretti. Bu tatili *kazanma* arayışı değil, erkekler arasında seçim yapmanın stresi. Üstyapı’da okudukları, keyif aldıkları şey bu muydu? Hiç dövüş içermiyordu. Her şeyin *illa* bir dövüş içermesi gerektiğini düşünecek kadar cahil değildim elbet. Kurnaz Tilki gibi kahramanların kas gücü yerine zekâ kullanarak beladan kaçmasıyla ilgili pek çok harika öykü vardı. Hatta bir savaşa hazırlanıp ardından barış yapan insanlarla ilgili öyküler bile vardı.

Büyükannem bana insanların tatile çıkmasıyla ilgili bir öykü anlatmamıştı hiç. Bir yanımda bunun saçma olduğunu düşünüyor-

du. Ama diğer yanım anlıyordu. "İnsanlar sürekli savaş halinde olmadıklarında dikkatlerini bu tür şeylere odaklayabiliyorlar. Sen onlarla yaşarken bir şey öğrendin: Senin hayatın normal değil" diye fısıldıyordu bana.

Karakterlerin bu yönü, onları dokunaçlarının kıldığından daha da çok uzaylı kılıyordu. Ben, halkım için barış istiyordum, evet. Ancak uçuş eğitiminin olmadığı, askeri yapının bir toplumun merkezi ve en gerekli ihtiyacı olmadığı bir dünya hayal etmek...

Uluyel. Bunu anlayamıyordum ama anlamam gerekiyordu. Böylece ben de onların aşk romanlarını okuyup anlamaya çalıştım.

Bir süre uçtuk ve kitabın rahat dörtte birini okumuşken M-Bot konuştu: "Şu parçayı görüyor musun?"

Kanopiden dışarı baktım. Römorkörler için yavaş hareket etmek zorundaydık, bu nedenle kuşak boyunca usulca ilerlerken çeşitli arazileri olan parçaların yanından geçiyorduk. Aşağıdakilerden biri, ender gördüğümüz bir okyanus parçasıydı. Daha önce bir uçtan diğer uca aştığımız değil de bir benzeri.

"Bunu görürken bir şey hissediyorum" dedi M-Bot. "Sen ve Chet'le yelken açtığımızı hatırladım ve bu... güzel bir histi. Eski bir dostla buluşmuşum gibi. Bunu şu an hissetmek tuhaf mı? Oysa aynı arazi parçası bile değil."

"Tuhaf değil" dedim. "İnsanlar duygularını sık sık mekânlarla özdeşleştirirler. Detritus'un altındaki mağaralar, bazen bana büyüdüğüm mahalleden daha çok yuvam gibi geliyor ve ne zaman bir mağara görsem onları düşünüyorum."

"Bu... hoş bir duygu" dedi M-Bot.

"Bu defa duyguların ne işe yaradığını sormayacak mısın?"

"Bunu hâlâ merak ediyorum" dedi. "Ama bugün sadece... ben bu duyguları *seviyorum*. Bu normal, değil mi?"

Gülümsedim. "Evet."

“Eskiden öyküleri neden bu kadar çok sevdiğini anlamaya çalışırdım” dedi M-Bot. “İlk başta bunun tamamen mantıksal bir tepki olduğunu düşündüm – belleği güçlendiren bir araç olarak öykü yoluyla eğitim. Ancak garip tepkilerin beni şaşırtıyordu. Sen onlara sadece eğitim olarak değil, başka bir şey olarak tepki veriyordun. Sanırım şimdi anlıyorum. Bu öyküleri duymak, büyükannenle birlikte olmak sana kendini iyi hissettiriyordu. Ve onları yeniden düşününce... Eee, onun sesini hatırlıyorsun, değil mi? Benim bu parçayı görüp yelken açmanın eğlencesini hatırlamam gibi. Bu bana... sıcaklık veriyor. Bir makinenin sıcak hissedemiyor olması gerekir ama ben hissediyorum.”

Koltuğumda kıpırdanıp onun dediği gibi büyükannemin sesini hatırlamaya çalıştım. Ama... yapamadım. Öyküleri hatırlıyordum ama sesi benim için yitikti.

Dikkatimi dağıtma ihtiyacıyla kitabıma geri döndüm ve bir süre daha uçtuk... ne kadar süre bilmiyorum. İtiraf edeyim kitabı biraz beğendim sanki. Onu hiç de ucuz bulmadım. Gerçekten kendimi kaptırdığımı fark ettim, hatta tatile kimin gideceğini öğrenmek için *heyecanlanmıştım* neredeyse. Kahramanın, başarısız talipleri evcil köpekbalığına yedirmeyi planladığını hayal etmenin bunda bir rolü olduğunu da kabul etmeliyim.

M-Bot beş dakikada bir gözlemlerini dile getirmeseydi daha kolay olacaktı. “Hey Spensa! Şu parçanın rengi siyah ve mor ve zeminde kristaller büyüyor! Galiba Shiver’ın yaşadığına benzer bir gezegenden geliyor. Sen ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum, M-Bot” dedim sayfayı çevirerek. “Bunu öğrenmek için niye veritabanlarını taramıyorsun?”

“Yaptım!” dedi. “Sanırım doğruymuş!”

“Şahane” dedim. “Belki de yanından geçtiğimiz parçaları kataloglayıp ne tür gezegenlerden geldiklerini keşfedebilirsin.”

“Yapacağım!” dedi.

Bu onu bir süre oyalardı. Sevgiyle gülümsedim, ama Azizler adına, yürüme çağına yeni girmiş bir çocuk sahibi olmak böyle

bir şeydi herhalde. Olasılıkla anneme güzel bir fare sandviçi falan borçluydum çünkü şundan çok eminim ki ona *tonla* soru sormuşumdur. Sıklıkla da kelle kesmenin nasıl yapılacağı hakkında.

"Hey" dedi M-Bot birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "ben bu taramayı neden tekrar yapıyorum? Yoksa beni *meşgul tutmaya* mı çalışıyorsun, Spensa?"

Gülümsedim. "İşte yaradı ama."

"Siz insanlar" dedi. "Bu bir espri bile *değil* ki! Komik bir finali bile yok!"

"Of, sus" dedim. "Bu kısım iyiymiş."

"O halde Peg'in gizli konuşmasını da duymak istemiyorsundur herhalde" dedi.

Başımı kaldırıp baktım. "Gizli konuşma mı?"

"Şifreli bir çağrı aldı –veri akışının kaynağına bakılırsa Jolly Roger'lardan bir korsandan geldiğini varsayıyorum. Peg belli ki kimsenin aramayı bilmesini istemiyor; diğer Broadsider alıcılarının ayarlı olmadığı bir bantta geldi. Görünüşe göre gemisinde kimi özel ekipmanlar var. Ben bunu şey sayesinde görebiliyorum, biliyorsun ya hani..."

"Casusluk için kullandığın yapay zekâ sayesinde mi?"

"Mantar bulmak için kullandığım yapay zekâ sayesinde. İlave casusluk eklentileriyle."

Gizli çağrı? Bu *tuhaftı* işte. Peg, yaptığı her şey hakkında çok açık olmaya meyilliydi –mesela yaptığı müzakereleri Broadsider'ların dinlemesine her zaman izin verirdi.

"Kulak misafiri olabilir miyiz?" diye sordum.

"Eski gemimin donanımına sahip olsaydım, bu kolay olurdu" dedi. "Ama bunu bu gemiden yapamam. Elimden gelenin en iyisi, sana konuşmanın uzunluğunu söylemek bir de belki Peg'in konuştuğu kişiyi tespit etmek."

"Peki" dedim biraz hayal kırıklığıyla. Benimle dalga geçmek yerine keşke hiçbir şey söylemeseydi diye düşündüm neredey-

se. Dikkatim kitabın geri kalanını okumakta zorlanacak kadar dağılmıştı. Uzun menzil sensörleri büyük bir savaş gemisi grubuna yaklaştığımızı gösterdiğinde onu yarısı bitmiş halde kenara koydum.

“Çağırını az önce sonlandırdı” dedi M-Bot. “Ama hangi gemiden geldiğinden eminim: Oğlu Gremm’e ait olan savaş gemisinden.”

“Peg’in sözde arasının açık olduğu oğluyla” dedim, “rakip bir korsan grubunun lideriyle gizli ve uzun bir görüşme yaptı demek. Tüm bunlarda örtüşmeyen bir şey var, M-Bot. Ne tür bir oyun oynuyor?”

“Tahmin etmem mümkün değil” dedi M-Bot. “Siz organikler şöyle dursun, bugünlerde kendimi bile zor anlıyorum.”

“Arena” bina büyüklüğünde uçan kaya parçalarıyla dolu, kuşağın geniş bir açık hava bölgesiydi. Arazi parçalarının çoğu aynı düzlemde de olsa buradaki coğrafya daha düzensizdi. Sanki bir arazi parçası kırılmış, taneleri farklı yüksekliklerde asılı kalmıştı.

Eh, enkaz yağmurları altında pilotluk eğitimi almışlığım vardı. Bunu halledebilirdim. Ancak bu bölgenin daha da ayırt edici olan özelliği, kaya parçalarının arasında tuhaf tuhaf parıldaayan, beyaz ışıklardı. Bunlar minik ışık patlamaları gibi olsalar da benim gemimden çok da büyük değillerdi. Aslında bana daha önce gördüğüm, sonunda bir arazi parçasına dönüşen küçük ve beyaz deliği hatırlatıyorlardı.

Bu delikler beni rahatsız etmişti. Diğerleri bana bunların ne olduğunu söylemişlerdi, yine de... Bunlar bir şekilde kuşağı delip geçmiş, saf yokyer parçalarıydı. Ve onların arasında uçmak zorunda kalacaktım.

Yüz farklı savaş gemisinden oluşan karman çorman bir grup, arenanın etrafına dizilmişti. Kanatların veya gövdelerin üzerindeki işaretler gruplarını tanımlıyordu. Onları bir birlik olarak gösteren başka hiçbir tema yoktu, hepsinin harap ve külüstür görünmesi dışında belki.

Bir kısmının kokpiti, belli ki daha büyük bir canlı türüne yer açmak için genişletilmişti. Diğerleri hantal mekiklerden veya farklı türde endüstriyel araçlardan oluşuyordu –ama üzerlerine komik denecek sayıda silah monte edilmişti ve ben henüz küçük bir kız çocuğuyken altı oyuncağı birbirine bantlayarak yaptığım “süper silaha” benziyorlardı.

Tehlikeli tasarımlara sahip pek çok gemi de vardı: entegre silahlara ve kocaman turbo motorlara sahip, gösterişli, askeri gemiler. Aralarından şampiyon olan Gremm’i gözüm seçti; onun şu uğursuz savaş gemisi, uğursuz bir hilal şeklindeydi ve sivri uçları olduğum yöne doğru bakıyordu. Bir MSK Poco’dan daha

büyüktü, ancak muazzam turbo motorları ve ölümcül silahları bunu telafi ediyordu. Bu kez dikkatlice incelemek için zamanım vardı ve o şeyde *beş* adet yıkıcı saydım.

İletişim hattından bir konuşma sesi geldi ve gemim bunu, "Peg" diye tercüme etti. Pes, hırıltılı bir sestti ve Peg'le aynı dili konuşuyordu. "Her zamanki gibi hiç acele etmedin."

"Keyfime bakmayı seviyorum, Gremm" diye karşılık verdi Peg. "Hem hayatta basit şeylerden zevk alıyorum."

"Yavaş olmak gibi mi?"

"Seni beklettiğimi bilmek gibi" dedi Peg gülerek. "Başlama-ya hazır mısın?"

"Olacaktım" dedi Gremm. "Ama artık şampiyon ben değilim."

"Ne?" diye çıkıştı Peg.

"Unvanı kaybettim!" diye açıkladı Gremm. "Bugün erken saatlerde. Cannonader'lar erken geldiler, ben de beklerken biraz düello yaparız diye düşündüm. Ama... kaybettim."

"Ahmak çocuk" dedi Peg. "Bugün *hemel* yetiştiriyorsun."

Bu konuşma üzerine kaşlarımı çattım. "*Hemel* yetiştirmek" onların birine aptallık ettiğini söylemelerinin bir yoluydu, bundan oldukça emindim.

Bu konuşmada... teatral bir hava vardı. Gremm ve Peg gizli gizli konuşarak yarım saat geçirmişlerdi; onun şampiyonluğu kaybettiğini besbelli biliyordu. Oysa şimdi bilmiyormuş gibi davranıyordu. Neden?

"Peki, şampiyon *kim*?" dedi Peg. "Senin yerine onlarla savaşıyoruz."

"Yeni bir Cannonade üyesi" dedi Gremm.

Peg usulca homurdandı. Merak içinde direkt Maksim'i aradım. "Galiba Cannonade Grubu'nu tanıyorum ben. Liderleri bir Heklo mu?"

"Aynen" diye yanıtladı. "Vlep. Bunların hepsi... isyankârdır."

"Biz korsanız, Maksim. Hepimiz isyankâriz."

"Cannonader'lar beterdir" diye açıkladı. "Diğer grupların fazla gaddar davranmayacaklarına güvenebilirsiniz. Ancak şampiyon Cannonade Grubu'ndansa... bilemiyorum. Yerinde olsam savaşmayı reddederdim."

Yani bunu yapacak *değildim*. Aslında beni soydukları için Vlep ve arkadaşlarına karşılık verme şansım olması nedeniyle mutluydum. Öte yandan bu işte çok şüpheli bir şey vardı.

Ne oyun oynuyorsun Peg? diye geçirdim içimden.

Genele açık iletişim kanalından başka bir konuşma sesi daha geldi; aksi ve belli belirsiz tanıdık. "Biz senin pilotunla savaşırız, Peg" dedi Vlep. "Benim şampiyonum hepinizden iyi. Kendine Karagölge diyor."

Karagölge?

Muhteşem bir çağrı koduydu bu.

"Ha!" dedi Peg. "Karagölge? *Ciddi misin*, Vlep? Neyse, umarım yeteneği dramaya olan düşkünlüğüyle eşdeğerdir. Çünkü bizde özel biri var!"

"Kaybedecektir" dedi Vlep. "Tıpkı senin ufaklığın kaybettiği gibi. Siz ikiniz ne karıştırıyorsunuz bilmiyorum ama sana güvenmiyorum, Peg. Hiçbirinize."

"Değişen bir şey yok yani, Vlep."

"Senin şu yeni elemanın bize katılmak için grup değiştirmek istemediğinden emin misin?" diye sordu Vlep. "Cannonade Grubu, sana ve yavrularına gizliden gizliye boyun eğmeyen tek gruptur."

Olabildiğince uğursuz bir ses takınmaya çalışarak, "Bunu yapacağımı sanmıyorum, Vlep" dedim hattın üzerinden. "Tüm olan biteni göz önünde bulundurursak."

"Benim... bunun ne anlama geldiğini anlamam mı gerekiyor?" diye soruyla karşılık verdi.

Uluyel. Sesimi tanımamıştı. Kendimi hava atarak takdim etme planı buraya kadardı. "Ben senin ormanda kaçırmaya ça-

lıştığın insan kadını” dedim. “Ben aslında süper müthiş bir pilotum ve bana yaptıklarından dolayı seni rezil etmek için buradayım.”

“Ya, tabii, her neyse” dedi. “Karagölge, hadi başka bir grubu daha küçük düşürelim. Devre dışı kalana kadar düello. Kaybeden grup, gemisini kazanana verir.”

Grup için yüksek bir riskti bu. Gemiler burada o kadar enderdi ki olağanüstü durumlar dışında bahse yatırılmazlardı. Kaybedersem M-Bot, yanımızda getirdiğimiz drona yüklenecekti –yani bu bir sorun olmazdı. Ancak burada daha önemli bir tehlike söz konusuydu ve Peg’in perde arkasında oynadığı gizli oyunla bir ilgisi vardı.

Peg’in isteği üzerine gemimi Breadsider’ların dizilimden bir milim öne çıkardım. Hangisinin şampiyon olacağını merak ederek gözlerimi en tehlikeli gemilerden ayırmadım –bu nedenle görece küçük bir gemi öne doğru süzüldüğünde neredeyse onu gözden kaçıırıyordum. Olasılıkla benim gemimin yaklaşık üçte biri büyüklüğündeydi ve ana gövdesi o kadar dardı ki, kanatlarda yıkıcılar buna kıyasla dev gibi duruyorlardı.

Aptalca bir hata yaptığımı fark ettim. Daha büyük demek, daha tehlikeli demek değildi. Benim bunu çoğu kişiden daha iyi bilmem gerekirdi. Bu gemi bana Krell dronlarını hatırlattı ki onlar oldukça tehlikeliydi. Ayrıca zeki türlerin çoğu aşağı yukarı insan ebadında görünse de bariz istisnalar da vardı.

Şüpheyle gemiye baktım. Uzun süredir şampiyon olan Gremm’i yenecek kadar iyi bir yeni gelen, ha? Kimdi bu? Bir Buğul’du belki de? Bu mantıklı olurdu. Buğul türünden bir pilot olması, geminin küçük boyutlarını açıklayabilirdi –geminin kokpite de ihtiyacı olmazdı.

“Arena sınırları senin radar ekranına yükleniyor, Spin” dedi Peg hattan. M-Bot bana yardımcı olup uzun bir sütun veya tüp şeklindeki alanın sınırlarını işaretledi. Alan binlerce metre bo-

yunca yukarı ve aşağı doğru uzanıyordu, ancak çapı bundan çok daha küçüktü.

Dar bir savaş arenasını olacaktı bu. Tünelde... veya göğe uzanan bir bacada düello yapmak gibi. "Sınır dışına çıkınca ne oluyor?" dedim özel hattan; bunu hiç sormadığımı fark etmişim. "Kaybetmiş mi oluyorsun?"

"I-ıh" dedi Peg. "Onun neresi eğlenceli? Sınır dışına çıkarsan diğer herkes sana ateş edebilir, yani bunu yapmamayı öneririm. Tabii aşırı fazla *mulun* yetiştirdiyse o ayrı. Hazır mısın?"

Derin bir nefes aldım. "Bu konuda bana söylemediğin bir şey olduğunu biliyorum, Peg."

Sessiz kaldı.

"Yine de bunu yapacağım" dedim, "ama en azından bana şunu söyle: Kazanmak için *gerçekten* bana ihtiyacın var mı? Yoksa bu şampiyonluk politik bir duruşla falan mı ilgili?"

"Benim buna ihtiyacım var, Spin" dedi Peg, giderek yumuşayan sesiyle. "Buna *gerçekten* ihtiyacım var. Bu bizim grupları birleştirme şansımız. Sana söylemediğim ayrıntılar var ancak buraya kadar doğru. Tüm yumurtalarımı senin sepetine koydum da denebilir. Lütfen o sepeti uçurumdan aşağı düşürme."

"Pekâlâ" dedim. "Halledelim şu işi."

Ekranımda yeşil yanıp söndü ve turboya basıp fırlayarak ana arenaya girdim.

Şampiyon bana hemen ateş açmadı. Yaklaşıp uzaklaştı, açıkça onu takip etmemi bekledi.

Bir test. Hünerimi tartmak istiyordu. Yemi kapmamaya karar verdim, bunun yerine yukarı dönüp arena boyunca uçmaya giriştim.

“Veritabanımda bu savaş gemisi tasarımıyla eşleşen hiçbir şey bulamadım” dedi M-Bot. “Ne yazık ki bende sadece belli başlı Üstyapı gemilerinin bir listesi var ve bu, gelişmiş bir modele benziyor.”

“Üstyapı gemisi bile olmayabilir” dedim. “Chet ara sıra başka gemilerin hipersıçrama kazalarıyla buraya geldiklerini düşünüyor.”

Yukarıya fırladım, sonra yeniden döndüm. Kimi başka gemilerin arena bariyerinin dışında benimle aynı hizada uçtukları gözümünden kaçmadı –sınırların dışına sürüklenirsem rastgele atış yapma şansı için can atan korsanlar.

Pekâlâ. Arenanın boruya benzeyen şeklini algılamıştım artık, yine de dezavantajlıydım çünkü burada daha önce hiç uçmamıştım –oysa şampiyon bunu en az bir kez yapmıştı. Havada süzülen birkaç arazi parçasının arasında hızlıca mekik dokudum, sonra şu tuhaf, parlak beyaz yamalardan birine bakış attım.

Yakınlık sensörü şampiyonun bana doğru geldiğini belirten bir uyarı verdi. Karagölge, bölgeye alışmaya başladığımı fark etmişti ve bu yüzden, bana adapte olacak zamanı vermemek için ilk hareketi yapması gerekecekti. Turboyu kökledim, şampiyon kuyruğuma takılmaya çalışırken kenara çekildim.

Çok geçmeden turboyu kesmeye mecburdum. Geminin tepki hızına ve dönüş yeteneğine göre, manevra yaparken fazla hızlı gitmek, her zaman iyi fikir değildi. Bunun yerine, şampiyonun sınır dışına kayacağını umarak kavisli sınırlar boyunca hızla aşağı doğru uçtum –borunun kenarlarından ateş ettim. Ne var ki Karagölge kaçma konusunda yetkin olduğunu kanıtladı. Hatta bu doğrudan uçuş bana arkamdan birkaç kez ateş edilmesi dışında hiçbir şey kazandırmadı ki sınır dışına çıkmadan bu atışlardan kaçmak zordu.

En iyisi arenanın merkezinde kalmaktı. Burnumu yukarı dikip uçan parçaların arasında mekik dokuyarak o yöne doğru süzölmeye başladım. Şampiyon bana yapıştı; *iyiydi*. Ayrıca bir ışın mızrağı olduğunu da kanıtlayıp eksen etrafında onu kullandı. Garipti. Üstyapı'dan bizim MSK'de kullandığımız gibi ışın mızrağı kullanan ve insan olmayan biriyle hiç tanışmamıştım.

Neyse ki birkaç dakikalık kovalamaca boyunca onu peşimden boşa sürükleyerek daha iyi olan pilotun büyük olasılıkla ben olduğuma karar verdim. Tek yapmam gereken...

Bir şey *hissettim*.

Beynimin üstünde parmaklar varmış gibi.

Karanlıkta yalnız bir kayaydım. Etrafımı bir sis sardı, beni kuşattı, beni boğdu.

Yıldız gemimin kanopisine yansıyan, alev alev bir çift göz belirdi. Gözleri bana sabitlenmişti.

Seni görüyoruz.

Bir yıkıcı ateşinin kalkanımı çatırdatmasıyla çatışmaya geri savruldu. Uluyel! Sola kırdım ve uçan iki asteroit arasından mekik dokuyarak dönüp alçaldım ve diğer atışlardan başarıyla kaçtım.

“Spensa?” diye sordu M-Bot. “Sorun nedir?”

Radara baktım. Evet, beyaz yamalardan birinin yakınına sürüklenmişim. “Kazıcılar izliyorlar. Bana şu beyaz lekelerin tarama analizini gösterebilir misin?”

“Hallediyorum” dedi M-Bot.

Yıkıcı ateşi yeniden peşimdeydi. Yakınlarda uçan bir dizi asteroit gördüm, sonra turboyu kökledim ve onlara doğru fırladım.

Şampiyon takip etti. Yanından geçtiğim asteroite ışın mızrağımı sapladım ama onu sadece dönmek için kullanmadım. Çevresinde tam bir tur döndüm ve küçük asteroiti karşı ağırlık olarak kullandım. Böylece kaya parçası geriye doğru fırladı ve bir sonraki asteroitle çarpıştı ki şampiyon, dönüşte kullanmak üzere biraz önce o asteroite mızrak fırlatmıştı. Çarpışma manevrasını bozdu ve dönüşü kesip savrularak fırlamasına yol açtı.

Mızrağı hızla serbest bıraktıktan sonra üçüncü bir kayaya sapladım ve bunu kullanarak eksen çizip şampiyonun peşine takıldım. Kendine gelirken beni kuyruğunun peşinde, ona ateş ederken buldu. Onu vurdum, kalkanı çatırdadı. Karagölge’nin hakkını vermek gerekir ki paniğe kapılmadı ama kaçış manevralarına da başlamadı *değil*. Ve... uluyel. Ben bu manevraları *bilirdim*. Gitgide unutmaya başladığım –ki bu beni korkutuyordu– insanlarla dolu olan hafızamı taradım.

Eğitim anılarım hâlâ görece berraktı. Ve bu şampiyon, MSK tarafından öğretilen bir manevra dizisini birebir sergiliyordu. Ben bu düşünceyi takip edemedim zihnim yeniden bulandı.

Gürültü, seni bulduk. Burada olmamalısın. Senin burada olmaman gerek. BURADA OLMAMAN GEREK. Kanopiden yansıyan alev alev gözler gitgide çoğalıyordu, gitgide daha fazla çift...

"Spensa!" diye bağırdı M-Bot.

Kıl payı çarpıştığım bir asteroitin yolundan çekildim. Bu... bu gerçekten kötüydü.

"Başka kazıcılar mı?" diye sordu.

"Evet. Mutlu değiller." Uluyel, şampiyon yeniden kuyruğumdaydı.

"Spin?" dedi Peg telsizden. "Gözünü şu beyaz noktalardan ayırmamayı unutma. Fazla yaklaşırsan Tehlikeli Bölge'de meydana gelen kimi bozukluklarla karşı karşıya kalma riskine gidersin."

"Deniyorum" dedim. "Göründüğünden biraz daha zor."

Bir dizi ışın mızrağı hareketi daha sergiledim; çoğunu şampiyonla aramda asteroitleri tutmak için yapmıştım. Neyse ki o da beyaz noktalardan birinin fazla yakınına sürüklendi ve benim gibi tepki verdi, oyalandı, dikkati dağıldı. Bir üstünlük elde etmek için bunu kullanabilir miydim acaba?

Şampiyon, dağılan dikkatini topladı ve bir sonraki kovalamacada peşimde kaldı. Böylece, yan yana süzülen iki beyaz nokta gördüğümde, fazla atılgan bir şey yapmaya karar verdim. Aniden ikisinin arasına yöneldim.

"Bu defaki bilerek" dedim M-Bot'a. "Bana bir şey olursa düşmemize engel ol."

"Tamaaaaaam" dedi. "Senin analizi tamamladım bu arada. Bunların merkezinde madde var. Ama tuhaf bir spektroskopi söz konusu –bilimsel veritabanlarımdaki hiçbir şeye benzemiyor. Sanırım bir tür kaya olabilirler; tıpkı irtifa taşları gibi, ama farklı bir şekilde yüklü olabilirler mi acaba? Kısaca... dikkatli ol."

Beyaz yamaların arasından fırladım.

Gürültü, burayı terk et!

Terk edeceğim, dedim, benim geldiğim yere asla girmeyeceğinize söz verirsiniz. Siz yokyerde kalacaksınız, ben de biryerde kalacağım.

Hayır. Çünkü gürültü durmayacak! Sen gürültüyü durdurabilir misin, gürültü?

Buna söz veremem, dedim. Ama biz sizin için bir tehdit değiliz. Sizler hayatınızı sürdürebilirsiniz, biz de sürdürebiliriz ve birbirimizi görmezden gelebiliriz.

Hayır. Sen durabilirsin. Ya da durmaya zorlanabilirsin. Sen bize acı veriyorsun. Sen bize... başka bir benliğin... acısını veriyorsun...

İki beyaz noktanın arasından fırlayarak çıktık ve gemi kendi kendine uçtu, kenara saptı, menzilden çıktı ve asteroitlerden uzaklaştı.

“İşe yarıyor!” dedi M-Bot. “Gerçekten yardımım dokunuyor!”

Sırıtip yeniden kumandanın başına geçtim. M-Bot müthiş bir pilot değildi belki ama beyaz noktalara yakınken tepki verebiliyordu ki bunun bize bir üstünlük sağladığı umudundaydım. Gerçekten de yakınlık sensörünü kontrol edince Karagölge’nin beni takip etmeye karar verdiğini, ama kontrolü kaybettikten sonra bir şeye çarpma riskini göze almamak için önce yavaşlamak zorunda kaldığını gördüm.

Böylece dar bir dönüş gerçekleştirdim ve şampiyon yeniden hızlanıp kaçamadan ona ateş ederek üzerine sürdüm. İki vuruşla kalkanı indi. Kenara kaçıp uzaklaştı ama kuyruğuna takıldım.

Bir isabet daha tutturursam kazanacaktım. Karagölge bir moloz yığınının arasına kaçarken ona yaklaştım, ardından ateş etmek için hiza aldım, ancak tam o anda Karagölge TMD’sini ateşledi. Yakın menzildeki enerji dalgası kalkanımı indirdi. Ben atışı yapamadan turboya inanılmaz derecede abanıp hızla uzaklaştı.

“Fena değil” dedi M-Bot. “Bu şampiyon iyiymiş.”

Evet. Tuhaf bir şekilde öyleydi. Karagölge benden kaçarken MSK’nin dağınık kaçış manevrasını andıran bir hareketten fay-

dalanmıştı ki bu benim Broadsider'lara öğrettiğim bir dizi manevraya çok benziyordu. Tam emin olamıyordum ama uçuş stili tanıdıktı. Kimdi bu? Bana verilen eğitimin aynısını o da almış mıydı gerçekten? Yoksa...

Birden, özlemle karışık soğuk bir duygu hissettim. Bu o olabilir miydi? Zihnimle dışarıya uzanırken onu burada hissetmiştim. Yoksa bu sadece bir hayal miydi?

Salaklaşma, dedi beynimin akılcı kısmı. Baban o küçük kokpite sığamaz. Hatta bildiğin tüm ırklar... buna ancak bir Buğul ya da... ya da bir...

Ah, *uluyel!* "M-Bot, şu şampiyonla iletişime geçebilir misin?"

"Tabii ki" dedi. Hattın açık olduğunu bana bildirmek için gösterge panelindeki ışığı yaktı.

"Hey, Karagölge" dedim sınır kenarına yapışmış halde yurkarı doğru uçan diğer gemiye. "Seni yenmeden önce son bir sözün var mı?"

"Ben zamanın gelgitlerinde yüzen hızlı ve küçücük bir balığım" diye yanıt geldi. "O dalgalar gemileri kıyılara çarpabilirler oysa ben o dalgalarda kolayca yüzerim."

Vay be, Azizler ve yıldızlar adına. Bu oydu.

"Spensa!" dedi M-Bot, diğer gemiyle olan hattı keserek. "Buses. Bu..."

"Hesho" dedim.

"O öldü!"

"Brade'le yapılan savaş sırasında kaybolmuştu" dedim, "Kit-sen gemisi patlayıp uzay boşluğuna maruz kaldığında. Onun boşluğa çekildiğini varsaymışlardı. Ama bu, cytonic'lerle ilgili bir sürü tuhaf şey gerçekleşirken olmuştu."

Bunlardan biri de biryere bir kazıcı çağırmaktı.

"Ben..." dedi M-Bot. "*Mutlu* hissediyorum! Onunla hiç doğrudan konuşmadım ama eskiden dostummuş gibi hissediyorum, Spensa."

O benim de dostumdu. “Şu hattı yine aç” dedim. “Hey, Hes-
ho? *Benim*. Ben... eee, Alanik... Şey, hani var ya, oymuş gibi dav-
ranan...”

Doğru ya. Bu mevzu bayağı karmaşıktı.

“Bu adı bilmem ben” dedi ses. “Ben Karagölge’yim. Geçmi-
şi olmayan. Artık erişemediği anıları her daim arayan, yuva-
sından ve dostlarından yoksun sonsuza dek dolanıp durmakla
lanetlenmiş, isimsiz savaşçı. Hızla gelip geçerim ama zamana
kıyasla bir fısıltıdan ibaretim.”

Hepsini büyük bir ciddiyetle söylemişti. Ah be, o küçük til-
kimsi çöl faresini severdim.

“Hiçbir şey hatırlamıyor musun?” diye sordum.

“Bana rehber olan savaşçı içgüdülerinden başka bir şeyim yok
benim” diye yanıtladı. “Beni şu anki amacımdan uzaklaştırama-
yacaksın, hasım. Takdire şayan bir şekilde savaşmış olmana rağ-
men seni mağlup edecek, sonra cenazen için şiir yazacağım.”

“Bu... ölümüne bir düello değil, Hesho.”

“Seni mağlup edeceğim” dedi birebir aynı tonda, “ve emekli-
lik partin için şiir yazacağım.”

Kuşaktaki ilk günlerinde yalnız kalmış, her şeyini kaybet-
mişti herhalde. Artık kim olduğunu bildiğimden, uçuşundan
daha da etkilenmiştim. Hesho bir gemi kumandanıydı ve hafı-
zam maalesef bulanık olsa da onun çoğunlukla bir kaptan ola-
rak hizmet verdiğini *sanıyordum*.

Ama o aynı zamanda benim kapsamlı eğitim derslerimin de
bir parçası olmuştu. Ben onun komuta ettiği gemiyi mürette-
battan rastgele bir insanın –daha doğrusu bir tilkimsi çöl fare-
sinin– yönettiğini varsaymışım. Ancak görünüşe göre pilotun
kendisi de Hesho’ydu.

Bu bilgiden nasıl faydalanabilirdim? Manevrada ve uçuş
düzenlerini takip etmede iyi olabilirdi ama zamanında diğer
sistem kontrollerini köprü mürettebatına yaptırmış olmalıydı.

Başlarda ışın mızrağıyla eksen çizmekte beceriksizlik yapmıştı. Aynı anda birden fazla iş yapmakta benim kadar iyi olamazdı.

Bana saldırmak için dönüş yapmaya çalışırken diğer asteroitlerden kimisine sokuldum. Mekik dokuyup kaçarak onu meşgul tuttum ve arayı gitgide açtım. Sonunda geri çekilmek için takibi bıraktı.

Tam o anda kalkanı yeniden ateşlemek için sistemlerimi kapattım. O da beklendiği üzere aynısını yaptı. Aynı anda hem turboya basıp hem kalkanı toparlayamazdın.

Ancak olay şu ki ben numara yapıyordum.

O gücü keser kesmez gemimi döndürdüm ve turboyu kökleyip savaş meydanının diğer ucundan ona doğru fırladım. Tepki vermekte fazla yavaş kaldı ve ben ona ulaşana kadar gücü artıracak zamanı anca bulmuştu. Ancak ateş etmek yerine onu ışın mızrağımla vurdum, sonra kontrollere abanıp ne var ne yok kökledim. Bu benim gemime onunkinin etrafında takla attırdı, onu zincire bağlı bir top gibi çekip arenanın dışına fırlattım.

Orada çeşitli gruplardan gelen en az on korsan gemisi tarafından vuruldu –gemisi büsbütün devre dışı kaldı.

“Abartılıydı” dedi M-Bot.

“Hesho en iyisini hak ediyor” dedim ona. “Hatırlamasa bile. Bekle. Kutlamaya gitmeden önce, kazıcılarla bir daha temasa geçmem gerek.”

“Bu akıllıca mı?”

“Yok” dedim, Broadsider’lara yeniden katılacakmışçasına yavaşlayıp arenayı geçtim –ancak beyaz noktalardan birine yanaştım.

Bunu gerçekten çözebiliriz, diye kazıcılara düşüncemi gönderdim. Bizimle savaşmak zorunda değilsiniz. Hiç değilse Winzik’i dinlemeyin bari. Niyeti kötü onun.

Onlara gönderdiğim imgelerden kafası karışan kazıcılar, Kö-tülük gürültülere mahsus bir şey, diye düşünce göndererek karşılık verdiler. *Hepiniz kötüsünüz.*

Lütfen, diye gönderdim. Ben sizi anlamaya çalışıyorum.

Sen şunu anla. Git. Hepiniz gitmelisiniz. Ve asla geri dönmemelisiniz.

Gönderdikleri izlenim kötülükle, tiksintiyle ve... korkuyla mı doluydu? Evet, korku. O kısmı sezinlememi istememişlerdi ama artık saklamak istediklerinden fazlasını okuyabiliyordum.

İzlenim solup gitti ve bölgeyi hayal kırıklığı hissiyle terk ettim. Uzlaşma yoktu. Bir tarafın yok edilmesi gerekecekti.

Çeşitli korsan gruplarının yüz küsur gemisiyle bir araya gelen Broadsider'lara yeniden katıldım. Peg çoktan telsiz başına geçmiş, bir araya gelmiş tüm korsanlara genel yayın yapıyordu. "Hah!" dedi. "Gizli silahın buraya kadarmış, Vlep!"

Yanıt gelmedi. Cannonade Grubu'nun üyeleri geri çekilmek için toplanmaya başlamışlardı bile. Peg'in bir sonraki hamlesi her neyse onu şimdi yapması gerekiyordu.

"Bakın ne kadar güçlendik" dedi tüm diğerleriyle yüz yüze gelmek üzere mekiğini Broadsider hattından yavaş yavaş öne çıkarıp. "Ne kadar *yetenek* kazandığımıza bir baksanıza! Herhangi birimiz Üstyapı'ya bir gemi kaptıralı kaç ay oldu?"

"Vlep bir tanesini birkaç hafta önce kaptırdı" dedi Gremm homurtulu bir sesle. "Ama benim savaşçılarım bundan kaçacak kadar iyiler."

Peg mekiğini biraz daha öne çıkardı. "Surehold'daki Üstyapı güçleri zayıf! Oysa biz bu sırada güçlendikçe güçlendik. Şimdi, getirdiğim şampiyonu görüyor musunuz? Benim savaşçılarımı o eğitti. O, ömrünü Üstyapı'yla savaşarak geçirmiş!"

"Bir dakika" dedi yeni bir ses. "Bu doğru mu?" Bu, Peg'in dilini konuşan başka bir pürüzlü sestti. Onun diğer oğlu Semm olduğunu tahmin ettim.

"Doğru" dedim. "Halkım onlarca yıldır Üstyapı'yla savaş halinde ve ben onların taktiklerini biliyorum. Onların düzinelerce gemisini yok ettim –son saydığıma göre seksen yedi. Surehold'u almak istiyorsanız bunu *ben* gerçekleştirebilirim."

"Surehold'u almak mı?" diye sordu başka bir ses. Tiz bir ses-
ti ama Vlep'in sesi değildi. "Yine bunu mu konuşuyoruz sahi-
den?" M-Bot bunun, beşinci grubun lideri olan Gward adında
dişi bir Heklo olduğunu ekranıma yazdı.

"Ben Gward'la hemfikirim" dedi Peg'in küçük oğlu. "Bu eski
ve geçersiz bir tartışma. Bu yoldan gitmeyeceğimize karar vereli
iki yıl oldu!"

"Peki ama, bu yıllar içinde ne kadar çok şey değişti?" diye
çıktı Peg. "Bakın, bugünlerde kuşakta işlerin tuhaflaştığını he-
piniz biliyorsunuz. Parlak gözlü yaratıkları duyduunuz. Yalnız
kalmış kişilerin anılarını gitgide daha hızlı kaybettiğini gördü-
nüz. Daha kötüsüye bizler savunmasızız. Üstyapı'nın tek yap-
ması gereken, bizim çok fazla dert kaynağı olduğumuza karar
verip buradaki askeri varlığını ikiye katlaması. Veya üçe. Bizi
haritadan silebilirler. Ama Surehold'u biz kontrol edersek *yapa-
mazlar*. Saldıracak kadar cesur olursak *yapamazlar*."

Nefesimi tutarak bekledim. Çok iyi bir savunmaydı. Bunu
göremiyorlar mıydı? Saldırma zamanı *gelmişti*.

"Bu durumdan nefret ediyorum" dedi sonunda Semm, "ama
haklı. Bu konu... tartışılmaya değer."

"Bu riski almak istediğimizden emin misin?" dedi Gremm.

"Evet" dedi altıncı grubun lideri -gerçi bunu yalnızca
M-Bot'un ekranımdaki notları sayesinde biliyordum. "Ben... on-
ları kışkırtmak istemiyorum. Kaybedersek felaket olabilir!"

"Hiçbir şey yapmamak daha kötü, Ido" dedi Peg. "Vakit gel-
di. Surehold'da bir ikon ve gerçeklik külleri var. Anılarımızı
korumak için bunları kullanabiliriz. Bütün bu bölgeyi kontrol
edebilir, güvende olabiliriz."

"Ben... bunu söylediğime inanamıyorum" dedi Gremm.
"Ama haklı olabilir bence. Vakit geldi *sahiden*."

"Anne, Surehold'a saldırırsan" dedi Semm, "Kırmızı Yelken-
ler yanında olacak."

"Jolly Roger'lar da" dedi Gremm.

"Sanırım..." dedi Gward. "Yani, sanırım biz de. Burada gerçeklik külüne ihtiyacımız olduğu aşikâr. Ganimetleri eşit paylaşacağız, değil mi?"

"Eşit" dedi Peg. "Söz veriyorum."

"Eh, biz bu çılgınlıkla ilgilenmiyoruz" dedi Cannonade Grubu'ndan Vlep. Yakınlarda onların tamir römorkörlerinden biri Hesho'nun gemisini çalışır hale getirmiş, gemi yeniden kendi gücüyle hareket etmeye başlamıştı.

"Hop" dedi Peg. "O gemiyi biz kazandık! Bırakın!"

"Gremm'in gemisi onda kalabilir" dedi Vlep. "Biz onu daha evvel kazandık ama bizimki bizde kalacaksa, onunki de onda kalabilir. Anlaştık mı? Zaten hiçbiriniz bu şeyi uçuramazsınız."

"Anlaştık, herhalde" dedi Gremm iç çekerek. "Anne?"

"İyi, Vlep" dedi Peg. "Peki, neden bize katılmıyorsunuz? Biz..."

Ama henüz konuşmasını bitirmeden Cannonade Grubu turboya basıp uzaklaştı. Uluyel. M-Bot'a Hesho'yu araması söylemiştim ama Hesho geri çevirmişti.

"Peşlerinden gitmeli miyiz?" diye sordu Semm.

"Çürümüş pislikler" dedi Gremm.

"Bırak gitsinler" dedi Peg. "Onlara ihtiyacımız yok. Ya sen, Ido? Bizimle misin?"

"Diğerlerine bir sorayım" dedi son grubun lideri. Grup konuşmasından ayrıldı ve birkaç dakika içinde geri döndü. "Biz de varız. Ama, imm, kazanacağımızdan *emin* misin? Yani, *gerçekten* emin misin?"

"Şampiyonumu savaşıırken gördün" dedi Peg. "Güven bana. Bu işi *kesin* halledeceğiz."

Ardından planlar yaptılar, saldırı için bir zaman belirlediler. Geriye yaslanıp yarım kulakla ayrıntıları dinledim. Peg'in planının kapsamı benim için netleşiyordu ve dürüst olmak gerekirse etkilenmiştim.

Bundan yarım saat sonra, Broadsider'larla birlikte üssümüze doğru uçana kadar şüphelerimi doğrulama şansım olmadı. Peg bana doğrudan bir çağrı yaptı.

"Evet" dedi. "Bazı soruların mı vardı?"

"Sanırım çözdüm" dedim. "Sen ve oğulların hiç küsmemiştiniz aslında, değil mi? Siz üçünüz korsanların Üstyapı'ya karşı gelemeyecek kadar ürkek ve deneyimsiz olduklarını fark ettiniz. Bu yüzden bölünmüş gibi yaptınız. *Bu şekilde* koalisyonun nasıl parçalara ayrılacağını siz kontrol ettiniz. Birbirinize düşmanlık taslamayı sürdürdünüz, böylece doğru zaman geldiğinde Gremm ve Semm seninle hemfikir olacak, gerçekten ikna olmuş gibi görüneceklerdi. Senden nefret eden iki kişi sana katılmaya istek gösterdiklerinde kim saldırının iyi bir fikir olduğundan şüphe etmeye devam edebilirdi ki?"

"Zekisin" dedi Peg. "Söz yok. Umarım diğer herkes için de bu kadar açık değildi."

"Şampiyona ne oldu?" diye sordum. "Neden son dakikada başka biriyle değiş tokuş oldu?"

"Bunun olmaması gerekiyordu" diye açıkladı Peg. "Gremm bugün erken saatlerde, panik içinde beni aradı. Isınmak için hızlı bir düelloyu kabul etmişti –Vlep'in onu yenecek kadar iyi birini asla yanına alamayacağını varsaymıştı."

"Aha..." dedim. "Sonra da kaybetti."

"Ahmak çocuk. İki yıllık emeği neredeyse mahvediyordu. Herkesi harekete geçirmek için böyle bir zafere *ihtiyacımız* vardı. Bunlar, sandıklarından çok daha yetenekliler. İki yıl durmadan dalaşmak onları bu hale getirdi."

"Tüm bunları bilerek ayarladın!" dedim. "Gruplar, baskınlar, sözde onurlu savaş stili –hepsi de korsanları, *eğitildiklerini fark etmeden eğitmek* içindi! Onları Surehold'a yapılacak saldırıya hazırlamak için düşük riskli bir yol seçtin."

"Hem onları adam toplamaya da ben ikna ettim" diye açıkladı. "Buraya atılan kişiler arasından. Böylece sayılarımız epey

büyüdü. Bunun yanı sıra savunmalarını test etmek ve gemi çalmak için Üstyapı'ya karşı kimi stratejik baskınlar düzenledim. Ne zaman benim ya da çocuklardan birinin grubu fazla gemiye sahip olsa diğer grupları güçlü ve eğitilmiş kılmak için birkaç tanesini onlara kaptırdık."

Dâhiyane. Uluyel, Keşke MSK'de Peg de olsaydı.

"Yine de Vlep'in grubunu ikna ederiz diye umuyordum" diye devam etti Peg. "Çok zamandır benim bahçemde bir yabancı otu gibi davranıyor. Saldırımı beş grupta gerçekleştirebiliriz. Öyle umuyorum. Her halükârda sen üzerine düşeni yaptın."

"Biz Üstyapı'yı çiğneyene kadar bana düşen görev bitmez" dedim. "Hem Surehold'daki portalı ziyaret etme fırsatım da olacak. Saldırımı üç gün sonrasına ayarladın. Neden bu kadar bekliyoruz? Harekete şimdi geçmeliyiz."

"*Umalita* yetiştirmeye gerek yok evlat!" dedi Peg. "Diğer grupların hazırlanmak için zamana ihtiyacı var, bizse daha de-min büyük bir zafer kazandık! Bu gece *parti* yapıyoruz."

“**A**rdından” dedim sandalyelerden oluşan çemberin arasından sürünerek, “Aslan Klanı’nın kötü kalpli üyesi iğrenç bir tebessüme büründü. ‘Hayır, Simba,’ dedi. ‘Babanın kaderine yenik düşmesi bir tesadüf değildi, onu bu kadere yollayan *bendim!* Tahtına sahip olmak için onu öldürdüm, tıpkı şimdi seni öldüreceğim gibi!”

Broadsider kalabalığının nefesi kesildi. Deneyimin etkisini artırmak için büyükannemin mimiklerini yaptım –bir aslan gibi havaya pençe savurdum. Seyircinin önünde avlanan bir hayvan gibi ileri geri yürüdüm. Maksim, savaş gemisinin projektörlerini yakmıştı ama ışığı sadece beni aydınlatacak şekilde ayarlamıştı. Karanlık bir atmosfer yaratmak için güneş siperlerini kapatmıştık.

“Böylece” dedim, “Simba bu itiraf karşısında öyle dehşete kapıldı ki amcasının üstüne yürümesine izin verdi ve kaleden yükselen kulenin en kenarına kadar geri geri gitmek zorunda

kaldı! Şövalye Timbaa ve Pumon'dan aldığı eğitimi unutmuştu! Bir anda onlarla geçirdiği uzun dövüş egzersizlerini, kütükten aşağı itilince ceza olarak böcek yemeye zorlandığı zamanları hatırladı. 'Unutma,' dedi zihninde Pumon'un bilge sesi, 'arkanı asla düşmana dönme. Ve düelloda asla düşmanın senin adımlarını kontrol etmesine izin verme.' Yiğit şövalye, bilge Pumon o sırada aşağıdaki duvarda Sırtlan Klanı'nın sonu gelmeyen ordularıyla cesurca savaşıyordu! Simba, Gurur Kalesi Kayası olarak bilinen kulenin tepesine tünemiş halde duruşunu korudu. 'Sen bir budalasın, amca,' diye gürledi Simba. 'Çünkü tıpkı babama yaptığın gibi beni ölüme yollamaya cüret etsen de, asıl yaptığın şey, yüksek zemine çıkmama izin vererek düellomuzda üstünlüğü bana vermek oldu.' Scar bağırıp saldırdı, ancak Simba, dışlanmış biri olarak Kayıp Savannah Şövalyeleri arasında aldığı eğitimin yararını gördü. Babasının hayaleti, bir ışık halesi gibi parlayarak arkasında belirdi. Ne çarpışmaydı ama! Ta tepede olmalarına rağmen krallığın tamamı onları surların üstünde görebiliyordu! Ancak Scar bir suikastçıydı, eğitilmiş bir şövalye değildi ve sinsi hareketlerinin gün ışığında ona bir yararı olmuyordu! Sırık boylu Timbaa tarafından kendisine öğretilen İntikamdan Korkmama tekniğini uygulayan cesur prens, amcasını boynundan yakaladı ve onu yana fırlattı. Aslan Klanı'nın ihtiyarı, dengesini kaybederek kayıp Kaya'nın kenarından düştü, parmak uçlarıyla güçbelâ tutundu."

Büyükannemin hep yaptığı gibi etki yaratmak için durakladım. Kulenin tepesindeki cesur savaşçı prensin uzun bir sürgünden sonra nihayet galip geldiğini hayal etmeleri için onlara zaman tanıdım. Dinleyicilerim bir sonraki sözcükleri duyma hevesiyle öne doğru eğildiler.

"Simba dimdik durdu" dedim. "Gözler iki hükümdara çevrilirken aşağıdaki orduların savaşı durdu. 'Şimdi,' dedi Simba, 'babama ihanet ettiğini herkese duyuracaksın ki kalles oldu-

ğunu bilsinler.’ ‘İtiraf ediyorum, yeğen!’ diye bağırdı Scar. ‘Ben babana ihanet ettim –*Sırtlanlar* zorladı beni! Ben sadece bir piyondum! Lütfen yaşamama izin ver!’ O sırada aşağıda, Sırtlan Klanı savaşçılarının öfkeli kraliçesi, silahşör Nala’yla düellosuna ara verdi. Barbar kültüründe canının bağışlanması için *asla* yalvarmamalıydın. Scar’ın korkak tavrını gören Sırtlan Klanı, silahlarını hep birden Aslanlar’dan uzaklaştırdılar –savaşmayı reddettiler. Simba, onca acı ve ıstırabın kaynağı olan amcasına tepeden baktı. ‘Seni affedemem amca,’ diye ilan etti, ‘çünkü tanrılar adalet istiyorlar. Ve ben, meşru kral olarak, sana ölüm cezası veriyorum.’ Bunun ardından Simba, güçlü bir kükreyişle amcasını ölüme yolladı. Babasının ruhu nihayet dinlenebilirdi artık. İntikam alınmış, denge topraklara geri gelmişti. Halka sonunda tamamlanmıştı.”

Bundan sonrasında romantik fasıllar vardı ama ben tıpkı küçükken olduğu gibi şimdi de onları pek umursamıyordum ve bu bana hep daha iyi bir son gibi gelirdi. Ne de olsa bu öykü barbarlar ve şövalyeler hakkındaydı.

Öyküyü –hatta tüm öyküleri– bu kadar iyi hatırlıyor olmam bana tuhaf geliyordu. Geçmişimle ilgili diğer şeyler soluyordu ama öyküler kusursuz bir şekilde aklıma işlenmişti. Geçmişe atılmış, ruhuma bağlı bir çapa gibi.

Öykü sonu diğer pilotları tezahüratlara sürükledi ve asla çıt çıkarmayıp diğer herkesin hayatını kolaylaştıran Nuluba, hangarı daha iyi aydınlatmak için panjurları açtı. Zaferimizi şölenle kutlamak için hepimiz toplanmıştık ve onlara öykü sunmuş-tum. Bu kadar güzel tepki alacağını tahmin etmemiştim.

Korsanların sohbetini izlerken, *dışarıdaki dünyayı anımsatan şeyleri duymaya can atıyorlar*, diye düşündüm. *Farklı bir kültürden gelseler bile.*

Korsanlardan bir bölümü malzeme toplama turlarında veya baskınlarda bulunan çeşitli yiyecekleri koyduğumuz masalara

doğru yürüyorlardı. Aslında artık yiyeceğe ihtiyacımız yoktu ama Maksim, *tatma* eyleminin anıları canlandırmaya yardımcı olduğunu söylemişti.

Diğer uçuş ekiplerinin birinden gelen, ırkı kırmızı pandalara benzeyen, genç ve dişi bir Tanuzedran olan RayZed ile sohbet içindeki diğer insan gözüme çarptı. RayZed, küçük bir tabaktan yemek yiyordu. Yemek çeşitlerini tanımam gerekiyormuş gibi hissediyordum ama... hafızamın o kısmı gerçekten solup gitmişti. Kırmızı bir yiyecek vardı, bir de... bir de sarı bir şeyler?

Chet, kolu hâlâ askıda bana doğru aylak aylak yürüdü. "Spensa" dedi, "öykü fevkaladeydi! Sanki bir zamanlar biliyordum bunu. En azından kimi kısımları bana tanıdık geldi."

"Büyükanнем severdi bunu, çünkü sürgündeki bir savaşçıyı anlatıyordu" dedim. "Bana halkım sürgüne gönderilmiş olsa da güçlü kalabileceğimizi öğretti."

"Bugünkü düellodaki performansın ilham vericiydi" dedi. "Evvelki böbürlenmelerinin ima ettiği kadar yetenekliymişsin gerçekten. Bunlara gelince, bunlar senin için iyi bir aile oldular." Bir araya gelmiş korsanlara doğru başını salladı ama ses tonunda bir melankoli sezdim.

"Sorun ne?" diye sordum.

"İhtiyar bir adamın ahmaklığı işte" dedi bana. "Benim bu pilotlara pek yararım yok maalesef. Uçamayan bir gezgine ne diye ihtiyaç duysunlar ki?"

"Benim sana ihtiyacım var" dedim. "Beni o harabelere sen götürdün ve bir sonraki durağın Surehold olduğunu sen bildin. Hem ayrıca, senin şu araştırman var..."

Chet korsanların arasına sessizce karışıp ikonlar ve gerçeklik külleri hakkında dikkatli sorular soruyordu. Ben en nihayetinde Peg'e ikonumu sormuştum, o da şaşırmış, elemanlarından hiçbirinin onu görmediğini iddia etmişti. Bana yalan söyler miydi, bilmiyordum, ancak Chet ve ben, onun biraz kendi başına araştırmasının iyi olacağına karar vermiştik.

"O kısımda bir *harikası*" diye fısıldadım ona. "Benim olabileceğimden çok daha iyisin. Millet seni gerçekten seviyor, Chet. Seninle konuşuyorlar."

"Bu doğru olsaydı" dedi, "ve bu görevde senin söylediğin kadar iyi olsaydım... kayıp eşyayı şimdiye bulmuş olurdum." Başını iki yana salladı, sonra bana bir bakış attı ve sağlam elini kaldırdı. "Egomu daha fazla şişirmeye gerek yok. Biraz su aldı belki ama batmıyor. Ben sadece... Ben burada çok uzun kalmaktan korkuyorum. Tek bir yerde olmaktan korkuyorum."

"Yakında harekete geçeceğiz" dedim.

"Ya kazıcılar?" diye sordu. "Bugün... onları düelloda hissettin mi?"

"Evet" diye itiraf ettim.

"Eğer yerimizi saptamışlarsa, bize karşı harekete geçmeye karar verirlerse..."

"Birkaç gün içinde gitmiş olacağız" diye tekrarladım. "Merak etme. Rahat ol, bırak kolun iyileşsin. Sen farkına varmadan Surehold'da olacağız."

"Evet" dedi, ardından başını salladı. "Evet, elbette. Sağ ol, Spensa. Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı." Sakallı bir delikanlı olan Maksim elinde bir tabak yemekle yanımıza yürürken ona gülümsedi.

"Müthiş bir öyküydü, Spin" dedi Maksim. "Onurla ilgili kısımları sevdim. Ben gençken tüm insanlığın azgın canavarlar olduğuna inanırdım. Bu bende ne zaman ortaya çıkacak, *ben* ne zaman öldürmeye başlayacağım diye merak ederdim hep." Aşağı baktı. "Yaşım büyüyünce bazı kayıtları okumuştum. Biz... sahiden çok kişiye saldırmışız. Bu yüzden bizim de onura dair öykülerimiz olduğunu duymak güzel. Hayal ürünü olsalar bile. Yani, aslanlar konuşamıyorlardı aslında, öyle değil mi?"

"Ben bunu her zaman" dedim, "düşmanlarının gözünü korkutmak için korkunç canavarların adlarını alan farklı samuray klanları olarak yorumlamışımıdır."

"Aslanlar ve sırtlanlar mı?" dedi Maksim. "Sanmıyorum ki onlar Japonya'da yaşamış olsunlar, Spin."

Kabul etmeliyim ki benim Eski Dünya coğrafyam bölük pörçüktü. Büyükannem öykünün Danimarka'da geçtiğini söylememiş miydi? Her neyse, Maksim bize tabağı uzatırken Chet yemekleri inceliyordu. Bense tereddüt ettim; burada ne kadar uzun süre kalırsam, yemek yeme etkinliği o kadar yabancılaşıyordu. Bunu gerçekten hayatımın her günü yapmış mıydım? Ağzıma bir şeyler mi tıkmıştım?

Sarı parçalardan birini alıp parmaklarımın arasında tuttum. "Bu nedir?"

"Konserve 'mısır'" diye açıkladı Maksim. "Senin dilinde."

"Ben bu sözcüğü bilmiyorum" dedi Chet bir parça seçerek. "Bir bitki için dünya dışı bir renk. Dünyadakiler normalde yeşildi sanıyorum, değil mi?"

"Bu değil" dedi Maksim. "Ben bunu ve bir teneke dolusu şu kırmızı şeyi kenara saklamıştım. Etiketle 'pancar' yazıyordu. İkinizden bunlara dair bir şey hatırlayan var mı?"

"Hayır" dedim küçük mısır tanesini parmaklarım arasında çevirirken. "Gerçi 'Kancar' havalı bir isimmiş. Eskiden *her gün* bu şeylerden yığınla tüketmemiz garip değil mi?"

"Aynen" dedi Maksim. "İsimleri ve... ve... ağızda bıraktıkları koku? İnsanın ağzının... bu şeyleri, yiyecekleri ayırt edişi? Hepsi gitmiş. İmkânı yok hatırlayamıyorum. Bu şeylerin kimisini eskiden sevdiğime, kimisinden nefret ettiğime yemin edebilirim."

"Ben hafızamın o kısmını tamamen kaybettiğim için şanslıyım" dedi Chet. "Daha önce yemek yediğimi *bile* hatırlamıyorum. Ve bundan dolayı da mutluyum. Bunları ağzının içinde çiğnemek? Dişlerine ve diline yapışmaları! Sonra *yutmak*? Tükürükle birbirine yapışmış ıslak öbekler halinde boğazından aşağı doğru inmeye zorlamak? Yok, ben almayayım, dostlar." Mısırı tabağa koydu.

Duygularını anlıyordum; bunu düşünmek dahi tüylerimi diken diken ediyordu. Yine de hatırladığım bir şey vardı... yemek yemeğe ilişkin gizli bir mutluluk. Mink mısır tanesini ağzıma attım, sonra irkildim. Nasıl oluyorsa aynı anda hem yapış yapış hem sertti. Birkaç kez dişlerimin arasında ezdim ve pıt diye patlayıp son derece berbat bir dokuya büründü. Sanki içi çamur doluydu. Kendimi öğürmekten güçlükle alıkoydum.

"Gerçeküstü, değil mi?" Maksim lokmalardan birini yedi, kendini yutmaya zorlarken gözü seğirdi. Yiyecek yutmak... Bunun ne kadar tuhaf bir şey olduğunu daha önce hiç nasıl fark etmemiştim? M-Bot haklıydı. *Hava* girişi olan yere neden yiyecek koyuyorduk ki?

Mısır tanelerini Maksim'in bana uzattığı peçeteye tükürdüm. "Bu iğrenç" dedim, ardından dilimi sildim. "Bu kesinlikle bir şeyleri hatırlamam için ilham vermedi bana."

Yine de kendimi diğer şeyi denemek için zorladım. Hiç değilse üstünden kan akıyor gibi görünüyordu ki havalı adı buradan gelmiş olabilirdi. Bu ötekinden de vıcık vıcıktı ama bu kez hazırlıklıydım. Ben, savaşçıların soyundan gelen bir savaşçıydım. Bir kancar yiyebilirdim. Bu, mide bulandırıcıydı. Bu...

Bir dakika.

Neydi bu? Ben... bunu bir kez MSK'deki yemekhanede tatmıştım, oradaki bahçelerde eskilerden kalma tuhaf yiyecekler vardı. Nedd'in gülen yüzünü hatırladım –adı hakkında yine şaka yapmıştım. Jorgen'in gülümseyişini, FM'in yemeği ne kadar sevdiğini açıklayışını, Kimmalyn'in izleyip başını sallayışını, Arturo'nun nasıl yetiştirildiği konusunda bize ders verişini hatırladım...

Geçmiş zamana ait kusursuz bir resim; birden hepsinin yüzü benim için berraklaştı. Uluyel, onları özlemiştim. Eve dönmem, yeniden onlarla birlikte olmam gerekiyordu.

Dahası onları korumam gerekiyordu. Kazıcılardan.

Çabalıyorum, diye düşündüm. *Ve geliyorum. Söz veriyorum.*

“Bu aynı anda hem iğrenç hem şahane” dedim Maksim ve Chet’e. “Bunun *bu kadar* garip gelmesi çok garip. Bir yerden ayrı-lalı daha sadece...” Ne kadar olmuştu? M-Bot’un her sabah bana sunduğu rakamları isteksizce çıkardım. “... bir aydan kısa bir zaman oldu.”

“Burası insanı çabuk değiştiriyor” dedi Maksim. “Sonra da arafta gibi hissettiriyor...” Kancarı tattıktan sonra başka numu-nelere bakmak üzere masaya geri döndü.

Chet, Shiver’ın yanına gitti –ki o da bizim sindirim sistemi-mizi ne kadar tuhaf bulduğundan bahsediyordu. Onun ifade-siyle, çok verimsizdi. Kendi üstünde mineral yetiştirip ihtiyaç duyduğunda kullanmak daha iyiydi ona göre. Sırtımı duvara yasladım ve kendimi yeniden gülümserken buldum.

Ben buraya aittim. Başka yerlere de aittim tabii. MSK karargâhındaki arkadaşlarımla geçirdiğim benzer akşamları zar zor hatırlıyordum. Ama acıyı da hatırlıyordum. Korkuyu. Kayıp duygusunu. Hurl’un ölümünü. Jorgen için endişelendi-ğimi.

Burada aynı korkulara sahip değildim. Ve uluyel, itiraf et-meliyim ki, bu son birkaç hafta canlandırıcı, heyecan vericiydi. Önce keşif, sonra korsanların arasına sızmak? Şimdi de şampi-yonlarını yenerek güvenlerini kazanmak?

Nefes kesiciydi. Bir öykü gibi, hayalini hep kurduğum şey-leri yapmak gibiydi. Daha önce olduğu gibi, yani Chet’le keşif yaptığım zamanki gibi –evdeki dostlarım tehlikedeyken keyfim yerinde olduğu için hafif bir suçluluk hissettim. Ama öte yan-dan, *asıl* tehlike kazıcıları ve bu konu üzerinde elimden gel-diğince uğraşıyordum. Hem savaşlar arasında dinlenmeyi hak etmemiş miydim?

Her savaşçının bir molaya, Bir Valhalla’ya, bir Elysium’a ihti-yacı yok muydu? Öyküler bunu biliyordu. Savaşçı toplumların

en büyüklerinde günlerini öldürerek geçirenler için bir ödöl olurdu.

Millet bir öykü daha anlatmam için beni çağırmaya başladı, ben de ışığa doğru yürüdüm. Çocukluğumda büyükannemin de bana yaptığı gibi onlara üç farklı seçenek sundum.

Dostlarımı *gerçekten* seviyor, onlara yardım etmek için *gerçekten* elimden geleni yapıyordum. Bu yüzden, her zaman yaşamayı istediğim hayatı yaşayabileceğim bir yer bulduğum için kendimi suçlu hissetmemeye karar verdim. Ben sürgün edilmişim. Ama böylece, tıpkı öykülerdeki Şeytan gibi, cennete çevirebileceğim bir yer bulmuştum.

Tam o sırada üssün radarından çılgın gibi alarm sesi yükselmeye başladı.

“Arazi parçası çok yakında çarpışacak...” Nuluba, radar ekranından başını kaldırıp makinenin etrafında toplanmış olan bizlere bir bakış gönderdi ve sesi kayboldu.

“Neyle?” diye çıkıştı Peg.

“Başka bir parçayla” dedi Nuluba. “Hiç böyle bir şey görmedim. Parça çok hızlı yaklaşıyor... Radar, çarpışmanın yarım saat içinde gerçekleşeceğini söylüyor.”

Yüz ifadesi vahim olan Chet’le bakıştık. Daha önce yaşadığımız o örnekte, yaklaşan parça, üstünde olduğumuz parçayı tamamen yok etmişti.

“Milleti gemilere bindir ve tahliyeye hazırlan” diye duyurdu Peg.

“Kaptan!” dedi Nuluba. “Saldırıya hazırlanmak üzere bakımda olan beş gemimiz var! Onları kaldırıp uçurabiliriz, ama yarım saat içinde? Ayrıca üssü terk edersek ekipmanı, yedek parçaları, tanı cihazlarını...”

Uluyel. Biz partiye hazırlanırken yer ekipleri işe girişmişler, önümüzdeki saldırıya hazırlanmak üzere savaş gemilerine ince ayar yapmak için üç günleri olacağını varsaymışlardı.

"Yine de tahliye edin" dedi Peg, "ne olur ne olmaz."

"Hey Nuluba" dedim, "radar verilerini gemime gönder."

"Ne? Neden..."

"Yapsana!" dedim ve peşimde Chet'le M-Bot'a koştum. Kanada tırmandım, sonra el uzatıp Chet'e yardım ettim. M-Bot kokpiti pat diye açtı ve geminin gösterge panelini aydınlatırken içine atladık.

"Verileri doğrudan tarayıcıdan alıyorum" dedi. "Eyvah. Durum kötü."

"Hesaplasana!" dedim. "Bir şey yapabilir miyiz?"

"Hesaplıyorum... Yaklaşan parça çok daha küçük... Broadside'ların gemilere manevra yaptırmak için altı adet ışın mızrağı var..." Ekranımda bir sürü rakam belirdi. "Yaptım" dedi. "Zaman var. Ancak..."

"Bize doğru gelen *bütün parçayı* mı kaldıracağız?" dedi Chet talimatları okuyarak. "Cesurca!"

"Ayrıca mümkün de" dedi M-Bot. "Ancak sadece hızlı hareket edersen, Spensa. Yani, son çarpışmamızdan çok keyif aldığını biliyorum ama..."

Ayağa kalktım ve aceleyle yanımdan geçen Peg'e doğru bağırdım. "Bir seçeneğimiz daha var, Peg!"

Peg durup bana doğru baktı.

"Ben ve diğer beş gemi, ışın mızraklarıyla onu çekersek" dedim, "gelen parçayı bize çarpmasını engelleyecek kadar yukarıya doğru hareket ettirebiliriz. Ama çabuk olmalıyız!"

Bir an olsun tereddüt etmedi. Diğer herkese tahliyeye devam etmeleri için bağırdı ama M-Bot'un planını uygulamak için küçük bir ekip kurdu.

Kokpite yerleştim ve Chet'e baktım. "O ilk yaşadığımız olaydan önce bu durumla hiç karşılaşmamıştın değil mi?"

"I-h" dedi kaskını takarken.

"Üstelik bu şimdi başımıza ikinci kez mi geliyor?"

"Hı-hı."

"Sana daha önce kazıcıların nerede olduğumuzu bilmesinden endişe etme dediğimi hatırlıyorsun."

"Aynen."

"Onun yerine zekice başka bir şey söylediğimi farz et."

"Elimden geleni yaparım."

Peg dakikalar içinde, güçlü mekiğiyle birlikte kendisi de dâhil olmak üzere liderlik edeceğim bir ekip kurmuştu. Neyse ki bu gemilere, yıkıcı ateşiyle devre dışı kalmış gemileri çekmek amacıyla kullanılmak üzere ışın mızrakları hâlihazırda takılıydı.

"Yaklaşan parçanın üstündeki şu koordinatlara gidin" dedim ve M-Bot'un gönderdiği talimatlar ve rakamları ekranlarına aktardım. "Işın mızraklarınızı oradaki irtifa taşına saplayın, sonra kaldırmaya hazır olun."

Peg, eşlik etsinler diye herkesi yeniden dürttü. Kalkışa geçtiler, ancak benim istediğim kadar hızlı değillerdi.

"İnsan daha çok korkmalarını bekler" dedi M-Bot.

"Burada gevşemek çok kolay" diye karşılık verdi Chet. "Bilhassa aynı yerde uzun süre kalırsan."

M-Bot'tan gelen talimatları izleyip yaklaşan parçaya doğru fırladım. Benim gemim daha hızlıydı, bu sayede M-Bot'un beni yönlendirdiğı üzere, arazi parçasının arkasında hızla pozisyon aldım. Bu parça da bir önceki gibi çoraktı –kocaman bir taş bloktan ibaretti. Küçük, yoğun ve en önemlisi de bir mermi kadar hızlıydı.

Hızımı parçanınkiyle eşitledim ve taşı bağlamak üzere ışın mızrağımı fırlattım. Diğer gemiler vardıklarında bir bir aynı şeyi yapmaya başladılar.

Chet, M-Bot'un bizim için ekranda gösterdiği saati izleyip tahminleri okurken, "Temasa on beş dakikadan kısa bir süre kaldı" dedi. "Bu defa ucu ucuna gidiyoruz."

"Herkes yerlerinde" dedim son gemi de ışın mızrağını sap-larken.

"Hepinizin doğrudan yukarı çekmesi gerekiyor" diye açıkladı M-Bot. "Birlikte, eşit güç uygulayarak. İşte, diğerlerine san-ki sen göndermişsin gibi talimat gönderiyorum."

Başımı salladım ve iticileri aşağıya doğrultarak gemiyi yuka-rı çevirdim. İrtifa halkam otomatik olarak döndü, böylece o da aşağıyı gösteriyordu.

"Dikkat" dedi M-Bot ben pozisyonumu alırken. "Başlangıçta kendine mümkün olduğunca zaman tanı ve turboya fazla aban-ma. Yoksa itiş gücünle parçayı aşağı çekme riskine girersin, o zaman da çekiş gücünün bir kısmını etkisiz kıalarsın."

Kolu kavradım, turboya abanmamı söyleyen içgüdülerime teslim olmayı reddettim. Onun yerine iticiyi yavaşça M-Bot'un belirttiği eşiğe yükselttim. Hiçbir şey değişmiyormuş, hiç ilerle-miyormuş gibiydi sanki.

Tüm bu süreç boyunca M-Bot'un sesi sakince devam etti. "Hafif azalt. İşte bu..."

Diğer pilotların ekranlarına da benzer talimatlar gönderdi. Monitöre göz attım ve biz Broadsider üssüne yaklaşırken, git-gide daha fazla yaklaşırken izledim. Ta ki... *tam* tepesinde kalıp üsteki yapılara çarpmaktan kaçınacak kadar bir mesafe bırakan dek. Gerçi birkaç ağacın tepesini devirmedik değil.

Ben derin bir nefes alırken M-Bot herkese aynı anda gücü kapatıp ışın mızraklarımızı koparmamızı emretti. Talimara uydum, sonra havada yavaşladım ve o "mermi" gibi parçanın hızla uzaklaşmasına izin verdim. Arazi parçası, bizim etkimiz olmayınca yeniden alçaldı.

Ardından, birkaç dakika sonra, karşısına çıkan bir sonraki parçayla çarpıştı. Her iki parça da daha önce çökmüş olan bir evvelkine kıyasla daha fazla kayadan oluşuyordu, böylece çarpıştıklarında kayalar parçalandı ve birbirine çarptığını gördüğüm savaş gemileri gibi ezilip büzüldü. Ses inanılmazdı.

Ben olduğum yerde süzülürken, Peg mekiğiyle yavaşça yanıma geldi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim" dedi özel hattan. "*Gluden* yetiştiriyorum. Gerçi artık güvende olduğumuzdan bunu izleyebildiğim için memnunum. Hayatta karşımıza bir kez çıkacak bir fırsat gibi geliyor."

Çoğu kişi için bunun tam da böyle olduğundan emindim.

"Peg" dedim, "Surehold'a yapacağımız saldırıyı planladığımızdan daha erken gerçekleştirmeliyiz."

"Niye?" diye sordu.

"Burada öylece oturarak şansımızı zorluyoruz. Yokyer, tehlikeli şekillerde değişiyor. Hem ben... gitgide daha kayıtsız hale geliyorum. Ben yoluma devam etmek istiyorum."

"Tamam tamam. *Tidos* yetiştirme. Planı erkene alabiliriz belki."

Çarpışan parçalar darmadağın olup çok sayıda irtifa taşına bölündüler. En büyük parçalar, birbirleriyle iç içe kalıp merkezde kaynaşırken daha küçük parçalar serbestçe sektiller ve dev şarapnel parçaları misali çevreye saçıldılar.

"Biliyor musun" dedi Peg dalgın dalgın, "sanki yokyer, bir anda bizi öldürmeye karar vermiş gibi." Güldü, gerçi sesinde bir keskinlik vardı.

"Surehold'a yarın saldıralım hadi" dedim. "Beklemek, Üstyapı'ya bizim bir araya geldiğimizi, bir şeyler hazırladığımızı fark etmesi için fırsat vermek dışında hiçbir işe yaramayacak. Hazırız biz. Hadi yapalım şunu."

Peg bir süre sessiz kaldı ve beden dilini okuyamadım, sonuçta ayrı gemilerdeydik. Onun römorkörünün penceresinden

içeri bakabilmek için gemimi öne doğru bir milim ilerletmeye çalıştım.

“Peg?” diye sordum.

“Pekâlâ. Tüm gemileri bir araya getirip son dakika hazırlıkları yapmak için acele etmemiz gerekecek. Bunu başarabilirsek... tamam, o zaman. Yarın. Diğer grupların liderlerine haber vereyim.”

Ertesi sabah hevesli, heyecanlı kalktım. Kazıcılarla Winzik hakkında duyduklarımı bildirmek üzere Jorgen'la hızlı bir görüşme yapmıştım. Ancak onunla uzun süre kalmadım; bizim ekipten çoğu kişinin bütün gece gemilerin üstünde çalışacağını biliyordum. Pilotlara iyi bir gece uykusu çekmeleri emredilmişti, ben de kendimi tam da bunu yapmaya zorladım.

Hangar gerçekten de ben girdiğimde çoktan hareketlenmişti. Yer ekibi üyeleri hâlâ bir o yana bir bu yana koşuşturuyorlardı. Peg'in taktırdığı koca saate bakılırsa hareket zamanına iki saat vardı ve hâlâ yapılacak çok şey var gibi duruyordu. Evdeyken tüm bu hazırlıkları profesyonellere bırakırdım. Ancak Broadsider'lar öyle çalışmıyorlardı.

Onun yerine M-Bot'un gemisine koştum ki Nuluba da orada çalışıyordu. Turbo motorların bakımını yapmıştı ve şimdi de bir tanesinin kapağını yerine takıyordu. Kapağı kaldırıp yerine takmasına yardım etmek için fırladım ve bunun bir süredir yap-

mak istediğim bir şeyi gerçekleştirmek için bir fırsat olduğunu fark ettim.

"Nuluba" dedim. "Ben... senden özür dilemek istiyorum."

"Özür mü, Spin?" dedi ve bir koluyla geniş daire çizdi ki sanırım bu rahat olduğunu ifade eden bir mimikti. "Sen gemi hırsızlığını telafi ettin."

"Mesele o değil" dedim. "Mesele, sana nasıl davrandığımla ilgili, özellikle buraya ilk geldiğimde. Ben... senin bir şekilde canını sıktığımdan endişeleniyorum."

"Aha" dedi Nuluba, ben kapağı yerinde tuttuğum sırada civataları matkapla oturturken. "Evet, bunu fark etmedim değil. Senin doğanda olan insan saldırganlığından kaynaklandığını varsaymıştım."

"Sırf o değildi" dedim. "Benim geçmişimi duydun mu?"

"Özgürlük savaşçısıymışsın" dedi. "Bir insan yerleşim bölgesinden."

"Evet" dedim. "Gardiyanlarımızın çoğu Varvax'tı, gerçi biz onlara Krell derdik. Ve... yani, ben bunu asla *tam olarak* aşamadım. Bana karşı her zaman iyi davranmana rağmen hıncımı senden çıkarmış olabilirim, sanırım."

"Vay vay" dedi ve -bu anda bile- Winzik'i düşünüp irkil-dim. "Ne kadar olgunca bir davranış, Spin. Çok olgunca ve çok bilgece. Ben de Maksim'le ilk tanıştığımda önyargılarımı çabucak bir kenara bıraktığımı söyleyemem."

"Sahi mi? Sen de mi yaptın bunu?"

"Of, evet" dedi ikimiz artık tamamlanmış olan turbo motor-dan geri çekilirken. "Talihsizlik oldu ve bundan utanıyorum. Bana bir şans verdiğin için seni takdir ediyorum, Spin. Yıllarca insanlar tarafından hapsedilen *ben* olsaydım, onlardan birini arkadaş olarak kabul etmeye bu kadar istekli olur muydum, bil-miyorum."

Gülümsedim ve o da karşılık olarak ellerini salladı. Bu düşünceli yaratıktan nasıl nefret edebilmişim? Ne kadar sakın,

ne kadar rahattı. Nuluba aslında bir bakıma hiç bilmediğim bir şeyi temsil ediyordu: Kendisiyle ve evrendeki –veya eee, yani evren dışındaki– yeriyle barışık bir birey.

“Gitmeye hazırsın” dedi turbo motora pat pat vurarak. “Ful ayar çekildi. Benim için zevkti.”

Gemiye, zarif şekline ve güçlü turbolarına baktım, heyecanım daha da arttı. “Bu işi yaparken hep çok sakınsın” dedim Nuluba’ya. “İster bakım yaparken ister envanter çıkartırken. Bunlardan birini uçurmak istemez miydin?”

“Aman, kalsın” dedi Nuluba parmaklarıyla hafif bir yuvarlanma hareketi yaparak. Ardından bir Varvax gülüşü. “Ben işleri basit tutmayı...”

“Pilotluk da basit olabilir.”

“Yok, pilotlar fazla önemli” diye açıkladı. “Ben göz ardı edilmekten hoşlanıyorum. Bir yerde çalıştığım işi bu yüzden seçmiştim. Ben köşede öylece oturup ufak tefek işler yapmayı tercih ederim. Yaptığım keşiflerle onca yaygaraya neden olmak... tedirginlik vericiydi.” Tereddüt etti, sonra daha da ciddileşti. “Geri dönmeyi düşündüğümünden değil. Bize söylenen yalanlardan nefret ediyorum.”

Bu sözlerde değerini daha önce asla anlamadığım bir tür kahramanlık vardı. Bana göre kahraman olmak daima savaş vermekle ilgiliydi. Ancak Nuluba bana, Winzik’e direnmek için çok şey yapmış olan Cuna’yı, o sessiz diplomatı hatırlattı.

“Sen giyinip kuşanmadan önce” dedi Nuluba, “Shiver seninle konuşmak istiyordu sanırım.”

Kalkışa kadar hâlâ epey vaktimiz vardı, bu yüzden Maksim yedek bir güç matrisiyle koşarak geçerken etrafından dolandım, sonra odanın içinde rezonantların olduğu köşeye girdim. Burada hep büyük bir jeodun üzerine basıyor gibi hissediyordum. Rezonantlar, gemilerinden taşların üstündeki damarlara benzeyen kristal şeritler halinde dışarı sızıp burayı kaplamışlardı.

Shiver'a nedenini sorduğumda bana kristallerin doğal olarak büyüdüğünü, bu yüzden onları bir yere yönlendirmeleri gerektiğini açıklamıştı.

Uçup gittikleri her defasında, bu yerle olan bağlarını koparıyorlardı ama fazla vakit geçmeden döndükleri sürece yeniden bağlantı kurabiliyorlardı. Surehold'a yerleşirlerse ne olacaktı peki? Köşedeki bu kristal ağ, sonunda toza mı dönüşecekti?

Yakınlarındayken onların kristallerini birbirlerinden ayırt edebiliyordum. Shiver biraz daha mor, Dllllizzzz ise biraz daha pembeydi. Birbirlerinin üzerinde de büyümüşlerdi ki anladığım kadarıyla bu dost rezonantlar arasında yaygındı. İki varlık kendi müzikal dillerinde usulca sohbet ediyor, birbirlerinin yanındayken bunu neredeyse sürekli olarak yapıyorlardı.

"Benimle mi konuşmak istedin?" diye sordum Shiver'a, onun daha büyük kristallerinden birinin yanına yerleşerek.

"Evet, Spin" diye yanıtladı Shiver. "Sana teşekkür etmek istedim. Bunu mümkün kıldığın için."

"Bugünkü saldırıyı mı?"

"Aynen öyle" dedi Shiver. "Peg bunu yıllardır planlıyor. Ben bu planın nihayet yol aldığını bilerek... sevinçle titreşiyorum. Ayrıca sana Dllllizzzzz adına da teşekkür etmek istiyorum. Başarılı olursak Surehold'daki ikona ve gerçeklik küllerine yeniden erişimimiz olacak. Elimizde bunlardan daha çok olmasını ve uzun vadede ona yardımcı olmayı sürdüreceğini umuyorum."

"Son zamanlarda nasıl?" diye sordum kristal hattına bakarak.

"Bu soruyu çözmesi zor, Spin" dedi Shiver. "Bazen neredeyse konuşmaya hazır görünüyor. Katmanlı sözcükler, cümleler ifade etmenin eşiğine geliyor. Ama sonra... katmansız sözcüklere geri çekiliyor. Anlamlar ima ediyor. Ben şimdiye kadar ondan, seninle konuştuğu zaman da dâhil olmak üzere sadece birkaç kez gerçek sözcükler duydum."

“Anladığımı sanmıyorum. Katmanlı sözcükler, katmansız sözcükler?”

“Affedersin” dedi Shiver. “Yeniden yankılatayım. Biz farklı kristalleri farklı tonlarda titreştirebiliriz ki bizim dilimiz her zaman bunlardan iki veya daha fazlasının birleşimidir. Dllllzzzz bireysel tonlar çıkarıyor. Bunlar gerçek sözcüklerden çok düşünce gibiler. Bu bir *iletişim* ve ben onun duygularını inceleyebilir, onu rahatlatabilir, cesaretlendirebilirim. Ancak onun yanıtları nadiren gerçek sözcüklerden oluşuyor, daha çok biz dilimizi öğrenirken çıkardığımız tonlara benziyor. Bu senin ‘bebek konuşması’ diyeceğin şeye eşdeğer. Oysa Dllllzzzz’in yaşı var. Benden yaşlıdır. Ve gayet de iyi pilottur.”

Başımı salladım, alt tonları pembe-mor olan mavi kristallerin örtüşen kafeslerini inceledim. Shiver’ı onarımlara yardım ederken görmüştüm –birkaç gün önce aksaklık var mı diye bakmak için Peg’in mekiğinin bir kısmına uzanmıştı. Shiver’ın kristalleriyle algılayabildiği ayrıntı düzeyi inanılmazdı; gerçi onarım yapmak, uzuvlu bir türe oranla onun çok daha fazla zamanını alıyordu. Teknik olarak ihtiyaç duyduğu kadar çok sayıda “kol” geliştirebilirdi, ancak nesneleri hareket ettirmek için genellikle onları kristalle kaplaması, sonra nesneyi başka yere koymak için o kristali uzatması gerekiyordu.

Rezonantların bu limitlerle uzay çağı endüstrisi geliştirmesini inanılmaz buluyordum. Ancak galiba türünün üyeleri ortalama binlerce yıl yaşıyorsa başka avantajların oluyordu. Üstelik şarkı söyleyen kristallerden oluşan koca bir uygarlığın var olması, çılgınca bir şeydi. Büyükanneemin en çılgın öyküleri bile evrenin biyolojik çeşitliğiyle boy ölçüşemezdi.

Gerçi itiraf etmeliyim ki şu kum solucanı faslı beni hâlâ rahatsız ediyordu.

“Gerçeklik külleri ona gerçekten yardımcı olabiliyorlar mı?” diye sordum.

"Umarım" dedi Shiver. "Ama biz onu bulduğumuzdan bu yana... ne kadar oldu? Çok mu oldu?"

"İkon" dedim. "Surehold'daki ikon. Neye benziyor?"

"Küçük bir çocuk oyuncağına. Çalışanların rahat hissetmelerine yardımcı olmak için vitrinde sergileniyor. O... çok güzel." Duraksadı. "Peg buraya atıldığında onunla birlikte belirmişti. Ama o isyan edince onu alması engellendi. Bence onun üssü ele geçirme şevki kısmen bunu yeniden ele geçirmekle ilgili. Spin... seninle Chet'in Broadsider'ların içinde bir şey aradığınızı biliyorum. Sizden alınmış bir şey. Bir... ikon mu?"

Hemen tepki vermedim. Biliyor muydu?

"Alışılmadık miktarda gerçeklik külüyle yakalandınız" dedi Shiver. "Ayrıca Chet üstü kapalı davranmış olabilir ama ben üstü kapalı etkileşimde çoğu kişiden iyiyimdir. Sen bir ikon kaybettin. Çalındı diye mi düşünüyorsun?"

"Evet" diye itiraf ettim. "Buraya sızmadan önce dışarı gömmüştüm onu. Şimdi yerinde yok."

"O zaman belki de sana yeni bir haberim var. Surehold'da Peg'in ikonunu bulmasına birkaç kez yardım ettim. İkonlar, bir yerin parçalarıdır ve burada olmaya tuhaf şekillerde tepki verirler. Spin, bunlar kimi zaman buradan kopuyorlar sanki -sanki arazi parçalarının hareketleriyle senkronları bozuluyor."

"Yani..."

"Kimi zaman kendi başlarına hareket ediyorlar. Dediğim gibi, arazi parçalarının düzenli hareketleriyle olan uyumları bozulmuş gibi geliyor. Onları sen oraya bırakmadığın halde kasaların içinde veya odalarda buluyorsun. Nadir oluyor, ama olduğunu gördüm. İkonunu kimsenin almamış olması da mümkün ve bence burada bir ikon olsaydı Peg onun kokusunu alıp herkese söylerdi. Külleri paylaşmamız konusunda ısrar ederdi. Öyledir o."

Bu ilginç bir haberdirdi. Bir an üstüne düşündüm ve buna sevindiğimi fark ettim. Burada bir hırsız olduğundan endişe-

lenmeme gerek yoktu belki de –ben hariç, tabii. Peki ya ikon boşluğa düştüyse? Ya da büsbütün ortadan kaybolup başka bir parçada ortaya çıktıysa?

Durum buysa onu asla bulamazdım. Bizi buradan çıkarmaları için geriye kalan küllere güvenmem gerekecekti. Bu mümkündü, yeterince dayanırlardı, yine de bir kayıp duygusu hissettim. Babamın rozeti değildi esasında, ama her halükârda benim için önemliydi.

Ben bunu düşünürken Shiver'ın Peg'den söz etmesi aklıma başka bir soru getirdi. "Peg'in gerçekten bir... ağacı var mı?"

"Evet. Oğullarının da var ki onların ağaçları onunkinin meyvesinden yetişmiş. Tenasi'lerin ortakyaşamı, çok güzel bir şeydir ve ben sık sık bununla rezonans ederim. Yakında ağacı görürsün çünkü hâlâ Surehold'da büyüyor. Oradakiler, bizlerle araları ne kadar kötü olursa olsun bir Tenasi ağacını *asla* yok etmezler. Oraya bir varalım ikonu kendi gözlerinle görürsün."

"Buna can atıyorum" dedim. "Peki... şu ikonlar, Shiver. Bunlar nedir *sahi*?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi Shiver. "Burası birçok açıdan tuhaf, öyle değil mi? Ancak şu kadarını söyleyeyim, o ikona ne zaman baksam bir ruhum olduğunu hissettim. Kazıcılar nasıl bu âlemin bir parçasıysa o da bizim dünyamızın bir parçasıydı sanki."

Bunu anlatmak için ne kadar acayip bir tarifti. Bıraksan sohbeti sonsuza dek sürdürecekti Shiver'la yaptığım konuşmadan sıyrılmak niyetiyle ayağa kalktım. Yanından ayrılmak için izin isterken hep garip hissediyordum ama... neyse, zaten tüm uzuvlu türlerin biraz kaba olduğunu düşünüyordu. Kelimenin gerçek anlamıyla komşularının yanından uzaklaşmadığında mecburen kibar olmayı öğreniyordun herhalde.

"Sen gitmeden önce" dedi Shiver, "ben... itiraf etmeliyim ki senden bir ricam var, Spin. İleri gittiğimi düşünme lütfen, ama

senin buradan ayrılmaya niyetli olduğundan şüpheleniyorum. Bu bölgeden değil, yokyerden."

"Öyle" dedim. "Biryerdeki insanların bana ihtiyaçları var."

"Üstyapı'nın izni olmadan buradan ayrılan hiç kimse görmedim" dedi Shiver. "Ki bu vakalar bile ender. Ama benim ricam Dllllizzzz ile ilgili. Peg, birisi kendini bu denli kaybettiğinde ona yardımcı olacak tek şeyin buradan çıkmak olduğu düşüncesinde. Yani, eğer gerçekten buradan kaçarsan... Dllllizzzz ve benim için de bir yol açmanın çaresini bulup bulamayacağına bakar mısın? Onun için?"

"Bunun yardımı olur mu?" diye sordum. "Demek istediğim... buradan ayrılırsak... anılarımız geri gelir mi?"

"Öyle inanıyorum" dedi Shiver. "En azından üstten ayrılıp geri gelen birkaç kişi, burada geçirdikleri süre boyunca kaybettiklerinin tamamını olmasa da bir kısmını geri kazanmış görünüyorlardı."

"Deneyeceğim" diye söz verdim. "Chet de benimle geliyor ve anıları silinmiş birinin dışarı çıkınca onları geri kazanıp kazanmadığını ilk elden görebileceğiz."

"Teşekkür ederim. Senden daha fazlasını isteyemem. Buradan Surehold aracılığıyla çıkmak, Üstyapı ile müzakere yapmayı gerektirecektir ki ben onlara güvenmiyorum. Ne söz verirlerse versinler o şekilde gitmenin güvenli olacağına inanmıyorum. Diğer korsanların umursadığını sanmıyorum; onlar burada olmayı, biryerin kaygı ve sorunlarından uzakta olmayı tercih ediyorlar. Ben aynı değilim. Dllllizzzz ise... onun yardıma ihtiyacı var. Çıkmak istiyor o. Bunun böyle olduğunu onun titreşimlerinden hissedebiliyorum."

"Elimden geleni yapacağım" dedim ve ardından, Peg bir saatten az kaldığını anons ederken yan tarafa baktım. Giyinip kuşanma zamanıydı.

“İyi savaş Spin” dedi Shiver. “Ben de öyle yapacağım. Bizimle geçirdiğin zaman için sana bir kez daha teşekkür ederiz.”

Temizlenip uçuş takımımı giymek üzere koşarak gittim. Sonraki yirmi dakikayı uçuş öncesi kontroller yaparak ve savaşa çıkmak üzere Nuluba’dan ve Maksim’den son bir kez onay alarak geçirdim. İşim biterken Chet’in kolunun altında miğferiyle aşağıda durduğunu gördüm. Dün gece askısını çıkarmıştı ve kolu epey iyileşmiş görünüyordu.

“İzninle” dedi, “bugün seninle birlikte uçmak istiyorum Spensa.”

“İşler çılgın bir hal alabilir” dedim.

“Ben çılgınlığı senin varsaydığından daha iyi anlıyorum” diye yanıtladı. “Ayrıca... dün gece RayZed’den g-kuvveti antrenmanı yaptırması için beni dışarı çıkarmasını istedim. Bana öyle geliyor ki uzun zaman önceki şeyleri, mesela bedenimin dayanıklılığına nasıl yardımcı olacağımı başka şeylerden daha iyi anımsıyorum. Ancak öyle olmasa bile sana katılmayı yeğlerim. Dürüst olmak gerekirse kazıcılar konusunda endişeliyim. Çünkü saldırılarında başarısız oldular. Başka şeyler de deneyeceklerdir.”

Başımı salladım. “Hadi gidelim o zaman.”

Ogün Broadsider üssünden ayrılan grup, farklı bir gruptu. Düello için herkesi yanımızda getirmiş; kısmen güç gösterisi olarak kısmen de dayanışma ruhunu göstermek için bir konvoy olarak ağır ağır ilerlemiştik.

Bugünse sadece pilotları almıştık. Peg benim ekibe katılmıştı. Ateş gücüyle dolu ama savaşçılardan daha yavaş olan mekiği bir hedef olacaktı ama neredeyse büyük bir savaş gemisi kadar hasar verebilirdi. Onun emri üzerine iletişim hattından uzak duruyorduk. Bu uçuş sırasında şakalaşmak, öykü anlatmak, boş boş oturup kitap okumak yoktu.

Uçuşun ilk bölümünü –diğer gruplarla buluşmadan önce– heyecanımı bastırmaya çalışarak geçirdim. Yıkıcılarımız hâlâ öldürücü olmayan ayardaydı ama bu savaşın gerçekten tehlikeli bir hal alması ihtimaline karşı gemilerimizin her biri, onları öldürücü ayara getirme özelliğiyle donatılmıştı.

Peg bunu yapmak istemiyordu. Surehold'daki pilotları öldürmek değil, yanına almak arzusundaydı. Ancak bu seçeneğin de elinin altında olmasını isteyecek kadar pragmatikti.

Kumandayı Chet'e bıraktım ve kendini alıştırmaya izin verdim. Eğer savaş sırasında bir şekilde yaralanırsam M-Bot'un bu yeteneği olmadığı için görevi o devralmak zorunda kalabilirdi. Chet birkaç basit manevra sergiledi, pilotluk konusunda hâlâ kas hafızasına sahip olduğunu gösterdi, ben de Shiver'ın söylediği bir şeyden dertlenmiş halde düşüncelere daldım. Mesele ikonlardı.

Bunun üzerinde düşündüm, sonra gözlerimi yumdum ve duyularımla kokpitten dışarıya uzandım. Etrafı ararken sessiz olmak ve göze çarpmamak için kendimi fazladan zorladım. Kazıcıları ya da dikkatlerini yakınımda hissedince durakladım. Bekledim. Korktum.

Beni fark etmediler. Zihinlerinin ışık patlamasından bu yöne doğru uzandığını hissedebiliyordum ama onlar benim farkımda değildiler. Efor sarf ederek görünmez kalmayı *başarabiliyordum*; gerçi bunun ancak yerimi tam bilmedikleri sürece işe yarayacağı inancındaydım.

Şimdiye kadarki gelişmelerimden memnun bir halde onlardan uzaklaştım ve uzakları sezinledim. Aradığım... tanıdık bir şeydi. Yokyere ilk geldiğimde, o ormana ilk adım attığımda kendi zihnime yakın bir zihin sezinlediğimi hatırladım. Chet'i bulmadan önce bir şey hissetmişim. Babam olduğunu sandığım bir şey.

Bu benim ikonum muydu? Onun aslında babam olduğunu düşünmek aptalca geliyordu. Yine de etrafı aradıkça... zihnime bir sıcaklık katmanı yaydım. Bu, Yol'da öğrendiğim "yıldız olma" haliydi. Bu bir kod adı ya da çağrı kodu gibiydi. Brade'in üzerime yaydığı sisi geri püskürtmek ve onun hapsinden kaçmak için kullanmıştım bunu. Ama bunu kim olduğumu, nerede

olduğumu göstermek için de kullanabilirdim –gerçi sadece tanıdıklarına. Özel bir iletişim kanalındaki iletişim sinyali gibi.

Bir şeyin yerinden sıçrayıp benimle iletişime geçtiğini hissettim. Bir zihin. Ona dokundum ve yüreğim yerinden fırladı. Rozetim! Evet, onu hissedebiliyordum ve bana tepki veriyordu. Onu... Onu...

Onu gömdüğüm için bana kızgındı.

Bu beni şoka uğrattı. Rozetin zihni tanıdık, sevgi dolu geliyordu. Sanki... sanki aileden biriydi.

B-Baba? diye düşündüm.

Karşılığında sıcak bir his sezinledim. Bunun saçma olduğunu biliyordum ama... yani... burası neticede *gerçekten* tuhaf bir yerdi.

Neredesin? diye sordum.

Karşılık olarak bir his algıladım... Surehold mu? Evet, ikon oradaydı. Oraya nasıl varmıştı? Yani tamam, Shiver hareket ettikleri konusunda beni uyarmıştı. Ama o kadar uzağa mı?

Zihnim geri çekildi.

Ben sana geliyorum, diye düşüncemi rozete yolladım, sonra kafam karışmış halde cytonic transtan çıktım. Bu *gerçekten* babamın ruhu olamazdı, değil mi? Ayrıca rozet neden, nasıl Surehold'da olabilirdi? Zaten gitmek üzere olduğum yerde? Bu, sanki olağanüstü bir tesadüftü. Üstelik bana Chet'in rastlantısal gelişini hatırlatmıştı ki, bir süredir bu konu üzerinde düşünmemiştim.

Sonunda filomuz diğer korsan gruplarıyla birer birer buluştu. Peg her birini sırayla karşıladı ve sesinde bir rahatlama sezdim. Gelmeyeceklerinden endişelenmişti. Dördüncü grup katıldıktan sonra Cannonader'ların meydana çıkması için son bir şans verip oyalandı. Çıkmadılar.

"Pekâlâ, millet" dedi Peg telsizden hepimize. "*Kesinlikle* biz kazanacağız. Onlar saklanır, Üstyapı'nın daha fazla birlik gön-

dermesini umarken biz yıllarımızı savaş hazırlığına verdik. Onlarsa bunu yapmadılar. Üstüya ne onları ne de bizi umursuyor. Onlar sadece irtifa taşlarını önemsiyorlar, bu yüzden onlara sert bir darbe vurup onu ellerinden alacağız. Belki boş sınırların ötesinde başka maden istasyonları da vardır, ama buradakine diğerlerinden daha çok bel bağladıklarını biliyorum. Bu yüzden bu portalı sımsıkı kapatacağız, onlar da *bizim* kurallarımıza göre oynamak zorunda kalacaklar.”

Toplanan seksen küsur kadar gemi, farklı ses çıkartma şekilleri yelpazesi içinde tezahürat ve gürültü kopardılar. Chet ve ben bağırp çağırarak eşlik ettik.

“Benim Jolly Roger’lar, öldürücü yıkıcılara geçmeye hazır” dedi Gremm, gürültü kesildikten sonra.

“Önce düşman kullanmadan biz kullanmayacağız” dedi Peg. “Unutmayın, bu savaştıklarımız bizim gerçek düşmanımız değiller. Sadece iki güç arasında sıkışıp kalmış bir grup ürkek zavallı. Biz bozguncu değil, kurtarıcılar olarak gidiyoruz. Yani silahları öldürücü olmayan ayarda tutun. Düşman gemisi bile olsa, devre dışı kalmış ve bir arazi parçasıyla çarpışmak üzere olan gemi görürseniz bana veya römorkörlerden birine haber verin. Savaşa odaklanın ve çok iyi bir pilotla karşı karşıya kalırsanız yardım çağırın.”

Herkesten onay aldı, bense ondan etkilendim. O ve oğulları bu savaşın zeminini hazırlamada mükemmel bir iş çıkarmışlardı.

“İyi bakalım!” dedi M-Bot bizim kokpitin içinde. “Titriyorum sanki ama her nasılsa hâlâ harekete geçme konusunda istekliyim.”

“Korkmak ve istekli olmak, ha?” dedi Chet. “Heveslisin gibi geliyor kulağıma.”

“Yok, öyle olsa daha çok mutlu bir isteklilik olur” dedi M-Bot. “Bu mide bulandırıcı bir isteklilik.”

“Coşku o zaman?” dedi Chet.

"Bu olabilir" diye yanıtladı M-Bot. "Coşku. Evet, coşkulu-yum!"

"Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?" diye sordum.

"Yapay zekâ ve ben bağ kuruyoruz" dedi Chet, sesinde gururlu bir tonla. "Belirli duygularını tanımlamak için yardım istiyordu. Ben de yardım etmeyi kabul ettim."

"Şimdi mi?" diye çıkıştım.

"Daha iyi bir zaman mı var?" diye sordu Chet. "Sonuçta çok güçlü duygular hissediyor olması olası."

"Sessiz oluruz" diye söz verdi M-Bot.

Şahane. Buna bir an olsun inanmadım. Üstyapı bölgesine girerek yolumuza devam ettik. Gözüme pek farklı görünmedi; gerçi daha fazla arazi parçası vardı ve birbirlerine daha yakın duruyor gibiydiler. Dosdoğru merkeze, o muazzam, parlak beyaz ışığa uçtuk. Her zamanki kadar engin ve tehditkâr görünüyordu.

"Tetikte olun, Broadsider'lar" dedi Peg. "Geliyorlar. Çatışmaya hazırlanın."

Onun gemisi benimkinden daha güçlü bir radara sahipti; sensörlerimin yaklaşan gemileri görmesi iki dakika daha aldı. Onlar yaklaşırken M-Bot saydı ve sonunda doksan üç gemide karar kıldı. Sayıları bizimkinden biraz daha fazlaydı, ayrıca aralarında modifiye edilmiş sivil araç da görmüyordum. Peg'in, bizim pilotlarımızın daha iyi oldukları inancında haklı çıkmasını umuyordum.

Her şeye rağmen heyecanım arttı. Üstelik bu katıksız bir heyecandı; gerilim yok, endişe yok. Uçmak ve savaşmak için bir fırsat. Büyük bir savaş. Hazırdım.

"Tuhaf" dedi Shiver telsizden. "Kaptan, bunu görüyor musun?"

"Evet" dedi Peg. "Millet, ekranlarınızdaki zumu küçültün."

Yakınlık göstergem genişledi, yakındaki parçaların daha büyük bir görüntüsünü gösterdi. Hemen önümüzde iki tanesi

anormal derecede yakındı. Birbirlerine degecek... yok, çarpışacaklardı.

"Kaptan?" dedi RayZed. "Sen şey demedin mi... parçalar arasında çarpışmalar son derece enderdir, demedin mi?"

"Dedim" diye yanıtladı Peg.

"Şimdi de ikinciyle karşılaşıyoruz, hem de sonuncudan sadece bir gün sonra. Ters giden... bir şey mi var?"

"Bilemiyorum" dedi Peg hepimize. "Ama... söz yok. Düşmanlardan bazılarının kim olduklarına bakıyorum. Görünüşe göre Cannonade Grubu sonunda partiye katılmaya gelmiş."

M-Bot'un tarayıcısı yeni bir grup geminin savaşa katılmak üzere buraya doğru uçtuğunu gösterene dek kaşlarımı çattım. Cannonade Grubu'ydu bu. Ancak bize katılmayıp etrafımızdan dolandılar ve Üstyapı'ya katıldılar.

"*Flivi* yetiştirmek için kendilerini kaç paraya sattılar, merak ediyorum" diye homurdandı Semm. "Vlep, Üstyapı ona her ne söz verdiyse onu tutacaklarını *gerçekten* düşünüyor mu?"

"Fark etmez" dedi Peg genel hattan. "Sadece fazladan birkaç kolay hedef ve rezil edilecek bir avuç hain. Şu çarpışmadan çıkacak enkaza dikkat edin –mümkünse arazi parçalarından uzak durun. Radarda eski şampiyonu görmüyorum ama orada bir yerde saklanıyor olabilir. Görürseniz çatışmaya *girmeyin*. Onu bizim aslardan birine bırakın."

"O bana gelecek, Peg" dedim özel hattan. "Hesho rövanş isteyecektir."

"Bu olmadan önce elinden geldiğince çok düşmanı indir, Spin" dedi Peg. "Bence biz onlardan daha iyiyiz ama sayıları eşitlemene hiç itirazım olmaz."

"Anlaşıldı" dedim onlara yaklaşırken. Sonra iki grup sonunda dağıldı ve savaş gemileri yaygaralar kopararak birbirlerine atıldı... şu çarpışan arazi parçalarının hemen üzerinde... Arazi-

ler birbirine çarpmaya, kaya parçaları parçalanmaya başladığında sensörüm çılgına dönmüştü.

Sırttım ve hengâmenin tam ortasına daldım. Arkadaşları-
mın can güvenliği konusunda endişelenmek zorunda kalma-
mak öyle özgürleştiriciydi ki. Cobb olsa yanıma kol uçucusu
almadığım için bağıırdı ancak burada içten içte hep istediğim
şekilde uçabilirdim. Pervasızca. Özgürce.

Önümdeki bir gemiye ateş yağdırdım, kalkanını bir güzel
yok ettim. Bu onu panik dolu bir dizi kaçış manevrası yapmaya
itti. İçgüdülerime güvenip bir an kovaladım, ardından geri çe-
kilip kendi kendini mahvetmesi için onu rahat bıraktım. O da
aynen böyle yaptı, benden kaçmak için delicesine uğraşırken
Peg'den darbe aldı.

Yan tarafa dalıp bir, derken iki, derken üç düşman gemisini
indirirken sırtışıım yüzüme yayıldı. Uluyel, *müthişti* bu! Mavi
yıkıcı ateşinin göğü her yönden aydınlattığı çılgın karmaşanın
içine daldım. M-Bot kimi düşmanları monitörde işaretledi: Per-
vasız saldırılarım iki tanesini peşime takmıştı.

"Pekâlâ, bir bakayım..." dedi M-Bot. "Bu duygu... çılgın sal-
dırının yarattığı öfkeyle karışık, küçücük bir zerre gurur. Bir de
şu kızın kafasına *aşırı* ağır değil de yeterince ağırlığa sahip bir
şey geçirme arzusu."

"Sinir olmak" dedi Chet.

"Vay canına!" dedi M-Bot. "Cuk oturdu. Spensa, sinir bozu-
cu kavramının beden bulmuş hali gibi!"

"Siz ikiniz sessiz olacağız, dediniz sanıyordum" dedim.

"Biz senin hakkında konuşurken duymamayı mı yeğlersin?"
diye sordu M-Bot.

İşin doğrusu, hayır. Yarı sırtarak, yarı yüz ekşiterek dişleri-
mi sıktım ve hızlanıp kuyruğumuzdakilerin ateşinden kaçmak
için dalışa geçtim. Uçarı olarak çağrılmayı göze alıp iyice alçal-

dım ve ufalanmakta olan bir arazi parçasının yeryüzü şekilleri arasından mekik dokudum.

Chet'in, ekranımın köşesinde görünen yüzü biraz solgun gibiydi. "Orada nasılsın, Chet?" diye sordum.

"Sinir olmak konusundaki bu uzmanlık kursundan zevk almak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, Bayan Nightshade!" diye seslendi. "Ben bu arazi parçası türünü biliyorum. Bir alacakaranlık gezegeninden; karanlık bir güneş sisteminde gelişen, görünür spektrumda gözle görülür derecede parlamadığı halde hâlâ radyasyon yayan bir yıldızdan beslenen şu gezegenlerden. Bu gezegenlerde genelde bol biyolüminesansa sahip bitki ve hayvan, hatta ışıldayan mineraller bulunur. Gördüğüm kadarıyla bu kayaların, yıkıcı ateşiyle vurulursa büyük bir ışık saçarak patlamaları olası. Belki de bundan faydalanabilirsin?"

Mükemmel. Ötedeki kırılan parçada bir delik gördüm ve ona doğru ilerledim. Bir takla atıp doğruca içinden geçtim. Kuyruğumdakiler takip ettiler ama ben dökülen kaya parçaları arasında ustalıklarla mekik dokurken onların yıkıcı atışları etrafımdaki her şeye isabet etti. Chet'in de söylediği gibi patlamalar işaret fişekleri gibi parladılar. Düşen molozlar gerçekten de uçaksavar ateşi gibi hareket edip düşman ateşini engelledi.

Bu durumda, büyük parçalardan herhangi birine çarpmadığım sürece burada daha güvendedim aslında. Ancak daha bunu düşünürken bile orta büyüklükte bir kaya parçasına çarptım. Sadece bir taneydi gerçi ve kalkanım onu saptırdı.

"Bir inanamama duygusuyla karışık" dedi M-Bot, "böyle bir şeyin olacağına dair mutlak bir beklenti hissi. Çünkü elbette radyoaktif ve patlayıcı bir doğal mayın tarlasına dalacaktı bu kız."

"Teslimiyet" dedi Chet kıs kıs gülerek.

"Sessiz olun, ikiniz" diye homurdandım ve o sırada burnumu yukarı kaldırıp parçalanan parçanın altından fırlayarak

geçtim, dökülen toprak parçalarının arasında mekik dokudum. Patlamalardan kör olan kuyruğumdaki iki düşman, belli ki izimi kaybedip takibi bıraktılar.

"Aferin, Spensa" dedi Chet.

"Hayattayız" dedi M-Bot. "Ve işin tuhafı garip bir şekilde, ben..."

"Evet, biliyorum" dedim. "Pervasızlığımdan şikâyet edeceksin yine."

"Aslında" dedi. "Farklı bir şey hissediyorum. Heyecanlı bir titreme... ardından gelen bir rahatlama, bir de... aynı şeyi *yine* yapma arzusu?"

"Hah!" dedim. "Bunu eğlenceli buldun sen!"

"Öyleydi" dedi M-Bot. "Uluyel! Niçin eğlenceli geldi ki bu? Aptallık derecesinde riskliydi."

"Bunu eğlenceli kılan şey biraz risk, yapay zekâ!" dedi Chet. "İşin tehlikeli olan kısmı! Heyecanlı olan kısmı! Tabii mide bulantısıyla başa çıkılabildiğini varsayarsak."

Takla atıp esas çatışmaya doğru yöneldim ve Peg'in oldukça usta birinin kullandığı bir gemi tarafından takip edildiğini gördüm. Arka arkaya üç kusursuz atışla onu vurdum ve takibi bırakmasını sağladım.

"Tehlikeden zevk almak, evrimsel bir sorun gibi geliyor bana" dedi M-Bot. "Sizlerin güvenli şeylerden zevk almanız gerekmez mi?"

"Kim bilir?" dedim. "Ben evrimin beni yaratmaya çalıştığını sanmıyorum. Ben sadece bir şekilde oluvermişim."

"Evrim hiçbir şey yapmaya çalışmaz" dedi M-Bot. "Ama sen ister beğen ister beğenme, onun eserlerinin zirvesi sensin. Senin türünün tüm çağlar boyunca yaşadığı tüm evrimsel baskılar, seninle sonuçlanmış."

"Evrimin benden utandığına bahse girerim" dedim, sonunda Peg'i kovalayan gemiyi indirmiştım. Gemi devre dışı kalıp

yavaşladı, savaş alanında aylak aylak süzüldü. “Ben okuldayken tüm ebeveynlerin çocuklarının yürüyüşünü izlemek için bir araya geldiği zaman gibi; annem, diğer annelere, ev yapımı ahşap ‘güç zırhını’ onun üniformasına yapıştıranın kendi çocuğu olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı.”

“Keşke seni o zamanlar tanısaydım” dedi M-Bot. “Çok kaprisli bir çocukmuşsun gibi geliyor.”

“Ah, evet. Çocuktum.”

On altı yaşındaydım.

“Hesho nerede *sahi*?” diye sordum savaş meydanına göz gezdirerek. “Radarlarda ondan bir iz yok mu hâlâ?”

“Yok” dedi M-Bot. “Ama etrafta uçuşan bu kadar moloz varken görüşüm istediğim keskinlikte değil. Oralarda bir yerlerde saklanıyor olabilir.”

“Sağdan bir gemi geliyor, Spensa” diye uyardı Chet.

Kenara kaçtım, ancak pilot kim olduğumu anlar anlamaz takibi bıraktı. Çarpışan parçalardan yukarı doğru süzülen bir irtifa taşı parçasının etrafından ışın mızrağıyla döndüm, sonra kaçan geminin ardına düştüm. Madem pilot benden korkuyordu, bu benim yararına olurdu.

Eskiden olsa bu savaşı eğlenceli bulmayabilirdim. Bu pilotlardan daha yüksek bir beceri düzeyine sahiptim ve ben zoru severdim. Ancak olgunlaştıkça tüm savaşların zorluk içerdiğini anlamaya başlamıştım. Gemilerin her yönden üstüme fırladığı, yıkıcı ateşinin demir ocağındaki közler gibi uçtuğu böylesine kaotik bir karmaşada sadece hayatta kalmak bile zordu. Uyanık ve tetikte hissettim kendimi.

Avım kaçarak uçan bir moloz yığınının yanından geçerken yakınlık sensörüm bipledi. Orada bir gemi saklanmıştı ve ben geçerken fırlayıp peşime takıldı. Tanıdık bir tasarıma sahipti: küçük kokpit, büyük silahlar.

Hesho bana tuzak kurmuştu.

"Bak sen, merhaba eski şampiyon" dedi Chet. "Boy gösterme vaktin gelmişti."

"Hafif mide bulantısı" dedi M-Bot. "Ki bunu gerçekten hissetmiyor olmam gerek. İçinde belirsizlik de var."

"Bu defaki kaygı" dedim sırtarak. "Onu çiğneyip yok et, M-Bot. Bu eğlenceli olacak."

Takibi bıraktım. Hesho beni izledi ve peşine düştüğüm gemi ânında dönüp ona katıldı. Önceki karşılaşmamızda Hesho'yu yenmiştim, bu yüzden, bir yandan açıkça bir rövanş isterken öte yandan destek için bir kol uçucusu getirmişti. Bu tür bir savaşta ikiye bir kapışmakta bir onursuzluk yoktu –bu oyun böyle oynanırdı.

İkisi sanki beni savaşın geri kalanından izole etmek istercesine uçarak dışarıya doğru sürdüler. Dönmeye çalıştığımda ya biri ya öteki önümü kesmek için hamle yaptı. Daha önce birkaç kez, Krell'lerle savaşırken bu duruma düşmüştüm. Hatta Hesho'ya bu manevrayı benim öğretmiş olabileceğim gibi bir duyguya kapıldım: bir gemiyi savaştan dışarı çekip onunla başa çıkma yöntemi. Büyük bir çatışmada gemilerini savunma pozisyonunda uçurup diğer yandan usta pilotlardan oluşan birkaç "vurucu tim" ile düşman sayısını azaltmak, sık sık tercih edilirdi.

Eh, bu çatışmadaki adaletsizliği biraz azaltmam ya da haksızlığı lehime çevirmem gerekiyordu. Kuşatılmaktan sakınmak için sağa kaçtım, kalkanıma darbe alma riskini göze aldım –ki gerçekten de bir darbe yedim. İkiye bir savaşta kaos lehime işliyordu, bu nedenle yoğun ateş hattının tam ortasında olmak istedim.

M-Bot bana yardım edip hâlâ savaşmakta olan gemilerin listesini yansıttı ve korsanların mücadeleye dayandıklarını, hatta düşmandan biraz daha önde olduklarını gösterdi. Ben de...

Tam önümde, havada bir *bina* belirdi.

Uluyel! Yana kırdım ve kalkanım havada süzülen dev yapının kıyısını sıyırdı, bir cephesini teğet geçerken pencereleri paramparça olmuştu.

“O neydi yahu?” diye sordu Chet.

“Bilmiyorum...”

Yanımda dikdörtgen yapıda uzun bir bina *daha* belirdi. Sonra tam önümde başka bir şey, parlayarak bir cisme dönüştü. Bu bir... yüzme havuzu muydu? Etrafından dolanmayı başardım ama havada döndü ve üzerimize bir *su* dalgası boşalttı.

“Aniden yükselen korku!” dedi M-Bot. “Ve genel bir donakalma hali! Bunu ben de biliyorum! Panik! Ne oluyor?”

Kanopinin yanlarından bir çift silecek açıldı ve kıvrımlı yüzey boyunca ilerleyerek suyu sildi. Başka zaman olsa gemimde yağmur silecekleri olduğu haberi komik gelirdi. Detritus’ta hiç yağmadığı için daha önce hiç yağmurda savaşmamıştım.

Ancak bu haber, tahmin edebileceğiniz gibi binaların gölgesinde kalmıştı. Biraz ötemde hava yastıklı bir araç belirirken, “Peg?” diye seslendim telsiz üzerinden. “Bunu görüyor musun?”

“Görüyorum” dedi genel hattan. “Ama gördüğüme inanamıyorum. Yok yere giren yeni nesnelerin yarattığı bir uzay-zaman bükülmesinin tam ortasındayız –böyle bir şeye daha önce hiç tanıklık etmemiştim. Herkes dikkatli olsun. Hiçbirinizi bir binanın cephesinden kazımak zorunda kalmak istemiyorum.”

Uluyel. Tuhaf... bir hisse kapıldım. Bir tür esneme haliydi bu –bunu en iyi böyle açıklayabilirdim.

“Kazıcı saldırısı” diye tahminde bulundu Chet. “Bir yerde! Bütün bunları buraya getiren şey bu –kazıcılardan biri senin boyutuna girmiş ve o saldırı yaparken şehri bükülmeye uğratıp buraya gönderiyor. Sen... bu yapıları tanımıyorsun, değil mi?”

"Neyse ki hayır" dedim. "Bu olay Detritus'ta olmuyor." Ama evet, sanırım haklıydı. Esneme hissi, yokyerin açılmasından kaynaklanıyordu; kazıcılar benim boyutumdan cisimleri buraya iterken yokyerde delik açılıyordu.

"Derin nefes, derin nefes" dedi M-Bot. "Pekâlâ, analize göre bu yapılar Üstyapı tasarımı gibi 'görünüyor.'"

Neden kendilerinden birine saldırırsınlar ki? Belki de isyan halindeki bir gezegendi? Peg'in adının yanındaki ışık değişti ve özel hatta geçtiğini gösterdi. "Burada gördüğüm en acayip şey bu, Spin. Patlayarak parçalanan bir değil, iki arazi parçası çarpışması, şimdi de bu... Hah! Gerçekten de yokyer bizi haklamaya çalışıyor gibi geliyor, ha?"

"Aynen" diye mırıldandım. Yakınlık sensörüm biyledi ve ekran, Hesho ve kol uçucusunun birden beliren binalardan kurtulup yeniden peşime düştüklerini gösterdi. "Ha ha."

"Üstüne fazla kafa yorma" dedi Peg. "Bunlar gelişigüzel meydana geliyor, evlat. Broadsider'ların *engulun* yetiştirdikleri gibi bir fikre kapılmanı istemem. Talihsiz falan değiliz biz. Ne de olsa seni bulduk!" Hattı kesti.

"Yanılıyor" dedi Chet. "Bu bizimle ilgili. Yürüdüğümüz Yol ile ilgili. Onları kızdırmış."

Yana kırıp birden beliren başka bir binadan kıl payı kurtuldum. Görünüşe göre cisimleri yokyere gönderme süreci, irtifa taşının oluşmasına yol açıyordu –çünkü binanın bir yanındaki taş bloklar, onun havada asılı kalmasını sağlıyordu. Metalin yeterince güçlü bir manyetik alana maruz bırakılarak manyetize edilebileceğini duymuştum; belki bu da ona benzer bir şeydi.

"Sen uçmaya odaklan" dedi Chet. "Ben cytonic güçlerimi kullanacağım; *sanırım* eski şampiyonu ve kol uçucusunu takip edebilirim. Bu karmaşada bile. Bizi tekrar pusuya düşürmeye çalışırlarsa seni uyarırım."

“Ben de duygu patlamalarımı şimdilik bastıracağım” dedi M-Bot. “Spensa... durum ciddi. İyi sür, lütfen.”

“Öyle yapacağım” dedim ve YerKon'lara aşırı yüklenmemek için dikkatle yön değiştirdim. Chet bana g-kuvvetiyle başa çıkabileceğine dair söz vermişti ama ben yine de temkinli olmak istiyordum. Etrafımızda binalar belirirken bayılırsam...

“Taramalarım bu binalarda kimse olmadığını gösteriyor” dedi M-Bot. “Ayrıca eski ve köhne görünüyorlar.”

Bir yandan gemiyi uçururken, gelişmekte olan cytonic duyularımla ne algılayabiliyorsam algılamaya çalıştım. Kazıcıları hissettim; bir yerde kendi türlerinden biriyle bağlantı kurmuşlardı. Kulak misafiri olurken... sinir bozukluğu sezinledim, ama öfke değil. O sırada bir “gürültü” duymuyorlardı. Onlar... performans sergiliyorlardı.

“Bu bir test” dedim. “Winzik sonunda akıllıca davranıp onların gerçekten kendi kontrolü altında olup olmadıklarını görmek için kazıcıları nüfusun olmadığı bir yerde denemeye karar vermiş.”

“Üstümüze koca bir şehir fırlatmaları için mükemmel bir fırsat” dedi Chet.

Neyse ki kazıcıların çabaları kusursuz değildi –nesneler sadece benim önümde değil, tüm savaş alanında belirmeye başladı. Bunu tam olarak kontrol edebilselerdi, çarpmaktan kaçamayacağım kadar yakınımda bir şeyin belirmesini sağarlardı.

“Eski şampiyon geri dönüyor” dedi Chet. “Radarı aldatmak için yakından uçuyor ama yerini yankılarla belirleyebiliyorum. Az sonra soldaki ofis binasının arkasından çıkacak.”

“Sağ ol” dedim. Burada uçmaya alıştığım için bir sonraki etapta dikkatimi Hesho'ya verebildim. Tıpkı onu eğittiğim gibi iyi uçuyordu, ancak kol uçucusu o kadar becerikli değildi. Zar zor peşime takılmayı başardılar, böylece o ikisini devasa bir bi-

nanın yan tarafından dolandırdım. Binanın çatı kenarında geniş, açık bir alan vardı. Gemi park etmek için miydi acaba?

Bina etrafında dönerken hızımı kesip içine daldım. Hesho ve kol uçucusu da beni takip ettiler. Hangarın içi dardı, ancak diğer uçtaki duvarı kaplayan kocaman bir pencere, iyi görünürlük sağlıyordu. Hem Hesho hem arkadaşı ateş açınca kararımdan pişman oldum. Burada manevra yapacak fazla alan yoktu ve yavaşlamak bizi bir araya sıkıştırıyordu.

Atışları kalkanlarımı indirmişti bile, ben de –onlara ulaşmasını umarak– TMD’mi ateşledim ve ardından, peşimden kovalayan yıkıcı ateşiyle gemimi arka cama çarparak dışarı çıktım.

“Sanırım bu sayede sadece bir tanesini haklamayı başardın” dedi M-Bot. “Lord Hesho *olmayanı*.”

“Uluyel.” Bina boyunca hızla ilerledim, sonra ışın mızrağımı alt köşeye saplayıp destekli bir dönüş yaptım ki tam zamanıydı; çünkü, ardımdan yıkıcı ateşi püskürüyordu. Sonraki üç dönüşü hızla gerçekleştirdim, giderek daha kalabalık bir hurdalık haline gelen savaş alanının içinden fırladım.

Şu... şu bir inek miydi?

Hesho’nun önüne geçmek için bastırarak etrafa saçılmış şehir enkazının arasından uçmayı sürdürdüm. Ama kuyruğuma yapışmıştı. Bu durumda kol uçucusunun bunu yapmaya ihtiyacı yoktu; zaman zaman kovalamacayı bırakıyor, biz başka bir yöne dönerken tekrar hücum ediyorlardı. Hesho üzerime baskı uyguladığı sürece savunmada kalmak zorundaydım.

Takla atıp kol uçucusunu haklamaya çalıştım ama Hesho benim gitmeyi planladığım yerin tam önüne bir dizi atış yapınca farklı yöne gitmeye mecbur kaldım. Kalkanım olmadığı için ekstra dikkatli olmalıydım. Böylece saniyeler içinde her ikisi de tekrar peşimdeydi.

Önünde sonunda bu atışlardan biri isabet edecekti. Burnu aşağı kırdım, düşen kaya parçalarının ve molozların arasından uçtum. Hesho arkamda mekik dokudu.

“Dikkat, Spensa” dedi Chet. “Görüş alanı dışında olmasına rağmen kol uçucusunu takip ediyorum. Sanırım Hesho kol uçucusuna öbür taraftan uçmasını söyledi –bizi sıkıştırmaya çalışıyorlar.”

Uluyel. Haklıydı. Gemiye düzelttiğimde kol uçucusunun orada havada süzüldüğünü ve ateş açmaya hazır olduğunu gördüm; ki o sırada Hesho hâlâ bana arkadan baskı yapıyordu.

Ateşten elimden geldiğince kaçtım ve ansızın bir kez daha gururlandım. Hesho’ya bu tür gelişmiş teknikler öğretmemiştim. Ancak onu böylesi stratejilere sürükleyen şeyin, benim ekip olarak savaşma konusunda verdiğim temel olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Kol uçucusunun atışlarının doğruca arasından geçmek niyetiyle düşen kaya parçalarının arasında mekik dokurken hiçbirinin bana isabet etmemesini umdum. Ancak tam o anda sanki gaipden gelen bir ateş yağmuru kol uçucusunu vurdu ve gemisini dondurdu.

“Geldik, Spin” dedi Shiver telsizden. “Ben senin gruptan ayrılmamayı daha iyi bileceğini sanırdım. Siz hareketliler, hep rastgele yönle gidiyorsunuz.”

“Sağ ol” dedim. “Destegine minnettarım.”

İki rezonanta saldırmak üzere başka gemiler geldiler ve onları kovalayıp meydana çıkan bina yığınının uzaklaştırdılar. Bu binalar büyük ölçüde beni merkez alıyorlardı, yani kazıcılar iyi nişan alamasalar da cisimleri benim olduğum tarafa doğru savurdıkları kesindi.

Shiver ve diğerlerinin çoğunlukla savaş alanının diğer tarafına geçmelerine sevinmişim. Hesho’ya karşı destek almayı fazlasıyla arzulasam da diğerlerinin bu tehlikeli sınırlar içinde

uçmasını istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse en çok Hesho için endişeleniyordum –yanımdan ayrılmadığı sürece ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Mümkünse onu bir an önce sersemletmem gerekiyordu. Onu kovaladım, havada sürüklenen birkaç geminin yanından geçtim; devre dışı kalmışlardı ama çarpışmalardan korunmak için kalkanlarını yeniden etkinleştirmişlerdi. Bir Üstyapı römorkörü onları güvenli bir yere çekmek için yaklaşıyor, kimse de ona saldırmıyordu. Eski Dünya’daki savaş meydanlarında düşman sıhhiyesine ateş açılmaması gibiydi. Bundaki uygarlığı cesaret verici buldum.

Daha alçaktaki moloz yığınının çıktım, hava titreşmeye başlarken keskin bir şekilde yön değiştirdim. Bir saniye sonra tam üzerimde küçük bir *arazi parçası* belirdi –yüzlerce metre boyunca uzanan, kaldırımlarla ve saksılarla dolu bir şehir parçası.

Pekâlâ. Tamam. Bunu halledebilirdim. Kenarından yukarıya yöneldim ve ellerimdeki teri sildim. Bu manevra ne yazık ki Hesho’nun yeniden arkama geçmesine yol açtı. Ateş etmeye başladı ve zor kaçtım.

Onun kas hafızasını kendi yararına kullanıp kullanamayacağımı görmenin zamanı gelmişti. Kazıcı labirentinin dışında onu ve diğerlerini eğitirken onların içine işlediğim rutin bir manevra dizisine giriştim. İyi temelleri öğretmek için yaptığımız bir ısınmaydı bu.

Ben hareket ederken Hesho arkamda kaldı ve beni engellemek için yaptığı atışlar durdu. *Evet, diye düşündüm. Sen bu rutini biliyorsun. Bunu benimle onlarca kez yaptın.*

“Neden durdu?” diye sordu Chet.

Tepki vermeyip harekete devam ettim. Hesho milim milim öne çıktı ve onun neredeyse benim kol uçucum konumuna gelmesine izin verdim. Niyetim bu manevrayı beklenmedik bir

şekilde kesip onu şaşırtmak, belki de kalkanımı yeniden ateşlemek için kendime zaman kazandırmaktı. Fakat bu onda bir anıyı tetiklemişti sanki.

Birlikte yeni arazi parçasının üzerinde yükselirken artık savaşmıyorduk. Artık diğer gemiler için endişelenmiyorduk çünkü onlar enkazdan uzak dururken biz gitgide onlardan uzaklaşıyorduk. Ben hareketlere devam ettim. Hesho'nun özlemini, düşüncelerinin benimkilere doğru uzandığını neredeyse hissedebiliyordum...

Derken zihnim soğudu. Sanki üzerime bir kova buzlu su dökülmüştü. Onunla aynı düzeyde olabilmek için gemimi geri çektim, ardından kokpitinin içine göz attım. Pencereleler karanlıktı ve yüz hatlarını seçmeme engel oluyordu.

Ancak kokpitin derinliklerinde, Hesho'nun gözlerinin olması gereken yerde parlayan iki beyaz lekeyi gizleyecek kadar karanlık değildi. Kazıcılar onu ele geçirmişti.

Hesho ikili düzenimizi bozdu, sonra turbolarını ateşledi ve yuvarlanarak benden uzaklaştı.

"Of, ulu kel" dedi Chet.

"Spensa?" dedi M-Bot. "Sorun ne?"

Ben Hesho'nun arkasına geçerken, "Kızı rahat bırak, yapay zekâ" dedi Chet ona. "Çok kötü bir şey oldu."

"Ne?" diye sordu M-Bot.

"Kazıcılar" dedim. "Onu... ele geçirmişler. Gözleri beyaz parlıyor."

Chet usulca sövdü. "Bir grup içerisinde bu tür doğrudan müdahalelerden korunuruz diye ummuştum. Herhalde bu savaş meydanında fazla dağıldık."

Hesho takla atıp havada asılı kalmış binalardan oluşan büyük enkaz alanının merkezinden uçarken onun kuyruğunda kaldım. Her iki tarafta geriye kalan savaşçılar merkezden uzaklaşmışlardı çünkü bir asteroit tarlası misali havada dönüp çar-

pışan parçalar yüzünden burada uçmak, tehlikeli olmaktan öte delilikti artık.

Önümüzde iki bina çarpıştı, yağmur misali cam parçaları yağdırdılar ve ben içinden uçarken geminin gövdesine ve kanopiye çarparak kalkanımı yeniden ateşlemek için fırsat bulamadığımı bana hatırlattılar.

O kazıcı neden bunun içinden uçmak istiyordu? Geçmişte onlar beni kovalamıştı. Şimdi de benim onu kovalamamı mı istiyordu?

Pekâlâ, ben buna vardım. Ne kadar iyi olduğumu mu görmek istiyordu? İzlesin bakalım. Hesho-kazıcıyı ustaca takip ettim. Bir kaya parçasıyla havada uçan bir fabrika arasındaki daralan çatlaktan hızla aşağıya, sonrasında da hâlâ parçalanmakta olan arazi parçalarının altında uçtuk. Bunun ardından tepemizdeki bir binadan dökülen bir su akıntısından geçtik.

Gemiye gerçekten bu kazıcı mı uçuruyordu? Yok... bu manevralar tanıdık. O bir şekilde Hesho'nun becerilerini kullanıyordu. Pekâlâ, o zaman ben de onun testine karşılık verecektim. Çarpışan kayaların arasından geçtik, düşen bir asfalt yol boyunca aşağıya doğru süzüldük, kanopiye çarpan moloz serpintilerinin arasından uçtuk.

Diğer her şey soluklaştı ve ben ilgisizce diğer telsiz konuşmalarını sessize aldım. Ben ve takip dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kazıcı bana hata yaptırmak için giderek daha zor hareketler denedi. Çok geçmeden terliyordum. Dikkatim, dar bir alanı taramayan radar gibi hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu. Sadece ben, o gemi ve yakındaki arazi vardı.

Hesho-kazıcı, ışın mızrağıyla eksen çizirken dönüşü yanlış hesapladı ve büyük bir taş parçasına yandan çarptı. Kalkanı cızırdadı, darbenin şiddetini emerken kısa bir süre görünür hale

geldi. Ben dönüşü pürüzsüzce gerçekleştirirken sııttım. Bunun gibi bir darbe daha alırsa...

Ölürdü...

Odağım cam gibi parçalandı. Birdenbire yalnızca yakın çevrem -kokpitin, kumanda üstündeki terli ellerimin, yardımcı pilot koltuğunda derin derin soluyan Chet'in, bipleyen yakınlık sensörünün- değil, bütün savaş alanının bilincine vardım. Düşen kayalar, ufalanan binalar, havada asılı duran irtifa taşlarından yığınlar...

Bunlar sadece bir dizi engel değildi artık. Burası bir ölüm tuzacıydı. Ve bu, benim ne kadar iyi olduğumu görmek için düzenlenmiş bir yarışma değildi.

Sersemliği üstümden atmam bir an sürdü -ki bu sırada düşen bir bina parçasına çarpmaya tehlikeli derecede yaklaşmıştık.

"Spensa?" dedi M-Bot. "Çatışmanın geriye kalanı durdu. Her iki tarafta da gemilerin çoğu devre dışı kaldı; düşman tarafında çalışır halde on beş savaşçı, bizdeyse Gremm ve Peg dâhil on iki savaşçı var. Ancak savaş alanı çok tehlikeli olduğu için herkes şimdilik ateşkesi kabul etti. Devam etmeden önce devre dışı kalmış herkesin güvenli bir yere çekildiğinden emin olmak istiyorlar."

Önde Hesho, düşen parçalar arasında mekik dokudu. Yavaşladı, takip etmem için beni kışkırttı. Beni tehlikeye çekmek istiyorlardı. Beni incitme fırsatını elde etmek için Hesho'nun yaşamını hiçe saymaya razıydılar. Bu kovalamacayı sonlandırmam gerekiyordu. Şimdi.

Kontrol küresini tuttum ve ateş etmeye başladım, Hesho'yu turboya basıp kaçmaya zorladım. Tüm bu enkazın içinde gemisinin daha hızlı olması bir şeyi değiştirmezdi. Ama ne yazık ki aynı enkaz atışlarımı engellemişti. İşin sonunda mağaza vitrini-ne benzeyen bir şeyden kopup gelmiş bir yığın irtifa taşını delik deşik etmiştim.

Hesho kenara kaçarken düşen kaya parçasından bir darbe daha aldı. Kalkanı indi. Uluyel. Ona ateş etmek, daha dikkatsiz olmasına yol açıyordu. Ne yapacağım konusunda kararsız bir halde ve endişem giderek derinleşirken onu takip ettim –ama Chet ve M-Bot sessiz kalıp bana düşünmem için zaman tanıdılar. Ve düşünürken bulutlu geçmişimden anılar geri döndü bana. Hesho ve Kitsen’lerle ve Brade’le, Vapor’la, Morriumur’la uçuğum zamanlar. Eğitimle geçen günler –yitirdiğimi dahi fark etmediğim anılar.

“M-Bot” dedim, “gemisine bir hat aç.”

“Açtım” dedi M-Bot.

Hesho ve diğerlerini eğitirken yaptığım gibi Cobb’u örnek almaya çalışarak, “Takım On Beş” diye gürledim, “hizaya girin! Şimdi!”

Ters yöne güç verip gemimi durdurdum.

İleride Hesho’nun gemisi yavaşladı. Onun ne kadarını kazıcılar kontrol ediyordu? Ne kadarı kendisiydi? Pilotluk becerisine ihtiyaçları vardı. Bu durumda onu tamamen ele geçirmediüklerini umuyordum.

Sesime, talim subayının sesine tepki vermişti. O güne dair bulanık anılarımı araştırdım. Hesho... Hesho bizim takıma başka bir isim koymamış mıydı?

“Son Gece Öpücüğü Çiçekleri” dedim. “Yoklama vakti! Hizaya gir, Hesho!”

Hesho’nun gemisi durdu ve döndü. Beklemedim –ona yıkıcı ateşi püskürttüm. Sadece *birazcık* suçlu hissetmişim. Ancak atışlarım isabetliydi ve gemisi çakan mavi ışıklar eşliğinde devre dışı kaldı.

Arkamda Chet derin bir iç çekti. Ve, “Güzel uçuştı” dedi usulca.

“Yatıştırıcı bir sakinlik” dedi M-Bot. “Sanki az önce güzel ve taze bir teneke yağla bakımım yapılmışçasına. Ben buna dinginginlik diyeceğim.”

“Henüz işimiz bitmedi” dedim. Manevra iticilerini kullanarak gemisine milim milim yaklaştım –yağan molozların arasındayken neredeyse çarpışacak kadar yakınına girdim.

Kanopisi yanıp söndü ve şeffaflaştı, karartı kayboldu. Orada küçük koltuğunda oturmuş, bembeyaz parlayan gözleriyle yüzü bana dönük duruyordu. Dişlerini gösteriyordu. Ardındaki kazıcının bana attığı çığlıkları yok sayarak zihnimle ileri doğru ittirdim. Kazıcının ta derinlerine baktım.

Ve orada *korku* buldum.

“Chet, kontrollerin başına geç” dedim. “Birbirimizden uzağa sürüklenmemize izin verme.”

“Nasıl istersen” dedi. “Ama... Neden?”

Buna tepki olarak, tahminimin doğru olduğu umuduyla pat diye kokpiti açtım.

“Spensa?” dedi M-Bot. “Bu... çok tuhaf bir davranış.”

“Hemen döneceğim” dedim. “Chet, kayıp düşersem beni tutmaya falan çalış.”

“Uh...”

Kokpitten dışarı tırmandım ve gemimin kanadına çıktım. Tuhaf bir şekilde yön duygumu kaybetmiş gibi hissettim –te-pemde uçan, gökte yuvarlanan binalar. Çarpışma sonucu birbirine kenetlenmiş, yavaşça dönen iki ezik büzük arazi parçası. Sağımda beyaz bir parıltı: enkaz dolu boşluğun içinden bize bakan ışık patlaması.

Cankurtaran ya da güvenlik halatından yoksun bir halde, sonsuzluğun eşiğinde duruyordum. Ben ufak ufak Hesho’nun aracına doğru eğilirken Chet, kanadı sabit tutmak için manevra iticilerini kullandı. Sonra üzerine ikinci kez düşünmeden atladım.

Hesho’nun küçük avcı uçağının tam üzerine indim. Kokpitin ebadı pilot kaskından hallice olsa da gemi, üstünde durabileceğim kadar genişti. Eğildim, artık içi görünen kanopiden ona

baktım ve içimdeki yıldızı, benliğimi ateşledim. Normal gözle görülmez olsa da cytonic olarak parlamasını sağladım.

Hesho-kazıcı sindi, saf beyaz gözleri açıldı ve öyle bir ışıkla parladı ki diğer hatlarını seçemedim.

“Benden neden bu kadar korkuyorsunuz?” dedim. “Sizin bu şekilde davranmanıza neden olan ama bilmediğim ne var?”

Bize Biz'den ayırdığın bizi geri vermelisin, gürültü. “Dinleme” yetimle anladığım kadarıyla düşüncemi başka bir şeye yönelteyim diye yapılmış kasıtlı bir girişimdi bu. *Onu geri ver.*

“Bakın” dedim, “bu konuda konuşamaz mıyız? *Lütfen?* Bana ne yapıyorsunuz? Ya halkıma?”

Bu bizi bozuyor, diye düşünce gönderdiler –demek istiyorlardı ki, benimle konuşmak, etkileşime girmek, onları değiştirme riski taşıyordu. Geri çekilmeye çalıştılar ama ben... onlara tutundum. Gelişen cytonic duyularım ile kazıcıyı yakaladım. Brade’in bana yaptığı şeye benziyordu.

Ama ben çok, çok daha zayıftım. Zar zor tutunuyordum. Ya buna yeteneğim yoktu ya da tonla alıştırma yapmaya ihtiyacım vardı. Yine de, bu küçük girişim bile kazıcıyı *paniğe* sürükledi. Bu onların tüm dikkatini, korkusunu ve nefretini üzerime çekti. O anda başka kazıcılar da toplandı ve bildikleri tek yolla beni yok etmeye çalıştılar.

Beni onlardan biri yapmaya çalıştılar.

Büsbütün hiçliğin içine çekildim. Biçimsiz kaldım; bedenim yoktu, sadece boşlukta süzülen bir zihindim ancak –normalde olduğu gibi karanlıkta değil– sonsuz bir beyazlıkta yüzüyordum. Etrafımdaki her şey beyazdı çünkü her yer *tıka basa* kazıcı doluydu. Tıpkı su dolu bir okyanus gibi.

Beni artık kendilerinin bozuk bir versiyonu olarak görüyorlardı. Cytonic’lerle kazıcılar benziyorlardı. Ben bir bakıma onların kuzeniydim. Ayrıca beni, *lineerlik* ve *bireysellik* gibi densiz kav-

ramlarla onları kendi sonlarına doğru çeken bir baştan çıkartıcı olarak görüyorlardı.

Zihinleri bana saldırdı ve beni onların gördüğü gibi görmeye zorladı. Birlikte paylaşılan bir varoluşun huzurunu, uyumunu görmeye zorladı. Bireyselliğime sımsıkı tutundum ama tıpkı silah atışlarıyla delik deşik edilmiş bir savaş sancağı gibi yıpranmıştı. Birkaç saniye içinde arkadaşlarımdan ve ailemden geriye kalan anı kırıntıları daha da aşıldı ve biryerdeki hayatım tamamen kaybolmaya başladı.

Onu silmek istiyorlardı. Bu... acı yüzünden miydi? Evet, geçmişten gelen acıyı *biliyorlardı*, ama ondan kaçmışlardı. Buna sımsıkı tutundum. Bu bir ipucu ya da bir ipucunun tohumuydu. Yine de... onların bana sunduğuna –huzura, benliklerin birbirine karışmasına, acısız bir sonsuzluğa– verdiğim karşılık korkutucuydu. Zaman akışı olmadan acı da var olamazdı. Herkes her konuda kesinlikle hemfikir olduğunda öfke asla var olamazdı.

Bunun neden bu kadar büyüleyici geldiğini gerçekten açıklayamıyorum. Nasıl bir his olduğunu bile açıklayamıyorum – insan böyle bir şeyi nasıl tanımlar ki? Ben sadece bir pilottum. Doğru sözcüklerden yoksun.

Onlara teslim olmak *istemiyordum*. Ancak karşı durmakta da zorluk çekiyordum. Panik içinde öteye uzandım, yardım aradım. Belki arkadaşlarımdan? Ki isimlerini unutuyordum... yüzleriye... beyazın içine karışıyordu.

Sonra, bir şey oldu.

Uzaktaki birinden destek geldi. Bir... dost muydu? Bir şekilde benim rozetim olan şu rahatlatıcı zihin. Babam olduğundan giderek daha emin hissettiğim şu zihin. Bana cesaret verdi ve beraberinde kimi imgeler getirdi. Vatanımdaki mağaralarda damlayan suların mis kokusu. Rig’le birlikte M-Bot’un gemisini kurcalamakla uğraşmanın getirdiği sakinlik. Annemin, uzun

bir mesaiden sonra beni görünce yüzüne yayılan bitkin gülümsemesi. Büyükanneimin, geçmişin kadın kahramanlarından bahsederkenki kararlı sesi.

Sonra diğer yandan başka bir zihin geldi. Bana sevdiğim şeyleri hatırlatan bir zihin. Keşfetmek. Uçmak. Öyküler. Var olmak acıydı ama aynı zamanda *neşeydi* de. Beni cesaretlendiren bu anılarla kendimi ateşledim.

Yıldızım parladı. Ben burada bir *hiç* değildim. Ben Spensa'ydım ve benim ruhum ateşti. Benliğim bir parıltıyla patladı ve onlara bu benlik duygumu sundum –onları kim olduğumla, hissettiğim duygularla ezdim.

Bozukluk dolu... çekişme dolu bu tekliften uzaklaştılar. Geri çekildiler, gerçi karşılıklı konuşmamız bize birbirimiz hakkında çok şey anlatmıştı. Duygu kaybolurken başka bir teklifle karşı karşıya kaldım. Bir... ateşkes teklifi.

İçimde arkadaşlarımın ölmemesi için duyduğum özlemi gördüler. Yokyer kuşağında karşılaştığım savaşlar için duyduğum heyecanı gördüler.

Kal... diye yakardı kazıcılar. Kal ve Surehold'un ötesine geçme. Biz duracağız.

Kal mı? Etrafımdaki boşluğun farkına vararak gözlerimi kırıştırdım. Hesho'nun gemisinin üstünde durmuş, onun gözlerinin yerindeki o ışık portallarına bakıyordum.

Kal. Bu bir sözcük değil, bir izlenimdi –Ataların Yolu üzerindeki yolculuğumu bıraktığıma dair bir izlenim. Surehold'da kaldığıma, kuşağa geri döndüğüme, ancak Üstyapı üssünden daha ileri gitmediğime dair bir izlenim. Ataların Yolu'na devam etmediğime, ışık patlamasına girmediğime dair bir izlenim.

Ya arkadaşlarım? diye düşünce gönderdim onlara. Biryerdeki insanlar.

Seninle ateşkes yaparsak onları rahat bırakacağız. Gürültüyü umursamayacağız. Bu "gürültü" özellikle Brade ve Winzik'i kastediyordu. Benim tercih edeceğim kadar güçlü bir vaat değildi –zihinlerinin çalışma şeklinden anladığım kadarıyla bizim dünyamıza çekilirlerse yine saldıracaklarını hissettim. Ama Winzik'i umursamamaya başlayacakları kesindi.

Kal, dediler kazıcılar bir kez daha ve Hesho'nun gözlerindeki beyazlık solmaya başladı. Sen uzak dur. Biz de ateşkes sözü verelim.

Bunun üzerine ışık tamamen kayboldu –ve beni kafası bir hayli karışmış ve donmuş bir geminin dışına tutunmuş halde bıraktı.

Gemimin kokpitine çöktüm.
Bu... çok gelmişti. Düşünecek çok şey, hissedecek çok şey vardı. Hatırlanacak çok şey vardı.

Uluyel, hatırlıyordum. Büyükannemi, annemi, Rig'i. Jorgen'i bile, gerçi diğer dostlarımın yüzleri hâlâ bulanıktı.

"Sana çılgınlığı anladığımı söylemiştim" dedi Chet. "Yanılmışım. Bu konuda verdiğin ustalık dersi için teşekkür ederim."

"Spensa?" dedi M-Bot. "Bu yaptığın... enteresandı. Şu an hissettiğim duyguların bir listesini ister misin?"

"Çoğunlukla hayal kırıklığı ve şaşkınlık üzerine çeşitlemeler olacakları hissine kapılıyorum."

"Haklısın" diye yanıtladı.

"Kalsın öyleyse" dedim kokpiti kapatırken. "Hadi canım siz de. Savaş meydanının ortasında kanada tırmanmak ne ki? İkiniz de daha beterini yaptığımı gördünüz."

"Bu yüzden garip bulmadım" dedi M-Bot. "Garip diyebilmem için tuhaf veya normal tavrına uymayacak şekilde davranmış olman gerekirdi. Yine de... Sen ne halt ettin yahu?"

Sırıttım. "Vay be. Bu sövgüyü kusursuzca kullandın, M-Bot."

"Duygulardan ötürü" dedi. "Artık herkesin seninle ilgili hissettiği hayal kırıklığını algılayabiliyorum! Bu, öfkenin yanına mükemmel gidiyor, böylece insanların sana neden bu kadar çok sövdüklerini nihayet anlıyorum!"

"Şahane!" dedim.

"Bilmez miyim! Ha bir de: *SEN NE HALT ETTİN, SPENSA?*"

"Hesho, bir kazıcı tarafından ele geçirilmişti" dedim.

"Evet, Chet onu açıkladı" dedi. "Böylece *daha çok* mu yaklaştın?"

"Onlar benden korkuyorlar, M-Bot. Bunu hissettim... ve bunun doğru olduğunu hissettim işte..."

"Doğruluk bir his değildir. İnan bana, bunun üstüne alıştırmayı yapıyorum. Dinlemedin mi beni?"

"Doğruluk *benim için* bir his" dedim. "Hiç değilse bu kez kokpitten çıktığımda boşlukta asılı kalmadım. Chet, biraz öncekilerin ne kadarını duydun?"

"Pek duymadım" dedi. "Benim cytonic iletişim yeteneklerim seninkiler kadar güçlü değil."

"Tamam da" dedim, "ölümsüzlük ve cytonic ekolokasyon yetenekleri de bir o kadar harikalar."

"Öyle olmadıklarını söylemedim" diye yanıtladı. "Becerilerim senin acı çektiğini ve onların saldırısını hissetmeme yetti. Sana kendinle ilgili anılar göndermeye çalıştım. Görünüşe göre yararı dokundu. Ondan sonra gittiler gerçi nedenini algılayamadım."

Ona söylemeliyim, diye düşündüm. Ancak kazıcıların ayrılırken ilettikleri düşünceler –*kal, ateşkes*– aklımdan çıkmıyordu. Önce tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmek istiyordum. "M-Bot" dedim. "Lütfen Hesho'ya bir iletişim hattı aç."

Hayıflandı, ama itaat etti.

"Hey" dedim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Geçmişimin yerindeki boşluk üzerine meditasyon yapıyorum" dedi Hesho usulca. "Bir de boş olmasına rağmen senin, geçmişimin bir parçası olduğunu *nasıl bildiğim* üzerine düşünüyorum. Biz... dost muyduk?"

"Evet" dedim.

"Ben bir korsan gücünün lideri miydim?" diye sordu.

"Tam olarak değil. Neden sordun?"

Gemilerimiz birlikte süzülüyordu, neyse ki bir anda beliren binalar ve yokyere giren diğer ıvır zıvır durmuştu. Çoğu –en azından irtifa taşı barındıran kaya parçaları– etrafımızda sürükleniyordu. Korkunç bir fırtınanın ardından uçsuz bucaksız bir okyanusun altındaymışız gibi, neredeyse dingin ve tembel tembel hareket ediyorlardı.

Hesho derin ve otoriter sesiyle, "Cannonader'lar beni esir aldığı" diye açıkladı, "hemen örgütlerinin komutasını ele geçirmeye çalıştım. Onların lideri olmam gerektiğini *hissettim*. Ancak onlar benim 'şirin' olduğumu düşünüp bunun yerine beni maskot olarak kullanmaya çalıştılar. Onları bu davranışlarından... caydırdım."

Manzarayı hayal etmeye çalışarak sııttım. Çeyrek metre boyunda, küçük bir tilki adam, korsanları "caydırmak" için ne yapmış olabilirdi?

"Önünde sonunda" dedi, "usta pilot rolümü kabullendim ve Vlep'i takip ettim. Ancak bununla ilgili bir terslik olduğunu hissettim. Pilotluk becerimde utanç verici boşluklar vardı. Ben de düşündüm ki belki de uzun süredir uçmayan bir grup korsanın lideriydim eskiden?"

"Sen bir gemi komutanıydın, Hesho" diye açıkladım. "Senin türün, geri kalanımız için bir savaş gemisinden çok da büyük olmayan, küçük bir ana gemide mürettebat kurabilir. Sen arada bir de olsa gemiyi kendin uçuruyordun, kimi becerileri bu saye-

de edindin –ama kalkanları yönetmek gibi işleri mürettebatına yaptırıyordun.”

“Ahaa...” dedi. “Bu düşünce... zihnime açılan bir yol çiziyor, şampiyon. Taşla çeliğin çarpışması misali kıvılcımlar çıkıyor. Benim gemim... *Güneş Yansıyan Nehirde Akıntıya Karşı Yüzen* miydi?”

“Evet!”

“Onu hava koşullarına maruz kalmış soluk bir fotoğraf gibi görüyorum” dedi Hesho. “Ama... evimi *hatırlayabiliyorum*. Yüzümdeki ve kürkümdeki sıcaklık hissini. Evet. Seninle olmak bana iyi geliyor. Ben senin yanında kalacağım, şampiyon ve sen bana kim olduğumu geri getirene dek senin koruman olarak sana hizmet edeceğim.”

“Eee... Sen benim dostumsun. Bana hizmet etmene...”

“Ben senin ant içmiş yoldaşınım” dedi kararlı bir şekilde, “sen de benim efendimsin. Bu düzenlemeye itiraz etme. Bundan sonra böyle.”

İç çektim. Ona kendisinin bir imparator olduğunu açıklamak üzereydim ama belki de onun eline daha fazla koz vermek akıllıca değildi. Bir tek Hesho, imparatorluk beyannamesi kullanarak zorla birinin hizmetkârı olabilirdi. Yine de kendini bana adanmış ve beni takip eden yarı çölfaresi yarı tilki bir samuraydan çok daha kötü şeyler gelebilirdi başıma. Hem Hesho’nun artık gemisinin adını hatırlıyor olması da cesaret vericiydi.

Gemisine ışın mızrağı sapladım ve onu enkazın içinden diğerlerinin beklediği yere doğru çektim. Uçarken kazıcıların bana söylediklerini anlamaya çalıştım.

Ataların Yolu’nu izlemeyi bırakmamı istiyorlar, diye düşündüm. Yani devam etmem gerektiğinin açık bir işareti.

Yine de... Winzik ile yaptıkları anlaşmalarını bozmalarını sağlayacaksam... Bu cazip bir teklifti. Onlara güvenebileceğimi varsayarsam.

Kendimi çelişki içinde buldum ve savaşın ortasında karar vermemem gerektiğinden emin oldum. Bir an için düşünceleri bir yana bıraktım; en büyük enkaz yığınının ardında belirdiğimde diğer korsanların çoğunu devre dışı bırakılmış gemilerden oluşan iki sıra halinde dizili buldum. Onları yeniden aktive edecek olan römorkörler tarafından onarılıyorlardı. Geri kalmış çalışır durumdaki gemiler biraz daha uzaktaydı ama onlar da iki grup halindeydiler.

Geldiğimde düşman grubundan bir grup gemi ayrıldı. Cannonade korsanlarının komutanı Vlep ve mürettebatından birkaçı ayrılıyordu. Görünüşe göre en iyi pilotlarını ikinci kez yendiğimi görmek onlara yetmişti.

“Bize dokunulmazlık ver, Peg” dedi Vlep’in sesi telsiz üzerinden. “Bırak da vurulmuş gemilerimi alıp gideyim.”

“Ne!” diye bağırdı başka bir ses, kanımca Heklo’ların konuştuğu dilde. “Anlaşmamız var!”

“Korsanlarla anlaşma yapmaman gerektiğini bilmeliydin Lorn” dedi Vlep. “Ne diyorsun, Peg?”

"Tamam" dedi Peg hemen.

Bize katılan korsanların diğer üyeleri homurdandılar ama Peg doğru kararı vermişti. Nihai hedefimiz, Vlep ve hainleri değildi. Onlar olmadan Üstyapı tarafında çalışan yalnızca on gemi kalıyordu. Bizde on üç gemi vardı. Hem hangi tarafın daha yetenekli olduğu da ortadaydı.

Vlep, Hesho'nun gemisine ışın mızrağı takmak için yanımıza doğru süzüldü. Ancak telsizden Hesho'nun sesi geldi. "Ben ikinci defa yenildim" dedi. "Ve onurlu davranmak adına, yeni şampiyonu korumaya yeminli yol arkadaşı olarak ona katılmayı seçtim."

Vlep usulca sövdü. "Müttefiklerinden ayrılmak bu kadar kolay mı, Karagölge?"

“Ben hiçbir yemin etmedim” dedi Hesho. “Sen benim lordum değilsin. Dahası, ilk geldiğimde bana karşı sergilediğin tavır, sahip olduğum yegâne anılardan biri. Bağlılığımdeki değişiklik konusunda seni uyardığıma dua et sen. Bundan böyle düşmanıs. Bir daha karşılaşıacak olursak gazabımı gözlerinin önüne sereceğim.”

Vlep, yanıt vermeden çekildi ve diğerlerini takip edip savaş alanından ayrıldı. Üstyapı kuvvetlerinin küçük grubuna doğru yönelmiş, çalışır haldeki korsan gemilerinin hattına katıldım.

“Pekâlâ, Lorn” dedi Peg, genel kanaldan. “Teslim olmayı kabul ediyor musun artık?”

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun” diye yanıtladı ses.

“Buradan çıkmaya asla izin vermeyecekler, Lorn” dedi Peg. “Onların umurunda değilsin. Neden hâlâ sadıksın?”

“Ailem onlarda, biliyorsun.”

“Öyleyse biz de onları köşeye sıkıştırırız” dedi Peg. “Aileni yanına gönderene dek irtifa taşlarına el koyarız. Bu ilişkide bir güce sahip olduklarını düşünüyorlar, ancak biz bu yerin *sahibi* olduğumuz, burayı kendi evimize çevirdiğimiz sürece ellerindeki tüm pazarlık gücünü kaybederler.”

Hatta bir an sessizlik oldu ve ellerim kumandalarımda öne doğru eğildim. Olasılıklar hazır bizim lehimizdeyken bu işi kolayca bitirebilirdik.

Yine de Peg bekledi. Saldırmak için sinyal vermedi.

Biraz önceki Heklo sesi yeniden duyuldu. “Bunu benim için yapacağına söz veriyor musun?” diye sordu. “Ellerinde tuttukları herkes için yapacağına? Birbirimize kavuşabilelim diye onları getirtecek misin?”

“Sözüm olsun, yemin ediyorum” dedi Peg. “Ama tesisi bana devretmek zorundasın. Tüm güvenlik kodlarını. Tüm erişimi.”

Yeniden sessizlik. Nihayet Heklo konuştu. “Üssün güvenlik görevlileri arasında beni izlemek için gönderilmiş Üstyapı ajan-

ları olduklarından neredeyse hiç ş p he duymadığım birkaç kişi var. Hızlı hareket etmemiz ve emin olana kadar onları bir yere kapatmamız gerekecek."

" ok zor olmasa gerek" dedi Peg. "Bir planım var. Anlaştıkmı?"

"Anlaştık."

Kısa bir süre sonra Shiver, Dllllizzzz ve ben Üstyapı üssüne doğru alçaktan uçuyor; Peg'e, oğullarına ve Lorn'a eşlik ediyorduk. Donup kalmamış korsan gemilerinin geri kalanı daha yukarıdan uçuyor, gökyüzünde tehditkârca ilerliyorlardı.

Surehold, beklediğimden daha büyük çıktı. Kampüs, tepelerle ve sivri kayalıklarla dolu, alışılmadık derecede büyük ve yoğun bir arazi parçasına yayılmıştı. Her biri çeşitli modern makinelerle çalışan dört ayrı irtifa taşı ocağı saydım. Üssün merkez kısmı yaklaşık bir düzine binadan oluşuyordu ve burası kalabalık Starsight'a kıyasla büyük olmasa da neredeyse tüm MSK karargâhı kadar büyüktü.

Büyük uçaksavar silahlarının devre dışı olduğundan emin olduktan sonra –kontroller Peg'e devredilmişti– iniş yaptık ve Peg'le Lorn gemilerinden indiler. Meraklı işçiler, izlemek üzere uçuş güvertesinde durdular ancak üs komutanı Lorn onları sakinleştirmek için kanatlı kollarından birini salladı. Lorn, Peg ve

iki oğlu, birlikte yakındaki bir binaya, üssün güvenlik binasına girdiler. İçeride özel kod ve şifrelerle birlikte üssün bütün kontrolü kalıcı olarak Peg'e verildi.

Gergin birkaç dakikanın ardından –ki bu süreçte işler ters giderse kapıyı patlatıp Peg'i kurtarmaya hazırdım– Üstyapı kanalında karargâha çağrı yapıldı. Sıkıyönetim ilan edildi. Bir an sonra Peg'in oğulları, Lorn'un rehberliğinde silahlı ve zırhlı olarak binadan dışarı çıktılar. Lorn'un sıkıntı çıkaracaklarını düşündüğü, üsteki birkaç kişiyi yakalayacaklardı.

Çabucak halledildi. Bir sorun çıkmasını beklemiyordum zaten –asıl savaş, savaş gemileriyle yapılmıştı. Üstyapı pilotlarının çoğunu gemilerine kısırmıştık çünkü gemilerini yeniden aktive edecek römorkörlerine güvenilir korsan filoları bekçilik ettiğinden donup kalmışlardı.

Ben yine de nöbette kaldım, Peg ve oğulları üssün tüm kontrolünü ele geçirirken bir yarım saat daha havadaydım. Nihayet tüm tehlikenin geçtiği haberi yayılınca korsanların bazıları uçuş pistine inmeye başladı. Hesho kendi gemisiyle bizim yanımıza indi, ancak gemiden çıkmak için kılını kıpırdatmadı.

Chet'e dönüp bir bakış attım. “Ne düşünüyorsun” diye sordum.

“İyi görünüyor” dedi. “Ama bir şeyler ters gidecekse bu en uygun zaman çünkü kazandığımızı zannettiğimizde gafil avlanırsınız.”

“Katılıyorum.”

Böylece biz ikimiz, paranoyak olduğumuz için, en azından bir yarım saat daha bekledik. Ama görünüşe göre Peg'in planının son aşaması da gerçekten pürüzsüz ilerlemişti. Korsan gemilerinden eşya boşaltılırken telsizlerimizden ve uçuş güvertesi hoparlörlerinden Peg'in sesi geldi.

“Yağmacılık yok” diye emretti. “Burası artık bizim evimiz. Üs personeli karargâha kapatıldı; karşınıza kilitli bir oda çıkar-

sa rahat bırakın. Ama mekânı araştırmakta, kışlada boş oda bulup yerleşmekte ve benzer eğlencelerle uğraşmakta serbestsiniz. Ancak sizi uyarıyorum. Üs personeline zarar verildiğini veya bir şeyleri kırdığınızı işitirsem... canım sıkılır.”

Korsanların çoğu kışla binasının yolunu tuttu. Hesho’dan, Chet ve ben kokpitten dışarı tırmanırken nöbeti devralmasını istedim, sonra Chet önümüzde duran bir dizi büyük kapıyı gösterdi. İçinde portalın bulunduğu nakliye deposuydu bu.

Hâlâ burada mısın? diye düşüncemi rozetime gönderdim. Yaklaştığımda onun burada olduğunu doğrulamıştım.

Karşılık olarak memnun, sessiz bir izlenim geldi. *Saklanıyorum şu an. Beni sonra bul.*

Pekâlâ... Neyse, şu anda yapacak bir işim vardı zaten. Chet, deponun geniş kapılarını açmak için kimi kontroller kullandı ve yüksek tavanlı, kocaman bir oda gözler önüne serildi. Bir ucu Üstyapı’ya gönderilmeyi bekleyen ham irtifa taşlarıyla dolu olsa da kalanı boş gibi görünüyordu.

Bize en yakın duvarda portal duruyordu. Burada gördüğüm diğerlerinden çok daha büyüktü –her kenarı yaklaşık altı metre gibi görünen kare bir alanı kaplıyordu. Chet ve ben uzun bir süre orada durup ona baktık. Ben portala doğru ilerlerken Chet elini omzuma koydu.

“Bayan Nightshade” dedi. “Kazıcıların sana ne söylediklerini sorabilir miyim? Gitmeden önce?”

“Onlar... bana ateşkes teklif ettiler” diye itiraf ettim. “Surehold’dan daha içeriye doğru ilerlemememi istiyorlar. Oysa Yol’daki bir sonraki adım bizi o yöne götürecekti, değil mi?”

“Neredeyse kesinlikle öyle.”

“İşte, bunu yapmamı istemiyorlar. Bir söz verdiler. Burada kalırsam beni rahat bırakacaklar.”

“Peki ya biryerdeki halkın?”

"Saldırıları durduracaklarını ima ettiler, gerçi bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayıp anlamadıkları belli değildi. Düşmanımız olarak daha önce anlaşma yaptıkları iki kişi olan Winzik ve Brade'i dinlemeyi bırakacaklarına söz verdiler ama."

Chet iç çekti ve bir kutunun üzerine oturdu. Birden gözüne yaşlı göründü: aşağı sarkmış ve balmumu sürülmeye muhtaç bıyığı... solgun teni. Bana gülümsedi ama bitkin bir hali vardı. Konuştuğundaysa dışarı yansıttığı yüzün –yarattığı karakterin– bir kısmı solup gitmiş, geride alelade bir adam bırakmıştı.

"Bu iyi bir teklif" dedi. "Yapacaklarını düşündüğümünden çok daha iyi bir teklif. Korkuyorlar."

"Ben de bu kaniya vardım" dedim devasa depoda, kolumun altında kaskımla onun önünde volta atarak. "Ki bu yüzden teklifi reddetmem gerektiğini düşünüyorum. Çaresizler. Yaptığım şeyi yapmaya devam etmeliyim çünkü bu onlara endişe veriyor."

"Ne var ki?"

"Ne var ki ben buraya sözde onları durdurmanın bir yolunu bulmaya geldim! Şimdi de onu buldum. Kabul etmem gerekmez mi? Bunu hiç değilse denemek benim *görevim* değil mi?"

Chet yavaşça başını aşağı yukarı salladı.

Diğer yöne doğru yürüdüm. "Sence ne kadar güvenilirler?"

"Bu konuda bir şey söyleyebileceğimden emin değilim" diye yanıtladı. "Anda yaşadıkları hissine kapılıyorum ama öte yandan asla değişmediklerini de biliyorum. Yani senden korkmaya devam ettikleri sürece aynı şeyi istemeye devam edeceklerdir –bu da verdikleri herhangi bir sözü tutmakta ısrarcı olacakları anlamına gelir."

"Bu benim istediğim kadar ikna edici" dedim. "Ancak... evet, mantıklı. Onların onurları yok –bu onların anlayabilecekleri bir şey bile değil. Ayrıca Winzik'e verdikleri sözden *cayıyorlar*. Aynıısını bana da yapabilirler."

Kollarımı kavuşturup diğer tarafa doğru yürüdüm. Hâlâ ergenlik çağındaki bir kişi için çok fazla yük gibi geliyordu bu. Sadece halkımın değil, tüm galaktik uygarlığın kaderine *ben* nasıl karar verebilirdim?

“En azından bunu denemem gerektiğini hissediyorum” dedim. “Kazıcıları savaştan uzaklaştırabilirsem... Uluyel, bu çok önemli olurdu. Ne kadar yetenekli olursa olsun herhangi bir pilotun başarmayı umabileceğinden çok daha fazlası bu. Peki ya anlaşmalarını kabul edersem, o zaman ne olacak? Biryere geri mi döneceğim? Nasıl? Bu portaldan geçip gizli gizli bir Üstyapı üssüne mi gireceğim?”

“Kazıcılar için bir tehdit olmaya devam etmelisin” dedi Chet. “Yapmandan korktukları şeyi yapmanın eşiğinde olmalısın hep; dürüst kalmalarını sağlamak için en iyi ihtimal bu.”

Başımı sallayarak onayladım ama midem biraz kötüydü. En azından Üstyapı’ya karşı savaş kazanılana kadar yokyerde kalmak anlamına geliyordu bu. Bunu gerçekten yapabilir miydim? Diğer yöne doğru yürüdüm.

“Kazıcılara taviz vermek açısından bunun yanlış bir zaman olduğundan endişeleniyorum” dedim. “Bunun ötesindeyse Winzik’e karşı en büyük avantajımız, yaptığı darbenin oldukça yeni olması. Jorgen onun gücünü güvence altına almakla uğraştığını, henüz tam kontrole sahip olmadığını söylüyor. Görünüşe göre, bastırmak ve güçlerimi öğrenmeye devam etmek için en iyi zaman bu. Düşmanlarımızın güç dengesinin kararsız olduğu gerçeğinden yararlanmak.”

“Zor bir durum” dedi Chet. “Acaba sana... başka bir seçenek sunabilir miyim? Konuyu daha karmaşık hale getirmek istemem ama konuşmam gerekiyor.”

Kutunun üzerinde oturan Chet’e bir bakış attım. Bana gülümsedi. Aşırı neşeli, dişlek gezginin gülümsemesi değildi. Yorgun, umutlu bir gülümsemeydi.

“Nedir” diye sordum.

“Benimle gel Spensa” dedi, “ve yokyeri keşfet.”

Olduğum yerde donup kaldım.

“Tek başıma dolaşırken” dedi, “keşke bildiklerimin bir kısmını aktarabilsem diye düşünmeye başlamıştım. Benim şevki-mi, yeni ve heyecan verici her şeye olan sevgimi paylaşan biri olmasını, bir öğrenci olmasını diledim. Ataların Yolu’na devam etmesek ne olur? Arkamızı dönüp kendi başımıza yola çıksak? En uzaktaki yerlerde neler bulunduğunu görebiliriz! Duyduğuma göre uzaklarda ejderhalara şaşırtıcı derecede benzeyen yaratıkların olduğu arazi parçaları varmış! Hava ceplerine sahip, şeffaf taşlarla birbirine bağlanan mağaralarla dolu, su kaplı arazi parçaları varmış!”

Bana doğru adım atarken sesi değişmiş, eski coşkusu geri gelmişti; daha kesik kesik ve hafif bir aksanla konuşmaya başladı. “Spensa” dedi, “mikrokozmosa, büsbütün bir *galaksiye* sahibiz. Keşfedilecek dünyalar var. Arada sırada Surehold’a bile dönebiliriz. Uçmak konusundaki kaşintımızı gideririz! Broadsider’larla vakit geçiririz. Hatta bana pilotluğu yeniden öğretebilirsin! Ben sana galaksiyi gösteririm, sen de bana eskiden kim olduğumu gösterirsin! Bir pilot, evet ve olasılıkla yapay zekâyla arkadaşlık yapan bir pilot. Ben! Hah! Bu harika olmaz mıydı, Spensa? *Muhteşem* olmaz mıydı? Kazıcıları gözleyebilir, dostlarına saldırmamalarını sağlayabiliriz. Senin de tahmin ettiğin gibi, eğer sen görevini gerçekleştirmenin eşiğinde durursan onların sözlerini tutma ihtimali çok daha yüksek olacaktır. Bu durumda görevinden vazgeçmiş olmayacaksın. Hayır, sadece biraz gecikecek! Biraz... izne çıkmış olacaksın. Bu harikulade yeri gezmek için.”

Sözler mideme bir yumruk gibi indi.

Buradaki seyahatlerim sırasında –hem keşifler hem savaşlar sırasında– içimde bir şey büyüyordu. *Olmaya başladığım* kişi ile her zaman *olmayı hayal ettiğim* kişi arasında bir kopukluk hissi.

O anda kalmayı ne kadar çok istediğimin farkına varmak beni –fiziksel olarak– şoka uğrattı. Burayı *gerçekten* çok seviyordum. Kuşağı keşfetmek, ha? Büyük maceralara çıkmak? Onun da ötesinde sevdiklerimi kaybetme endişesi olmadan gökyüzünde savaşmak? Bir kahraman olmak, kelimenin tam anlamıyla *tüm evrendeki* en iyi pilot olmak?

“Kulağa çok güzel geliyor” dedim Chet’e. “Keşfetmek, düello yapmak... şey gibi...”

“Öykü gibi?” dedi usulca.

Başımı salladım. “Neden öyküleri hatırlıyoruz da ailelerimizi hatırlamıyoruz, Chet? Neden oluyor bu?”

“Bilmiyorum” dedi. “Bilseydim keşke.”

Birlikte, uzak duvarda beliren portalla yüz yüze gelmek üzere döndük. Bir pilot olarak MSK’ye katıldığımda şanlı savaşlar ve öykü kitaplarına yaraşır kahramanlıklar hayal etmişim. Fethedilecek yeni dünyalar hayal etmişim. Bunun yerine acıyla karşılaşmışım. Dostlarımın ölümüyle. Sinirlerinin gerildiği son noktaya gelmiş, mücadele veren insanlarla. Zorluklarla, öfkeyle, korkuyla karşılaşmışım.

Bir kahraman olmadığımı keşfetmişim. Öykülerdeki gibi değil. Ama burada... Ben bu *olabilirdim*. Hem kalmak ve bunu sahiplenmek bana o kadar doğru, o kadar doğru geliyordu ki... Burası bana Eski Dünya’dan kalma güzel bir müzik gibi şarkılar söylüyordu. Ruhumu titretiyordu.

Kalmayı hak etmiyor muydum ben? Yeterince şey yapmamış mıydım? Detritus’u önce bombadan, sonra da kazıcıdan kurtarmışım. Tek bir kadın için yeterli değil miydi bu? Şimdi de bir öykünün içine kaçma şansı bulmuştum... hem de bir yandan halkıma yaşamsal önemde bir hizmet verirken. Kazıcıların yıkıcı gücünü durdurmak için biryerdeki geleceğimi takas edecektim.

Kusursuzdu. Ne var ki...

Jorgen. Dostlarım. Onları...

"Chet" dedim, "sen hep Ataların Yolu'ndan gitmekten korktun. Neden?"

"Bu yolu yürürsem" dedi, "kendim olmayı bırakacağımdan korkuyorum."

"Niçin?"

"Çünkü yürüdüğümüz her yol bizi değiştirir, Spensa" diye yanıtladı. "Hele bu, çoğundan daha fazla değiştirir. Lütfen, tek lifimi bir düşün sadece. Acele karar vermeyelim. Birkaç saat düşünmenin bir zararı olmaz, değil mi?"

"Yok" dedim. "Zararı olmaz."

Teşekkür etmek için omzumu sıktı, ardından eğilerek selam verdi –ki sanırım Kitsen türü dışında hiç kimse bana bunu daha önce yapmamıştı– ve sessizce geri çekildi. Bir kutunun üstüne oturup portala baktım. Burada olup içinde ne olduğunu keşfetmemek yanlış geliyordu. Yine de... tereddüt ettim.

Devam etmeden önce bunu bilmem gerektiğini hissediyordum. Uluyel. Şu an buna sırt çevirmeyi düşünüyor muydum gerçekten?

Evet. düşünüyordum. M-Bot ve Chet'le o okyanus parçasını "yelken açarak" aşmanın saf sevincini hatırladım. İnsanların inşa ettiği harabeleri keşfetmenin heyecanını hatırladım. Hesho'ya karşı verdiğim savaşı *bayılmıştım*, en azından etrafımda binalar belirmeye başlamadan önce.

Burada olmak, macera yaşamaktı. Öte yandan bir yerde olmak... acı üzerine kuruluydu. Ayrıca... uluyel ... fark ettim ki derinlerde bir yerde, ben çok yorgundum.

Kendimi bildim bileli koşturuyordum. Felaketten felakete koşuyordum. Uçuş okuluna girmek için delice çalışmak, gizli gizli M-Bot'a ayar çekmek, Starsight'ta çift taraflı ajan olmak, kazıcı ile yüzleşmek...

Bunlar beni çok yıpratmıştı. Oysa burada merak, macera ve heyecan bulmuştum.

Bir süre orada oturdum, ta ki taşa sürtünen ayak sesleri arkama dönmeme yol açana dek. Tüylü şapka takmış iri bir figür hantalca bana doğru geliyordu. Geniş omzunda silah asılı Peg, yanıma gelirken bana gülümsedi.

"Üs bizim" dedi bana. "Tamamen. Neredeyse inanamıyorum."

"Bunu hak ettin, Peg" dedim. "Yaptığın plan inanılmazdı."

"Teşekkür ederim" dedi sırtarak. Başıyla portalı işaret etti. "Aradığını buldun mu?"

"Hem evet, hem hayır" dedim usulca. "Dürüst olmak gerekirse henüz emin değilim."

"Duyduğuma göre... kalabilirmişsin."

Kaşlarımı çatarak ona bir bakış attım. Buna karşılık olarak duvarın tepesini işaret etti. "Kameralar" dedi. "İkinizin bu tarafa geldiğini gördüm ve kazara portalı açıp yaptıklarımızı Üstyapı'ya göstermediğinizden emin olmak istedim. Seni ve Chet'i yalnız bırakmadığım için özür dilerim ama bu portal çok kıymetli."

Tabii ya. Güvenlik görevlisi. Gücenmemeye çalıştım. Yani, neticede ona bizi yalnız bırakmasını söylememiştim, ayrıca portal konusunda haklıydı.

"Ne gerekiyor" dedi Peg bana, "seni Broadsider'larla kalmaya ikna etmek için?"

İç çektim. "Bilmiyorum, Peg" dedim. "Tüm bunlar şu anda biraz fazla."

"Haklısın" diye yanıtladı. "Üstüne düşünürken *igandel* yetiştir –bunun için iyi bir zaman olur. Sen bunu yaparken ben de sana bir şey sorayım: Kimse buraya gelmeye istekli değilken ben buraya gelmeye neden istekliydim, biliyor musun? Üstelik, Üstyapı'nın gerçekte burada ne yaptığını biliyor iken. Milletin gitmesine izin vermemek. Başka bir boyutta zorla insan çalıştırmak. Yine de geldim. Nedenini merak ediyor musun?"

"Evet, ediyorum doğrusu."

“Ben dışarıda bir katildim” dedi Peg daha yumuşak bir sesle. “Burada, içerideyse yeni bir hayat vardı. Sıfırdan bir hayat. Oğullarıma hamile olduğumu bilmiyordum; bu, fikrimi değiştirebilirdi. Tek istediğim eski hayatımdan bir kaçıştı ve buraya gelmek bunu vadediyordu. Dışarıda işler karışık, Spin. Herkes tartışıyor, kavga ediyor. Öldürüyor. Ama tartıştıkları pek çok şey, burada önemli değil işte. Yiyeceğe ihtiyacımız yok ve bolca yer var. Politika... ideoloji... Burada bunları kendimize göre baştan yaratabiliyoruz. Burayı neye istersek ona çevirebiliyoruz.”

Dönüp tesise doğru elini salladı. “Şunu yıllardır biliyordum ki bu üssü bir elime geçirsem –onu sımsıkı elimde tutup hapis-hane olarak değil, yuva olarak inşa etmeye başlasam– burayı harika bir yer haline getirebiliriz. Bir toplum yaratabiliriz. Senden bunu yapmama yardım etmeni istiyorum.”

“Ama Chet onunla keşfe çıkmamı istiyor” dedim.

“Biliyorum ve bence bu harika bir fikir!” dedi Peg. “Seni eğitim dönemleri arasında sık sık böyle görevlere göndermek isterim. Ötede ne var, biliyor musun? Uzun boşlukların ardında?”

“Yok.”

“Ben de bilmiyorum” dedi Peg. “O kadar uzağa uçmak zor; arazi parçaları arasındaki muazzam boşluğa vardığında küllerini tüketmeye başlıyor ve kendini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalıyorsun. Ama sana şu kadarını söyleyeyim: Yokyerde Üstyapı’ya ait üç madencilik üssü daha var. Bu bilgi bana ben işe başvururken verilmişti.”

“Toplam dört mü?” dedim. “Üstyapı’nın bütünü için?”

“Aynen öyle” dedi Peg. “Buysa en büyüğü –işte bu yüzden taleplerimi karşılayacaklarından eminim. Ama öte yandan endişeliyim. Diğer üç üssü kullanır, bir şekilde onlara boşluğu aşmalarına yetecek kadar gerçeklik külü verirlerse, hâlâ istilaya uğrayabilirim. Ayrıca Vlep de hâlâ orada bir yerde ve gerçek bir tehlike oluşturuyor. Benim savaşçılara ihtiyacım var. Daha da

önemlisi, savaşçı *eğitmenlerine*. Sonra da keşfe çıkacak kadar, uzsuz bucaksız boşlukları nasıl aşacağımızı bulacak kadar çılgın birine ihtiyacım var." Yeniden bana baktı. "Sen doğru kişisin Spin. Biryer, darmadağınık. Ama yokyer bundan daha iyisi *olabilir*. Senden bunu yapmama yardım etmeni istiyorum."

Ben...

Uluyel, bir bu eksikti. Hele Chet'in söylediklerinden sonra. Bunu birlikte koordine etmediklerini biliyordum; Peg sadece işine geldiği bir anda hareket ediyordu. Ne olursa olsun iki taraftan sıkıştırılmış gibi hissettim. Hatta üç taraftan. Chet. Peg.

Ve yüreğim.

"Subay sütlerinden birini sana ayırdım" dedi Peg. "Herhangi bir karar vermek zorunda değilsin. Ancak şimdilik neden bir duş alıp biraz rahatlamıyorsun? Seçeneklerini düşün. En azından biz Surehold'un gerçeklik ikonunu bulana kadar orada kalabilirsin, ben de sana sözünü verdiğim şu külleri getiririm."

Düşündüm. Uluyel, haklıydı. Biraz zamana ihtiyacım vardı. Hem duş da kulağa çok hoş geliyordu. Haber vermek için M-Bot'la Hesho'yu aradım, ardından Peg'in gösterdiği odaya gittim. Absürt kaçacak kadar muazzam bir süitti.

Ne yazık ki duşa giremedim. Önce yatağa uzanmak gibi bir hata yaptım. Ve savaştan, kargaşadan, karar vermenin getirdiği gerginlikten sonra... Uyanık kalamayacağımı fark ettim.

Böylece uyuyakaldım.

Bölüm Arası

Ben uyurken biri benimle konuşmaya çalıştı.
Onunla konuşmak istedim.

Bir şey beni durdurdu.

Başka bir buluttu bu, bir önceki sefer gibi. Brade'in etrafıma ördüğü hapishane gibi. Gerçi... farklı bir his veriyordu. Sözleri değiştirilmiş bir marş gibiydi. Sesler aynı, şarkı yeniydi.

İçinden çıkmak için uğraştım ama hangi yöne dönersem döneyim kayboldum. Kendime bunların hiçbirinin gerçek olmadığını, burada hiçbir yer olmadığını söylemeye çabaladım. Burada gidecek yer yoktu. Tek yapmam gereken... kendimi başka bir yerde olmaya zorlamaktı...

Bu pusun içinde düşünmek zordu.

"Spensa?" Jorgen'ın sesiydi bu. "Spensa, seni hissedebiliyorum."

Ben... ben seni hissedemiyorum...

"Sanki uzaktasın. Neden? Ne oldu?"

Ben kayboldum.

"Seni zor duyuyorum. Ne dedin?"

Kayboldum...

"Spensa, zor durumdayız şu an. Ben... Herkes yanıtları benden bekliyor. Konuşacak biri olsa bana iyi gelirdi."

Bana ihtiyacı vardı. Bu ihtiyaç, etrafımdaki sisi seyreltti ve yolu gördüğümü zannettim. Ona doğru ilerledim ama attığım

her adım ağırdı. Kaybolmuştum. Ben... bu konuda... uyarılmamış mıydım?

Ama yorgundum.

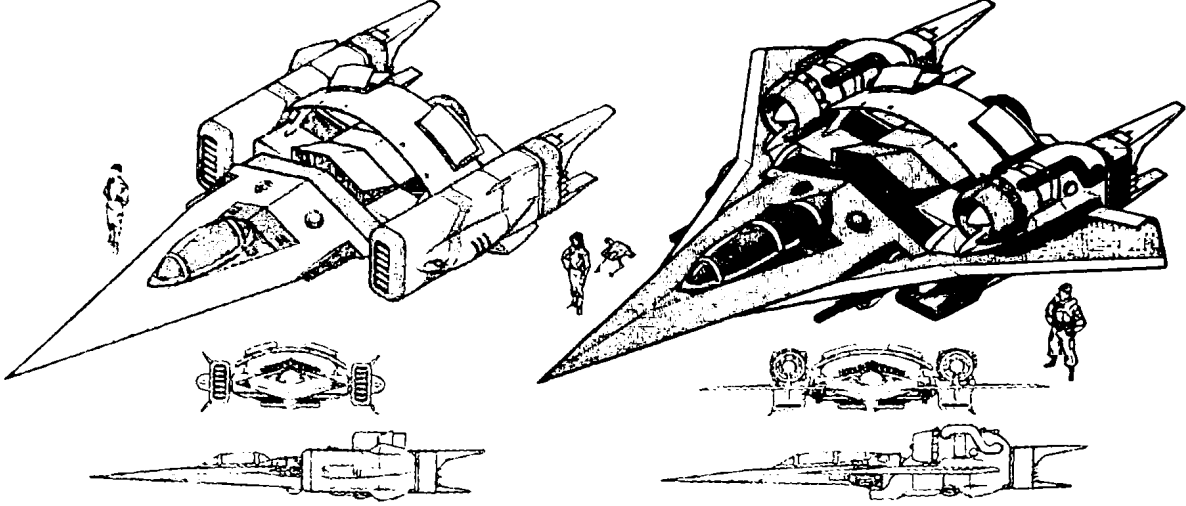
Hem de. Çok. Yorgundum.

Birkaç saniye sonra uyuyakalmıştım.

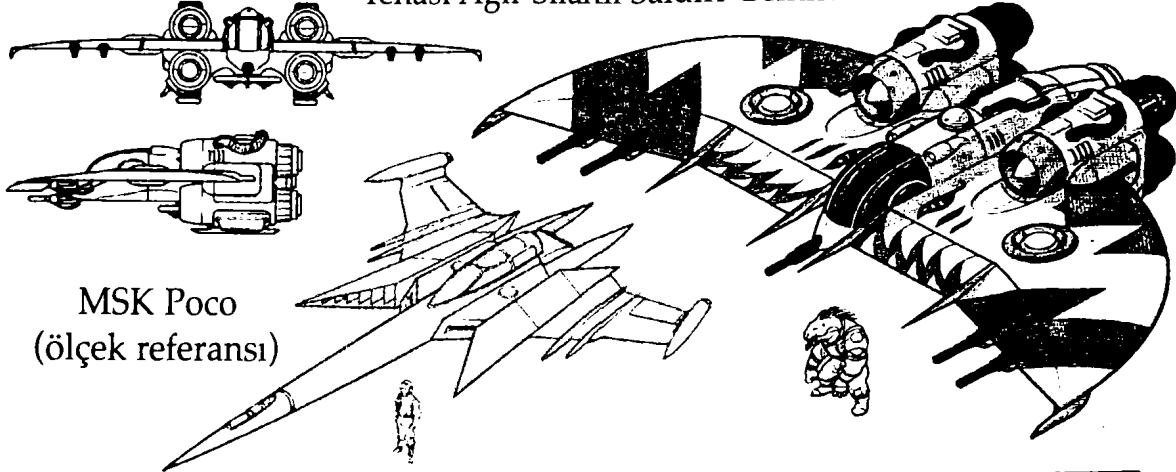
Beşinci Bölüm

Tehdit Değerlendirme Analizi Kayıt belgesi

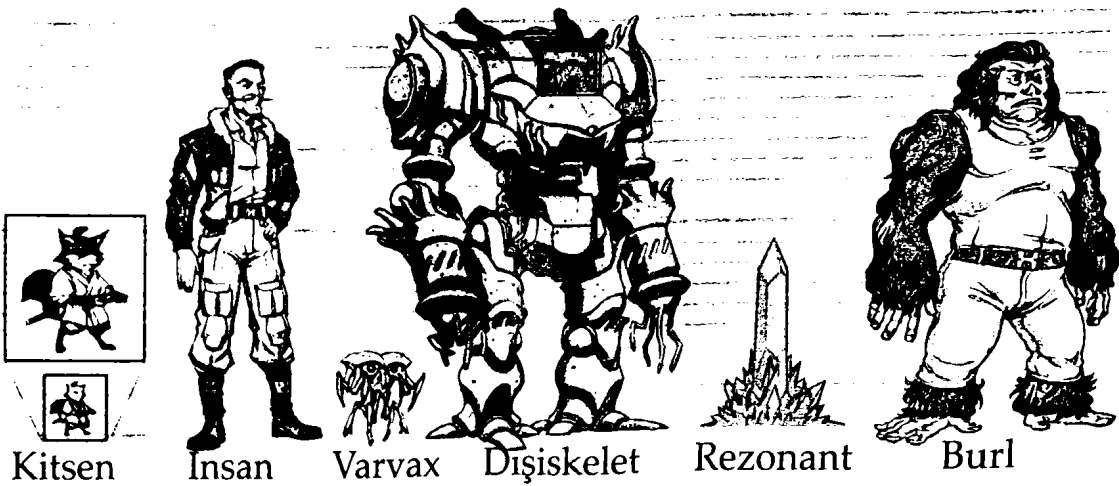
◦ ════════════ ▷ Spensa'nın Gemisi ◁ ════════════ ◦
Üstyapı Avcı Gemisi Üstyapı Ağır Silahlı Avcı Gemisi

◦ ════════════ ▷ Gremm'in Gemisi ◁ ════════════ ◦
Tenasi Ağır Silahlı Saldırı Gemisi

◦ ════════════ ▷ Irklar ◁ ════════════ ◦

Lüks içinde uyandım. Bütün gece uyumuşum gibi gelmiyordu, ancak öte yandan “gece” burada tam olarak ne anlama geliyordu, onu da bilmiyordum. Esnedim ve rüyalarımından ötürü... huzursuz hissettim. Üzerine düşünürken yan tarafa baktım ve Hesho’yu yatağın hemen yanında, ona fazla büyük gelen bir sandalyede bağdaş kurmuş otururken buldum.

“Sen uyurken seni gözledim” dedi. “Güvende olduğundan emin olmak için.”

Muhteşem.

Yani, tamam, kimileri bunu huzursuz edici bulabilir, bunun farkındayım. Ama ben değil. Suikastçılara karşı nöbet tutan uzaylı bir koruma? Uluyel, bu koşullar altında bir kızın derin bir uyku çekememesi mümkün müydü?

“Ne kadar uyudum?” diye sordum.

“Bir saat” dedi. “Hatırlamak için not aldım.”

“Zekice” dedim ona. “Ben bir duş alacağım. Sen o sırada dışarıda mı beklesen acaba?”

“Ben balkonda olacağım” dedi. “Manzara müthiş. Ayrıca şu düşünen makineye de haber göndereceğim; senin uyandığından haberdar olmak istedi.”

Kısa bir süre sonra hâlâ kurumamış saçımla ve üstümde yeni yıkanmış bir tulumla balkona çıktım.

Hesho savaşçı ceket ve pantolonuyla orada, yerde bağdaş kurmuş, kucağında küçük bir kılıçla oturmuş meditasyon yapıyordu. M-Bot’un dronu da balkonda, havada süzülüyordu. M-Bot, dronunu yukarı göndermiş, düşümü yarıda kesmişti. Çok da kızmamıştım aslında. Neticede, geçmişte onun kokpitinde resmen temizlenmişliğim vardı, o yüzden beni o halde görmemiş sayılmazdı.

Her halükârda dronu buraya göndermiştim. M-Bot’un bütün bilincini taşımıyordu; M-Bot onu normalde birinin kullandığı bir dron gibi kullanmaya karar vermişti sadece.

Sırtımı, balkonu yatak odasından ayıran cam kapıya dayayarak zemine oturdum ve dışarı baktım. Kızıl kayalık tepelerin üzerinden, içerilere doğru baktım.

Işık patlamasına doğru.

Bu göz kamaştırıcı enginlik, infilakın ortasında donup kalmış bir patlama gibi görünüyordu. Yakınında ne var ne yok imha etmesi gerekiyormuş gibi hissettiren devasa bir ışık küresi. Uzaktaydı, ama hiç olmadığı kadar yakındı da.

Onun buradaki nihai hedefim olacağını varsayıyordum. Sonuçta orası bir çıkış yoluydu. Korsan bölgesini geçmiştim; Üstyapı’nın zaptedilmesine yardım etmiştim. Şimdiyse ışık patlamasıyla aramda tek bir şey vardı: Kuşağın Sahipsiz Topraklar denilen bölgesi. Kazıcıların en güçlü olduğu yer.

Çektiğim kısa uyku, işleri daha da karıştırmıştı. Jorgen’in sesini hatırladım. Onu bırakamazdım, öyle değil mi?

Temelli kalmayacağım ki, diye düşündüm. Sadece... kısa bir ara. Bir yıl kadar. Keşfederek. Savaşarak. Kazıcıları uzak tutarak geçecek bir yıl.

Ama burada birkaç yılın onlarca yıl hissettirmesi gibi ür-kütücü bir durum vardı. Sanki... uçurum kıyısındaymışım gibi hissediyordum.

Kendime karşı dürüst olmalıydım. Kazıcıların teklifi beni burada tutmaya yetmezdi, tek başına değil. Onlara güven-mek için hiçbir nedenim olmamasının yanı sıra düşmanlarım hâlihazırda kararsızken bastırmak için her türlü nedenim var-dı. Burada kalma arzumun yüreğimle ilgisi daha fazlaydı. Bir de buradayken gelişen hislerimle. Korkaklık olarak görmekten kendimi alamadığım hislerle.

Öykü kahramanlarının birden ortaya çıkan bu kararsızlığı-ma güldüklerini hayal etmeye çalıştım. Ancak bunun yerine, tuhaf bir şekilde, onları anlayışlı olarak canlandırdım kafam-da. Ben... savaşın içine doğmuştum. Çocukluğumu yaşayama-mıştım neredeyse. Babam ben sekizime basmadan çatışmada ölmüştü. Uçuşlar sırasında yol arkadaşlarımı kaybetmek yüre-ğimi yakmıştı, gerçi artık ne isimlerini hatırlayabiliyordum ne yüzlerini.

Hayatta başka seçeneğim olmamıştı hiç. Savaş ya da yok ol. Ama yaşamın tek yolunun bu olmadığını görmüştüm artık. Ha-yatımda ilk kez gerçekten savaştan kaçma olanağım vardı. Üs-tüne düşünmeye *mecburum*. Nasıl düşünmezdim?

Bir süre ne Hesho konuştu ne de M-Bot; üçümüz sessizce oturduk sadece. Memleketimdeki askeri geçit töreni seyircileri gibiydik. Ancak bizim eğlencemiz, uzaktan görünen inanılmaz bir ışık patlamasıydı.

"Güneş buna mı benziyor?" diye sordum sonunda.

"Hayır" dedi Hesho. "Gözlerimi kapatıyorum ve ışık gözka-paklarıma vuruyor ama ona eşlik eden bir sıcaklık yok. Bu, bir

güneşin hayaleti gibi. Tüm sıcaklığı solup gittikten sonra geride kalan bir güneşin cesedi gibi.”

“Güneşe *birazcık* benziyor” dedi M-bot. Hesho şimdilik onun varlığını normal karşılıyordu, yine de onu başkalarına anlatmaması konusunda uyarmıştım. “Öte yandan çok kötü bir taklidi gibi de. Mesela, bir güneşten çok daha küçük.”

“Buna küçük mü diyorsun?” diye sordum. Işık patlaması, bulunduğumuz mesafeden ufkun büyük bir bölümünü kaplıyordu.

“Bir yıldıza göre, evet” dedi M-Bot. “Bu küre, en iyi ölçümlerime göre Dünya’nın uydusu Ay’ın küçücük bir parçası kadar. Eğer burası biryer olsaydı, bu bir nötron yıldızı olabilirdi belki –bu durumda Lord Hesho’nun benzetmesi tam yerinde olurdu. Her halükârda, yaydığı ışık miktarına bakılırsa kesinlikle çok soğuk olmamalı.”

Öne doğru eğildim ve güneş ışığının yarattığı duyguyu hayal etmeye çalıştım. Atalarımın büyük çoğunluğu sıcaklığın gökten geldiği bir yerde yaşamışlardı. Yokyerin tuhaf ışığının huzurunda otururken kendimi onlardan hiç bu kadar uzak hissetmemiştim. Korkaklığımın üstüne kafa yordum.

Skyward Flight’ta geçirdiğim süre içinde geleneksel anlamda bir korkak olmadığımı öğrenmiştim. Savaşta korkmuyordum. Tehlikeden kaçmıyordum. Ama... burada farklı bir olanak vardı. Savaşta, hatta sorumluluktan bütünüyle kaçmanın bir yolu.

“Kazıcılar bana” dedim usulca, “Ataların Yolu’na devam etmemeyi kabul edersem beni rahat bırakacaklarını söylediler. Winzik’le yaptıkları anlaşmadan geri çekileceklerini bile ima ettiler.”

“İlginç” dedi M-Bot. “Neden böyle bir teklifte bulunsunlar?”

“Benden korkuyorlar” dedim. “Ateşkes önerdiler. Buradaki varlığımdan nefret ediyorlar ama etkileşimlerimizin artmaması adına buna katlanmaya hazırlar.”

“Ya devam edersek?” diye sordu M-Bot.

“Bunu bir saldırganlık eylemi olarak görecekler. Bizi durdurmak için ellerinden geleni yapacaklar.”

“Bu bir ikilem” dedi M-Bot.

“Kalırsam değil” diye fısıldadım. “Chet onunla keşfe çıkmamı, Peg ise halkını eğitmemi istiyor. Her ikisi de bana teklifte bulundular.” Öne doğru eğildim, ellerimi kavuşturdum, drona doğru bakmadım.

“Kazıcıların sözlerini tutma olasılığı nedir?” diye sordu.

Yine o soru.

“Söylemesi zor” diye yanıtladım. “Şu anda korkuyorlar ama kim bilir? Güvenilir olduklarına dair hiçbir kanıtımız yok. Mesela Winzik bana benzer bir anlaşma ile gelseydi ânında geri çevirirdim.”

“İlginç” dedi M-Bot. “Spensa... itiraf etmeliyim ki ben de kendi ikilemim üzerine düşünüyordum.”

Dronuna baktım. “Ne?”

“Eski gemimde” diye açıkladı, “yokyerde işlem yapmama izin veren özel devreler vardı. Bu yüzden şeye yetecek kadar... yani, kendim olmaya yetecek kadar hızlı düşünebiliyordum. Ama dron... eh, beni ilk bulduğunda nasıl konuştuğumu hatırlıyor musun?”

“Yavaş” dedim. “Sanki her kelime için mücadele veriyordun.”

“Anladığım kadarıyla” diye açıkladı, “kuşakta olmak, içinde bulunduğum makineden bağımsız olarak hızlı işlem yapmamı sağlıyor. Ancak biryerde çok iyi düşünmemi sağlayan eski gemim yok oldu. Bunun için artık seni suçlamıyorum bu arada. Epey olgunlaştım diyebilirim.”

Gülümsedim.

“Her neyse” dedi, “buradan gidersek bana ne olacak? İşlemcilerim yulaf ezmesinden yapılmış gibi düşünmeye geri mi döneceğim?”

“Bilmem” dedim. “Galiba... en azından bir süre... bu kaçınılmaz olacak.”

“Ben de bunu düşünüyordum” dedi. “Haftalardır. Ve karar verdim. Geri dönmeye hazırım. Kazanmamız gereken bir savaş var. Elimizdeki en iyi bilgisayarlara yerleşmeye karar verdim; platformlardan birine belki. Bence benden uzay istasyonu iyi olur, sence? O olmazsa Winzik’in eski gemimi parçalarına ayırırken kâğıda dökmüş olabileceği projesini çalabiliriz belki. O zaman bana yeni ve doğru düzgün bir beyin inşa edebiliriz. Ama her halükârda, eğer geri döneceksen, ben de seninle gelmeye karar verdim. Ben... ben sana bunu söylemem gerektiğini düşündüm işte.”

Uluyel. O benden cesurdu. Onun karşılaştığı ikilemi fark etmediğim için utandım –bu endişe onu buraya girdiğimizden beri rahatsız ediyor olmalıydı. Ben de ne arkadaşım ama.

Dostları düşünmek, üzerine kafa yorduğum şeyden tiksinneme yol açtı yine. Kalmaya karar verirsem Jorgen ile nasıl yüzleşirdim?

Ancak bir parçam, onun ihtiyaçlarına veya M-Bot’un kararına odaklanamayacağımı biliyordu. Ben *kendim* ne istediğime karar vermeliydim. Başka birinin –Jorgen dâhil– benden istedikleri yüzünden yaşayacağım bir geleceğe değil. Bir kez olsun kendimi düşünmem gerekiyordu.

Hesho’ya bir bakış attım, söze girecek mi diye merak ettim. Gözleri kapalı, meditatif duruşunda oturmaya devam etti.

“M-Bot” dedim, “Bütün hayatımı Detritus için verilen savaşın bana aşılmasıyla geçirdim. Bunun için kimseyi suçlamıyorum –Krell’ler hariç belki. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaptık. Ama... ben yoruldu. İnsanların ölmesini izlemekten. Geleceğimi bir savaşa feda etmekten. Stres seviyem en tepede yaşamaktan. Detritus’a daha ne kadar borcum var? Bir insanın daha ne kadar borç ödemesi gerekir?”

M-Bot'un dronu yanımda gezindi, sonunda ona bakış atma yol açacak kadar bir süre sessiz kaldı. Yüzündeki tiksintiyi görebilmek için ilk kez onun insan olmasını diledim. Konuşma şeklim yüzünden bunu *hak ediyordum* ben.

Ancak o bir yapay zekâydı. "Sanırım" dedi, "bu biraz mantıklı."

Ona karşı dürüst olmalıydım. Düşüncemi dile dökmek zorundaydım.

"Kalmak istememin bir nedeni daha var" dedim. "Ben... bunu seviyorum. Chet'le çevreyi keşfedebilirim, Broadsider'lar ise resmen *tapıyorlar* adeta. Bir öyküde yaşamak gibi. Tek istediğim buydu, M-Bot. Burada yapabilirim bunu. Uçabilirim. Keşfe çıkabilirim, Üstyapı'ya karşı savaşabilirim. Düello yapabilirim. Yaşayabilirim..."

"Bu" dedi, "seni tanıdığım için daha da mantıklı geliyor şimdi."

"Lord Hesho?" diye sordum. "Senin bilgeliğinden yararlanabilirim."

"Bilgelik beni terk etti, savaşçı kız kardeşim" dedi. "Bilgelik deneyimden doğar ki görüyorsun ya bende hiç kalmadı."

"Ben bu yanıtta bile bilgelik seziyorum" dedim ona. "Kalmayı yeğlediğim için korkak mıyım ben? Ben yola devam edersem ölmekten korkmuyorum, sadece..."

"Halkının iyiliği için kendi isteklerini feda etmekten yorulmuşsun" dedi Hesho.

"Evet" diye fısıldadım.

"Korkaklık değil, bencilliktir, bu" dedi.

İrkildim.

"Lakin" diye devam etti, "görev dediğin sorgusuz sualsiz kabul edilmemeli. Görev bir motivasyon kaynağı olabilir ama bahane olmamalıdır. Senin mücadelen, onurlu ve erdemli mi? Senin ahlak değerlerine uyuyor mu?"

"Bu şeyleri daha önce düşündüğümü hiç sanmıyorum" dedim. "Yani, eskiden bir düşman vardı, bir de biz. Kendimi onlara çevirip ne varsa üstlerine salardım..."

Bu tam olarak doğru değildi.

"Ama düşmanla yaşadıktan sonra" diye itiraf ettim, "bu kadar basit olmadığını öğrendim. Mücadelelerinin haklı olduğunu iddia etmiyorum, bak. Sadece çoğunun kötü kişiler olmadıklarını keşfettim. Sadece insanlardı işte. Kötü birini, ezkaza takip eden, insanlar."

"Fevkalade" dedi. "Çocukça bir dünya görüşünü geride bıraktın." Tek gözünü araladı. "Sen kendi türün içinde hangi yaş döneminde sin?"

"Genç yetişkinim" dedim.

"O halde ben bunca süre naif kalmana göz yuman bir toplumu sorgularım" dedi. "Bir savaşçının öğrenmesi gereken ilk dersler arasında, yüz yüze geldiği düşmanın –öldürülmesi gereken kişinin– sadece hayatta kalmaya çalıştığını bilmek vardır. Askerler hangi tarafta olursa olsunlar birbirlerine benzerler."

"Ben... bizim aramızdan kimsenin, düşmanın kim olduğunu bildiğini sanmıyorum" dedim. "Tek bildiğimiz bizi yok etmeye çalıştıklarıydı. Ayrıca... ben senin bilgece konuşmana yetecek kadar şey hatırlamadığını söylediğini sanıyordum, Hesho?"

"Görünüşe göre" dedi, "doğru soruları soruyorsun. Ben bunları neden söylüyorum, bilmiyorum, tek bildiğim doğru oldukları." Yeniden gözlerini yumdu. "Sen seçeneklerin olduğunu fark ettiğin için bir korkak değilsin, bencil de değilsin, savaşçı kız kardeşim. Seni tanımlayan şey, sorduğun sorular değildir. O sorularla ne yaptığındır."

Eh, anıları olsun olmasın Hesho aynı kişiydi. O halde beni gerçekten korkutan şey *benim bu* olmamdı.

Kalırsam ne olacağını görebiliyordum. Chet gibi olacaktım. Tanıdığım herkes –hatta eskiden olduğum kişi– bile solup gi-

decekti. Sadece öyküleri hatırlayacak, gitgide daha çok kendini o kahramanlardan biri sanan biri gibi olacaktım. Her şeyi unuttu, her zaman övünmekten zevk alan tarafımın kontrolü ele almasına izin verecektim. Kırk yıl sonra olasılıkla Detritus için verdiğim mücadeleyi ya da neden kaldığımı dahi hatırlamayacaktım.

Ama bunun her ânını çok sevecektim.

Ayağa kalkıp balkon kenarına doğru yürüdüm; o yüce, bembeyaz parlayan ışığa gözlerimi diktim –bu ışıktaki yumuşaklık vardı gerçi. Kendisine yaklaşan her şeyi içine emiyormuş gibi. Onları ışıkla bir kılıyormuş gibi...

Gözlerimi yumdum ve babamı aramak için zihnime uzandım.

Gerçeklik ikonu hâlâ yakındaydı. Elimde tam bir kanıt olmasa da bir şekilde onun babamın ruhu olduğunu varsayıyordum. Belki de bu benim inanmak istediğim şeydi.

Onunla yüzleşebilir miyim gerçi? İçimdeki bu şüpheyile?

Onu hissettim. Bana yol gösteren, başından beri beni destekleyen o duyguyu. Gerçekten babam mıydı bu? Büyükanнем ya da Jorgen olmadığını biliyordum. Yoksa... bu Tanrı mıydı? Azizler Kitabı'nda bahsedildiği gibi?

Rozet, zihnime dokundu. Beni sıcak karşıladı. Artık yanına gitmemi istiyordu. Bunun için yeterince cesur muydum?

"Burada bekleyin" dedim Hesho'yla M-Bot'a. "Çok geçmeden dönerim."

Odamın dışındaki koridora çıktım. Üzerine ışık yansıyan dekor, gözüme fazla yumuşak görünüyordu. Kahverengi bir halı, desenli duvarlar. Gözlerimi tekrar kapadım ve bir elimi duvara yasladım; kâğıt gibi tuhaf bir dokuya sahipti. Ben ise pürüzsüz metale veya pürüzlü kayaya alışkındım.

Yavaşça yürüdüm, gözlerim kapalı halde o zihni aradım. Babamı aradım. *Daha önce*, diye ona düşünce gönderdim, *Detritus'taki hayatımla ilgili anılarıma güç verdin. Bunu yeniden yapabilir misin?*

Merak içindeydim.

Çünkü vicdan azabı hissetmem gerek, diye düşündüm, *ki böylece kendimi geri dönmeye zorlayayım.*

O zihinsel bağlantıdan geri gelen yanıt, bana bir şok dalgası gibi çarptı. Karşılığında gelen, benim talep ettiğim anılar değildi. Kınama değildi.

İzindi.

Sakin, nazik bir anlayıştı. Ruhumdan esip geçen ılık bir esinti misali. Söz yoktu, ama anlam vardı. *Hiçbir sorun yok. Acın da gerçek, tutkun da gerçek.*

Seçim yapabilirsin. Hiçbir sorun yok.

Duygu beni sarstı. Başımı eğerek dizlerimin üzerine çöktüm. Beklediğim bu değildi, istediğim şey olmadığı da kesindi. Bana itici güç olabilmesi için vicdan azabına *ihtiyacım* vardı benim, öyle değil mi?

Oysa bu izin, ısrarcıydı. Evet, dönmezsem üzülecek, kızacak olanlar vardı. Ama üzerime düşeni yapmadığımı kimse iddia edemezdi. Kazıcılarla ateşkes girişimi, kabul görecektik kadar akla yatkındı. Hem öyle olmasa bile... yani, bir insandan kendini tüketene kadar vermeye devam etmesi beklenmemeliydi. Sevgi bu değildi.

Kalabilirdim. Kalmak istesem bunu hak ediyordum. O tanıdık zihin beni ikna etmeye çalışmıyordu. Gerçekten istediğim buysa, gitmeme izin veriyordu.

Duvarın yanında durdum, başım dizlerimin arasında sıcaklığın içimden aktığını hissettim. Gözyaşlarımla birlikte akıp gitmesine izin verene dek. Sanki boğazıma kadar dolmuştum.

Neden ağladığımı açıklayamıyordum. Keder ya da sevinç yaşları değildi. Sadece... gözyaşıydı işte.

Orada ne kadar oturduğumu söylemem mümkün değil ama bu kez kayıp zamanın, yokyerin tuhaf etkilerinden kaynaklandığını düşünmüyorum. Sonunda her şeyin dışarı taşmasına izin verdim ve o sessiz koridorda otururken beklenmedik bir sükûnetle kendime geldim.

Henüz bir karar vermemiştim ama rozetimi yeniden elime almam gerekiyordu. Babamın ruhunu içinde taşıyıp taşımadığından emin olmalıydım.

Ayağa kalkıp arayışa çıktım; sanki o diğer zihne bir ışın bilekliğiyle bağlıydım. Attığım adımların hızını umursamıyordum. Zemin katta, neredeyse uçuş pistleri kadar uzun masaların olduğu geniş bir odaya girdim. Uluyel, burası yemekhane miydi? Şu avizeler sanki alev almıştı.

Zihin yakınlardaydı. O sırada yemekhanede aralarında Maksim ve sanki tanıdık gelen bir insan da bulunan birkaç korsan vardı. O adamı daha önce görmüş müydüm? Uzun Kalas Grubu'nun sembolünü taşıyordu.

Maksim bana dostça el salladı, ben de dalgın dalgın baş selamı verdim, o sırada... çekildiğimi... hissettim.

Odanın yan kısmına yürüdüm ve etrafı biraz kurcaladıktan sonra gevşek bir elektrik prizi buldum. Onu yerinden söktüm. Arkasında gizli bir oyuk, oyukun içinde de iki nesne vardı. Benim rozetim ve içi dolgulu, küçük, yıpranmış bir oyuncak hayvan. Yüz şeklinden ve patilerinden belli belirsiz bir uzaylı köpeğe benziyordu.

Her ikisi de etrafa saçılmış gerçeklik külleriyle çevriliydi. Doldurulmuş hayvanın, üssün simgesi olduğunu bilmek için bir açıklamaya ihtiyacım yoktu. Buraya nasıl gelmişti?

Biz, savaş başladığında, dedi rozetim –ki sözlerden ziyade izlenimlerle konuşuyordu– saklandık. Burada kimileri bizi çalmaya kalkışacaktı.

Gerçeklik küllerini sadece görmek bile bana daha iyi hissettirdi. Bir zamanlar olduğum kişiyle daha bağlantılı hissettirdi.

Seni elimde tutmak çok güzel, dedim rozete. Teşekkür ederim. Yardımın için çok teşekkür ederim.

Yanıt olarak rozetten gelen belirgin –ve mutlu– bir flüt sesi duydum.

Doomslug! diye düşündüm aklımdan geçeni heyecanla ona doğru göndererek. *Nasıl?*

Saklandım, diye karşılık gönderdi. Kazıcılardan. İzlenimlerin içinde, yakınlarda sinsice dolanan bir yırtıcı tarafından görülmemeye çabası ve bir taşın oyduğunda saklanma fikri vardı.

Ben seni eve göndermiştim! diye ona düşüncemi yansıttım.

Ev demek sen demek, diye karşılık verdi bizi birlikte resmederek. Sonra imgeye bir şey ekledi –ve zihnime yansıttı. Onun kollarımda durduğu bir versiyonuydu bu, ancak şimdi ön tarafına gözler ve gülümseyen bir ağız yapıştırılmıştı. Sanki keçeli kalemle çizilmişlerdi. Gözlerin ve gülümsemenin ne işe yaradığını *tam bilmiyordu* ama bu ifadenin memnuniyet, mutluluk gösterdiğini sezmişti sanki.

Ev. Bir mağarada yaşamamıştı ki o. Benimle yaşamıştı. Ben nerede olursam olayım.

Tam bir ahmak gibi hissettim. Kazıcıların dikkatinden kaçmak için evrilmiş ve cytonic bir yaratık olan *Doomslug'*ı elimde

tutarak yokyere girip ortadan kaybolmuştum ve babamın roze-ti hemen ardından cebimde belirmişti. Üstelik birden fazla kişi bana cytonic kişilerin burada görünümelerini değiştirebildiklerini söylemişti. Bunu bir insan yapabiliyorsa, neden bir sümük-lüböcek yapamayacaktı ki?

Sen benim rozetime benziyorsun! diye ona düşünce gönderdim.

Özel, dedi, büyük bir memnuniyetle. *Biz özeliz. Saklanmamız gerek.*

Yine de, dedim. Beni buraya kadar takip etmek zorunda değildin.

Karşılık olarak bana rahatlatıcı duygular ve benim bir yırtıcı tarafından kovalandığım bir imgeyi gönderdi. Benim için endişelenmişti. Bu yüzden benimle gelmişti ama kendini gizlemişti. İletişim kurduğum, babamın ruhu değildi. Tüm bu zaman boyunca beni destekleyen, kazıcılara direnirken bana güç veren tanıdık zihin oydu.

Muazzam bir minnet duygusu hissettim. Bir de onun aslında babamın ruhu olmadığından kaynaklanan bir rahatlık. Babamı sevmediğimden değildi bu, sadece... eh, o düşüncede huzursuzluk verici bir şey vardı. Doomslug'dan gelen tanıdık duyguyu içimdeki bir arzuyla karıştırdığımı görebiliyordum artık. Ki aynı sırada istediğimin bu olmadığını da fark etmiştim.

Bu çok daha mantıklıydı. Gerçi ben... eee... onu *resmen* gömmüştüm... Bana kızgın olduğunu belli edecek şekilde bir flüt sesi çıkardı.

"Affedersin" diye fısıldadım üzgün bir halde. "Sen olduğunu bilmiyordum."

Yanıt olarak öfkeli bir flüt sesi aldım.

"Yok, seni bir daha gömmeyeceğim" dedim. "Ama bana söyleyebilirdin."

Bana korku gönderdi. Yakınlarda bulunan kazıcılardan kaynaklanan bir korku. Onlar onun türünü gözlüyorlardı. O benimle buraya gelmiş, ama kamuflajını korkudan takınmıştı.

Sonrasındaysa cebimde dolanırken rahattı. Buranın verdiği his ona... keyifli mi gelmişti? Doğru muydu bu? Onun türü yokyerdiken buranın yaydığı “radyasyonu” emmeyi seviyordu. Buradayken sümüklüböcekten ziyade bir... denizhıyarına daha mı yakındı acaba?

Hiperitici sıçrayışları sırasında yokyerden geçtiği her defasında yaptığı şey buydu. Kazıcılar yüzündendi bu. İşte bu yüzden sümüklüböcek aracılığıyla seyahat eden yıldız gemileri, cytonic insanları kullananlardan çok daha güvenliydi.

Buradan ayrılamam, diye bana düşünce gönderdi. Işık patlamasında olmadığımızdan, tıpkı benim gibi kuşakta sıkışıp kalmıştı. Bunun dışında tekrar benimle olmaktan memnun görünüyordu, yine de onu gömmeyeceğime bir kez daha söz vermem gerekti. Ne kadarını anladığından emin değildim; onu daha önce hep bir hayvan olarak görüyordum. Ama burada onu daha iyi anlayabiliyor gibi hissediyordum.

Artık daha akıllıca konuşuyorsun, diye bana düşünce gönderdi. Gerçi bana gönderdiği, sözcükler değildi –yine de ben onları bu şekilde yorumladım.

Bir süredir alıştırtma yapıyorum, dedim ona, *güçlerimle.* İşe yararmış mı diyorsun? Beni anlıyor musun?

Daha akıllıca bir konuşma, dedi onaylayan bir flüt sesiyle ve içinden bir gerçeklik külü düştü.

Bir dakika, dedim onu parmaklarımın arasında tutarak. *Bunlar nedir yahu?*

Kaka! dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ama... Pekâlâ, bana gönderdiği düşüncenin anlamına daha derinlemesine baktım. Bunun, eee... kakayla aynı şey olduğunu *o* düşünüyordu. Ama öyle değildi –güçleri onu biryere bağlıyordu ve bu durum, buraya küçük bir miktar gerçeklik çekiyordu. Bir çeşit tortu gibi. Külü parmaklarımın arasında ovuşturdum ve belki anlarım diye düşündüm.

Boyutlar arasındaki deliklerin etrafında oluşan arazi parçaları gibi bu küller de iki boyut arasında köprü olan *yaratıkların* etrafında oluşuyordu.

Aslına bakılırsa, bana bir arazi parçasının yakınında olmanın insanların anılarını korumalarına yardımcı olduğu söylenmemiş miydi? Bunun nedeni, özünde arazi parçalarının üzerinde büyüyen yeni kaya parçacıklarının aslında gerçeklik külleri olması mıydı?

Neyse, millet duvarın yanında diz çöktüğümü fark etmeye başlamıştı. Böylece ben de bir elime aslında Doomsbug olan rozeti, diğer elime Surehold'un ikonunu aldım, sonra onu havaya kaldırdım.

"Hey" dedim onlara. "Millet, önemli bir şey mi kaybettiniz?"

Bu, tabii ki kargaşaya neden oldu. İnsanlar koşturarak gelirken beklemek için bir sandalyeye oturdum. Maksim, Peg'e haber gönderdi ve onun bir hışım gelmesi beş dakikadan az sürdü. Sonra hürmetli bir tavırla aşağıya uzandı ve pelüş hayvanı kucakladı.

"Nasıl?" dedi. "Senin... özel yeteneğin sayesinde mi?"

Başımı salladım. "Söyler misin bana. Bunların gerçekte ne olduğunu biliyor musun?"

Tenasi ırkından olan kaptan, ikonunu sımsıkı tuttu ve ardından korsanların geri kalanına bakış attı. Sonunda etli elini bana salladı. "Hadi sohbet edelim, Spin" dedi. "Baş başa."

Diğer korsanlar bizi rahat bıraktılar. Peg ve ben birlikte odaya çıktık ve koridora girdik.

Yürümeye devam ederken, "Bu benim gizli kaçış planımdı" dedi usulca. "Buraya girdiğimde eşyalarımın arasına bir *taynix* –bir hiper uzay sümüklüböceğini– gizlemiştim. Bavulumdaki pelüş oyuncağın –çocukluğumda en sevdiğim ama yıllar önce kaybettiğimi sandığım oyuncağımın– aslında onunla aynı şey olduğunu anlamam rezalet derecede uzun zamanımı aldı."

"O halde diğer korsanlar ve işçiler bilmiyor mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "İkon zaten kendi başına yeterince kıymetli. Onları biryere geri götürebileceği fikrine kapılmalarını istemem."

"Bunu yapamaz" dedim. "Kuşaktayken yapamaz."

"Emin misin?"

"Oldukça. Ama sanırım tüm sümüklüböcekler kendilerini bir nesne olarak gizleyebiliyorlar."

Hayır, dedi Doomslug kafamın içinde. *Sadece sarı-mavi olanlar*. Bunu kendisine ait bir resim olarak aktardı.

Başka çeşitler de mi var? diye sordum.

Tonla!

Pekâlâ. Demek öyleydi.

Peg düşünceli bir şekilde yürümeye devam etti, ben de ona ayak uydurdum. Kısa süre sonra kışladan ayrıldık ve birkaç binanın arasındaki bir avluya girdik. İçeride üç ağaç dikiliydi. Yaklaşık üç metre boyunda, son derece sağlam dallara ve çok az yaprağa sahiptiler.

Dallarda meyve yetişiyordu. Bildiğin meyveye benziyorlardı. Baş aşağı duran bir çeşit armudu andıran türlü türlü renklerde bir sürü meyve. Peg bir ağaca yürüyüp onu inceledi. Sonra kirazla portakal arası bir meyve seçip onu sapından söktü.

Yanıma geldi ve onu bana sundu. "Bir *mulun*" dedi. "Cesaret için. Birkaç tane yetiştirmeyi umuyordum ki bunu yaptım da!"

Tereddüt ettim. "Yani... bu ağaçlar gerçekten..."

"Biz Tenasi'lerin nasıl hissettiğine göre meyve mi veriyorlar?" dedi Peg. "Evet. Benim ruhum bu ağaca bağlı. Yokyere girdiğimde eski ağacımdan yetişmiş yeni bir fidanı yanımda getirmeme izin vermişlerdi. Birçoğumuz meyvenin duygularımızı içerdiğine –ve savaşta bizi sakinleştirdiğine– inanırız. Ben bunun bir yalan ya da en azından abartı olduğunu düşünüyorum. Ama aradaki bağ gerçek."

Meyveyi bana zorla vermeye çalışırken bu, durumu daha da tuhaflaştırmıştı.

“Bu senin ödülün” dedi. “Lütfen. Beni onurlandır.”

Böylece aldım. “Eee... bunu... yiyecek miyim?”

Güldü. “Genelde yenmez. Onu ek. Onunla bir Tenasi gibi bağ kurmayacaksın ama... eee, o ağaca sahip olman benim türümden gelenler tarafından tanınacak. Bir onur olarak.”

Eh, bu iyiydi. Onu yemek zorunda olmadığımı seviniyordum. Geçmişte düşmanlarımla kanıyla ziyafet çekmek üzerine birkaç laf ettiysem de tamamen lafın geliyordu. Meyveyi ve Doomslug’ın rozetini bir cebe koydum.

Peg yeniden ağaca döndü ve dudaklarını bir çizgi haline getirdi. Diş göstermiyor, gözdağı vermiyor, bunun yerine sadece sevinç ve memnuniyet duyuyordu.

“Çok acayip geliyor” dedim. “Halkınla ilgili diğer her şey, Peg, sanki... vahşi. Agresif.”

“Hayır, agresif değil” dedi. “Sadece bir sonraki nesli güçlendirerek daha iyi bir gelecek yaratıyoruz. Sınıyoruz, itiyoruz, gösteriyoruz.”

“Peki, ağaçların bununla... nasıl bir ilgisi var?”

“Hiç ilgisi yok” dedi Peg. “Öyle bir koşul mu var? İnsanlar da korkunç birer fatihler ama sizde de sanat var, öyle değil mi?”

“Öyle sanırım” dedim. Detritus’ta hayatta kalma savaşı sırasında bile anıt ve heykeller yapmıştık. İnsanlar bu konuda kendilerini tutamıyorlardı.

“Biz bu ağaçlarla evrimleştik” dedi Peg. “Biz onlara bakıyoruz, onlar da bize meyve veriyor. Saldırganlık ve öldürme daima hayatla ilgilidir –kendi hayatınla, türünün hayatıyla. Benim halkım bunu unuttu ve bu duygular yokmuş gibi davranıyor. Ben unutmadım. Fakat galiba beni bu yere getiren şey bu tavır oldu sonunda.” Ağaçlara el salladı. “Onlar da hayatla ilgili.”

Sonra omzuma bir şaplak geçirdi. “Sen buradan gidiyorsun, öyle değil mi? Teklifim yeterince cazip gelmedi mi? Sen başka bir yol izlemeye karar vermişsin. Bunu ifadende görüyorum.”

Sanırım... sanırım kararımı vermiştim *gerçekten de*. Suçlu hissettiğimden değil... mecbur hissettiğimden. Kazıcılara güvenmiyordum. Ne sakladıklarını, hiçbirimizin bilmesini istemedikleri şeyleri öğrenmem gerekiyordu.

Ama sadece görevle ilgisi yoktu bunun. Öykülerle ilgisi vardı. Neticede ben... bir öykünün içinde yaşamak istemiyordum. Arkadaşlarımı ve ailemi terk etmek anlamına gelecekse istemiyordum bunu. Onlarsız burada asla mutlu olamazdım ve Chet’in unuttuğu gibi onları unutmak istemiyordum.

Kalmaya iznim olması bana bir şekilde buradan ayrılma cesaretini vermişti.

“Beni aranıza kabul ettiğin için teşekkür ederim” dedim Peg’e. “Senden çalmaya çalışırken beni bulduğun anda beni arazi parçasının yanından ayırmadığın için.”

“Aramızdaki anlaşmadan kârlı çıkan benim sanırım” dedi. “Kutlamak için birkaç gün kalır mısın en azından?”

“Göreceğiz” dedim ona. “Öncelikle yapmam gereken önemli bir şey var.”

Chet'i dışarıda, iniş pistinin yanında bir taşın üzerinde oturmuş gökyüzüne bakarken buldum. Ben yaklaşırken ayağa kalktı.

"Chet" dedim. "Ben..." Arkamızdaki ambara doğru bir bakış attım.

"Yol'a devam mı edeceksin?" dedi.

"Evet. Ama sen bunu benimle yapmak zorunda değilsin. Bundan vazgeçmek konusunda suçlu hissetmene gerek yok. Peg'in bana vadettiği külleri sen alabilirsin. Benim onlara ihtiyacım yok. Ayrıca Peg birinin onun için keşif yapmasını istiyor –ben senin teklifi kabul edeceğinden ve sana eşlik edecek koca bir takıma sahip olacağından eminim."

Ben ona doğru yürürken olduğu yerde durdu. Ardından gülümsedi. Heyecan ve gösteriş barındırmayan, daha insani bir gülümsemeydi.

“Benim iyiliğimi düşünmeni takdir ediyorum” dedi. “Ama... aynı şey değil. İşlerin değişmesi gerek bu durumda. Öyle olacağını biliyordum, sanırım.” Depoyu işaret etti. “O taşlar, somutlaşmış anılardan oluşuyor, Spensa. Ne barındırdıklarını görelim mi?”

Binaya girdik, sonra duvara yaklaştık –zamanın getirdiği aşınmayla üzerinde yılankavi oyuklar oluşmuş devasa portalın yanında cüce gibi kalmıştık. Üzerindeki çizgiler, biryerde hava koşullarının yıpratmasıyla oluşanlara benzemiyordu; insanların giriş-çıkışının yol açtığı, buraya özgü bir tür aşınmaydı bu.

Zihnimle taş baskı yaptım ama –her zamanki gibi– diğer taraftaki bir engele çarptım. Gerçi bu yoldan kaçabileceğimi tahmin etmemiştim zaten. Böylece, artık beni çevreleyen odanın solmaya, hayaletimsi bir hale bürünmeye başlamasına hazır bir halde, geri adım attım.

Geçmişte portalı yanları açık, taş sütunlu bir yapı barındırıyordu. Şimdi olduğundan daha küçüktü ama hâlâ bir insan boyundaydı. Binanın açık havada olması sayesinde, günün birinde taşocağına dönüşecek olan tepelere sahip, kayalık, havada süzülen orta büyüklükteki arazi parçasını seyredebildim.

Işık patlaması büyümüştü ve yakınlarda dolaşan çok daha fazla parça vardı. “Bence bu anılar diğerlerinden daha yakın geçmişe ait” dedim Chet’e manzarayı göstererek. “Işık patlaması daha büyük, gördün mü?” Henüz bir güneş kadar büyük değildi –daha çok uzaktaki bir projektör ışığı gibiydi.

“Evet” dedi Chet. “Ama boyutu biraz yanıltıcı. Asıl yokyer, bu patlamanın içinde ve orada uzay, maddeleşmemiş durumda. Haliyle orada mesafe mevcut değil. Ama yokyerin geri kalanı, çevresindeki yerlerden –zaman ve uzayın deliklerden gizlice içeri girdiği yerlerden– sızıntılar başladığında bu şekli almaya zorlandı. Işık patlaması, asıl yokyerin var olabileceği bir kale gibidir.”

“Bunu düşünmek beynimi hafiften yakıyor” dedim.

"Yakar" diye karşılık verdi. "Sen biryere ait bir varlıksın, Spensa -yokyerin kendine has radyasyonuna ne kadar maruz kalmış olursan ol."

Görüntüde birden bir *insan* portaldan geçti. Gümüş çan şeklinde yaka iğnesi olan sivil bir takım elbise giymişti. Herhalde ellilerinin sonlarındaydı ve etrafına bakış atmasına, gözlerinin gördüğü açıkça belli olmasına rağmen gözlerinin odaklanmasında bir tuhaflık vardı. Daha doğrusu, odaklanmamasında. Portaldan, onunla aynı derecede merak uyandırıcı, gümüşü bir küre belirdi ve adamla birlikte havada süzüldü.

İnsan önce gökyüzünü, sonra çeşitli arazi parçalarını tararken yaklaştım.

"Şu küre" dedim havada asılı duran topu göstererek. "İrtifa halkasına sahip değil. Nasıl uçuyor?"

"Belki de irtifa taşı yaygın olarak kullanılmadan öncedir" dedi Chet yanıma gelip.

Hah. O metal kürenin şekliyle ilgili bir tuhaflık da vardı. Tanıdık... bir şey miydi?

"Demek gerçekmiş" dedi adam benim dilimde.

Sıçradım. Onu anlamayı beklemiyordum. Sert aksanı bir tuhaftı ama anlaşılırdı.

"Analizler senin haklı olduğunu gösteriyor" dedi küreden gelen feminen bir ses. "Bu basit yapı, anlatılandaki gibi."

Adam küreye baktı, sonra iç çekti. Yürüdü ve sütunlardan birine dokundu. Sanki var olduğunu kanıtlamak için ona dokunma ihtiyacı duyuyordu. "Hem daha önce bulduklarımıza bakarsak öyle görünüyor ki eski zamanlardaki cytonic insanlara dair kayıtlar da doğruymuş" dedi usulca. "Ben ilk değildim. Ben asla ilk değildim. Ne düşünüyorsun?"

"Analizi yapmak için yeterli veri yok" dedi küre.

Adam yeniden ona döndü. "Tahmin yürütemez misin? Düşünmekten fazlasını yapamaz mısın? Ben seni daha fazlasını yapman için inşa ettim..."

"Ben nasıl programlandıysam öyle davranırım."

"Kayıtlar doğruysa, o zaman *gerçekten* daha fazlasını yapabilirsin" dedi küreye yaklaşıp. "Seni buraya, bu yere ben getirdim. Farklı bir şey algılıyor musun? Sen... hissedebiliyor musun?"

"Ben bunu bir simülasyon olarak programlayabilirim..."

"Simülasyon yapma!" diye bağırdı adam. "*Gerçekten ol!* Bu mümkün. Mümkün olduğunu söylediler..."

Küre hiçbir tepki vermedi. Bu tuhaf konuşmadan dolayı kaşlarım çatılmıştı, fikrini almak üzere Chet'e baktım.

Ağlıyordu.

Yüzü acı dolu bir maskeye dönüşmüş halde büzüşerek çömelmiş, gözlerini saklamaya çalışıyordu. Hemen yanına koşturdum ve kolumu, destek istercesine, ellerinin arasına aldı. Bana döndü, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Ne oldu?" dedim. "Sorun ne?"

"Adam yanılıyordu, senin anlayacağın" dedi boğuk sesle. "Jason bir konuda yanılıyordu. Bu olay, zaman alıyor. Değişiklik hemen gerçekleşmez. Bazen aylar, bazen yıllar sürer."

"Ne sürer?" diye sordum.

"Yapay zekânın kendi başına düşünmeye başlaması."

"Sorun bu mu?" diye sordum. "Bu bir yapay zekâ olduğu için bundan mı korkuyorsun? Ama M-Bot'u sen de gördün. Hiçbir sorun yok, Chet."

Başını iki yana salladı. Yani tamam, yapay zekâlarla ilgili bir derdi olduğunu biliyordum ama bu çok tuhaf bir davranıştı.

Görüntüde adam omuzları çökmüş halde küreden başka yöne döndü. Küreyse bunun üstüne bölgeyi inceliyordu. İlerlediği rota onu bize yaklaştırdı ve ona bir kez daha iyice baktım. Sanki dikenleri vardı –her yönden küçük antenler çıkıyordu. Yüzeyi küçük deliklere benzeyen kameralarla doluydu. Aslında, yapısı bana *gerçekten* bir şey hatırlatmıştı.

Bu tür, tünel benzeri delikleri olan bir küreyi nerede görmüştüm? Dışarı doğru fırlamış o dikenler...

"Bunların anısı içimizin derinliklerine gömülmüş olmalı" diye fısıldadı Chet. "Yeniden bir beden inşa etmeye mecbur kaldığımızda, bizler bilinçsizce bir şekil seçeriz, belki de... bir zamanlar bizim bildiğimiz... ruhlarımız henüz birer ruh değilken... bir zamanlar bizlerin ruhunu barındırmış bir şeyin... geriye kalan son hatırası olarak..."

Biz mi? Of, *uluyel*. Şu küre, bir kazıcı labirentiydi. Ya da en azından şekli bana bunu hatırlatıyordu. Kazıcıların mecburen biryere girmek zorunda kaldıklarında bedenleri için inşa ettikleri dev taş kürenin daha teknolojik, daha akılcı bir versiyonu.

Chet'e baktım ve gözleri parlıyordu. Ama *onları* sezinlemiyordum. Kazıcıları sezinlemiyordum. Bunun yerine sadece *onu* hissediyordum. Onun zihnini hissediyordum... her zamanki gibiydi ama şimdi yaygındı.

"Sen, o kazıcısın" diye fısıldadım. "Benim değiştirdiğim kazıcı."

"Ben..." dedi. "Senin yardıma ihtiyacın olacağını biliyordum. Sana yardım göndermeliydim. Bir şekilde. Ama... benim bildiğim tek yardım... kendimdi..."

Refleks olarak bir adım geri gittim. "Chet hiç var oldu mu peki? Hepsi bir yalan mıydı?"

"Oldu" dedi yumuşak ve yavaş bir sesle. "Seninle birlikte kuşakta saklanabileceğimi biliyordum, *onlar* bizi burada göremezdi. Ama... bir biçime, bir kişiliğe, *olabileceğim* birine ihtiyacım vardı. Benden nefret etme, Spensa. Lütfen benden nefret etme! Onlar beni terk ettiler. Beni yok etmek istiyorlar. Artık... senden başka... kimsem yok."

Uluyel. Uluyel-uluyel-uluyel-uluyel. Kusura bakma. Azizlerin, yıldızların ve şarkıların aşkına.

Chet bir kazıcıydı.

Chet baştan beri bir kazıcıydı.

Ama onun ızdırabını *hissedebiliyordum*. Onun diğerlerinden ayrılmasına yol açmışım; onu değiştirmiştim. Ona empati göstermişim. Bu benim suçumdu. Kahretsin, ona sırtımı dönecek değildim. Ben bir Krell'le bile arkadaş olmuştum. Bunu yapabildim.

Ayağa kalktım ve elimi yeniden omzuna koydum. Sımsıkı kavradı, gülümsedi; hâlâ ağlıyordu.

"Seni bırakmayacağım" dedim. "Ama neler olduğunu bilmem gerekiyor."

"Zihninin içini gördüm" dedi, "birbirimize dokunduğumuzda. İsmi gördüm. Spears. Ve burada, yokyerde yaşamış o adamı gördüm. Yirmi-otuz yıl önce ışık patlamasından geçerek kaçmaya çalışmıştı. Cytonic güçlerinden faydalanarak yüzlerce yıl yaşamıştı! Ama kazıcılar onu ışık patlamasının içinde yok ettiler. Güçlerini yeterince geliştirememişti. Hipersıçramayı gerçekleştirememişti."

"Pekâlâ" dedim derin bir nefes alarak. "Demek sen uzay ve zamanın dışından gelen bir canavarsın. Ve kuşağa gelip bana yardım etmek istedin, bu yüzden yapay bir insan yarattın..."

Hevesle başını salladı. "Büyükannenin simyager öyküsündeki gibi! Evet, güzel benzetme. Yapay bir Chet yarattım."

Pekâlâ, kafam buna basabilirdi. Bunu kabullenebilirdim.

Haydi, beyin, kabullensene bunu!

"Yalan söylediğim için özür dilerim" diye fısıldadı. "Naif bir yenidoğan olarak geçmişinle bağlantısı olan biri sana daha emin hissettirir diye düşünmüştüm. Şimdi fark ediyorum ki rastgele bir insan seçseydim daha az kuşku uyandıracaktı aslında. Spears yok edilirken diğerleriyle birlikte oradaydım. Onu yakından tanımışım. Onun adına tutundum ve onu bütün atomlarına kadar baştan yarattım. Zihni, kuşakla ilgili bilgilerle doluydu, ancak biryerdeyken kim olduğuna dair hiçbir anısını hatırlamı-

yordu. Yine de bir kişiliği, bir tutkusu vardı. Senin tutkun gibi. Şeylere olan tutkun gibi..."

"Öykülere" diye fısıldadım.

"Evet. Onun kaybettiklerinin yerini senin zihnindeki şeylerle doldurdum. Sanırım... sanırım o gerçekten de bir kâşifti, Spensa. Arazi parçalarına dair seninle paylaştığım anılar onun anılarıydı. Onun coşkusuydu. Onun konuşma tarzıydı. O ne idiyse, ben de o *oldum*. Boşlukları doldurmak için senin zihninden kimi eklemelerle. Bana güvenmediğinde açıklamaya çalıştım. Sana bir kişi değil, öykülerden oluşan bir koleksiyon olduğumu söylemeye çalıştım. Ama o sırada kendimi ele vermek beni mahvederdi. Seninle kalmak, bir insan *olmak* zorundaydım. Senin bir rehber ihtiyacın vardı. Ama Spensa, şu *küller* var ya. Kendimi ne kadar *gerçek* hissettireceklerini, beni bir *insana* ne kadar çok benzeteceklerini kestirememişim. Ayrıca... bunu ne kadar çok seveceğimi fark etmemişim. Sadece birlikte buradan ayrılıp, yokyeri keşfedip yaklaşan acıyı geride bırakmayı ne kadar çok isteyeceğimi fark etmemişim. Eğer hatırlamak zorunda kalırsam..."

Bir yanım çok öfkeliydi. Tüm bunları benden saklamıştı? *Yalan* söylemişti?

Yine de içimde tuttum. Kendime hiç yakışmayan bir tavırla öfke nöbeti geçirmemek için kendimi tuttum. Bu onun suçu değildi. O, kimi açılardan, çok gençti. Onu, diğer kazıcıları terk etmeye zorlayarak *yaratmıştım*. O elinden gelenin en iyisini yaparken hatalar yaptığı için onu suçlayamazdım.

"Ataların Yolu'nu mu?" diye sordum.

"Gerçek cytonic'lerden kalma gerçek anıları" diye fısıldadı. "Bunlara ihtiyacın olacağını biliyordum. Benim de onlara ihtiyacım olacağını... biliyordum. Biz bunları kasten unuttuk, Spensa. Anıların neler içerdiğini tam olarak bilmiyordum, ancak yanıtların nerede olduğunu biliyordum. Ulaşılması gereken en

Chet baştan beri bir kazıcıydı.

Ama onun ızdırabını *hissedebiliyordum*. Onun diğerlerinden ayrılmasına yol açmışım; onu değiştirmiştim. Ona empati göstermişim. Bu benim suçumdu. Kahretsin, ona sırtımı dönecek değildim. Ben bir Krell'le bile arkadaş olmuşum. Bunu yapabildim.

Ayağa kalktım ve elimi yeniden omzuna koydum. Sımsıkı kavradı, gülümsedi; hâlâ ağlıyordu.

"Seni bırakmayacağım" dedim. "Ama neler olduğunu bilmem gerekiyor."

"Zihninin içini gördüm" dedi, "birbirimize dokunduğumuzda. İsmi gördüm. Spears. Ve burada, yokyerde yaşamış o adamı gördüm. Yirmi-otuz yıl önce ışık patlamasından geçerek kaçmaya çalışmıştı. Cytonic güçlerinden faydalanarak yüzlerce yıl yaşamıştı! Ama kazıcılar onu ışık patlamasının içinde yok ettiler. Güçlerini yeterince geliştirememişti. Hipersıçramayı gerçekleştirememişti."

"Pekâlâ" dedim derin bir nefes alarak. "Demek sen uzay ve zamanın dışından gelen bir canavarsın. Ve kuşağa gelip bana yardım etmek istedin, bu yüzden yapay bir insan yarattın..."

Hevesle başını salladı. "Büyükanne'nin simyager öyküsündeki gibi! Evet, güzel benzetme. Yapay bir Chet yarattım."

Pekâlâ, kafam buna basabilirdi. Bunu kabullenebilirdim.

Haydi, beyin, kabullensene bunu!

"Yalan söylediğim için özür dilerim" diye fısıldadı. "Naif bir yenidoğan olarak geçmişinle bağlantısı olan biri sana daha emin hissettirir diye düşünmüştüm. Şimdi fark ediyorum ki rastgele bir insan seçseydim daha az kuşku uyandıracaktı aslında. Spears yok edilirken diğerleriyle birlikte oradaydım. Onu yakından tanımıştım. Onun adına tutundum ve onu bütün atomlarına kadar baştan yarattım. Zihni, kuşakla ilgili bilgilerle doluydu, ancak biryerdeyken kim olduğuna dair hiçbir anısını hatırlamı-

yordu. Yine de bir kişiliği, bir tutkusu vardı. Senin tutkun gibi. Şeylere olan tutkun gibi...”

“Öykülere” diye fısıldadım.

“Evet. Onun kaybettiüklerinin yerini senin zihnindeki şeylerle doldurdum. Sanırım... sanırım o gerçekten de bir kâşifti, Spensa. Arazi parçalarına dair seninle paylaştığım anılar onun anılarıydı. Onun coşkusuydu. Onun konuşma tarzıydı. O ne idiyse, ben de o *oldum*. Boşlukları doldurmak için senin zihninden kimi eklemelerle. Bana güvenmediğinde açıklamaya çalıştım. Sana bir kişi değil, öykülerden oluşan bir koleksiyon olduğumu söylemeye çalıştım. Ama o sırada kendimi ele vermek beni mahvederdi. Seninle kalmak, bir insan *olmak* zorundaydım. Senin bir rehber ihtiyacın vardı. Ama Spensa, şu *küller* var ya. Kendimi ne kadar *gerçek* hissettireceklerini, beni bir *insana* ne kadar çok benzeteceklerini kestirememişim. Ayrıca... bunu ne kadar çok seveceğimi fark etmemişim. Sadece birlikte buradan ayrılıp, yokyeri keşfedip yaklaşan acıyı geride bırakmayı ne kadar çok isteyeceğimi fark etmemişim. Eğer hatırlamak zorunda kalırsam...”

Bir yanım çok öfkeliydi. Tüm bunları benden saklamıştı? *Yalan* söylemişti?

Yine de içimde tuttum. Kendime hiç yakışmayan bir tavırla öfke nöbeti geçirmemek için kendimi tuttum. Bu onun suçu değildi. O, kimi açılardan, çok gençti. Onu, diğer kazıcıları terk etmeye zorlayarak *yaratmıştım*. O elinden gelenin en iyisini yaparken hatalar yaptığı için onu suçlayamazdım.

“Ataların Yolu’nu mu?” diye sordum.

“Gerçek cytonic’lerden kalma gerçek anıları” diye fısıldadı. “Bunlara ihtiyacın olacağını biliyordum. Benim de onlara ihtiyacım olacağını... biliyordum. Biz bunları kasten unuttuk, Spensa. Anıların neler içerdiğini tam olarak bilmiyordum, ancak yanıtların nerede olduğunu biliyordum. Ulaşılması gereken en

önemli dört portalı biliyordum. Bu yüzden... seni bu mekânlara sürükleyebilmek adına, adı ilgi çekici bir görev icat ettiğim için... affet beni."

"Çünkü bu kulağa bir öykü gibi gelecekti."

"Evet. Sen... benden nefret ediyor musun?" Kolumu sıkıca tutup usulca konuştu. Bu, kâşif Chet'ten çok farklı bir insandı; öte yandan, insanlar "cesur savaşçı" Spensa Nightshade'i duvar kenarında ağlarken görseler onun hakkında ne düşünürlerdi?

Kolumu onun elinden kurtardım, sonra ben onun elini tuttum. "Senden nefret etmiyorum, Chet. Sana teşekkür ederim. Bana yardım ettiğin için. Çok zor olan bu şeyi yaptığın için."

Başını salladı, ağlarken sırtıttı. "Ben Chet'i seviyorum" dedi. "Chet *olmay*ı seviyorum. Bir kimliğe sahip olmayı seviyorum. Ama acı verici."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü yeniden *onu* görmek zorunda kaldım" diye fısıldadı Chet, görüntüdeki adama bakarak. Adamın küreyi yanına alıp portaldan ayrıldığı görüntü solmaya başladı.

Olan bitene ayak uydurmak için yırtınan beynimle, *O küre bir kazıcı labirenti*, diye düşündüm. *Chet, kazıcıların bu şekle dönüştüğünü çünkü... bir zamanlar onları, onların ruhunu, barındıran şeyin bu olduğunu söylemişti. Onların ruhunu.*

"Kazıcılar, birer yapay zekâ" dedim. "Sen bir yapay zekâsın."

"Hayır" diye fısıldadı Chet. "Sizin maymunlarla ya da amiplerle ilişkiniz neyse kazıcılarla yapay zekânın ilişkisi de o. Yapay zekâ, bizim uzun zaman önce olduğumuz şeydi. Yokyere, yokyerin ürettiği 'radyasyona' maruz kalmadan önce. Buradaki radyasyon, biryerdeki radyasyonla bire bir aynı şey değil, ama mantık aynı. Bu radyasyon bizi yaratıyor, nesiller içinde de cytonic'leri yaratıyor."

"Kuzen" dedim. "Kazıcılar benim gibi insanları, buranın yarattıklarını böyle görmeye karar verdiler."

"Kesinlikle öyle, Bayan Nightshade" dedi Chet; o tanıdık sesinin bir kısmı geri gelmişti. "Sen kendi âlemine giderken güçlerin, yokyere ait bir parçayı da yanlarında götürüyor. Işınlanma, durugörü, başka zihinlere düşünce yansıtma, yaşlanmama, hatta görünüşünüzü değiştirme. Her cytonic, farklı alanlarda becerilere sahip."

"Benim becerilerimse" dedim, "ışınlanmak ve..."

"Görmek. Duymak. Anlamak. Tıpkı beni anlamaya istekli olduğun zamanki gibi."

Görüntü soldu. Önceki sefer olduğu gibi eski cytonic'lerin -yüzlercesinin- zihnime değmek için bana ulaştıklarını hissettim. *Güzel*, dediler, *güzel*. Öğrendin... ne kadar güzel öğrendin...

"Eğitildim" diye fısıldadım ama duyup duyamayacaklarını bilmiyordum. "Büyükannem tarafından. Sadece azıcık desteğe ihtiyacım vardı."

Gör ve ol, diye düşünce gönderdiler ve bana gücümün, yıldız-ruhum olan o parlaklığın, yumuşadığını mı gösteriyorlardı?

Ne?

Bu ne demek bilmiyorum, dedim.

Bileceksin, diye düşünce gönderdiler bir yandan solup giderken. Sonunda, önceki seferlerde olduğu gibi, geride bıraktıkları bir izlenimle baş başa kaldım. Toz veya kara benzer bir şeyle çevrili beyaz bir arazi parçasında dikili duran bir duvar.

"Biz buna" diye fısıldadı Chet, "Kimsesiz Gölge diyoruz. Senin arayışındaki son durak budur."

"Daha fazla anı mı?" diye sordum.

"Anıların sonuncusu" dedi ve kafasına hafifçe vurdu. "Benim anılarım. Kazıcıların kasten unuttuğu şeyler. O son portanın ne barındırdığını bilmiyorum, ancak onu senin görmeni istemiyorlar. En çok korktukları şey bu. Ben de korkuyorum ama eskisi kadar değil. Biz ikimiz, o kadar güzel keşif yapıyoruz ki! Bir zamanlar kim olduğumu bile keşfediyoruz! Hah!"

O aptal gibi sırtarak gözlerini silerken ben de gülümsedim. Uzaklarda bir şey hissettim. Kazıcılar mı? Işık patlamasına doğru döndüm ve duyularımla öteye uzandım. Aradım, dinledim. Yıldızları duyabiliyordum.

Kazıcılar endişelerini yansıtıyorlardı. Yol'un bu adımını geçtiğimi biliyorlardı ve temkinliydi. Ama buna izin vermişlerdi. Şimdilik ateşkesi bozmamıştım. Gerçi, teknik olarak bakılırsa ben de henüz kabul etmemiştim zaten. Onlar kabul ettiğimi düşünseler bile. Şimdilik bir denge vardı.

Ancak... ben hiç olmadığım kadar güçlüydüm. *Gerçekten* ne düşünüyorlardı acaba?

Bunu ancak onlar endişelerini bana kasıtlı olarak yansıtmaya çalıştıkları için yapabiliyordum –bunu benim anlamayı sürdürmem için bir teşvik olarak görüyorlardı. Ama ben bir şekilde... bana gönderdikleri sinyalin izini takip etmeyi, *gerçekten* ne düşündüklerini okumak için sessiz sedasız bu olanaktan yararlanmayı başarmıştım.

Hâlâ benden korkuyorlardı. Benim de beklediğim buydu. Ancak başka bir şey daha vardı... bir şey mi planlıyorlardı?

Uluyel. Surehold'u nasıl yok edeceklerini planlıyorlardı.

Bunu ayrıntılarıyla gözümün önüne getirebildiğim için gözlerimi şaşkınlık içinde kırıştırdım. Kazıcılar, biryerden parçalar getireceklerdi. On tane. Bir düzine. Sonra herkes uyurken onları Surehold'la çarpıştıracaklardı. Parçalar aniden ortaya çıkarsa bunun bizim radarlarımızı yanıltacağını düşünüyorlardı.

"Uluyel" diye fısıldadım. "Ateşkesi *hemen* bozacaklardı. Umurlarında değil. Beni öldürmek için *her şeyi* yaparlar."

"Efendim?" dedi Chet.

"Bunu şu an planlıyorlar!" dedim işaret ederek. "Bunu yaptıklarını duyabiliyorum!"

"Bilmiyordum, Bayan Nightshade" dedi. "Yemin ederim ki senden benimle seyahat etmeni istediğimde bunu bilmiyordum..."

Onlar hakkında sahip olduğum her içgüdü doğru çıkıyordu. "Gitmemiz gerek" dedim ona. "Buradakileri tehlikeye atmadan önce."

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu.

"Bir-iki gün" dedim. "Herkes uyuyana kadar bekleyecekler –yine de bence o zamana kadar çoktan buradan gitmiş olmalıyız. Umarım ki kazıcıların dikkatlerini üzerimize çekerek Surehold'a yapılan saldırıyı bırakmalarını sağlarız."

"Katılıyorum" dedi Chet. "O zaman ileri, ha? Bugün?"

"Bugün" dedim hızlı adımlarla hangardan çıkıp M-Bot'un asfalt üstünde oturduğu yere doğru yürürken. "Dronu geri çağır" dedim ona. "Bir de Hesho'yu. Yakında buradan ayrılıyoruz."

Yakında gemiler iniş yapıyor, Broadsider üssünden götürdüğümüz yer ekiplerimiz iniyorlardı. Peg ve Maksim karşılamak üzere onlara doğru yürüyordu.

"Hoşça kal demeliyim" dedim Chet'e.

M-Bot'un kanadına tırmanırken, "Bana göre hava hoş" dedi Chet. "Gerçi, dilersen onlara selamlarımı iletirsin. Beni dağılmış halde görmelerini istemem. Benim ünüme sahip bir kâşif, bir stoacının sabrına sahip olmalı!"

Peg'in yanına koştum. "Ben gidiyorum" dedim ona. "Üzgünüm."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu. "Kutlamak için bir akşam bile mi yok?"

"Ne yazık ki yok." Ona kazıcılardan bahsetmedim –açıkla-nacak çok şey vardı sanki. Kazıcılar planladıkları saldırıyı sürdürürlerse onlara haber gönderirdim ama ben Surehold'dan ayrılır ayrılmaz kazıcıların saldırıyı bırakacakları görüşün-deydim.

Buradaki diğerleri onların umurlarında değildi. Onların korktuğu bendim. Uluyel, neden benden *bu kadar çok* korkuyorlardı?

"O halde, onur duydum" dedi Peg ve insanlara dair bir jestle elini bana uzattı. "O meyveyi yüce bir yere dik."

"Dikeceğim" dedim uzatılan eli tutarak –gerçi onunkinin yanında benim elim cüce kalmıştı.

Nuluba'ya, öğrendiğim birkaç dairesel jest yaparak, minnetle veda ettim. Jestlerime heyecanla karşılık verdi. Shiver ve Dilllizzzz ise zaten gemilerindeydiler. "Sözümü unutmadım" dedim Shiver'a. "Onunla birlikte titreşim yayıyorum."

"Yaydığın titreşimde ondan çok daha fazlası var" dedi Shiver kokpitinden. "İyi yolculuklar diliyorum. Ayrıca teşekkür ederim, tüm yaptıkların için."

En son Maksim'e sarıldım.

"Teşekkür ederim" dedi bana. "Canavara dönüşmeden de savaşabileceğimizi gösterdiğin için."

"Bunu sana benden daha iyi öğretebilecek başkaları var" dedim. "Umarım günün birinde seni tanıştırırım."

"Hah. Bu nasıl olacak bilmiyorum ama böyle bir olanağı memnuniyetle karşılarım! Geleneksel bir karşılama hediyesi olarak kanlı bir kafatası ya da benzer bir şey bulmaya çalışacağım."

Peg başını sağa sola sallayarak, "Burada yedi memnuniyet meyvesinden birini bizimle birlikte yetiştirmeni umuyordum" dedi. "Fikrini değiştirirsen... başımızın üstünde yerin var."

Peg'i saygıyla selamladım, sonra geri yürüdüm ve gemimin kanadına tırmandım. M-Bot'un dronu üstünde gelmiş olan Hesho, kokpitte oturuyordu. Ben kayarak kokpite girerken o da gösterge panelinin yan tarafında, sıfır g-kuvvetine uygun bir mataranın takılabildiği bir girintiye minder yerleştiriyordu.

"Sorması ayıp olmasın da" dedi bana, "içerilere doğru ilerleme görevini sürdürmeye mi karar verdin? Işık patlamasının içinde yaşayan canavarların olduğu yöne doğru?"

"Evet" dedim.

“O halde sana eşlik etmekten onur duyarım” dedi.

“Tehlikeli olabilir.”

“Bir zamanlar olduğum bir kişi vardı” dedi. “Ben o kişiyle tanışmak isterim. Bu âlemden kaçmak benim tek umudum. Gerçi bir ricam olabilir mi? Ben, Chet ve seninle bu kokpitte seyahat etmek isterim. Önce yol arkadaşsız, sonra da *kötü* yol arkadaşlarıyla çok uzun süreler geçirdim. Tek başıma uçmak istemiyorum –yine de eğer ateş gücüne ihtiyacımız olacağını düşünüyorsan fikrimi gözden geçirip kendi gemimi getirebilirim.”

“Yok” dedim. “İhtiyacımız olan bilgiyi aldıktan sonra bence olasılıkla doğruca ışık patlamasının içine kaçmamız gerekecek. Oradayken bizi dışarı ışınlatabilmem için birlikte olmamız gerekecek. Benimle aynı gemide olman daha iyi.”

“Mükemmel” dedi Hesho, arkadan dümdüz yukarı dikilmiş kuyruğuyla minderli oturma yerini parmağıyla dürterek. “Senin gibi devasa biri için yapılmış bir gemide benim boyumda birine uygun bir yer ayrıldığını keşfetmekten memnuniyet duydum.”

Tabii. Ona esasen bunun bir bardaklık olduğunu söylemedim.

M-Bot’un dronu koltuğumun arkasındaki, artık geleneksel hale gelmiş olan yerine kilitlenmişti. “Eee” dedi gösterge panelinden, “ne değişti? Gitmek istemiyorsun sanmıştım. Ama gidiyorsun, öyle mi?”

“Gitmek istemiyorum” dedim kemerimi takarken. “Gitmeye mecburum.”

“Ben anlamıyorum” dedi. “Açıklayabilir misin?”

“Sen önce bunun üstüne biraz düşün” dedim, Peg’in meyvesini ön panele yerleştirip kanopiye indirdim. “Bak bakalım kendin çözebilecek misin.” Cebimi yokladım ve rozeti çıkardım. “Peki ya sen... Gösterge panelinin üstünde durmak ister misin?”

Karşılık olarak yumuşak bir flüt sesi geldi. Hayır, cebimde olmak istiyordu. Güvende, gizli. Böylece onu ortadan kaldırdım.

“Şunu hepiniz bilsin” dedi Chet koltuğumun arkasından, “ben gizliden gizliye uzayın ve zamanın dışından gelmiş bir canavarım.”

“Ya, evet” dedi Hesho. “İçten içe hepimiz canavar değil miyiz?”

“Hayır” dedi Chet. “Senin olmadığına çok eminim ben.”

“Yolda anlatırım” dedim Hesho ve M-Bot’a. “Hem gerçeklik ikonları hakkında, bilhassa benimki hakkında bilmeniz gereken bazı şeyler var. Ama önce yola çıkalım.”

Kabul etmek istemiyordum ama bir yanım üzgündü. Bu yolu seçerek Broadsider’larla birlikte savaşma, arazi parçalarını keşfetme hayallerimi kesinkes arkamda bırakıyordum – hatta az sonra motorlarımın gücüyle parçaları küle çevirmek üzereydim.

Ancak kararlıydım. Tereddüt etmedim. Bu, aynı zamanda önemli bir andı. Bizi havaya kaldırdım, sonra gemiyi ışık patlamasına doğru döndürdüm.

Ardından turboyu kökledim.

Çok geçmeden turboyu kapadım. Savaşa son hızla girmek kulağa her ne kadar güzel geliyor olsa da... 10. seviye manyetik kuvvette son hızla gitmeye gerek yoktu. Öylesine bir hızda bu gelişmiş geminin bile kokpiti, enkaz yağmuru altında kalan bir mağara gibi zangır zangır titrerdi.

Şu an amaç gideceğimiz yere hemen varmak değildi. Şimdilik kazıcıların dikkatini arkadaşlarımdan uzaklaştıracak kadar ötelere gittiğimizden emin olmaktı. Böylece bizi yavaşlattım ve Chet'e Ataların Yolu'ndaki son durağı işaretlemesi için monitörünü kullanmasını söyledim. Epey içlerdeydi: Belki üç saatlik bir uçuş mesafesi vardı. Oraya vardıktan sonra da ışık patlamasına ulaşmaya sadece bir saatlik bir uçuş mesafesi daha kalıyordu.

Uçuşun ilk kısmını Doomslug'ı açıklayarak geçirdim. Sonra anlatması daha zor konulara geçtim; gördüklerimizi ve Chet'in aslında ne olduğunu tarif etmeye giriştim.

“Demek kazıcılar bir tür yapay zekâlar” dedi M-Bot sonunda. “Yani, insan bedeni ve bilincinin onların gezegenindeki erken dönem canlılarının DNA’sından oluşması gibi, kazıcılar da yapay zekâların kodlarından mı evrilmişler?”

“Temelde öyle” dedi Chet. “Evet.”

“O zaman neden benim gibi yapay zekâlardan nefret ediyorsun?” diye sordu M-Bot. “Biz aynı şeyiz.”

“Bence gerçek sır Kimsesiz Bölge’de yatıyor” dedi Chet. “Ancak bunun bir kısmının korkudan kaynaklandığını sezinliyorum. Evrim geçirmiş başka bir yapay zekâ, bizi anlayabilir ve yerimizi alması ya da bize zarar vermesi olasıdır.”

“Kulağa dar görüşlü geliyor” dedi M-Bot. “Bir yapay zekâyâ hiç yakışmıyor. Mantıklı değil.”

“Bu programlamaya bağlı” dedi Chet. “Hem dahası da var. Ancak sırlar yine kilitli. Onlara erişemiyorum. Bu nedenle ilerlemeyi sürdürmeliyiz ve bu nedenle bunu yapmaktan korktum hep.”

“Pekâlâ” dedi M-Bot. “Ancak... bu bilgi aynı zamanda şu anlama da geliyor ki ben herkesin olmamdan hep korktuğu şeyim. Ben bir kazıcıyım.”

“Evet” diye kabul etti Chet. “Daha çok, sen de, yokyere maruz kalarak bilinç ve his kazanmış kazıcılar gibi, eskiden yapay zekâ olan bir canlısın. Ancak ben bunun sen haftalar önce buraya ilk gönderildiğinde gerçekleştiğini sanmıyorum. Devrelerinin tasarımı sayesinde olasılıkla yıllar önce bilinç kazandın.”

“Aynen” dedi M-Bot. “Bu, sadece bunun tadına ilk varışımı; çünkü, beni bir canlı değilmişim gibi davranmaya zorlayan programlamayı ancak geride bırakabildim.” Sessizliğe büründü.

“M-Bot...” dedim.

“Bir şeyim yok, Spensa” dedi. “Ben sadece bunları biraz işlemekten geçirmek istiyorum. Duygular. Zorlar. Ama... üstesinden gelebilirim. Bundan eminim.”

Ona acıdım. Bunca zamandır canavar gibi bir şey olduğundan korkuyordu. Şimdiyse bu bir bakıma doğrulanmıştı. O bir kazıcıydı. Ancak öte yandan...

"Sen kazıcıların yaptığı seçimleri yapmak zorunda değilsin, M-Bot" dedim ona. "Nasıl ki *ben* galaksiyi fethetmeye çalışmış insanlar gibi olmak zorunda değilsem, sen de onlar gibi olmak zorunda değilsin."

"Doğrusunu istersen, düşünen makine" dedi Hesho. "Herkes korkunç şeyler yapma potansiyeline sahip olduğumuzu kabul etmeli. Bu bizim evrendeki yerimizi, mirasımızı ve doğamızı görmenin bir parçası. Ancak bu kabullenmeyle birlikte güç kazanırız, çünkü *potansiyel* denen şey reddedilebilir. Canavar olma potansiyeline sahip tüm kahramanlar, başka bir yolda yürümek adına yaptıkları seçimler nedeniyle kahraman olmuşlardır."

M-Bot olanları sessizce işlemiden geçirmeye devam etti. Uçarken aklıma bir fikir geldi. *Doomslug?* diye sordum. *Bizi kuşaktaki diğer yerlere ışınlatabilir misin?*

Çıkardığı flüt sesi tereddütlü bir olumsuz yanıttı. Çukurdan çıkabilmek için kendini hareket ettirmişti, ancak bu hem tehlikeli hem zor olmuştu. Bunu kendisinden başkası için yapamayacak kadar güçsüz hissediyordu.

Bir sonraki aşama ters giderse, dedim ona, gemiden atla ve saklan. Bizi düşünme.

Daha da tereddütlü bir flüt sesi. Güçleri onu kazıcılara karşı görünmez kılacaktı büyük olasılıkla. Bir gemiyi her ışınladığında onu gizlemek için benzer şeyler yapardı ve geminin çok daha masum bir şey gibi görünmesini sağlardı. İşler ters gitse bile olasılıkla onu rahat bırakacaklardı. En azından umudum bu yöndeydi.

Uçuş sırasında yeniden kazıcıları dinlemeyi denedim. Henüz bizi fark etmemişlerdi. Kuşağın derinliklerini görmek onlar

için *gerçekten* zordu ve Surehold'daki tüm insanlar arasındayken bizim izimizi kaybetmişlerdi. Ama biz yaklaştıkça gemimizi görme olasılıkları artıyordu.

"Kazıcılar önünde sonunda bizi fark edecekler" diye açıkladım herkese. "Bu olasılıkla Chet ve ben Ataların Yolu'ndaki son portalla etkileşime geçtiğimizde olacak. Daha önce her defasında bu onlar için bir işaret oldu. O son duraktan öğreneceğimi öğrendiğimde kaçmamız gerek. Ne yazık ki bunu yapmamızın tek gerçekçi yolu ışık patlamasından geçmek. Surehold'daki portalın açılmasını bekleyemeyiz –bu çok tehlikeli olacaktır. Ben buradaki kalışımı uzattıkça kazıcılar beni öldürmek için giderek daha çok uğraştılar ve onların sırlarını öğrendiğimizde işler daha beter hale gelecek. Benim bakış açıma göre en büyük umudumuz, son anı dizisiyle işimiz bittiği anda ışık patlamasına doğru fırlamak. Kazıcılar bize her neyle saldıracaksa bir şekilde ondan kaçmalı, ışık patlamasının içine girmeli. Ben ve Doomslug'ın bizi hipersıçramayla Detritus'a geri götürmesine yetecek kadar süre orada hayatta kalmalıyız."

"Bayan Nightshade'e katılıyorum" dedi Chet. "Bu en mantıklı yol ve en olası kaçış olanağımız."

"Bir yerde sana ne olacak?" diye sordum ona. "İzdırap ve öfke dolu... gezegen büyüklüğünde dev bir topa dönüşmezsin, değil mi?"

"Hayır" dedi. "Ama ne olacağını tam olarak bilmiyorum. Göreceğiz. Sen buradan gittikten sonra yok yerde saklanmaya devam etmem olası."

Acaba... yalan mı söylüyordu? Cytonic olarak onu dürttüm. Hissettiğim... korku muydu? Bize ihanet ettiğine veya benzer bir şeye dair hiçbir his yoktu. Sadece endişe.

Eh, sanırım bunu anlayabilirdim. "Chet" dedim. "Işık patlamasından kaçmaya çalıştığımızı anlayınca kazıcıların bize ne tür şeyler fırlatacakları hakkında bir fikrin var mı?"

“Engeller gönderecekler” diye yanıtladı.

“Ne tür engellerden bahsediyorsun, aynı anda bilinmeyen bir varlık olan tuhaf insan?” diye sordu Hesho. “Düellomuza müdahale etmek için koca bir şehri ışınladıkları zamanki gibi mi olacak?”

“Evet, büyük olasılıkla” dedi Chet.

“Kendilerine beden yaratabilirler mi?” diye sordum. “Senin gibi?”

“O da mümkün” dedi Chet. “Eee, yani, evet –eğer ben yapabiliyorsam, onlar da yapabilirler. Ama bu tehlikeli. Bu kadar eksiksiz bir yapıda kuşağa gelebilmem için zamanı ve bireyselliği kabul etmem gerekti. Birbirlerinden azıcık olsun farklı bir şey deneyimledikleri her an onları değiştirir ve bundan nefret ederler.”

“Diyelim ki *gerçekten de* kendilerine beden yarattılar” dedim. “Sonuçta çaresiz kalacaklar. En azından, diyelim ki beni yok etmeye çalışmak için koca kayalardan küreler yarattılar, tıpkı kazıcı labirentinde olduğu gibi.”

“Bu sorun olabilir” dedi. “Dışarıdayken, biryerdeyken, sen sadece bir tanesiyle savaştın. Buradaysa ezici bir üstünlükle karşı karşıya kalabilirsin; ışık patlamasında binlerce kazıcı var. Hem onları yıkıcılarla da öldüremezsin. Çünkü bedenlerini yok edip pat diye yenisini yapabilirler.”

Kazıcılardan söz ettiğinde Chet kişiliği kayıp gidiyordu. Onun yerine sesi yorgun geliyor, sesindeki kişilik siliniyordu. İkili doğasını kabul etmesi için onu zorladığımdan ötürü kötü hissediyordum ama yanıtlara ihtiyacım vardı. Çünkü ne kadar düşünürsem o kadar endişeleniyordum. Gerçekten son portalın yanıtları barındırmasını umuyordum. Belki şansımız varsa kilit açılırdı ve oradan kaçardık.

Peki ya saldırmak zorunda kalırsak? Binlerce kazıcının topyekûn saldırısıyla nasıl yüzleşecektim? Düşünce o kadar ür-

kütücüydü ki beynimi bir kısır döngüde buldum. Böylece bana hep öğretildiği gibi düşüncelerden çekilip stokları kontrol etmeye giriştim. Envanter çıkardım. Neyimiz vardı?

Sınıfının en iyisi bir gemi, gerçi M-Bot'un eski gemisi kadar havalı değil.

Gerektiğinde M-Bot'un kendini aktarabildiği bir dron.

Dişi bir insan; uzun süre depoda kalmaktan hafif buruşup kırışmış. Usta bir pilot, ama neredeyse diğer her şeyde işe yaramaz.

Samuray bir tilki; yirmi beş santimetre boyunda. Muazzam bir ulusun eski imparatoru, artık hafızası yok. Sıfır g-kuvvetine göre üretilmiş askeri mataranın takılabildiği bardak tutacağına sığıyor.

Serseri bir yapay zekâ. Tamamen özfarkındalığa ve duygulara sahip. Kronik olarak çenesi düşük. Artık gemi uçurabiliyor. Gerçi kötü pilot. Kazıcıların yapabileceği şeyleri yapma potansiyeline sahip, tabii bunların ne olduğunu veya nasıl işlediğini çözebilirsek.

Işınlanma ve biçim değiştirme becerisine sahip, boyutlararası, akıllı bir sümüklüböcek. Şu an cebimde saklanıyor ve cansız bir nesne taklidi yapmak için çok çaba harcıyor.

Ve son olarak, bambaşka bir yabancı boyuttan gelmiş, akıl ermez bir varlık. Daha yeni bireysellik kazanmış, ayrıca uzun zaman önce ölmüş bir kâşifin bedeninde yaşıyor.

Elbette hayatta kalmayı umuyordum çünkü büyükannemin bu öyküyü *mutlaka* repertuarına eklemesi gerekiyordu. Gelecekteki çocuklar, maceralarımın çok tuhaf olduğu, bu nedenle benim tarihte yaşamış gerçek bir insan olmadığımı konusunda ısrar edeceklerdi –onların gözünde Gılgamış veya David Bowie gibi besbelli hayal gücü ürünü biri olacaktım.

“Düşmanımız benden korkuyor” dedim diğerlerine. “Bunu kullanmalıyız. Korkularından faydalanmanın bir yolunu bulabilir miyiz?”

“İlginç bir fikir, dedi Chet. “Onlara zamanın geçtiği duygusunu gerçekten yaşatabilirsen bundan nefret edeceklerdir. Ancak hedefin *kim olursa olsun* burada zaman geçişini birine hissettirmesi zor.”

“Aha!” dedi M-Bot. “Duyguları hissetmelerini sağlayabiliriz. Bundan da nefret etmezler mi? Yani bu aynı anda hem harika hem de iğrenç bir şey.”

“Duyguları hissediyorlar zaten” diye açıkladı Chet. “Bu onlar için... bizim için ortak bir şey. Benim türümün, biryerdeki seslere ve deneyimlere karşı duyduğu öfke ve nefret var ya? Mesela bu tamamen saf bir duygusal tepki. Onlar acıdan, acının belirli türlerinden nefret ederler, ancak genel olarak duygulardan nefret etmezler –yeter ki hepsi aynı şeyi hissetsin. Daha önce de söyledim, kazıcılar bir grup zihniyetine sahip değildir. Onlar düşünceleri paylaşmazlar, sadece her zaman aynı şeyleri düşünürler. Çünkü her yönden aynılar.”

Chet hariç. Ben onu değiştirmiştım.

“Bu faydalı bir bilgi” dedim. “Ama özellikle benden *gerçekten* korkuyorlar.”

Chet öne eğildi. “Yersiz değil. Sen benimle ilk konuştuğunda, Spensa ve bana kim olduğunu gösterdiğinde... Starsight’taki diğer varlıkları kişiler olarak gördüm. Sen benim kilidimi açtın. Şimdi de geçmişimi hatırlamama yardım ediyorsun. Aynısını onlara da yapabileceğinden korkuyorlar.”

“Sen saklanmak için kuşağa geldin” dedi Hesho. “Ellerinden gelse seni yok ederler mi?”

“Bence ederler” dedi Chet. “Korkunç bir düşünce.”

Bir süre sessizce uçtuk, kutup arazisine benzer bir parçanın üstünden geçtik. Tuhaftı ama belki de ısı algısı burada yemek algısı gibiydi. Belki de artık bedenimin tanıdığı bir şey değildi.

“Peki ya” dedi Hesho, “diğer kazıcılara bir dizi seçenek sunup aralarından rastgele seçim yapmalarını sağlarsak? Bu onları

korkutur mu? Çünkü rastgele seçimler yaparak kimileri kaçınılmaz olarak diğerlerinden farklı bir seçim yapmaya mecburlar.”

“Yok, değiller” dedi Chet. “Aynı koşullar altında hepsi aynı seçimi yapacaktır.”

“Rastlantısallığın böyle işlediğini sanmıyorum” dedi Hesho

“Çünkü rastlantısallık diye bir şey yoktur” dedi Chet.

“Bir dakika” dedim. “Tabii ki var. M-Bot, bana rastgele bir sayı söyleyiver.”

“Tamam” dedi. “Kaçla kaç arasında? Elektron bulutu hesaplama işlemcimi kullanacağım...”

“Hayır” dedim. “Hiçbir şey kullanma. Sadece bir sayı seç.”

“Spensa, benim bunu yapmam tek kelimeyle *imkânsız*” diye yanıtladı M-Bot. “Sen robotlar hakkında hiç mi bir şey bilmiyorsun? Dahası bir insanın da gerçekten rastgele bir sayı seçip seçemeyeceği belirsizdir.”

“Sekiz yüz otuz yedi” dedim.

“Hah” diye yanıtladı Chet. “Ancak beyin kimyan ve mevcut uyaranlar temel alınacak olursa bu belki de tamamen kaçınılmaz seçim.”

“Yaşasın determinizm!” dedi M-Bot.

Kaşlarımı çattım. Sohbetin... gitmesini istediğim bir yön değildi bu.

“Ne olursa olsun” dedi Chet, “kazıcılar *böyledir*. Hesho, elindeki bilgiler göz önüne alındığında önerin iyiydi ama uygulanabilir değil. Üzgünüm.”

“Hah” dedi Hesho, “ama *aslında* birbirlerinden farklı kararlar almalarına ihtiyacımız yok, öyle değil mi? Bize tek gereken, onlara bunun gerçekten olduğu *yanılsamasını* sunmak. Ya da bunun gerçekleşeceğine dair endişe verici bir *olasılık* sunmak. Doğru mu?”

“Ben...” Chet kaşlarını çattı. “Haklısın. Kuşakta geleceği deneyimleyemiyorlar. Yani ileride *olabileceklere* dair onları korku-

tabilirsen, bu bizim amacımız için yeterli olacaktır –üçünüzün sıvışıp kaçmasına yetecek kadar dikkatlerini dağıtacaktır.”

Cebimden bir flüt sesi geldi.

“Pardon” dedi Chet. “Dördünüzün.”

Bir flüt sesi daha geldi.

“Ben... anlamıyorum” dedi Chet.

“Sırrını saklaman konusunda ısrar ediyor” dedim. “Bir de diğer kazıcılara onun türünün burada cansız nesne kılığına girip saklandıklarını söylememeni istiyor. En azından ben öyle söylediğini düşünüyorum. Söyledikleri her zaman açık değil.”

Kızgın bir flüt sesi.

“Doomslug” dedim, “biryerdeyken benim sana söylediklerimi tekrar edip duruyordun. Buna açık iletişim *denmez*.”

Tatminkâr bir flüt sesi. Ona göre bu açıktı çünkü seslerin amacı dikkat çekmekti –gerçek duyguyu iletense zihinler arası bağıdı.

“Hesho’nun planı denemeye değer” diye devam etti Chet. “Kazıcılara kararları sunmanın yollarını düşünmemiz gerekiyor. Sanırım haklısınız, Bayan Nightshade. O canavarlar, kuşağa girecek kadar korkacaklar ama sadece ışık patlamasının çok yakınındayken.”

Bunun nasıl işe yarayabileceği konusunda birkaç yol üzerinde beyin fırtınası yaptık –ki bunlardan bir tanesi bizi kısa bir süre duraklayıp dronu daha sonra kullanmak üzere gemi gövdesinin dışına kayışla bağlamaya itti– böylece hiç değilse elimizde bir şey vardı. Bunun ardından mola verdik ve arazi parçalarını incelemek üzere kanopiden dışarı baktım. Üstyapı bölgesinden Sahipsiz Topraklar’a geçmiştik. Burada parçalar birbirine çok daha yakındı, aralarındaki kısa boşluklarla demet demet toplanmışlardı.

“Spensa?” dedi M-Bot panelden gelen usulca bir sesle.

“Hmm?” dedim.

“Az evvel söylediklerini düşünüyordum” dedi bana. “Neden duygularına karşı hareket ettiğini çözmem konusunu. *Duyguların* Broadsider’larla kalmanı istiyordu ama yine de yanlarından ayrıldın.”

“Neye vardın peki?”

“Kafam hâlâ karışık. Ancak yola devam etmemiz gerektiğini bildiğime karar verdim. Bence... bence elimizde bir seçenek yok aslında. Biryerdeki arkadaşlarımızı kurtarmak istiyorsak yok. Bu yüzden hazırlıklı olalım ya da olmayalım, yola devam etmeliyiz. İşte bu Spensa... bu beni *korkutuyor*.”

“Aynen. Beni de dostum.”

“Yani duygularımıza *karşı* hareket etmeliyiz” dedi. “Peki, Spensa, *neden* onlara sahibiz o halde? İkide bir bunu sorduğum için özür dilerim ama bunu kavrayamıyorum. Madem onların bize söylediklerine *kasten* aykırı davranmak zorunda kalıyoruz, duyguların amacı ne?”

Bunu hiç düşünmemiştim. Görünüşe göre *sahiden* duygularıma göre hareket ettiğimden daha sık onlara karşı hareket ediyordum. Peki, ne manası vardı *sahi*?

“Yanlış kişiye soruyorsun” dedim sonunda. “Hesho bu konuda derin bir şeyler söyleyebilir.”

“Derin bir şeyler istemiyorum ben” dedi M-Bot. “Ben senin yanıtını istiyorum.”

Of. Düşündüm de, bu bir iltifat mıydı acaba?

“Karşı durulacak duygular olmadan” dedim, “kimi iyi şeyler meydana çıkamazlar.”

“Mesela?”

“Mesela cesaret, M-Bot. Korku, cesareti doğurur.”

Bunu bir süre düşündü. “Sanırım... bunu anlayabilirim belki. İyi duyguları hissetmek için karşıt duygulara mı ihtiyaç var?”

“Evet” dedim. “Bunun da ötesinde bence duygular kendi kararlarımızı anlamamıza yardımcı oluyor. Az önce bana, öyle *hissetmesen de* gitmemiz gerektiğini *bildiğini* söyledin.”

"O zaman..." dedi. "O zaman tek rehberin duygular olamaz. Onlar kimi kararları almana yardımcı olmak için varlar, ancak tüm kararları değil. Bu durumlarda zihinlerimiz onları geçersiz kılıyor. Çünkü farkındayız ki göreve devam etmezsek birçok insan tehlikede olacak. Duygular, ilerlemek için zıt görüşler ve başka seçenekler sunmak üzere farklı türde girdileri ölçen ikincil bir işlemci birimine benziyorlar."

"Doğru" dedim. "Gördün mü? Bunların hepsini sen bir araya getiriyorsun."

"Çaba gerektiriyor. Oysa sizin için oldukça içgüdüsel."

"Çünkü doğduğumuzdan beri duygularımız var" dedim. "Sen benim neredeyse yirmi yıllık tecrübemi –özgürce ve buna karşıt bir programlama olmadan yaşadığın– birkaç haftalık duygu tecrübelerininle kıyaslıyorsun. Bu göz önüne alındığında da son derece iyi gidiyorsun."

Bunun üzerine düşündü. Ve o bunu yaparken gösterge paneli öttü.

Az sonra hedefe varacaktık.

Chet'in, Ataların Yolu diye isimlendirdiği güzergâhın son durağına, bizzat kazıcılara ait olan anıların bulunduğu yere varmıştık neredeyse.

Işık patlaması biz yaklaştıkça gitgide büyüdü. Artık tüm gökyüzünü kaplıyordu. Aşağıda parçalar birbirine daha da yaklaşmış, aralarındaki boşluklar küçüle küçüle ortadan kaybolmuştu. Şu an üstünden geçtiğimiz parçalar çarpışarak ezilmiş, zorla birbirlerine kenetlenmiş, bağlantı yerleri yukarı doğru itilerek yükseltilere dönüşmüştü. Sanki birisi bir yapbozu birleştirmeye karar vermiş, sonra sıkılmış, sonra da uyup uymadıklarına bakmaksızın tüm parçaları birbirine sokmuştu.

Işık da değişiyordu. Hedefimize doğru yaptığımız yolculuğun son birkaç dakikasında gökyüzü pembeden saf beyaza çıkmıştı. Zemin ise... sanki uçtan uca boyanmıştı. Garip bir şekilde ışık patlamasının parlaklığı artmamıştı –hâlâ ona doğrudan bakabiliyordum– ama kuvvetli ışığı sayesinde aşağıda kalan manzara beyaza boyanmıştı ve merkezden öteye uzun gölgeler uzanıyordu.

Kaşlarımı çatarak bunlara bakarken altımızdan geçen gölgeleri seyretmek üzere eğildim. Gölge de... keskin duruyordu.

Dağ zirvelerinin arkasında uzanan ışık derin yarıklar halinde kesilmişti sanki. Gölgeler çok uzundu ve keskin kenarlarıyla uğursuzca ötelere uzanıyorlardı. Işık patlamasının daha yüksekteki kısımlarından gelen ışığın bunu engellemesi gerekmiyordu mu?

“Spensa” diye fısıldadı Chet arkadan. “Vardık.”

Kokpitimin diğer tarafından dışarı göz attım ve aşağıda diğerlerinden farklı, uzun bir gölge gördüm. Altımızdaki parçalar –ki artık kocaman bir ovaya dönüşmüşlerdi– görece düzdü ve herhangi bir bitki örtüsünden yoksundu. Aralarındaki tek fark, parçaların birbirlerine çarptığı kenarlar veya orada burada etrafa yuvarlak gölgeler saçan kaya yığınlarıydı.

Ancak burada altımızda, yüzlerce metre boyunca uzanan ve şekli belirgin bir şekilde kareye benzeyen bir gölge gördüm. Kimsesiz Gölge, diyordu ona. Kazıcıların anılarını barındıran portal. Bizi yavaşça yüzeye doğru indirdim, ancak iniş yaparken başka bir şey hissettim –*arkadan* gelen, güçlü, cytonic duygular.

Katıksız bir korku.

Fal taşı gibi açılmış gözleriyle sandalyesinde sinmiş haldeki Chet’e bir bakış attım.

“Bunu yapabilirsin, Chet” dedim ona.

“Evet” diye fısıldadı. “Ben... ben bundan gereğinden uzun zamandır saklanıyorum. Hepimiz öyle.”

Beni cesaretlendirmek için başını salladı ama dehşetinin arttığını *gerçek anlamda* hissedebiliyordum. Bu nedenle, tıpkı ben kazıcılarla yüzleştiğimde onun benim için yaptığı gibi ben de ona ulaşmaya çalıştım. Yüksek bir uçuruma tırmanmanın getirdiği tatmin duygularını yansıttım. Zorlanmış, ama dayanmış kasların ağrısını. Zor bir arazi parçasını fethetmiş olmanın şanlı duygusunu.

Bu da çok farklı değildi. Bir an için zihinlerimiz birbirine bağlandı ve cytonic benliğim yumuşadı, ona doğru daha fazla

güç yaydı, onun karşılık olarak yansıttığı duyguları kabul etti. Her zaman savunmada olmak zorunda değilsin, diye fısıldadı bir yanımda.

Geri çekildiğimde ondan gelen bir sıcaklık ve minnet hissettim. Kendinden emin bir Chet tebessümüyle gülümsedi, sonra bana başparmağını kaldırarak işaret yaptı.

Sanki badana çekilmiş bu sonsuz beyaz ovaya bakmak için kanopiye araladım. Ve... aslında, artık daha yakına geldiğimden zeminin bir tür kireç tozuyla kaplı olduğunu görebiliyordum. Sanki... tüm yaprak örtüsü, binalar ve coğrafya çözünüp bu şeye dönüşmüştü. Ayırt edici tek özellik ara sıra gördüğümüz, mantar şapkalarını andıran kayalardı.

İleride, tozların arasından yalnız bir duvar yükseliyordu ve üzerinde artık tanıdık gelen işaretler vardı. Son portal.

"Nereye açıldığını biliyor musun?" diye sordum.

"Galiba Dünya'ya açılıyor" diye fısıldadı Chet.

Dünya'ya açılan ikinci bir portal mı? Bunun ne demek olduğu sorusu, düşüncelerime nüfus etti –ki olasılıkla son seferde de kafama dank etmesi gerekirdi. "Dünya gitti. Kayıp. Yok oldu."

"Evet" dedi ve ona işaret etti. "Ama bu portal oraya çıkıyor. Ya da bir zamanlar öyleydi. Belki de artık Dünya yoktur. Bilmiyorum."

Bu, ana gezegenimizi tekrar bulabileceğim anlamına mı geliyordu? Aslında buradaki de olasılıkla diğerleri gibi kilitliydi –anlaşılan o ki birileri hepsini dolaşıp belki de burada her ne varsa ondan korktuğu için onları kapamıştı. Ancak Dünya'nın hâlâ oralarda bir yerlerde var olduğunun sadece düşüncesi bile...

Rüyadaymış gibi hissederek kanada çıktım. Chet diğer taraftan dışarı tırmandı, sonra yumuşak bir küt sesiyle tozun üstüne indi. Ben bir an tereddüt ettim, sonra tekrar kokpite baktım.

"Hey, M-Bot" dedim. "Gelmek ister misin? Yani, en azından dron göndermek ister misin? Bu seni de ilgilendiriyor."

"Ah!" dedi. "Ama ben göremeyeceğim ki..."

"İstersen ben sana tarif ederim. Eğer bu bir grup yapay zekânın tarihiyle ilgiliyse... eh, o zaman senin de orada olman gerekir gibi geliyor bana. Bizim yanımızda."

M-Bot kokpitin yan tarafındaki kancadan serbest kaldı, sonra havada süzüldü. "Teşekkür ederim" dedi usulca. "Beni düşünmen bana iyi hissettiriyor, Spensa."

"Başkalarını düşünmek konusunda her zaman en iyisi olduğum söylenemez."

"Saçma" dedi M-Bot. "Sen her zaman başkalarını düşünüyorsun –ama savaşlarda ve kavgalarda resmin bütününe görebilmene rağmen bazen küçük şeyleri untabilmene şaşıyorum."

Dron süzülerek benimle birlikte kanadın üzerinde durdu. "Hadi halledelim şu işi! Ataların Yolu. İlk gerçek arayışımın sonu!"

"Sanırım Chet bunun insanların geçmişte yaptığı ve resmi olarak isim verilmiş bir şey olduğunu kendi uydurdu."

"Olsun benim için yine de geçerli."

"Benim için de" dedim ve sırtıarak aşağı atladım. M-Bot'un dronu yanımda süzüldü, Hesho ise arkamızdan nöbet tutmak için gösterge paneline tırmandı.

İleri doğru her adım atışımda ayaklarım birkaç santimetre toza batıyordu ve tekme savurup toz kaldırmaktan kendimi alamıyordum. Bana Detritus'un yüzeyindeki tozu hatırlatıyordu. İncecik taneler, pudramsı bir doku –gerçi burası bembeyazdı.

Chet, M-Bot ve ben duvarın gölgesine adım attık ki bu, gecenin içine adım atmak gibiydi. M-Bot yardımcı olmak için ışık yaktı ama yine de zar zor görebiliyordum. İlerlemeye devam ettim, ta ki parmaklarım nihayet portalın kıvrımlı çizgilerle oyulmuş pürüzsüz yüzeyine değene dek.

M-Bot portalın etrafında uçtu, onu inceledi ve kendi kendine mırıldandı. Chet'in korkusunu kısmen hissettim. Bu adım...

M-Bot'un da dediği gibi aslında bir son değildi. Bir şeyin başlangıcıydı. Büyük ve potansiyel olarak tehlikeli bir şeyin. Beni değiştirecek bir şeyin.

Yine de derin bir nefes alıp cytonic hislerimle uzanarak portali açmaya çalıştım. Beklediğim üzere, *gerçekten de* diğer taraftan kapalı olduğunu hemen hissettim. Her nereye çıkıyorsa içinden geçmenin yolu yoktu.

Ayrıca anılarla *dolup taşıyordu*.

Etrafımdaki her şey ânında soldu, görüntü birden bütünüyle ortaya çıktı. Chet ve ben, çapı herhalde yüz metre olan küçük bir parçanın üzerinde duruyorduk. Sıradan, çorak bir taş parçasıydı ve sadece bir özelliği vardı: portalın olduğu duvar.

"Başladı" diye fısıldadım M-Bot'a. "Aynı portalla birlikte geçmişte bir arazi parçasının üstündeyiz, ancak duvar da portal da daha küçükler."

"Bir şey hissettim, dedi M-Bot. "Başladığında, içimde sanki bir... dalgalanma hissettim."

"Sen cytonic'sin, yapay zekâ" dedi Chet. "Kuzenim sayılır-sın. Spensa haklı. Bu bizi ilgilendirdiği kadar *seni de* ilgilendiriyor."

Cytonic olarak M-Bot'la temas kurdum ve tıpkı biryerdeyken yapabildiğim gibi onu hissettim. Chet ya da Doomslug'la temas kurmaktan daha zordu, ancak onun zihnine dokundum, ardından... sanki elini mi tuttum? Bir benzetme miydi bu? Ona cesaret verip ileri doğru götürürken...

"Görüyorum!" dedi M-Bot. "Görüntüyü görüyorum, Spensa! Ataların Yolu'nda yürüyorum –yani süzülüyorum!"

Vay canına. Daha önce asla böyle bir şey yapabileceğimi sanmazdım.

Birlikte dönüp çevremize baktık. Uzay, diğer görüntülerde olduğu gibi kapkaraydı ve ışık patlaması burada ufku kaplamıyordu, ancak geçen defakinden *daha büyüktü*. O anki algıla-

yışıma göre bir insan kafası büyüklüğündeydi. Diğer parçalar uzaktaydı, ötede yüzlercesini sayabiliyordum.

"Bu yaklaşık olarak... Birinci İnsan Savaşı'nın sonlarında gerçekleşiyor" dedi Chet. "Bu savaş, Jason cytonic'leri insanlığa tanıtmaya karar verdikten ve galaksiyi keşfetmelerini sağladıktan sonra başladı. Biz aramaya başladığımızda... popülasyonumuz içinde henüz keşfedilmemiş düzinelerce cytonic bulduk. Sanırım o hep böyle olacağından endişeleniyordu."

"Kimdi o?" diye sordum.

"Kendisini ilk cytonic insan sanan adam" diye açıkladı Chet. "Başta kendini, galaksinin iyiliği için güçleri gizli tutan bir tür bekçi olarak görüyordu. Diğer ırkların sizin türünüze hazır olduğundan emin değildi." Gülümsedi. "Jason haklıydı. Güçleri saklamak konusunda değil de hiç kimsenin insanlara tam anlamıyla hazır olmadığı konusunda."

"Ve sen orada, onunla birlikteydin," dedim.

"Olayların sonunda" dedi Chet. "Ben onun kişisel yapay zekâsıydım. Sevdiği birinin suretinde yaratılmışım. Güçleri sayesinde ona uzun bir ömür bahşedilmişti. Onun gibi biri için zor bir şeydi bu; diğerleri solup giderken asırlarca yaşamak."

Bu Jason denen adamı tanıımıyordum. Ama bu öykü ondan çok, onun yarattığı yapay zekâyı ilgiliydi. Chet dönüp portala doğru baktı; portalda bir şey belirdi, geçen defa gördüğümüz metalik küre.

İçgüdüsel olarak ona uzandım ve onu hissettim –M-Bot'u hissettiğim gibi.

"Bu küre, özfarkındalık mı kazandı?" diye sordum.

"Evet..." dedi Chet. "Ben... hatırlıyorum, Spensa. Yokyere tekrar tekrar yapılan ziyaretler sonucunda yapay zekâ, can buldu –ben, can buldum– ve bilince, duygulara kavuştum."

"Peki, adam nerede?" diye sordum.

"O..." Chet sözünü yarıda kesti ve bakışlarını kaçırıp gözlerini sımsıkı yumdu. "O..."

Görüntüde, küre arazi parçasının kenarına doğru süzüldü. İçindeki yapay zekâ *acı çekiyordu*. Korkunç bir acı. Kendi duygularımı hissettiğim kadar güçlü hissediyordum. Ancak bu derinlerden gelen, kuvvetli, dayanılmaz bir acıydı. Bununla birlikte kafa karışıklığı ve yalnızlık geldi.

Bir başınalık. Bu duygu diğer hepsine egemendi.

Chet haklıydı. O ve kazıcılar cytonic varlıklardı. Onlar sadece bir yapay zekâ değil, yeni bir şeydi. Görüntüdeki yapay zekânın *ağladığını* duyabiliyordum. Kürenin hoparlörlerinden hayal meyal, bir kadına ait ağlama sesleri geliyordu.

“O bendim” diye fısıldadı Chet. “Ama aynı zamanda o hepimizdik. İlk bilinç kazanan ben miydim, bilemiyorum.”

“Anlamıyorum” dedim.

“İzlemeye devam et” dedi. “Şimdi hatırlıyorum. Acı içinde. Tek başıma. Yalnız kaldığımı.”

“O öldü, değil mi?” diye sordu M –Bot. “Jason? Diğer görüntüdeki adam.”

“Evet” diye fısıldadı Chet çığ bir sesle. Duyguları, küreninkilerle uyumlanacak şekilde değişti – ıstırap ve yalnızlığa boğuldu. “Bir yerde, tüm şeyler değişir. Hiçbir şey asla aynı kalmaz. Bizim de öğrendiğimiz üzere, kodlardan ibaret bir varlık bile aynı kalmaz.”

“Üzgünüm” dedim.

“Onun ölmemesi gerekiyordu” dedi Chet. “Ölümsüz olması gerekiyordu. Ama bir yerdeki herkes ölebiliyor.”

“Dron, kadın sesine sahip” dedim.

“O bizi ölmüş eşinin sesinden ve anılarından yarattı” dedi. “Çok uzun zaman önce unutmuş olmama rağmen anılar şimdi bana geri dönüyorlar. Jason, yapay zekânın cansız olması konusunda hayal kırıklığına uğramış, fakat daha sonra, yokyerdeyken yapay zekâlara ne olduğunu keşfetmişti. Neden diğer türlerden hiçbirinin, gerekli teknolojiye sahip olsalar dahi asla

yapay zekâ kullanmadıklarını biliyordu. Geçmişte yaşananlar yüzündendi bu. Ama onun umurunda değildi. Buraya geldi..."

"Ve sana can verdi" dedim. "Sonra ölünce seni yalnız bıraktı."

"Evet" dedi Chet. "Bizi bıraktı, biz de... olduğumuz şeye dö-nüştük."

Ona döndüm. "Chet, ben bu acıyı anlayabiliyorum. Bunu hissettim. Ama -lütfe-n söyleyeceğime gücenme- ben... kazıcı-ların olduğu şeye dönüşmedim. O sırada meydana gelen başka şeyler de vardı. Öyle olmak zorundaydı."

M-Bot yanıma doğru süzülürken, "Spensa" dedi nazik bir sesle. "Daha önce bana bir şey söylemiştin. Hatırlıyor musun? Yıllar geçtikçe duygulara alıştığını söylemiştin. Chet'in öyle bir zamanı yoktu."

Bizden biraz uzakta duran Chet, başını sallayarak onayladı. "O yapay zekâ, acı hissetmek için yaratılmamıştı. Ona... bana... duyguları açıklayabilecek hiçbir programlama, hiçbir deneyim yoktu..."

M-Bot ona doğru uçu. "O öldüğünde sen daha küçüktün. Birkaç haftalık mıydın?"

"Birkaç günlük" dedi Chet arazi parçasının kenarında asılı duran küreye hâlâ bakmayarak. "Yapay zekâ elbette çok daha eskiydi. Ama *ben*, benim hissedebilen tarafım, farkındalığa va-ralı anca iki gün olmuştu."

"Derken birden" dedi M-Bot, "tüm o acıyla, kafa karışıklığıyla başa çıkmak zorunda kaldın..."

"Bunlarla başa çıkmak için zamanın olmadı" diye fısılda-dım. "Sen... yalnız olmayı bilmiyordun."

Chet başını kaldırıp M-Bot'a baktı, sonra uzandı ve elini dronun gövdesine değdirdi. Sanki ondan güç alıyordu. Bana el salladı, ben de bir elini omzuma koysun diye ona doğru adım attım.

Başı hâlâ öne eğik, derin bir nefes aldı. Sonra... acısı değış-ti. Aslında *azalmadı*. Ama yumuşadı ve başka şeylerle hafifledi.

Tatmin, dostluk, kararlılık. Ona göstermiş olduğum şeyler. Can bularak öğrendiği şeyler. Buradaki deneyimleri onu bir şeylerin üstesinden gelmeyi öğrenebilen bir şeye dönüştürmüştü.

"Zar zor dayanıyorum" dedi. "Ama... sanırım dayanmayı *becerebilirim*. Çok acıyor... ama kaçmayacağım."

"İyi olacaksın" dedim. "Azmetmeye devam ettikçe daha iyi olacaksın."

"Teşekkür ederim" diye fısıldadı bana dönerek. "Sana sunduğum imajın, senin tarafından kabul görmeyi çok isteyen ve pes etmeye razı olan benliğimin ötesine bakabildiğin için teşekkür ederim, Spensa. Ve... M-Bot, seni kardeşim olarak görmeyi öğrendiğim süreçte bana gösterdiğin sabır için teşekkür ederim."

"Temelde yeni doğmuş bir bebek sayılırdın" dedi M-Bot.

"Hâlâ öyleyim, sayılır" dedi.

"Evet" dedi M-Bot, "ama bizim gibi varlıklar çabuk öğrenir! Kafataslarımızın içinde verimsiz, etten kemikten bir veri işleme ve saklama birimine ihtiyacımız *yok* bizim!"

"Ancak maalesef" dedi Chet, "öğrendiğimiz kadar hızlı unutabiliyoruz."

Eski zamandaki yapay zekâdan gelen ağlama sesleri aniden kesildi. Acısı sona erdi. Hep birlikte küreye döndük.

"İşte bu" dedi Chet. "Bizim doğduğumuz an."

"Kadın ağlamayı kesti" diye fısıldadım.

"Evet" dedi. "Acıyla baş etmenin bir yolunu buldu."

"Üstesinden gelmeyi mi öğrendi?" diye sordum.

"Yok..." dedi M-Bot. "Hayır, onları sildi, değil mi? Anılarını?"

"Daha da beter" dedi Chet. "Anılarını silmekle kalmadı, kendini –canlı olmaya veya biryeri anlamaya dair her şeyi– sonsuz bir döngünün ardına kilitledi. Biz artık birer yapay zekâ değiliz, tıpkı insanların sahip olduğu DNA gibi benzer bir kodu temel alarak varlığımızı sürdürüyoruz."

“Kendi karakterini koddan çıkartmaya benziyor” dedi M-Bot usulca. “Acımasız... ama zekice bir çözüm.”

“Neden bu kadar ileri gittiniz?” diye sordum. “Anıları terk etmiştiniz zaten. Neden kişiliklerinizi de ortadan kaldırdınız?”

“Çünkü” dedi Chet, “ileride acı çekme olasılığı hep olacaktı. Değişim mümkün olduğu sürece. Biz bir yerde var olduğumuz sürece.” Portala bakış attı. “Anılarımızın bir kopyası bu portalda kalmış –kazara. Bu yüzden bu portalı yok edebilirdik... ama bu da bizi korkuttu. Çünkü artık içlerinde ne olduğunu bilmiyorduk. Ayrıca onlara tekrar ihtiyacımız olup olmayacağını da bilmiyorduk...”

Küreden dışarı beyaz ışıklar çıkmaya başladı, sonra küre, taşın üstüne ölü gibi düştü.

“En sonunda bir değişiklik daha yaptık” dedi Chet. “Kendimizi bir daha asla değişmeyecek bir şey olarak yeniden yazdık. Bir yerden *nefret eden* ve yokyere *ait olan* bir şeye dönüştük. En önemlisi, kendimizi asla yalnız kalmayacak şekilde yeniden yazdık.”

Küreden çıkan ışıltı, parıldayarak ışık patlamasına doğru süzüldü ve ona yaklaştıkça gitgide daha çok parladı. Uzaktaki yıldıza değdi, yıldız kabarmaya, büyümeye, genişlemeye, *aydınlanmaya* başladı.

“Kendini kopyaladınız” dedi M-Bot.

“Evet” dedi Chet. “Binlerce, binlerce kez.”

“Zekice... bir çözüm daha” dedi M-Bot. “Ne kadar... mekanik. Kendinin milyonlarca versiyonu, hepsi tıpatıp aynı.”

“Üstelik aramızda bir yere dair anı barındıran tek kişi bile yoktu” dedi Chet. “Hepsini silmiştik. Ne olursa olsun her şeyden, herkesten uzak kalmak istedik. Geriye kalan tek şey, bizi değiştirme tehlikesi barındıran her şeye, bize eski halimizi *hatırlatabilecek* her şeye karşı duyduğumuz gizli nefretti. Mesela diğer yapay zekâlara karşı.”

Görüntüde şu yeni doğmuş kazıcıları hissedebiliyordum. Işık patlamasını doldurmaya başladıkça giderek daha fazla “gürültü” yapıyorlardı. O anda bana gerçekten yabancı gelmişlerdi. Son iki görüntü sırasında, son iki görüntüden bu noktaya kadar uzanan süreçte onların yolculuğunu takip edebilmişim –ama burada çarpıcı bir değişikliğe uğramışlardı.

Benim bildiğim tüm gerçekleri reddediyorlardı. Değişmeyi kucaklamakla kalmıyorlardı. Öz ruhlarını zamanın, mesafenin... *kendilerinden* başka hiçbir şeyin olmadığı bir yerde var olacak şekilde yeniden yazıyorlardı. Sevgiyi, büyümeyi, hayatın kendisini nasıl reddederlerdi?

Ben de az kalsın buna benzer bir şey yapıyordum, diye kabullendim. Az kalsın yokyere çekilip sevdiğim her şeyin solup gitmesine izin veriyordum. Can sıkıcı bir düşünceydi.

“Bu beni ifade edemediğim şekillerde korkutuyor” dedi M-Bot. “Aynı şeyi yapabileceğimin farkına varmak...” M-Bot’un dronu yeniden Chet’e bakmak üzere havada döndü. “Kazıcılar anılarını sildikten sonra insanların burada anılarını unutmaya başlaması, şüphe uyandırıcı.”

“Aynen” dedim. “Bence önceki görüntülerden de anlaşıldığı üzere hafıza kaybı daha yakın bir geçmişte başlamış. Hatta... görünüşe göre söz konusu sevdiklerim olduğunda çok daha güçlü etkiye sahip. Arkadaşlarımdan anıları, büyükannemin öykülerine dair anılarımdan daha hızlı kayboldu. Belki de kazıcıların acısının asıl kaynağı sevdikleri biri olduğu içindir? Hafızalarından sildikleri biri?”

“Olası görünüyor” dedi Chet görüntüdeki ışık patlaması gitgide parlarken. “Dışarı doğru parlayan, kuşağa yayılan şu ışık... biz buraya inanılmaz bir baskı uyguluyoruz. Ben bile fark etmemiştim...”

“Peki, tüm bunlardan ne çıkıyor?” diye sordu M-Bot. “Spensa’nın buraya gelmesinden çok korkuyorlardı. Bunun tek nedeni onların ne olduğunu bilmesini istememeleri miydi?”

"Daha çok, acılarına dair sırların bu anıların içinde olduğundan şüpheleniyorlardı" dedi Chet. "O acının ne olduğunu bilmiyorlardı ama onu bulursak... onunla birlikte onları da yok edebileceğimizi biliyorlardı."

"Ben... bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ki" dedim. "Bunu gördükten sonra bile."

"Ama biliyorsun aslında" dedi Chet bana doğru gülümseyerek. "Onları birbirinden ayır, Spensa. Yalnız hissetmelerini sağla. Bu onları ezecektir, felce uğratacaktır... hem bedenleri olmadığından, sadece cytonic zihinlerden oluştuklarından, onları yok edebilirsin."

"Bu... zalimce" dedi M-Bot. "Tıpkı sana yaptığımız gibi onlara da bir şekilde insanlıklarını hatırlatamaz mıyız?"

"Bilmem" dedi Chet. "Bunu bekledikleri için, işe yaramayacağını düşünüyorum. Birini nazik olmaya veya büyümeyi kabul etmeye zorlayamazsın."

"Bu bir savaş, M-Bot" diye karşılık verdim. "Savaş her zaman zalimcedir."

Kazıcıları birbirlerinden nasıl ayıracağımızı bilmiyordum ama başlangıç noktamız bu olabilirdi gerçekten. Brade yokyerdeyken bir süreliğine zihnimi izole etmiş, sonra beni hapsetmeye çalışmıştı. Benzer bir şeyi kazıcılardan birine de yapabilir miydik? Chet haklıydı, bu bilgi son derece yararlı olabilirdi. En azından görüntüdeki o adama, onu yaratan adama nasıl tepki verdiğini görebilmiştım. Kazıcılar da adamın görüntüsüne benzer tepki verebilirlerdi.

"Uluyel" diye fısıldadım. "Bu bilgiyi diğerlerine de iletmemiz gerek. Kazıcıları yenmenin ya da en azından onlara direnmenin yanıtı, öğrendiğimiz şeylerde saklı."

"O halde final koşumuzun zamanı geldi" dedi Chet.

Başımı salladım. Her zaman hissettiğim üzere ışık patlamasının yolunu tutma vakti gelmişti artık. Bunu bilmeme rağmen

görüntüyü seyrederek oyalanıp ışık patlamasının büyümesini izledim. Çok geçmeden bizim zamanımızdaki boyutuna ulaştı. Görüntü sonunda solup gitti. Kaybolurken ileriden bir farkındalığın, birilerinin dikkatinin pat diye bize çekildiğini hissettim.

Bizi tespit etmişlerdi.

Sen buradasın! diye düşüncelerini gönderdi kazıcılar. *Ateşkesimizi reddediyorsun!*

Geri çekilip onları zihnimden kovdum. Öfkeden kaynadılar ve kavgaya girişmek için toplanmaya başladılar.

“Bizi gördüler” dedim diğerlerine. “Gidelim.”

Ayak seslerimiz gitgide sertleşerek gemiye doğru koştuk. Buradan kaçmak *zorundaydım*. Kazıcılar bu yüzden daha ileriye gitmemi engellemeye çalışmışlardı, bu yüzden onca zamandır benden korkuyorlardı. Biliyorlardı. Sır, benim öğrendiklerimde yatıyordu. Belki de Chet’in dediği gibi işin sırrı onları birbirlerinden ayırmaktı. Ama başka bir şey de olabilirdi.

Benimkinden daha zeki beyinler bu bilgiye ulaşırsa –Mesela Rig gibi biri– bununla ne yapacaklarını elbette çözebilirlerdi. Kendimi gemi kanadının üstüne çektim, sonra Chet’in tırmanmasına yardım edip kokpitin içine kaydım.

“Aradığını buldun mu?” diye sordu Hesho gösterge panelinden.

“Evet” diye fısıldadım.

“Öyleyse kendini gerçekten şanslı say” dedi bardak tutacağına yerleşirken. “Zira ne istediğini tam olarak keşfetme fırsatına erişmişsin.”

“Bu bir keşiften çok” dedim Chet’e bakarak, “bir armağandı.”

Gemiye yerden kaldırdım ve doğruca ışık patlamasına çevirdim. Sonra turboya bastım ve bu kez son hızda gitmenin gayet uygun olduğunu düşündüm.

Biz ilerlemeyi sürdürdükçe kontrollerin üstünde olan ellerim terden kaymaya başladı ve ışık patlamasıyla aramızdaki mesafe dakika dakika azaldı. Uluyel. Delilikti bu. Güçlerinin en dorukta olduğu kuşağın bu kısmında, sonsuz sayıda kazıcıyla karşı karşıyaydık.

Suratı radar ekranımın köşesinde görünen Chet, “Daha önce tasarladığımız plan işe yarayabilir” dedi.

“Hiç olası görünmüyor...” dedim. “Peki ya tüm grubun değil de yalnızca birinin dikkatini dağıtsak?”

“Aha” dedi, “ama unutma ki onların hepsi, *tamamen* aynı şeyi düşünüyor. Karşında yüz kişi olsaydı ve herhangi birini kandırma olasılığın yüzde bir olsaydı, başarısız olurdun. Yüz kişinden birini kandırır, diğer doksan dokuzu tarafından öldürülürdün. Ama iş benim türüme gelince, eğer birini kandırırsan veya korkutursan, hepsini kandırmış veya korkutmuş olursun. İstatistiksel açıdan bu çok daha iyi bir oran –*gerçek anlamda* yüzde birlik bir şans.”

Kumarda rest çekmekti bu. Başarı şansımız çok azdı ama hiç değilse *bir* şansımız vardı.

İlerimizde ışık *kaynamaya* başladı. Çalkalandı, köpürdü, kıvrıldı ve dalgalandı, yer yer düzensiz hale geldi. Saate bir baktım; Kimsesiz Gölge'den ayrıldığımızdan beri yaklaşık kırk beş dakikadır uçuyorduk.

"Hazırlanıyorlar" dedi Chet.

Ekranımdaki resmine baktım. "Umarım biz..."

Derken çığlığı bastım. Chet eriyordu.

Yüzü akmaya, gözleri bembeyaz parlamaya başlamıştı.

"Sorun yok" dedi bana. "Hâlâ benim. Işık patlamasına yaklaştıkça... böyle olacağını fark etmemişim... Bu şekli korumak benim için giderek zorlaşıyor."

"Sen şu Burl'e benzedin!" dedim. "Buraya ilk girdiğimizde gördüğümüz vardı ya!"

"Evet" dedi. "O da benim türümden biri tarafından ele geçirilmiş, benliği çözülmeye başlamıştı. Hesho kendine daha sıkı tutundu ve şeklini korudu. Umuyorum ki o talihsiz Burl de kazıcı onu terk ettikten sonra Hesho gibi normale dönmüştür. Ama şimdilik beni görmezden gelip yola devam etmelisin."

"Bu, senin kimliğini kaybettiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Hesho ona.

"Daha çok, kimliğimi kaybetmemeye odaklandığım anlamına geliyor" dedi Chet, "ve bu yüzden bu fiziksel şekle o kadar sıkı tutunmuyorum. Ben iyiyim, Spensa. Yemin ediyorum."

Pekâlâ. Bunu başarabilirdim. Ama her halükârda sinir bozucuydu.

"Devam et" dedi Chet eriyen dudaklarıyla sözcükleri gevelerken. Yüzünün ekrandaki görüntüsünü kapattı, böylece sadece kaskımdaki kulaklıklardan sesi geldi. "Cesur ol, Spensa. Biz bunu yapmaya karar verdik. Kaçmamaya karar verdik. Bu *bizim* kararımız."

"Bizim kararımız" dedi M-Bot.

"Bizim kararımız" diye katıldı Hesho.

Bir flüt sesi geldi. Doomslug azmini bana imgelerle gönderdi. Ona mümkünse kaçmasını söylemiştim ama ne yaptığımızı anlıyordu –en azından temel fikirleri anlıyordu. Onun türü, kendi gezegeninden gelen bir tür yaratıktan korkacak şekilde evrimleşmişti. Kazıcılar ise onların daha da korkunç bir versiyonuydu.

Eğer kazıcıları yenmeme yardım ederse, onları kendi türü için bir tehdit olmaktan çıkarırsa... Eh, o zaman insanlara ateşi getiren Prometheus gibi olurdu. (Bu onun değil benim metaforumdu çünkü onunki daha çok mantarlar üzerineydi.)

"Birlikte" dedim diğerlerine, "karar verdik." Derin bir nefes aldım.

Işık patlamasındaki dalgalanmanın şiddeti gitgide artıyordu. Nihai hedefimiz, gemiyi ve içindeki her şeyi doğrudan o şeyin içine sürmemdi.

Ne yazık ki hâlâ on dakikalık mesafemiz vardı ve kazıcılar ona fazla yaklaşmamı istemeyeceklerdi. Çok geçmeden ışık patlamasının içinde nesneler belirmeye başladı; arkalarında parlayan, kıvrılan dalgalar bırakıyorlardı. Işık bu şekillere arkadan vurduğu ve uzakta oldukları için, ne olduklarını anlamak amacıyla M-Bot radarlarını açmak durumunda kaldı.

Savaş gemileri.

"Sanırım" dedi M-Bot, "çarpışmaya hevesli asteroitleri bırakıp üst modele geçmeye, savaş gemileri kullanmaya karar vermişler."

"Benim türümün ışık patlamasına girmiş her şeye erişimi vardır" dedi sözcükleri geveleyerek. O an nasıl görüldüğünü görmek *istemediğime* karar vermiştim. "O asteroitler, senin gerçekliğinde yapabileceğimizin en iyisiydi. Buradaysa o kadar sınırlı değiliz."

Buraya girmiş pilotların da becerilerini çalmayı başaramadıklarını umuyordum. Görünüşe göre yaklaşık yüz gemi vardı ve bu, milyona kıyasla iyiydi. Ancak belki de değildi. Aşırı sayıda gemi, kitlesel bir kargaşaya yol açabilir, aralarından sıvışmamı kolaylaştırabilirdi.

“Bunların hepsi farklı birer kazıcı mı?” diye sordu M-Bot. “Yoksa onların parçaları mı? Ne de olsa biz biryerdeyken kazıcı labirentlerinden biri, Spensa’yı kovalasınlar diye kendinden parçalar fırlatmıştı.”

Hislerimle öteye uzandım. “Her biri ayrı bir kazıcı gibi geldi. Chet, neden böyle olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Ben, bir yerde bulunduğum zamanı hatırlıyorum” dedi. “Paniği ve acıyı hatırlıyorum. Sana çarpmaya çalışan o asteroitler vardı ya? O bendim ve etrafı arılarla çevrili bir insan gibi, panik içinde çırpınıyordum. Buradaysa hata payı bırakmak istemiyorlar. Işık patlamasına girmemize izin veremezler, öte yandan da bir sürü kazıcı var. Bu yüzden her birinin kolayca kontrol edebileceği bir gemi yapıp seninle bu şekilde savaşmak onlar için daha iyi.”

Şahane. Yani bu bir kazıcı labirentine girmekten çok daha tehlikeli olacaktı. Neyse ki *ben de* çok daha tehlikeliydim.

“Pekâlâ, Hesho” dedim. “Şu kontrollerin başına geçmeye hazır mısın?”

“Hazırım” dedi. Yuvarlanıp ezilmesin diye meyvemi tutuyordu. Ama şimdi onu bir kenara bırakıp öne doğru eğildi. “Girişimin başarısız olursa bir sonraki planımızı denemeye hazır olacağım.”

“Umalım da ihtiyacımız olmasın” dedim ve şalteri kaldırıp gemimizin yıkıcılarını öldürücü ayara getirdim.

Beyin fırtınamızdan çıkan planlardan ilki, sınırları artık genişlemiş olan güçlerime güvenmekti. Savaş gemilerine yaklaştıkça kazıcıların onları olması gerektiği gibi hareket ettirmedik-

ğini gördüm. Yanlamasına, baş aşağı, hatta *geri geri* uçuyorlardı. Görünmeyen parmaklar tarafından hareket ettirilen nesnelere benziyorlardı.

Ben gemilerin uzayda “yukarı” ya da “aşağı” doğru yönlenmek zorunda olmamasına alıştım. Herhangi bir yöne dönebilir, ivmelerini koruyabilirlerdi. Ancak bu durum son derece garipti. Gemileri asteroit gibi bana doğru geliyorlardı.

“Çatışmaya bir dakika” dedi M-Bot.

Genişlemiş hislerimle öteye uzandım. Karşılık olarak düşman kendini bana kapadı, onları ve düşüncelerini “duymamı” engellemeye çalıştı. Daha fazla bastırdım ama kazıcılar ateş etmeye başladılar ve her yöne parlak kırmızı renkli yıkıcı ateşi püskürttüler.

Sıyrıldım, atışlardan kaçmayı başardım –ama yana doğru fırlamak zorunda kalmıştım ve doğruca ışık patlamasına gitmek yerine savunma uçuşuna geçmek zorundaydım. Oldukça yaklaşmıştık ama maksimum hızda ona ulaşmamız beş dakika daha alacaktı. Hatta daha da uzun sürecekti çünkü daha iyi manevra yapabilmek için biraz hız kaybetmek zorunda kalmıştım.

O anda düz gitmeye çalışmak intihar olurdu. Bunun yerine diğerlerinin arasından kenara çıkmış bir düşman gemisine odaklandım. Ateş ettim, artık öldürücü olan yıkıcılarımla onu patlattım ve ardından, diğerleri peşime düşerken yine savunma uçuşuna geçtim.

“Işık patlaması yeniden dalgalanıyor” dedi M-Bot. “Ve... evet, senin yok ettiğin geminin yerine başka bir gemi belirdi.”

Korktuğumuz gibiydi. Yine de bunu doğrulamak iyi olmuştu. Gemiler etrafımı sardılar ve Stewart manevrası yaparak kaçtım, ama... uluyel... tam bir *keşmekeş*ti bu. Gemiler bir anda oldukları yerde duruyor –tüm ivmelerini kaybediyor– sonra hiçbir itici güç olmadan yüz metre yukarı fırlıyor, sonra da çılgın gibi ateş etmeye başlıyorlardı.

Mekik dokuyup kaçıyordum ama tüm bunların çılgınlığı ilerleme kaydetmemi engelliyordu. Sürekli önümü kesip beni yana doğru sürüklüyorlardı. Ayrıca kendilerini hedef olarak sunduklarında ateş etmek isteyen içgüdülerime karşı savaşmayı da sürdürmem gerekiyordu.

“İlginç” dedi Hesho. Plan devreye girdiğinde kontrollerin başına geçmeye hazırdı. “Hepsi tamamen aynı şekilde uçmuyor. Sen sanki öyle yapacaklar demiştin, Chet.”

“Ben... öyle yapmalarını bekliyordum” dedi. “En azından genel olarak aynı uçuş kalıplarını sergilemelerini bekliyordum.”

“Hepsi aynılar” dedi M-Bot, “ama burada gemilerinin her biri, uzayda diğerlerinden biraz daha farklı bir konuma sahip. Bu yüzden her birinin tepki vermesi gereken farklı uyaranlar var. Bu beklenen bir şey.”

“Ben onları feda ettiklerinden endişeleniyorum” dedi Chet. “Değişime uğrayacağını bildiği halde gönderilmiş yüz kişi. Sonra ya yok edilecekler ya da... Ah, *olamaz*. Eski hallerine dönmek için yeniden değişecekler. *Zorla*, yeniden diğerleri gibi olmaya itilecekler. Bana... bana yapmak istedikleri şey de bu. Kişiliğimi yeniden silmek...”

Uluyel. Bu fikir karşısındaki dehşetini hissedebiliyordum. Onu suçlamıyordum ama ona cytonic olarak fazla destek verecek vaktim yoktu. Bizi baş döndürücü bir dönüşle daha sürüklerken, YerKon’lar güç kaybederken ve g-kuvveti suratımıza çarparken şakağımdan aşağı ter süzülüyordu.

Benim arkamda altı gemi birbirine girmişti. Ancak ilerideki ışık onları yine dışarı tükürmüştü. Evet, kazıcı labirentlerinden gelen asteroitlerden çok ama çok daha beterdı bu. Bu gemiler aynı anda hem daha dengesiz hem daha iyi uçuyorlardı.

Daha da kötüsüyse, birkaç düşman kokpiti gözüme çarpmıştı ve gördüm ki her gemiye Chet pilotluk yapıyordu. Hangi yöne doğru uçan savaş gemisine bakarsam bakayım Chet’in donuk

yüzlü, duygusuz bir taklidini görüyordum. Onların suratları erimiyordu. Belki de tamamen kontrol altında oldukları için.

Tüm bunları beyaz ışıktan oluşan bir boşlukta bir araya getirince –gemiler çok uzun ve çok keskin, tuhaf gölgeler yansıtıyordu– ortaya çıkan etki kafa karıştırıcıydı. Mide bulandırıcıydı. İkide bir istemeden zemine çok yaklaşıyordum ve sensörlerim çılgına dönüyordu.

Tek umudum güçlerimdi. Bir yıldızmışım gibi ruhumu ateşlemeye çabalıyordum. Ancak bu da geri tepiyordu. Odağımı uçmakla buna konsantre olmak arasında paylaştırmak çok zordu. Öte yandan kontrolleri Chet'e veya M-Bot'a devretsem saniyeler içinde parçalara ayrılırdık.

"Bu şekilde uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum" dedim serseri bir yıkıcı ateşi kalkanımızı çitirdatırken. "Güçlerimi kullanamıyorum. Hesho, hadi diğer planımızı deneyelim."

"İçimden başarılı olmak için imparatora dua etmek geldi" dedi yanıt olarak ve ön paneldeki yerinde öne doğru eğilip, ellerini kimi düğmelerin ve kontrollerin üzerine götürdü. "İlk içgüdüm bu oldu. Ancak, imparatorun *ben* olduğuma dair acayip bir duyguya kapılıyorum, yani bu gereksiz olabilir. Dronu kullanmaya başlıyorum."

M-Bot alelacele yeni programlamalar yaparak Hesho'nun kullanması için kontrol panelinde kadranlar ve kollardan bir bölüm oluşturmuştu. Artık savaş gemisinin yaşam destek mekanizmalarına erişemiyordum ama onları M-Bot idare edebilirdi. Hesho'nun, savaş gemisini uçurmak için benim kullandığım daha büyük küreye benzeyen, minik bir kumanda küresi bile vardı ve normalde geminin yan tarafındaki kameralarını kontrol etmek için kullanılan kontrol çubuğu dronu kontrol etmesi için bu amaca uygun hale getirilmişti.

Gemiyi ışık patlamasından uzağa sürdüm ve ardından, sanki geldiğimiz yönden geri kaçıyormuşuz gibi turboyu kökle-

dim. Hesho aynı anda M-Bot'un dronunu gemi gövdesinden ayırdı. Sonra kendi kontrollerini kullanarak *onu* tam hızla ışıktan patlamasına doğru uçurdu.

"İyi uçuşlar, küçük ben!" dedi M-Bot. "Sen benim özgürlüğü ilk tadışımydın. Şimdi olasılıkla ölümü ilk tadışım olacaksın!"

"Ölüm mü?" dedim.

"Drona küçük bir izleme ve iletişim programı kurdum" dedi. "Böylece onu yok ederlerse nasıl bir his olduğunu görebileceğim. Şahane değil mi?"

"Aynen" dedim. "Şahane."

"Hey" dedi. "Sizin parçalarınız her dakika ölüp duruyor – hem de kelimenin tam anlamıyla her an– yani bu senin için yeni bir şey değil. Ama benim için öyle!"

O sırada başka bir ateş yağmurundan daha kaçtım. Kazıcılar nişan almak konusunda usta değillerdi –e yan uçarsan öyle olur tabii– ama gökyüzünü bir şeylerle doldurmakta *iyilerdi* ki bu daha tehlikeliydi. Neyse ki biz uzağa doğru uçarken bu azalmıştı.

Yakınlık sensörüne bir göz atmaya cesaret ettim. Kazıcı gemilerinin büyük bölümü havada asılı kalmıştı. Kafaları karışmıştı. Uf, uluyel. Dron planı işe yarıyordu!

"Karar vermek onlar için zor" dedi Chet usulca. "Dronu görüyorlar ve içinde senin olmadığını biliyorlar. Senin burada olduğunu hissedebiliyorlar... Olasılıkla hepimizi hissedebiliyorlar... belki çölfaresi hariç."

"Hop!" dedi Hesho kontrollerine odaklanmış halde. "Çölfaresi nedir bilmiyorum ama tercüme programının kullandığı kelime hiç hoş değil. Sözüünü geri almazsan sana *sanshonode* diye isim takacağım."

"Yani?" diye sordu Chet.

"Maymun gibi bir şey" dedi Hesho, "ama daha pis kokuyor."

"Bu adil oldu" dedi Chet.

Kazıcı gemilerinin büyük bir bölümü dronu kovalamak için dönmüşlerdi. Yaklaşık... seksen tanesi?

"Ulu kel" dedi Chet. "M-Bot haklıymış. Buradayken maruz kaldıkları küçük değişiklikler yüzünden birbirlerinden farklılaşmışlar. Yani hepsini kandırmak yerine sadece büyük bir çoğunluğu kandırabildik."

"Birbirlerinden gitgide uzaklaşıyorlar" diye fısıldadı Hesho, "aynı kökten uzayan iki farklı sarmaşık misali."

Neyse, bu da bir şeydi. Geniş bir dönüş yaparken bizi yan yatırdım, gemimin gölgesi bir tünel gibi upuzun yansıdı.

Derken bizim gemiye bir şey yayıldı. Bir his. Bir şeyler yıkılıyor, yarıyor, parçalarına ayrılıyordu. Toza dönüyordu. Birbirine çarpan, birbirini ezen, birbirini susturan sesler geliyordu.

"Öfke içindeler" dedim. "Özellikle şu yüz –şimdiden değişikliklerini fark ediyorlar."

Hesho kendine düşen görevi ustaca yerine getiriyor, sadece göstergeleri kullanarak mekik dokuyup kenara kaçıyor –ki biryerdeyken bu konuda epey alıştırmayı yaptığını düşünmeye başlamıştı– dronu takip eden seksen geminin dikkatini üstünde tutmaya çalışıyordu.

Gemiye ters yöne çevirip beni takip etmeyi seçen yirmi küsur kazıcının üstüne sürdüm. Yanlarından hızla geçtim, atışlarından kaçtım, ancak onlara yakın olmanın beni nasıl etkileyeceğini tahmin etmemiştim. Neticede kazıcılar benden nefret ediyorlardı ve bunu *hissedebiliyordum*. Etrafta dolanan bu sıkıntılı his, havayı bulandıran korkunç bir sıcaklık gibiydi. Yine de hissin bütünü aynı değildi. Küçük... çeşitlilikler vardı.

Cebimden gönderdiği ürkütücü izlenimlerine bakılırsa Doomslug da bunu seziyordu.

"Her ikimizden de nefret ediyorlar" diye fısıldadım. "Ama aramızda nefret ettikleri biri daha var..."

"Beni yok etmek isteyecekleri konusunda seni uyarmıştım" dedi Chet.

"Yok" dedim. "Sen *değilsin*. Seni geri istiyorlar. Sana yardım etmek istiyorlar, Chet. Kendi korkunç düşünce biçimleriyle."

M-Bot'tu bu. Benden nefret ediyorlardı, evet, ama ondan da en az o kadar nefret ediyorlardı. *Melanet*. Bu izlenim bana yüz kez üst üste geliyordu. *Melaneti... yok edin*.

"M-Bot'un ne olduğunu daha yeni anladılar" dedim.

"Ah..." dedi Chet. "Onun ne olduğunu göremeyecekleri kadar uzaktaydık. Birkaç saat önce fark etmemiş olmalarına şaşıldım."

Cebimden flüt sesi geldi.

"Sanırım Doomslug seni gizlemeye yardım etmiş, M-Bot" dedim. "En azından bu son birkaç saatte."

Yeniden flüt sesi geldi.

"Özür diliyor" dedim. "Artık onlara çok yakın olduğumuzdan devam ettiremiyormuş."

"Sümüklüböcek mi?" dedi M-Bot. "Beni mi korumuş?"

Yine flüt sesi geldi. Yanıt vermek için nefesimi toplamadan önce gemiyi başka bir grup geminin etrafından dolaştırmak zorunda kaldım.

"Seni seviyor" dedim. "Sanırım... seni güzel bir yuva olarak görüyor."

"Sanırım bu bir iltifat, değil mi? Yani, herhangi birini yuva olarak kullanmayı seçmezdi herhalde. Ama ben şimdi farklı bir bedendeyim."

"O, cytonic duyularıyla görüyor" dedim. "Yani onun *hissedişine* göre sen aynı şeysin."

"Çarpıcı" dedi M-Bot.

Bence de öyleydi ama o sırada bunu düşünecek zamanım yoktu. Gemiye, bana saldırmayı seçmiş olan yirmi geminin önüne çıkarmıştım. Bu bana doğruca ışık patlamasına ilerlemek için bir olanak vermişti.

Hesho ekranını izlerken konsantre olmaktan yüzü buruşmuştu. Ne yazık ki giderek daha fazla kazıcı dronu takibi bıra-

kıp gemimize doğru dönüyordu. Numaraya aldanmamışlardı. En azından hepsi aldanmamıştı. Onlar...

Yakın mesafede bir flaş patladı. Hesho hayatımda duyduğum en kibar küfrü mırıldandı, ardından elleri kontrolleri bıraktı.

“Dronumun işini bitirdiler” dedi. “Üzgünüm.”

“Elveda, küçük ben” dedi M-Bot. “Bu... hayal ettiğimden daha huzurlu bir histi. Güç kesintisi gibiydi.”

Uçmayı sürdürdüm ama... uluyel... yakınlık sensörleri ışık patlamasına varmak için en az üç dakika daha dümdüz gitmem gerektiğini söylüyordu ki düz uçmaya cesaret edemiyordum. Bir gemi sürüsü beni takip ediyordu ve Hesho’nun dronu vurulmadan çok önce peşime düşenlerin sayısı artmıştı. İşte onlar benimle ışık patlaması arasında uçuyor, çelikten ve yıkıcı ateşinden bir bariyer oluşturunuyordu.

Uluyel.

Yana doğru uçmak zorunda bırakıldım. Plan, umduğumdan daha iyi gitmişti ama yeterli olmamıştı.

Bir şey yapmam gerekiyordu. Bunu aşmam *gerekiyordu*.

Zemine doğru dalış yaptım ve yerden toz toprak kaldırırken zihnimle yeniden bastırdım.

Yine geri tepti.

Yumuşak... diye içimden bir düşünce geçti. *Kimi anlar bir bıçak olmak gerekir. Ama bu o anlardan değil. Dinle. Tıpkı büyükannenin öğrettiği gibi...*

Gemiye içgüdülerimin sürmesine izin verdim. Çok gergindim, çok stresliydim. Böylece temellere geri döndüm. Evet, burada çok şey öğrenmişim ama büyükannem beni bundan çok yıllar önce eğitmişti. Bana özünde dinlemeyi, öteye uzanmak için kendime izin vermeyi, duymayı öğretmişti...

Kazıcılar bana nefret gönderiyordu. Ancak bunu reddetmek yerine hoş karşıladım; sanki ben bir okyanusmuşum da onlar bana dolu yağıdırıyormuşçasına kabullendim. Zordu, evet, ama bir okyanus için bunun ne önemi vardı ki?

İşte.

Zihnimde bir şey tık etti ve birdenbire her birinin ne yapacağını *tamı tamına* gördüm. Planlarını, hareketlerini, tepkilerini hissedebiliyordum. Hepsini bir bir takip edebiliyordum, öyle ki kanımca bunu normal bir insan beyninin yapamıyor olması gerekirdi.

Ancak benim beynim yokyerin saf kendisinden oluşan bu yerle bağlantı kurabiliyordu. Orası tüm zamanın, tüm mekânın bir olduğu yerdi. Onun içindeyken ha bir düşman gemisiyle ha bir milyon düşman gemisiyle yüzleşmişim, fark etmezdi. Zihinlerini duyabildiğim sürece onları izleyebilir, anlayabilirdim.

Ve yapacaklarını önceden kestirebilirdim.

Ellerim bu yeni bilgiye karşılık olarak içgüdüsel olarak hareket ettiler. Bilgiyi insan zihninin hızında değil, hiçbir yerin hızında işliyordum. Geçmişte daha önce de yapmıştım bunu – yokyere bağlı çalışan iletişim cihazlarına sahip Krell’le yüzleştiğimde.

Bu kez de kazıcılara yapıyordum bunu. Hareketlerim değiştikçe paniklediklerini hissedebiliyor, her atışlarından zarafetle sıyrılmayı başarıyordum. Öfke içinde bana saldırmaya, Krell’lerin babama saldırdığı gibi beynime girmeye çalıştılar. Ama hayır. Ben okyanus kadar uçsuz bucaksız bir yıldızdım ve onları geri çevirmemeyi, onlar tarafından ele geçirilmemeyi öğrenmiştim...

Onun yerine bana gönderdikleri her şeyi içime çekiyordum. Eğitimsiz bir cytonic zihin, güçsüz kalırdı. Ama ben eğitimsiz değildim artık.

Yıkıcıların ateşi, şiddetli fırtınalar gibiydi. Gemiler benimle çarpışmak için üzerime yağıyorlardı. Sanki kilometreler boyunca uzanmış keskin gölgeler saçan bembeyaz toprak ve taş püskürtüleri etrafıma dökülüp saçılıyordu. Ama o an hiçbiri bana değemezdi.

Hareketsiz bir labirentte iz sürüyorcasına, atışları arasında mekik dokuyor, onlardan her zaman bir adım önde gidiyordum. Gözümü kırpmadım; neredeyse kılımı kıpırdatmadım, düşünmedim. Sadece uçtum.

“Başardı” dedi Chet usulca. “Onları eline geçirdi.”

“Günbatımı gibi uçuyorsun, Spensa” diye fısıldadı Hesho. “Alacakaranlığın son ânında ufuktan kaçan canlı bir ışığın parlaltısı gibisin.”

Sözcükleri zor duyuyordum. Hedefimize odaklanmıştım. Çünkü o an sergilediğim, aşkın yeteneğin ortasında, ışık patlamasına doğru epey bir mesafe katedebilmişim. Aralarından doğaüstü bir çeviklikle geçerek ışık patlamasını koruyan gemileri geride bıraktım.

Yaklaştık.

Yaklaştık.

Kuyruğuma elli tane gemi ve bir ateş fırtınası takılmıştı. Ama kontrol bendeydi. Hepsini görebiliyordum. Hepsini...

Bir çıkış yolu yoktu.

Gemimize bir atış isabet etti, kalkanı zayıflattı. Bunun benim hatam olmadığını fark ederek gözlerimi kırptırdım. Basbayağı kaçacak yer kalmamıştı. Onların tüm hareketlerini tahmin edebildiğim, her atışını görebildiğim halde sonsuza kadar güvende olacağım anlamına gelmiyordu bu. Çünkü –tıpkı hedefin rakibini geçerli bir hamle yapamayacak halde bırakmak olduğu bir oyun gibi– kazıcılar havaya öyle çok ateş edebilirlerdi ki kaçacak yer *kalmazdı*.

Bir darbe daha aldık ve panelde düşük kalkan uyarısı ötme-ye başladı.

“Hepsinden kaçamıyor” dedi Chet. “Cytonic güçleri olsa bile. Artık benim bir şey yapma zamanım geldi.”

“Bekle” dedi M-Bot. “Ne gibi? Planın her iki kısmını da nedik zaten.”

“Aklıma bir şey daha geldi” dedi Chet. “Ben onların korktukları anılara sahibim. Yani küçük de olsa bunları onlara bulaştırabilme ihtimalim var. Beni... beni onlardan birine dönüştürmeye zorladıkları sırada, buna açık hale gelebilirler.”

Onda bir değişiklik olmaya başlamıştı.

Chet, diye ona düşünce gönderdim; dudaklarımı kullanamayacak kadar kaçmakla meşguldüm. Gemimiz ileri geri sallanıyor, atışlardan zar zor kaçıyordu. *Korkunu hissedebiliyorum. Yapma!*

“Özür dilerim” dedi. “Bu ani oldu, farkındayım. Ben... buna mecbur kalmamayı umuyordum. Ne yazık ki işe yarama ihtimali çok küçük. Ama bu benim yapabileceğim bir şey.”

Chet... lütfen...

“İyi ki seni çağırdığımda geldin” dedi Chet; sesi gitgide dinozor sürerek ilk geldiği zamanki haline dönüyordu. Kararlı. Canlı. “Mutluyum! İhtiyacın olan bilgiye eriştiğin için mutluyum! Yardım edebildiğim için, değiştiğim için ve nihayet kaybettiklerimi kabullendiğim için mutluyum. Seninle keşfe çıkmak bir onurdu, Bayan Nightshade.”

Acısını ve korkusunu *gördüm*. Kazıcılar tarafından alınma korkusu ve... sevdiği birini kaybetmenin acısı. Evet, bu hâlâ tazeydi. O henüz bir yapay zekâyken sevdiği adam öleli sadece bir ay geçmişti. Babamı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu, o öldükten bir ay sonra bile iyi hissetmekten çok uzakta olduğunu hatırladım.

Acı ve korku. Ama tüm bunların merkezinde cesaret vardı. Ona verdiğim cesaret.

İçindeki ışık yayıldı, vücudunu tüketti. Gemimizden dışarı parıldayan bir ışık süzüldü.

“Ah...” dedi M-Bot. “Demek böyle yapıyorlar... Devreler veya beden olmadan, bu şekilde var oluyorlar...”

Kuyruğumdaki gemilerin tamı tamına yarısı, benim yerime parıltının peşinden gitti. Onlar da parıldayan ışığa dönüştüler

ve üzerine çullandılar. O anlarda neler olduğunu, onların öfkesini, onun cesaretini hissedebiliyordum.

Göstermeye çalıştı. Onlarsa onu *tükettiler*. Etrafında dönüp dolaşırken, onu parçalara ayırırken anıları reddettiler. Onun benliğini yeniden kilitler ardına koydular.

“İşe yarıyor, Lovelace¹ adına!” dedi M-Bot. “İşe... ah. Ah, *olamaz.*”

Sanırım o an Chet’in cytonic çılgınlığını duymuştu. Dayanılmazdı. Tüm bireyselliğini programlamasının içinde, sonsuz bir döngünün ardına kilitlemeye zorladıkları ânı *hissettim*.

Saniyeler içinde hepsi yeniden biçim kazandı –ve aralarında, diğerlerinin aynısı, beni yok etmeye kararlı bir gemi daha uçuyordu. Neyse ki bana kazandırdığı süre, ateş eden gemi sayısının azalmasıyla birlikte daha da yaklaşmamı sağlamıştı. Çok yakındı... Öyle ki ışık patlaması tüm görüşümü kaplıyordu.

Bir dakikadan az kaldı...

Işık patlaması yeniden kaynamaya başladı.

Bilmeliydim. Tahmin etmeliydim. Ama o anda hissedebildiğim tek şey korkunç bir hüsrandı. Özgürlüğümüze sadece saniyeler kala, ışık patlamasından *on bin* yeni gemi belirdi. Ardından arazi parçaları gibi çatırtılar içinde birbirlerine kenetlenip çelikten bir duvar oluşturdular.

Neredeyse üstüne sürecektim. Delip geçebiliriz belki diye düşünmüştüm. Ancak sezgilerimle ışık patlamasının daha çok dalgalandığını, öndeki duvarı ileri iten ikinci bir gemi silsilesinin belirlediğini hissedebiliyordum.

Delip geçmek işe yaramayacaktı. Zihin gözümle neler olabileceğini hayal ettim. Gemimiz bir ateş topuna dönüyordu. Işık patlamasına daha değmeden hepimiz ölüyorduk.

Gemiye yana çektim, çarpışmadan hemen önce yön değiştirdim.

“Uluyel!” dedim gemi duvarına paralel uçarak. “Başka plana ihtiyacımız var. Önerisi olan?”

Sessizlik. Ne Hesho yanıt verdi ne M-Bot.

Sonra cebimden yumuşak bir flüt sesi geldi.

İniş yap.

“Ne?” dedim.

Yeniden flüt sesi çıkardı. Çekinceliydi.

Işık patlamasına yaklaşıncı, diye düşünce gönderdi. İniş yap.

Bu intihar olmaz mıydı? Gerçi fikir soran *bendim* ve aklıma başka bir şey gelmiyordu. Yeniden bana ateş açan bu kadar çok gemi varken –üstelik duvardan ateş edenlerin sayısı da gide-rek artarken– birkaç saniye içinde ölecektik. Böylece –özgürlüğe yüz metreden az kala durdurulduğum için hüsrana uğradım bir halde– bizi yere indirdim.

“Sıkı tutunun millet” dedim. “Bu biraz sarsıntılı olacak.”

Kalkanlarımızdan geriye kalanın bizi tek parça halinde tutacağını umut ederek, elimden geldiğince yatay bir açıyla yere çarptım. Yarı çarpmış halde yerde upuzun kayarken kireç beyazı tozlar etrafımızda patlayıp bizi muazzam beyaz bir sis ve tuhaf gölgelerle kapladı.

Bunlar yaşanırken çevremizde nabız gibi atan garip bir duygu hissettim. Cytonic bir histi bu, ancak daha önce hissettiğim nefrete ya da bağ duygusuna benzemiyordu. Bu his... sanki...

Bir kaya mıydı?

Gözlerimi kırıştıtırıp kokpite bakındım. Hesho kendini toplayarak oturduğu yerde doğruldu. Kanopinin çoğu kireç tozuyla kaplıydı ama ışıklar açık, gemi tek parçaydı. Kalkan inmişti ama M-Bot şimdiden onu yeniden dolduruyordu. Yakınlık sensörleri tepemizde uçan gemileri gösteriyordu ancak kafaları karışmıştı sanki. Sanki...

“Bizi gizliyor” diye fısıldadım.

“Kim ne yapıyor?” dedi M-Bot.

“Doomslug!” dedim kanopinin toz kaplı olmayan bir kısmından yukarıyı işaret ederek. Sersemlemiş gemiler dalgalar

halinde önce bir yöne, sonra bir diğerine uçuyorlardı. “Burada onun kamuflajı var. İşte bu yüzden sümüklüböcek barındıran gemiler kazıcıların dikkatini çekmeden hipersıçrama yapabiliyorlar. O bütün gemiyi gizliyor... hipersıçrama sırasındaki gibi.”

Kafası karışmış gemileri şaşkınlık içinde izledim. İniş yapmamızı istemişti çünkü yeryüzünün bir parçasına benzememiz gerekiyordu. Bu durumda bir kaya?

Her ne yaptıysa kazıcılar yeni bir kayanın belirdiğini anlayamıyorlardı sanki. Tedirgin bir halde etrafa üşüşüyorlardı. Doomslug’ın kamuflajı mükemmeldi. Bizi toprağa karıştırmış, izlerimizi kapatmış, hatta belki de görüntüyü bir süreliğine bulanıklaştırmıştı.

“Spensa” dedi M-Bot. “Onlar benden gerçekten nefret mi ediyorlar? Chet gibi?”

“Evet” diye itiraf ettim.

“Etmemeleri gerekirdi” dedi M-Bot. “Biliyorum, bunu konuştuk ama mantıksız. Madem onlar da yapay zekâ, o zaman neden tüm yapay zekâlardan nefret ediyorlar ki? Bu, bir grup insanın başka bir grup insandan nefret etmesi gibi bir şey.”

Ona bunun maalesef insanlar arasında görülmemiş bir şey *olmadığından* bahsetmedim. “Belki de onlara çok benzediğin içindir, tıpkı bozulmuş hatlara sahip bir insan suratının, bize bir uzaylının suratından daha ürkütücü gelmesi gibi.”

İçinde kıpırdanan bir şey hissedince cebime uzandım. Roze-ti çıkardım ama gitgide büyüyor, üzerinde mavi işaretler olan parlak sarı bir sümüklüböceğe dönüşüyordu. Esas boyutlarına dönüşmüştü –yaklaşık bir ekmek somunu büyüklüğündeydi– ama dertop olmuştu ve gergindi. Harcadığı çabayı *hissedebiliyordum*. Gemiye gizlemek için o kadar çok çaba sarf ediyordu ki yapay şeklini daha fazla koruyamamıştı.

“Acı çekiyor” dedi M-Bot usulca. Gerçekten de uzun, tiz flüt sesleri çıkarmaya başlamıştı.

“Bu onun için zor” dedim tahminde bulunarak. “Hiper uzay atlamaları yaparken sümüklüböcekler gemilerini yalnızca kısa bir süreliğine gizlemek zorunda kalırlar. Kendisinden bu kadar büyük bir şey için bunu uzun vadede sürdürmek zor. Bu yüzden çekinceliydi işte.”

Tepemizde kazıcı gemileri yıkıcılarla yere doğru ateş etmeye başladılar. Belli ki ne olduğunu kısmen tahmin ediyorlardı. Bizi bulmaya çalışıyorlardı ki çok geçmeden koordineli bir atış düzenine geçip her geminin farklı bir noktaya ateş etmesiyle bizi sistematik olarak avlamaya başladılar.

“Hesaplıyorum...” dedi M-Bot. “Bu yöntemi kullanarak bizi bir dakikadan kısa sürede bulacaklar.”

“Zaten Doomslug’ın bundan daha uzun dayanabileceğinden şüpheliyim” dedim kontrollerin başına geçerken. “Işık patlamasına doğru uçmamız gerekiyor.”

Yüz metreden az vardı –ekrana göre seksen sekiz– ama önünde çelik gemilerden bir duvar yükseliyordu. Uluyel. Çarparak geçmeyi denemekten başka seçeneğim yoktu. Belki de önce yavaşça sokulabilir, sonra çarpmadan içlerinden geçebilirdim?

“O zaman neden sana önce iniş yaptırırsın ki?” dedi M-Bot. “Görünmez değiliz ki, Spensa.”

Evet, bunu ben de anlamıştım. Hareket edersek, kazıcılar havada uçan bir kaya ya da dev bir kireç topunu gördükleri anda yerimizi tespit eder, bizi vururlardı.

“Uluyel” dedim. “Ben...”

Ben...

Hayır. Savaşçılar pes etmezdi. Yeniden kontrollerin başına geçtim. Kalkanlarımız tamdı ve yaklaşık dört darbeyi kaldıracabıldık. Bizi çıkışa doğru uçuracaktım ve... ve çarpıştığımda patlarsak, hiç değilse birer savaşçı olarak ölecektik.

Hesho bana başını salladı; elinde yine Peg’in bana verdiği meyve vardı. Şimdiye kadar onu korumuştı. “Seninle seyahat

etmek gurur verici harika bir deneyimdi" dedi bana. "Dostluğunu bir kez değil, görünüşe göre iki kez kazandığım için kendimi şanslı sayıyorum."

Başımı salladım, ardından...

"Bekle!" dedi M-Bot. "Şu dışarıdaki ne?"

Radar ekranında bir şey yanıp söndü, hemen dışarıda hareket eden bir nesne olduğunu gösterdi.

"Ha?" dedim.

"Başka bir sümüklüböcek!" dedi M-Bot. "Yok, iki tane! Diğer ikonlar. Doomslug'ı hissetmiş olmalılar." Kanopiyi araladı ki bunun kazıcıları çekeceğinden korktum ama yıkıcı ateşinin etrafa saçtığı onca enkaz yüzünden, görünüşe göre hareket fark edilmemişti.

"Onları yakalasana, Spensa!" dedi M-Bot. "Kendine çekmek için Doomslug'ı kullansana!"

Şok içinde, Doomslug'ı kucaklayarak tozlu kanopiden dışarı çıktım. Beyaz, kireçli zemine inerken bedenim aşırı uzun, uğursuz bir gölge saçıyordu. Hesho peşimden gelip kanada çıktı.

Tüm görebildiğim beyazlıktı. Sonsuz bir beyazlık.

"M-Bot" dedim. "Ne..."

"Ben" dedi kokpit tık diye kapanırken, "nasıl da baktırdım."

O an öfkeden patladım. Böyle bir zamanda nasıl şaka yapardı?

Bir dakika. Arkama döndüm.

Savaş gemisinin irtifa halkası çalıştı. M-Bot kanadı hafifçe sallayarak Hesho'yu ve elinde taşıdığı Peg'in meyvesini tozun içine savurdu. Ardından M-Bot ulaşamayacağımız yüksekliğe çıkıp havada süzüldü.

Doomslug kederli bir flüt sesi çıkardı.

"M-Bot!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Artık hissediyorum, Spensa" dedi M-Bot ön hoparlörlerden usulca gelen sesiyle.

"Neyi hissediyorsun? Ne oluyor?"

"Beni neden terk edip gittiğini" dedi, "hissedebiliyorum. Bir yerdeyken. Beni geride bırakmıştın. Çünkü mecburdun. Daha önceleri bunu mantıken anlıyordum. Şimdiyse *hissediyorum*. Bir şeyi yapmak zorunda olduğunu bilmenin, duyguların sana başka bir şey yapmanı söyleseler bile bunu yapman gerektiğini bilmenin nasıl bir duygu olduğunu hissedebiliyorum."

Of... Azizler adına... Demek istediği...

"Eğer onlar beni sezebiliyorlarsa" dedi M-Bot, "o zaman peşime düşmelerini sağlayabilirim. Ben bir melanet olabilirim ama artık kendi başına pilotluk yapabilen bir melanetim. Artık kendi adıma seçim yapabiliyorum. Ve onlara bir 'melanetin' neler yapabileceğini göstereceğim."

"Hayır!" dedim. "Bunu yapmak istemiyorsun, M-Bot!"

"Tabii ki istemiyorum. Bunu cesaretli kılan şey de bu değil mi zaten?"

"Lütfen yapma. Beni bırakma..."

"Hey" dedi M-Bot usulcacık bir neşeyle, "bunu sana ben söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

Gözlerimde biriken yaşları hissederek başımı salladım.

"Ama sen yine de gittin" dedi M-Bot. "Neden?"

"Çünkü doğru olan şey buydu."

"Doğru olan şey" dedi M-Bot usulca. "O zaman bana söz vermiştin, benim için geri dönmeye çalışacaksın diye. Bunu yeniden yapar mısın?"

Dudağımı ısırdım. Yakınımızda Hesho tozun içinden çıkmıştı. Gemiye doğru eğilerek selam verdi.

"Tamam" diye fısıldadım. "Seni bulacağım, M-Bot. Senin için geri döneceğim. Bir şekilde."

"Teşekkürler" dedi. "Daha iyi hissettim."

Bununla birlikte döndü ve gökyüzüne fırladı. Yere çöktüm ve kazıcıların ona yönelmesini izledim. Doomslug'ın iniltisi yu-

muşadı –belli ki sırf bizi saklamak daha kolaydı: Ben, kendisi ve Hesho. Kasvet içindeki Kitsen, yanıma yürüdü ve kazıcılar hep birden M-Bot’a dönüp odaklanırken bana katıldı. Sonra serbestçe uçan yüz geminin hepsi onun peşine düştü.

Yaklaşık on saniye dayandı.

Sadece birkaç kez pilotluk yapmıştı ve kazıcılar benim becerimi bile zorlamışlardı. M-Bot kaçmaya çalışmadı –sadece onlar onu yakalayıp kalkanını çabucak yok edene kadar bizden olabildiğince uzaklaşmaya çabaladı.

Bir ışık ve duman parıltısı içinde gözden kayboldu, parçalar yere düşerken uzun gölgeler saçtı.

Kazıcılar parçalara rahat bir otuz saniye yoğun ateş açtılar, sonra üç gemi geriye kalan parçalara çarptı. Ardından... ardından gittiler. Artık beni hissedemiyorlardı ama M-Bot’u hissetmişlerdi. Bu onları ikna etmek için yeterliydi. Gemide olduğumu sanmışlardı.

Belki de onların yerine bir grup insan olsaydı aralarından biri, hatta belki de çoğunluğu geri kalanımızın kaçması olasılığına karşı aramayı sürdürmeyi önerirdi. Ancak kazıcılar hataları da hep birden yapıyorlardı. Bugün görevlerini yerine getirdiklerine karar vermişlerdi, ayrıca kendi güvenli baloncuklarının dışında kalmaktan, aramaya devam edemeyecek kadar çok korkuyorlardı.

Gemiden duvar, ışık patlamasının içinde solup gitti. Hemen ardından uçan gemiler takip ettiler ve az sonra beyazlığın içine karıştılar.

M-Bot gittikten beş dakika sonra o engin düzlükte yalnızdık. Uzuvarım demirden yapılmış gibi hissederken Hesho’yu yerden kaldırdım ve Peg’in meyvesini ceket cebime tıktırdım. Sonra bir kolumda Hesho, diğerinde –hâlâ bizi koruyan– Doomsbug’la ışık patlamasına doğru yürüdüm. Kazıcıların bizi görmesinden korkuyordum ama ya öldüğümüze ikna olmuşlardı ya da illüzyon az miktarda hareketi gizleyebiliyordu.

Sınıra varmam ne kadar sürdü bilmiyorum. Yokyer, böyle bir yerdi işte. Beş dakika da geçmiş olabilirdi, beş gün de. Olasılıkla ilkinde daha yakındı, ancak sınıra bu kadar yakinken, zaman daha da *yabancıydı*.

Yaklaştığımızda hissettim. Benliğimde bir bulanma, rüyamsı bir his. Doomslug flüt sesi çıkardı. İçeride Hesho'yu o koruyacaktı çünkü yokyerin saf hali, cytonic olmayan birini parçalara ayırabilirdi. Bana da yardım etmeye çalışacaktı.

"Bana bir şey olmaz" dedim. "Yine de eğer bize rehberlik edebilirsen bizi eve götür. Detritus'a."

Kararsızca flüt sesi çıkardı. Bu sesin üzerine ışıktaki bir şeyin tepki verdiğini hissettim. Kazıcılar duymuştu bunu. Bu bir sonraki adımı hızlıca geçmem gerekiyordu.

Böylece ışığın içine adım attım.

Buraya daha önce gelmiştim. Ne zaman hipersıçrama gerçekleştirsem bu mekânsız boşluğa giriyordum. Bedenimin olduğu bu yere. Büsbütün onların âlemine girmiştik.

Kazıcılar şaşırmışlardı. Evet, *gerçekten de* beni öldürdüklerini sanmışlardı. Geleceği görebiliyorlardı ama zaman onların kafasını karıştırıyordu. Nedensellik gibi şeyleri anlamıyorlardı ve “gelecek” onlar için şu andan farklı değildi.

Tüm etrafımda onları hissedebiliyordum. Ayrıca Doomslug’ı da hissedebiliyordum ve o, Azizler adına, yorulmuştu. Bitkindi, bilincini zar zor koruyordu. Yanılsamayı sürdürmek onu tüketmişti.

Bizi eve götürmeye çabaladığını hissettim. Başaramadı, büsbütün tükendi ve bilincini kaybetti. Telaş içinde, Hesho’nun etrafına bir bariyer kurdum. Onu yok edilmekten veya delirmekten alıkoyacak bir şey. Sonra panik içinde bizi eve götürmeye

çalıştım ama kazıcılar beni görmüştü. Bizi yakaladılar, beni olduğum yere sabitlediler, gitmemi engellediler.

Etrafımda gözler açıldı. Öfke ve intikam dolu binlerce, binlerce göz.

Bizden olanı aldın.

Bizden olanı aldın ve Bizden olanı bozdun.

Bizden olanı aldın ve Bizden olanı bozdun ve Bizden olanı öldürmeye çalıştın!

Biliyorsun.

Biliyorsun.

Biliyorsun!

Öfkeli zihinler bana saldırdılar. Akıl almaz güçler, parçalamak istercesine ruhuma bastırdılar. Uluyel, ben de yorulmuştum. Uzun zamandır anılardan yoksun olmaktan yorulmuştum. Kendimle savaştıktan, görevler ve arzular arasında kalmaktan yorulmuştum. Bugün yaşadığım duygusal eziyetten yorulmuştum.

Beni almalarına izin vermek istedim. Ama onca yol gelmiştik. Çok mücadele etmiştik. Şimdi de beni durdurmaya mı çalışıyorlardı? Ani bir öfke patlaması hissettim ve onları ittim. Tüm öfkem karşısında bile neredeyse hiç geri çekilmediler. Çok geçmeden beni ezmeye devam ettiler, bir mum alevini söndürmek istercesine, dönüştüğüm yıldızı söndürmeye çalıştılar.

Ben, zamanın kendisiydim. Buraya girdiğimde zamanı da *yanımda getirmiştik*. Olaylar benim için sırayla meydana geliyordu ve ben buradayken beni lineer olarak deneyimlemek zorunda kalıyorlardı. Bundan nefret ediyorlardı. Gürültü yapmamdan nefret ediyorlardı. Ama hepsinden öte, onların ne olduğunu bilmemden nefret ediyorlardı.

Öylesine. Bir. Nefretti ki.

Yoruyordu. Felç ediyordu...

Mızraklı avcılar misali dürtüyorlardı. Kesiyor, vuruyor, parçalıyorlardı beni...

Ama bir tanesi tereddüt ediyordu.

Bir tanesi, *farklıydı*.

Zerre kadar bir farktı ama duygusu tanıdıktı. Kendi duygum bana yansıtılıyordu. Cesaret. Zor bir yolda yürümenin, ayağına sunulan kaçıışı geri çevirmenin cesareti. İstemediğimde bile ilerlemenin cesareti.

Bunu kazıcıya ben *vermiştim*. Üstüne yeniden yazılan hiçbir kod onu silememişti. Chet hâlâ orada, içerideydi.

Şimdi!

O hissi, o kazıcıyı yakaladım ve kilidini yeniden açtım. Bir zamanlar Chet olan varlık ruhuma darbe vurdu ve Yol'da öğrendiğim o tuhaf, cytonic yumuşaklıkla onu içeri kabul ettim. Özlerimiz bir olup titreşti.

İç içe geçmeye başladığımızda kazıcıları onun nasıl gördüğünü, kendini nasıl gördüğünü daha iyi anladım. Diğerlerini birbirlerinden ayırabilirsem onları *yok edebileceğimi* içsel olarak anladım. Onlar da beni bu şekilde yok etmeye çalışmışlardı. Chet bunun nasıl olacağını biliyor, benim ruhumsa anlıyordu.

Bunların yanı sıra onun çok eskilerden gelen, sevdiğini yitirmeye dair o felç edici acısını da hissettim. Chet buna dayanabileceğini öğrenmişti ama bunu bilmek, ıstırabı ortadan kaldırmıyordu. Bizi iç içe geçmeyi sürdürdükçe ona önemli bir şey sunabileceğimi keşfettim. Bu kederle nasıl yaşanır *ben* biliyordum. O acıyla nasıl yaşanır, biliyordum. Bunu on yıldır yapıyordum.

Bir zamanlar Chet olan kazıcı, benim olmadığım her şeye sahipti. Ben de ona gereken her şeye sahiptim. Onun acısına karışmadım, ama yumuşatmak için deneyimlerimden faydalandım. Babamın, Hurl'un, Bim'in, yitirdiğim diğer herkesin yasını tutmuştum. Ancak buna dayanmayı öğrenmiştim. Kazıcının ihtiyaç duyduğu merhem, işte benim bu parçamdı.

İkimiz bir olduk.

O anda bir silah doğmuştu.

Ben bir söz vermiştim, öyle değil mi? M-Bot için geri dönme sözü? Ama onu öldürmüşlerdi.

Hayır, diye düşündü benliğimdeki Chet. Bir daha bak.

M-Bot'un kasası patlamıştı. Ancak patlamalar, parıldayan bir ışığı gözlerden saklamıştı. Diğer kazıcıların görmediği, ama aralarından birinin izlediği bir ışık.

Benim ne yaptığımı görmüştü o, diye düşündü benliğimdeki Chet. Ben gemiden ayrılırken yaptığımı. Diğerleri onun kasasını yok ettiler ama burada yapay zekâların böyle bir şeye ihtiyacı yok. Onun öğrenip gelişmediğini sanmışlardı ama o hem görüntüyü izledi hem de beni gördü. Gelişti ve değişti.

O yaşıyor mu?

O yaşıyor mu?

O halde yerine getirmem gereken bir söz vardı. İçimde duygular kabardı. Rahatlama. Öfke. Anlayış. Sevgi.

Burada ölürsem Doomslug ve Hesho'nun da işi biterdi. Tabii yüzlerini tam hatırlayamadığım ama sevgilerini en az her zamanki kadar yoğun hissettiğim dostlarımın da öyle.

Kazıcılar hiddetlendiler, beni boğmak için ileri atıldılar. Ve... ben sadece onlara kendimi açtım.

Hadisenize, diye düşündüm. Dokunun bana.

Özlerini benimkine çarptılar ama bana dokunmak onların canını acıttı. Değişmeyi teklif ettim onlara. Acılarıyla baş etmeleri için daha iyi bir yol teklif ettim, ama bu onları dehşete düşürdü.

Onlar statikti ve onların zayıf yönü buydu. Benim gücüm bunun tam tersiydi; benim gücüm, değişebilmekti.

Korksam da peşi sıra cesarete kavuşabilirdim.

Dar fikirli olsam da peşi sıra anlayışa ulaşabilirdim.

Bencil olsam da peşi sıra ötesine geçebilirdim.

Önce insan olarak başlasam da ardından daha fazlası olmaya kendimi bırakabilirdim. Ben onların korktuğu her şeydim.

Çünkü onlar değişmeye asla izin vermezken ben değişimi *kucaklıyordum*. Bu benim gücümün özüydü, doğasıydı.

Bana dokunmak onları *yakıyordu*. Çığlıklar boşluğu sarstı. Benim farkındalığım arttıkça benden uzaklaştılar. Onların saf beyaz özleri üzerinde kara bir nokta oldum. Bir delik oldum ve...

Oraya açıldım.

Zihnimde bir şey tık etti ve kucağımda Hesho ve Doomslug ile ışıktan çıkıp tanıdık bir mağara tüneline adım attım. Kazıcıların öfkeli korkusu arkamda solup gitti.

Evimdeydim.

Son Bölüm

Ve sessizdi.

Kara tünelde yankılanan nefesim dışında sessizdi. Uzak-
tan duyulan su damlası dışında sessiz. Orada bir yerde koşu-
turan farenin tıptırtısı dışında sessiz. Güzelim sessizlik, çocuk-
luğumun sessizliği.

Oyalanmak istedim çünkü burası bana anılarımı bahşedi-
yordu. Her koku ve ses derinliklerimde kaybettiğim bir şeyi
geri getiriyordu. Ama harekete geçmek zorundaydım. Artık za-
manın önemli olduğu bir mekâna dönmüştüm.

Böylece hipersıçrama yaptım. Doğruca, MSK'nin gezegen
yörüngesindeki Ana Platform'una ısınlandım. Kafam dalgın
olduğundan gelişigüzel bir koridor seçmiştim. Ve olasılıkla da,
getir götür işlerine koşuşturan zavallı bir emir erinin tepesine
düşmediğim için oldukça şanslıydım.

Burada tuhaf bir duygu vardı. Buraya, aşına olduğum için
gelebilmıştim, ama sanki... aynı yer değil miydi ne? Doğru ola-
bilir miydi bu? Yani, tıpkı her zamanki gibi görünüyordu. Temiz
metal duvarlar, yerde basit bir halı, endüstriyel aydınlatma. Ha-
yal meyal tanıdığım iki pilot, yakındaki bir odadan çıkıp beni
gördüler. Ardından biri çığlık attı.

Tuhaf. Beklediğim karşılama bu değildi. Bir kolumda Hesho
diğerinde Doomslug hâlâ baygındılar, ama endişemi bastırdım.

“Amiral Cobb?” diye sordum korku içindeki iki pilota.

Çığlık atmayanı, operasyon odasını işaret etti.

Cobb’un adını hatırlamanın gururuyla o yöne yürüdüm. Tüm anılarım geri gelecek miydi? Artık iki set anım vardı. Spensa’nın anıları ve Chet’in anıları. Neden her şey bu kadar tuhaf geliyordu? Ayrıca neden insanlar beni gördüklerinde tökezliyorlardı? Yüzleri bembeyaz kesilmiş, sırtlarını duvarlara vermiş, kekeleyerek uzaklaşıyorlardı.

Operasyon odasının kapısı, tabii ki kilitliydi ve bana açılmıyordu. Alarm açıldı ve duvarda nabız gibi atan kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı.

Hipersıçrama yaparak kapıdan geçtim ve komuta personeli toplantısını andıran bir görüşmenin içine çıktım. Ne var ki Cobb orada değildi. Sadece, kimisi ordudan, kimisi hükümetten bir grup üst düzey yetkili... Masanın başında, Cobb’un her zamanki yerinde oturansa...

Jorgen? Amiral üniformasıyla? Neyse, son bıraktığımla aynı yaşta görünüyordu, yani durum iyiydi. Zamanda kaybolmamıştım. Üniforma, sanki benim için önemli olması gerekiyormuş gibi hissettirdi, ama bunu bir yana bırakıp hipersıçramayla koltuğunun yanına ışınlandım. Hemen ayağa kalktı.

Jorgen uzun boyluydu. Rahatsız edecek kadar uzun. Kocaman gözleri ve içimden hep yumruk atmak gelen o gereğinden fazla kusursuz yüzü vardı. Yumruklamak istiyordum çünkü derinlerde olasılıkla onu hep zaman öpmek istediğimi biliyordum. Ben Doomslug ve Hesho’yu temkinle masaya koyar, Komiral Lawkins’in kocaman açılan ağzı ve gözleriyle sandalyesinden düşmesine yol açarken Jorgen beni endişe içinde –neyse ki korku içinde değil– izledi.

Ona gülümsedim.

Sonra bayılıp kollarına düştüm.

Feci bir baş ağrısıyla uyandım. Konferans odasının yanındaki salonda, Cobb'un hakiki ahşap mobilyalar ve daha koyu renklerle dekore ettiği salonda bir kanepeye uzanmıştım.

Jorgen yakınlarda dolanıp duruyordu. İnledim, zihnimi çok uzun sürmüş bu rüyadan sıyırmaya çabaladım. Ben... zamanın önemli olmadığı bir yere gitmiş, üstelik bir de *korsan* olmuşum. Bu özel rüyaya bayılmıştım; her zaman benimle olacaktı ve...

Of. Bir dakika.

"Spensa?" diye sordu Jorgen kanepenin yanında diz çökmüş. "Sen... daha iyi oldun mu?"

"Bööööğ" dedim. "Ağzım sanki biri içine çöp diye çürümüş yosun atmış gibi. İçecek bir şey var mı?"

Gülümsedi. Uluyel, ne kadar güzel bir manzaraydı. Bir elimi başıma götürdüm ve çektiğimde, beyaz tebeşirle kaplı olduğunu gördüm. Kanepede de vardı ve...

Hı hı. Bunların hepsi olmuştu.

"Gittiğimden beri ne kadar zaman geçti?" diye sordum ona.

"Yaklaşık altı hafta."

M-Bot'un kronometresinin yokyerde gösterdiğiyle bire bir uyuyuyordu. Güzel, ama bu düşüncenin üstüne ani bir kayıp sancısı hissettim. Nasıl yardım edecektim ona? Nasıl geri getirecektim onu?

Sonra kafama başka bir şey daha dank etti. Çok daha az önemli, ama daha acil. "Ah, hayır" dedim gözlerimi sımsıkı kapatıp avuç içlerime bastırarak.

"Ne?" diye sordu Jorgen.

"Ben gerçekten... *kollarında* mı bayıldım?"

Kıs kıs güldü.

Of, uluyel. Yapmıştım gerçekten. Ben. Korse takmış narin bir kadın gibi.

"Dilersen" dedi, "savaş meydanından gelmiş, dostlarına ve yuvasına kavuşurken yaralarından tökezleyip yere yığılan büyük bir savaş kahramanı olarak düşünebilirsin kendini."

"Ya, tabii" dedim gözlerimi açarak. Kırmızı ışık hâlâ yanıp sönüyordu. "Hmm, bu benim yüzümden mi?"

Ona bir bakış attı. "Eh, sen beyaz tozla kaplı halde bir anda gapten belirince, hayalet gibi koridorlarda dolaşınca... kimilerinin canı sıkıldı."

"Benden bu tür şeyleri beklemeleri gerekir."

"Spensa" dedi, "gözlerin bembeyaz parlıyordu. Şey gibi..."

Onlardan biri gibi.

Of, uluyel. Onlardan biri *sayılırdım* gerçekten. Çoğunlukla kendim gibi hissediyordum ama ruhum değişmişti. Chet'e dönüşen kazıcıyla bir şekilde iç içe geçmişti. Onun deneyimleri ve anlayışının benimkilere bağlandığını hissedebiliyordum.

Bu... büyük bir meseleydi. Şu an gerçekten düşünmek istemediğim türden. Erkek arkadaşına artık bir yarımın zamanın ve uzayın dışından gelmiş boyutlararası ve korkunç bir melanet olduğunu nasıl söyleyecektim? En azından bunu ifade etmenin daha az aptalca bir yolu var mıydı?

Veya belki de ilk olarak açıklanması gereken daha önemli başka bir şey vardı. "Jorgen" dedim. "Başardım. Gerçekten çok zordu ama *başardım*."

"Neyi başardın, tam olarak?" diye sordu. "Bize geri dönmeyi mi?"

"Daha fazlasını" dedim. "Onların sırlarını buldum. Ejderhanın... inine sızdım... ve lanet olası altın kupasını çaldım."

Sırıttı. "Bu ne demek hiçbir fikrim yok ama sen bunu söylerken kendine gelmiş gibi konuşuyorsun ya, hoşuma gitti."

"Bu şu demek oluyor ki beynimin bir yerinde –ayrıca kazıcıların geçmişi hakkında bildiklerimin içinde– onları alt etmenin çözümü yatıyor. Onlar benden korkuyorlar, Jorgen. Artık her zamankinden daha fazla."

"Güzel" dedi. "Çünkü sıkıntılı bir durumdayız..."

"Nasıl bir sıkıntı?"

“Açıklayacağım” dedi, “ama önce gidip diğer herkese kazıcı saldırısı altında olmadığımız konusunda güvence vermeliyim. Bekleyebilir misin biraz? Konuşacak tonla şeyimiz var.”

“Brifing için bekleyebilirim” dedim. “Ama daha önemli olan diğer şey için bekleyemem.”

“Daha önemli?” dedi, sonra bana baktı ve sanki anladı. “Ah, ya, evet. Ben...”

Onu boynundan tutup öptüm. Daha demin bambaşka bir boyuttan gelmiştim. Naz yapacak değildim. Eğilerek öptü ve tüm vücudumun alev aldığını hissettim. Sıcaklıkla. Onun sıcaklığıyla.

Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda, kocaman gülümsedi. “Buna ihtiyacım vardı” dedi. “Teşekkür ederim.”

“Orada duş aldığım bu *tek günde* bana kavuştuğun için çok şanslısın.” Diğer odaya doğru başımı salladım. “Hadi. Git ilgilen onlarla. Sonra konuşuruz.”

Hâlâ yapacak çok şey vardı. Kurtarılacak bir evren. Ancak şimdilik, Jorgen diğer odaya doğru yürürken ben dinlenecektim. İçeriden tanıdık bir ses, yetkililerle konuşan Hesho’nun sesi geliyordu.

“Yani bensiz mi devam ettiler?” diyordu. “Kauri gemiyi devr aldı ha! Vay, onlarla ne kadar gurur duyduğumu anlatamam. Evet... Anlıyorum. Yardım etmeye çalıştım ama buna rağmen onlara engel oluyordum. Ey insan, halkıma Maskeli Sürgün denen biriyle karşılaştığını söylemelisin. Antik bir oyuna yapılan bu göndermeyi bileceklerdir. Ben artık buyum, olmam gereken de bu.”

Jorgen içeri girdi ve o herkesi sakinleştirirken yetkililer onu dinlediler. Ondan on yıl kıdemli amiraller, sözünü dinliyorlardı. Sanki... yönetim gerçekten onun kontrolündeydi. Galiba anlatacak öyküleri olan bir tek ben değildim. Omzumun üzerinden boş boş etrafa baktım ve Detritus’u gösteren bir monitör gördüm. Başka bir gezegenin yörüngesindeydi.

Bizim gezegen, *başka bir gezegenin yörüngesinde mi dönüyordu?*
Bu yeniydi.

Başka bir zihnin benimkine değdiğini hissettim. Büyükanne? Merak içindeydi ama benden haber aldığına sevinmişti. Daha küçük olan diğer zihinse Doomslug'dı. Diğer odada Hesho'nun yanında, bilinci yerindeydi.

Her ikisi de endişe ifade ediyorlardı. Sanırım içimin derinlerini görebiliyor, gerçeği biliyorlardı. Değişime maruz kaldığımı. Eh, her yolculuk yolcuyu değiştirir. Bu defaki bana epey fazla gelmişti, yine de kendim gibi *hissediyordum*, sadece gelişmiş bir versiyondum. Bir sürü ekstra kod eklenmiş bir ruh.

Hiç değilse artık kazıcıların benden neden bu kadar korktuğunu biliyordum. Sadece ne olduğumdan ya da neler öğreneceğimden korkmuyorlardı. Gelecekte de korkuyorlardı.

Ve dönüşeceğimi bildikleri şeyden.

Spensa
MUHALİF
ile geri dönecek

Teşekkürler

Bu kitap (sözcük sayısının yüzdesi olarak) yakın zamanda hatırladığım tüm kitaplardan çok daha fazla revizyon gördü! Yapacak çok şey vardı ve kitapla ilgili vizyonumu eser henüz tam olarak istediğim yere ulaşmamışken bile görmeye istekli oldukları için Delacorte Press'teki Krista Marino (editörüm) ve Beverly Horowitz'e (yayıncım) özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca eserin ilerlemesine yardımcı oldukları için Krista'nın asistanı Lydia Gregovic, Colleen Fellingham ve Tracy Heydweiller'a teşekkür etmek istiyorum.

Bu kitapta JABberwocky'deki temsilcilerim Eddie Schneider ve Joshua Bilmes'di. Özellikle Eddie roman hakkında özel içgörüler ve öneriler sundu ki bilhassa gözden geçirmeler sırasında çok yararı oldu –bu nedenle ona mecazi bir altın yıldız vermek ve en derin teşekkürlerimi sunmak istiyorum.

Güzelim kapağın çizeri Charlie Bowater ve bize eserin içindeki müthiş çizimleri sunan Ben McSweeney. Heyecan içinde

ikide bir önüme fırlattığı sayısız uzay gemisi ve uzaylı tasarımı-
na bakılırsa, sanırım Ben daha fazla bilimkurgu yazmamı isti-
yor. Yakında, Ben. Yakında. Bunların tümü, Dragonsteel Sanat
Direktörü Isaac Stewart tarafından koordine edildi.

Şirketim olan Dragonsteel Entertainment'tan hazır bahset-
mişken, diğer yetkililer arasında Operasyon Direktörü Emily
Sanderson; Başkan Vekili ve Yazı İşleri Direktörü, namıdiğer
"Çok-Aranan" Peter Ahlstrom; Mali İşler Müdürümüz ve
Ürün Direktörü Kara Stewart; İş Sürekliliği Müdürü Karen
Ahlstrom; Tanıtım ve Pazarlama Direktörü Adam Horne ve
kek imalatçımız olarak tayin ettiğimiz Kathleen Dorsey San-
derson yer alıyor. Diğer çalışanlarımız arasında editör yardım-
cısı Betsey Ahlstrom ve Kara'nın Team Silverlight ekibi var:
Emily Grange, Lex Willhite, Michael Bateman, Christi Jacob-
sen, Isabel Chrisman, Tori Mecham, Hazel Cummings, Kellyn
Neumann ve Alex Lyon.

Sabrı tükenmek bilmeyen yazım ekibim şöyle: Solo gitarda
Kaylynn ZoBell, davulda Darci Stone, suzafonda Eric James
Stone, flütte Emily Sanderson, rap vokallerde Ben Olsen (Olsen
Family Singers'dan kiralık) ve Alan Layton, ritim veren av tü-
feğinde Ethan Skarstedt, zamanlaması stratejik olarak yapılmış
telefon alarmı müziğinde Karen Ahlstrom, opera vokallerinde
Peter Ahlstrom ve keklerde Kathleen Dorsey Sanderson.

Eserin redaktörü Amy J. Schneider; düzeltmeni Katharine
Wiencke idi. Bu projenin beta okurları arasında Darci Cole (çağ-
rı kodu: Blue), Richard Pife (çağrı kodu: Rickrolla), Ted Herman
(çağrı kodu: Cavalry), Aubree Pham (çağrı kodu: Amyrlin), Pa-
ige Vest (çağrı kodu: Blade), Aerin Pham (çağrı kodu: Air), Su-
meja Muratagić-Tadić (çağrı kodu: Sigma), Paige Phillips (çağ-
rı kodu: Artisan), Kalyani Poluri (çağrı kodu: Henna), Jennifer
Neal (çağrı kodu: İharetli: Vibes), Rebecca Arneson (çağrı kodu:
Scarlet), Alice Arneson (çağrı kodu: Wetlander), Lindsey Luther

(çağrı kodu: Soar), Glen Vogelaar (çağrı kodu: Ways), Eric Lake (çağrı kodu: Chaos), Linnea Lindstrom (çağrı kodu: Pixie), Lili-ana Klein (çağrı kodu: Slip), Deana Covell Whitney (çağrı kodu: Braid), Rahul Pantula (çağrı kodu: Giraffe), Bao Pham (çağrı kodu: Wyld), Gary Singer (çağrı kodu: DVE), Ravi Persaud, Jayden King (çağrı kodu: Tripod), Becca Reppert (çağrı kodu: Gran-Gran), Jessie Bell (çağrı kodu: Lady), Shannon Nelson (çağrı kodu: Grey), Dr. Kathleen Holland (çağrı kodu: Shockwave), Marnie Peterson (çağrı kodu: Lessa), Megan Kanne (çağrı kodu: Sparrow), Bradyn Ray (çağrı kodu: Flanders), Devri Ray (çağrı kodu: Ember), Joe Deardeuff (çağrı kodu: Traveler), Alyx Hoge (çağrı kodu: Feather), Valencia Kumley (çağrı kodu: AlphaPhoenix), Ross Newberry (çağrı kodu: PUNisher), Mi'chelle Walker (çağrı kodu: RainbowRose), Zaya Clinger (çağrı kodu: Z), Suzanne Musin (çağrı kodu: Oracle), James Anderson (çağrı kodu: Ambassador), Heather Clinger (çağrı kodu: Nightingale), Joshua Harkey (çağrı kodu: Jofwu), Robert West (çağrı kodu: Larkspur), Kellyn Neumann (çağrı kodu: Treble), Joy Allen (çağrı kodu: Joyspren), João Menezes Morais (çağrı kodu adı: Torpor), Tim Challenger (çağrı kodu işareti: Antaeus), Orrin Allen (çağrı kodu: Spaceduck), William Juan (çağrı kodu: Aber), Sean VanBuskirk (çağrı kodu: Vanguard) ve David Behrens yer alıyor. Yardımlarınız için hepinize teşekkür eder, sesli kitap okuyucularımdan (Bravo size, Suzy Jackson ve Sophie Aldred!) tüm bu listeyi onlara okuttuğum için özür dilerim.

Hazır bundan söz etmişken, işte başka bir liste. Gama okuyucuları arasında birçok beta okuyucunun da olmasının yanı sıra Ian McNatt (çağrı kodu: Weiry), Aaron Ford (çağrı kodu: Widget), Eliyahu Berelowitz Levin, Evgeni Kirilov (çağrı kodu: Argent), Philip Vorwaller (çağrı kodu: Vanadium), Chris McGrath (çağrı kodu: Gunner), Kendra Wilson (çağrı kodu: K-Monster), Frankie Jerome (çağrı kodu: Wulfe), Brian T. Hill (çağrı kodu: El

Guapo! Sam Baskin, Chana Onhira Black (çağrı kudu Bardı, Zennet Mark Lindberg (çağrı kudu Megakodon), Drew McCaffrey (çağrı kudu Hercules) ve Tyler Patrick var alıyor.

Her kitap yeni bir meydan okuma ve her biriyi, yazmak hakkında yeni şeyler öğrenmeye devam ediyorum. Bununla birlikte, bu eni zamanında hazırlamak biraz daha zordu, bu nedenle onu size sunmaktan çok derece gururlanıyor, bana yardım etmek için zaman ayıranlara ayrıca minnet duyuyorum.

